

Gönülden Esintiler

TERZİ BABA (1)

NECDET ARDIÇ VE NECM (YILDIZ) SÛRESİ

Neml Sûresi 27/40. âyet (2 + 7 + 4) = 13

هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

“heze min fadli rabbiy”

(bu rabbimin fazlındandır)

هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

DERLEYEN ve YAZAN

Ç. H. U.

NECDET ARDIÇ

İRFAN SOFRASI

Tasavvuf Serisi 12

ÖNÜLDEN ESİNTİLER

TERZİ BABA (1)

NECDET ARDIÇ VE NECM (YILDIZ) SÛRESİ

Neml Sûresi 27/40. âyet

هَذَا مِنْ فَضْلِ رَبِّي

“haza min fadli rabbiy”

(bu rabbimin fazlındandır)

DERLEYEN ve YAZAN

Ç. H. U.

NECDET ARDIÇ

İRFAN SOFRASI

Tasavvuf Serisi 12

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ
bismillahir rahmanir rahiymi

Mü'min Sûresi 40/41. Âyet

وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النِّجْوَةِ
وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ

ve ya kavmi maleyi ed'uküm ilennecati
ve ted'uneniy ilennar

"Ey kavmim! Başıma gelen nedir?
ben sizi **necat**'a (kurtuluşa), (cennete) davet ediyorum,
siz ise beni **nar**'a (ateşe) çağırıyorsunuz."

TERZİ BABA (1)

NECDET ARDIÇ VE NECM (YILDIZ) SÛRESİ

DERLEYEN ve YAZAN

Ç. H. U.

**NECDET ARDIÇ
İRFAN SOFRASI
Tasavvuf Serisi 12**

30.09.2004
MEKKE

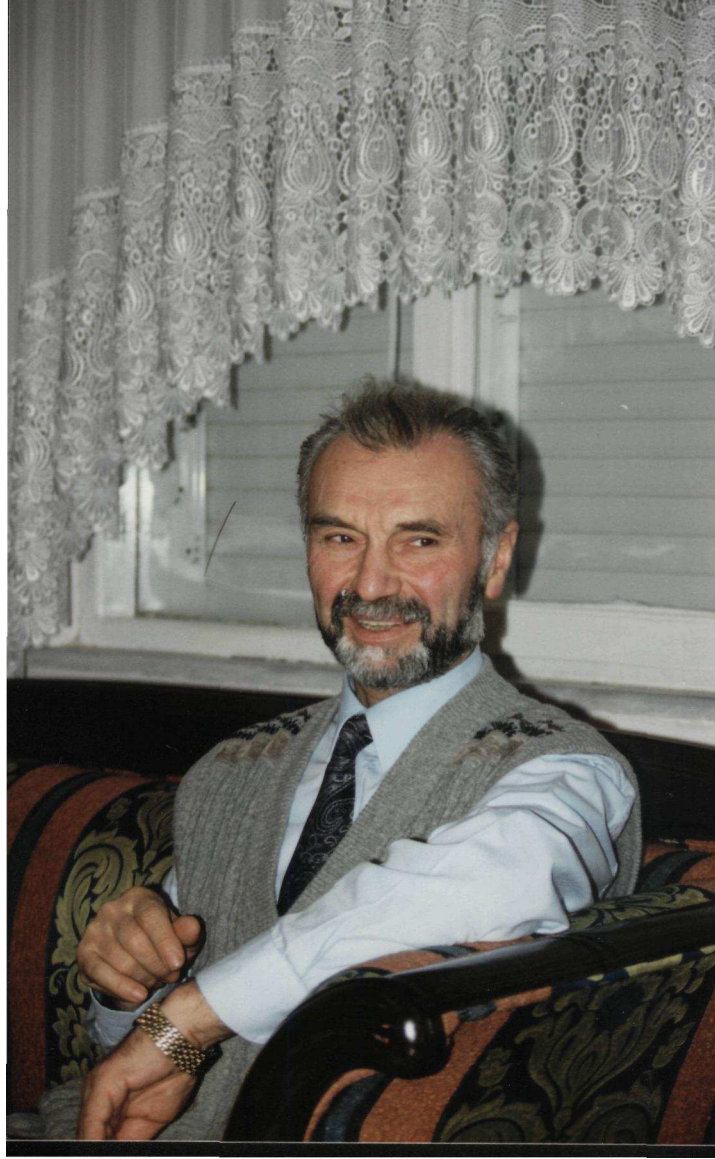
BENİMLE

Beni ben ettim, beni benimle, beni ben
Göğsüme koydum da, bir ben.
Beni ben ettim, beni benimle, beni ben

Gayrı komadım hiç arada,

Seni sen ettim, orada seninle, seni sen.
Huuu dedim, hep birlikte, sana, bana, o'na.
O'nu da, huu ettim, benimle, seni, beni, benimle ben.

N. A.

31/12/1997
Çarşamba

Terzi Babamların evinde
(Tarık)

25/04/1983
TERZİ BABA
NEDİR (?)

Varlık nedir -----→	? Yokluk.
Yokluk nedir -----→	? Varlık.
Her ikisi nedir -----→	? Ulûhiyet.
Kul nedir -----→	? Rabbani zuhur.
Rab nedir -----→	? İnsani zuhur.
Her ikisi nedir -----→	? O.
O, nedir -----→	? Kendini seyretmek.
Biz nedir -----→	? Lâtifeli yakınlık.
Siz nedir -----→	? Lâtifeli uzaklık.
Ben nedir -----→	? Ya ben, nedir?
Basar nedir -----→	? Zahir görmek.
Basiret nedir -----→	? Bâtın görmek.
Her ikisi nedir -----→	? Tek görüş.
Hac nedir -----→	? Seyri İlâllah.
Mi'rac nedir -----→	? Seyri Fillâh.
Her ikisi nedir -----→	? Zati seyrân.
Hayat nedir -----→	? Yaşamak.
Yaşamak nedir -----→	? Duymak.
Duymak nedir -----→	? İkilik – Çokluk.
Çokluk nedir -----→	? Öyle bir şey yok ki.
Can nedir -----→	? Canan.
Canan nedir -----→	? Cihan.
Cihan nedir -----→	? İlâhi Cemâl.
İlâhi cemâl nedir -----→	? Zati kemâl.
Zati kemâl nedir -----→	? Nüzul ve Uruc.
Onlar nedir -----→	? Zati keyif.
Zati Keyif nedir -----→	? Sende üzüntü bende sevinç. Bende üzüntü sende sevinç.
Ben, sen nedir -----→	? İçim ben, dışım sen.
İç, dış var mı -----→	? İtibaridir.
İtibari nedir -----→	? Vehmetmek.
Vehim nedir -----→	? Değişik zuhur.
Zuhur nedir -----→	? Kendini sevmek.
Kendini sevmek nedir -----→	? Başkası olmadığı içindir.
Âdem nedir -----→	? İlk neş'e.
İlk neş'e nedir -----→	? "Venefahtü" (Adem'e üflenen rûh)
"venefahtü" nedir -----→	? "küntü kenzen" (Gizli hazine) idim
"küntü kenzen" nedir -----→	? "Â'ma" nın görüşü (zuhura çıkma)
O nasıl iş -----→	? Ehli bilir.

Ehil nedir ----- →	? Yakıyn'lik.
Yakıyn'lik nedir ----- →	? İdrake gelme.
Gitme var mı ki gelme olsun --- →	? Onu sen anla.
Yerin neresi ----- →	? Her yer.
Her yer var mı ----- →	? Yok.
Öyle ise ----- →	? Ya, böyleyse.
Peki neyi sevmezsin ----- →	? Bazen sevmemeyi.
Haydi yürü artık - ----- →	? Nereye.
Dilediğın veya dilemediğın yere - →	? O nasıl iş.
Hangi iş --- ----- →	? O sadece bir Emir 'dir.

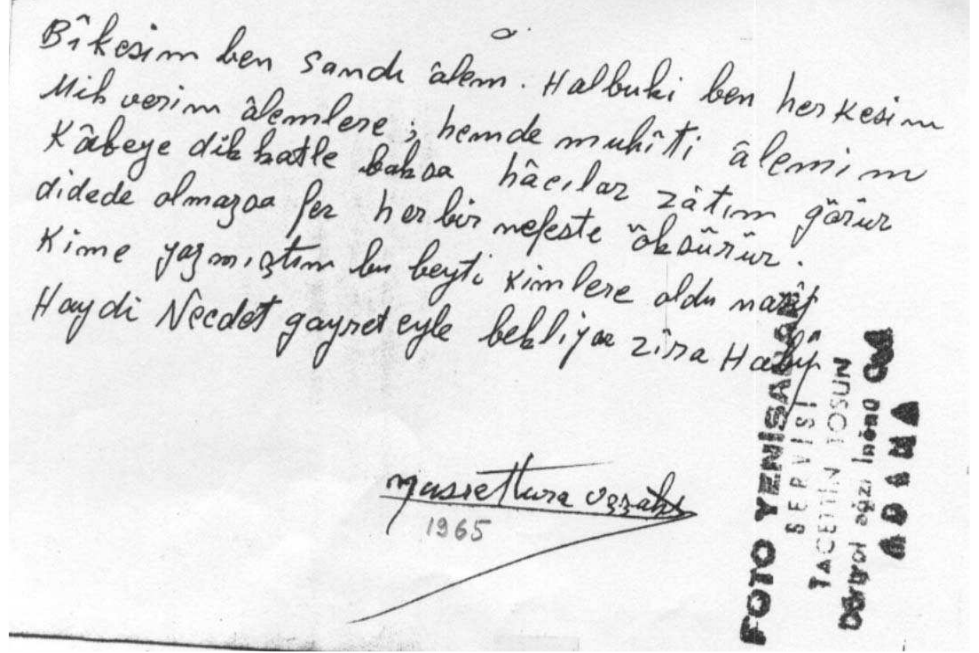

(1965 Senesi Adana'da çekilmiştir.)

Nusret Tûra Uşşâki Hazretleri

Sağındaki gençlik hâli ile **Terzi Baba**,
Solundaki Hakk'a yürümüş olan **Güner Kombak**.

(1965 Senesi Adana'da çekilmiş olan)
Nusret Tûra Uşşâki Hazretlerinin
fotoğrafın arkasındaki
kendi el yazısı ile yazılanın
orijinali

Nusret Tûra Uşşâki Hazretlerinin
Fotoğrafın arkasındaki
Kendi el yazısı ile yazılanın
temize çekilmiş hâli

Bîkesim ben sandı âlem, halbuki ben herkesim
Mihverim âlemlere, Hem de muhîti âlemim

Kâ'be'ye dikkatle baksa hacılar, zatımı görür

Didede olmazsa fer, her bir nefeste öldürür,
Kime yazmıştım bu beyti, kimlere oldu nasip
Haydi Necdet gayret eyle bekliyor zira HABİP....

Nusret Tûra Uşşâki
1965

Kelimeler :

Bîkes : Kimsesiz.
Mihver : Eksen, merkez.
Muhit : Etrafını çeviren.

Dide : Göz.
Fer : Parlaklık, aydınlık
Habib : Seven, sevgili, dost.

NUSRET TÛRA UŞŞÂKİ HAZRETLERİ

**İnsân isen gel maşuku seyret.
Fâni vücûd'u bâki'ye devret.
Mahbûb'u Hakk'sın ilminde zevket.
Yorulma gitme celâl'e doğru.**

N. T.

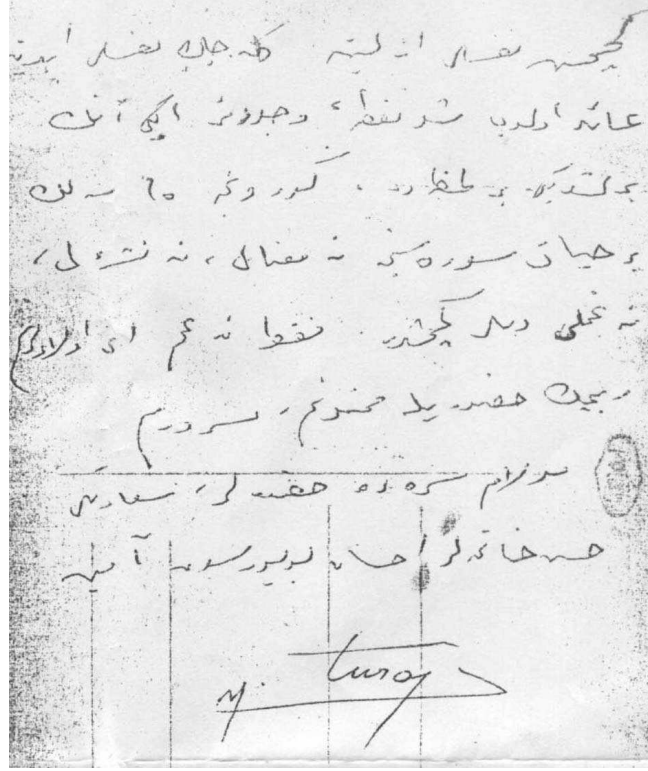
Hazretin bu resminin arkasındaki kendi el yazısı ile yazdıklarının orijinali ve türkçe tercümesi, arka sahifeye dökülmüştür.

Bu vesile ile, yazının tetkiki yaptırılıp, neticesi aşağıya aynen konmuştur.

Tetkik :

Belge, hatt-ı rık'a tarzında kaleme alınmış kısa bir mektûb (rık'a') olarak görülmekte, belgenin üzerine tarih, makam ve yer keşide edilmemiştir. Bu durum belgenin elden teslim edilebileceğinden ve/veya tarafların birbirini yakinen tanıyor olmalarından kaynaklanıyor olabilir. Ayrıca kelimelerin sadeliğinden kullanılan malzeme kalitesinden belgenin yakın tarihli olduğu söylenilebilir.

Hazretin resminin arkasındaki kendi el yazısının **originali** :

Hazretin resminin arkasındaki kendi el yazısının **türkçesi**

Bismi

Geçmiş nefler ezeliyyete, gelecek nefler ebediyyete aid olup, şu nokta-i vücudumuz iki ânın birleştiği bir lâhzedir. Görünce 65 senelik bir hayât süresince ne ma'nâlî ne neş'elî ne gamlî demler geçmiş, fa-kat ne gam ey evladlarım Rabbimin huzûrunda memnûnum mesrû-rum Mevlâm size de huzûrlar sa'detler hüsn-i hâtimeler ihsân buyur-sun. âmin.

N.Tûra

Kelimeler :

- Ân** : Lâhza, göz ucu ile bir kere bakıncaya kadar geçen süre.
Bismi : Allah'ın ismiyle.
Ezel : Başlangıcı olmayan geçmiş zaman.
Ebed : Sonu olmayan gelecek zaman.
Hüsn-i hâtimeler : Son nefeste kelime-i şahâdet getirme.
İhsân : İyilik.
Lâhze : Lâhza, göz ucu ile bir kere bakıncaya kadar geçen süre.
Mesrûr : Memnûn, sevinmiş
Mevlâ : Allah, efendi, sahip.
Nefs : Hayat, can, insân.

NECDET ARDIÇ UŞŞÂKİ

09/11/1999 Salı
Mekke (Kâ'be)

ATAYIM DEDİM

Bir şeyler atayım dedim,
Herkes bir şey atıyorken.
Bir şeyler satayım dedim,
Herkes bir şey satıyorken.

Gelmişim çün bu aleme,
Hem dert verip derman için.
Düşse gönüller şuleme,
Hep yanarlar için için.

Şu zamanda doğdun, derler.
Ben doğmadım o zamanda.
Doğan şu cesettir, derler.
Ben bakîyim her zamanda.

Çekmişim varlık perdesin,
Sen var olmuşun arada.
Şimdi geriye dönüş var,
Sen, ben olmandır sırada.

Ufkunu geniş tut ey zahit,
Bildiğin gibi değil işler.
Alemde "Ben"dir tek vahit,
Her şeyi isimlerim işler.

Salarsam Mudil ismimi,
Bulamazsın bir tek mü'min.
Her şey inkâr eder beni,
Sanma elindedir imân.

Eğer çıkarırsam Hâdî'yi,
Cümle zuhurda ortaya.
Herkes bulurdu Bâkî'yi,
Gayrı kalmazdı arada.

Celâlimi açsam bir an,
Kalmaz ortada zahirim.
Altüst olur bütün âlem,
Ben yine benle bakîyim.,

Cemâlimi eğer açsam,
Mest olurdu bütün âlem.
Ta haşra dek ayılmazlar,
Çekmişler, derdin hepsi dem.

Zatımla bassam zemine,
Kaldıramaz vallah beni.
Bir nefes alsam yeniden,
Nefes-i Rahmân almaz beni.

Allah dediler ismime,
Anlamadı kimse beni.
İnsan dediler cismime,
Sallamadı kimse beni.

İster deli de, ister mecnun,
İster velî de, ister cünun.
Ne dersen de, hep öyleyim,
Ben zannına göreyim.

TERZİ BABA

İ ÇİNDEKİLER

BENİMLE
NEDİR (?)
BİKESİM
ATAYIM DEDİM
İÇİNDEKİLER 01
ÖNSÖZ 03
İTHAF 06
BAŞLARKEN 08
HALVET VE HALVETİLİK 09
KIYMETLİ OKUYUCUM 15
TERZİ BABA KİMDİR ? 19
HAZMİ TÛRA'NIN HUZURUNDA 25
NÛSRET EFENDİYE İNTİSABI 26
ŞEYHİMLE SON KADİR GECESİ 29
ULU DERGÂHINA GELDİM 36
TERZİ BABA DÖNEMİ 37
TERZİ BABANIN ŞAHSİYET VE KİŞİLİĞİ 39
SOHBETLERİ VE YERLERİ 43
AİLESİ 49
NÜKET ANNE 50
40. YIL DÖNÜMÜ 53
ESERLERİ 61
SEYEHATLERİ VE KÂ'BE NOTLARIM 66
BOŞ ÇEVİRME ELLERİMİ YÂ RASÛLÛLLAH 67
KONYA ZİYARETLERİ 70
1986 AĞUSTOS YAZ TATİLİNDEN ESİNTİLER 73
MÛSÂ (A.S.) DUASI 74
HZ. PEYGAMBERE OLAN HİTABLAR 75
KÂ'BE NOTLARIM 82
NEDİR DEDİLER 84
SON SABAH 91
MEYDANE GEL 94
URFA İBRAHİM 96
SÛRİYE – İRAK SEYAHAT NOTLARI – BAŞLANGIÇ 98

BAZI HATIRALAR 115
ŞEKERCİ DEDE 127
BAZI ZUHURATLAR VE TECELLİLER 129
SAYILARIN DİLİNDEN 136
NE DEDİLER 174
GÜLDESTE'DEN BİR DEMET 217
HALVETTEN NOTLAR 220
SEYR HAKKINDA 233
GÖRÜLEN KERAMETLER 239
İZMİRDEN KÜÇÜK BİR NEFES 253
HİLÂFET VE MERTEBELERİ 256
NECAT NEDİR ? 267
SON SÖZ 273
SİLSİLE-İ ŞERİFE 278
NECM SÛRESİ 281

Ö N S Ö Z

Kıymetli Gönül Dostlarım,

Elinize alıp okumaya çalıştığınız bu kitap sizleri bir gönül dostu ile tanıştıracak ve onun manevi ikliminde hikmet ve esrar dolu bir yolculuk yaptıracaktır.

KİMDİR BU GÖNÜL DOSTU?

Bu gönül dostu, son dönemin büyük mutasavvıf ve velîsi, İnsân-ı Kâmil, âriflerin incisi **Hazreti Pirimiz Necdet Ardıç Uşşâki "Terzi Baba"** efendimizdir.

Büyük gayretlerle ve özenle derlemeye çalıştığımız bu kitabımızın ana teması Hz. Pirimiz **Necdet Ardıç Uşşâki** Hazretlerini sizlere tanıtmaya çalışmak, sevdirmek ve gönüllerinize misafir edebilmektir, inşallah bu kitabı okuduğunuzda **yakın** bir bilgi ve hâl ile onu tanıyacak, idrak edecek ve muhabbet duyacaksınız.

Pirimiz Necdet Ardıç Uşşâki Hazretlerini sizlere anlatırken, yakın çevresi ve müntesipleri ona "**TERZİ BABA**" diye hitap ettiklerinden, biz de aynı ismi kullanıp "**TERZİ BABA**" diyeceğiz.

İslâm Tasavvuf tarihini ve seyrini incelediğimizde; bu faaliyet içinde yer alan birçok tarikat, cemaat ve gurupların mevcudiyetini görüyoruz. Özel ilgi alanım olması hasebiyle bu tasavvufi hareketleri yakından tanıma ve inceleme fırsatı buldum. Amaçlarını ve sistemlerini öğrenmeye çalıştım.

Bunların hepsi kendi mertebeleri gereği, İslâmın içerisindeki yerlerini almışlardır. Ancak yüce dinimiz İslâmiyetin gerçek hedefi, kişiye **mi'râc** yolunu açıp onu **Tevhid** ve **Vahdet** idrakine erdirmektir. Yegâne görevinin de bu olması lâzımdır.

Bunun da ancak daha önce bu seyri tamamlamış kâmil bir velî ve ârifin nezaretinde, bu yola hizmet etmekle olabildiğini, geçmişte de günümüzde de bütün uygulama ve çalışmaların bu istikâmette olduğunu gördüm.

İşte Terzi Babam da bu ilâhi vasıflarla muttasıf olmuş müstesna bir zâttır. Diğer guruplarda bulamadığım **Tevhid, irfaniyet, güzel ahlâk** ve **muhabbeti** ancak onda buldum ve gördüm.

Onun gerek sohbetlerinde, gerekse eserlerinde hep ilham, hikmet, irfaniyet ve muhabbeti buluruz.

Onun sözleri çoğu zaman akıllarda inkılâp ve inkişaf meydana getirir. Dinleyenlerde ise, derin bir hayret uyandırır.

O, insân ve taşıdığı sırları **Mârifetullah** (Allah bilgisi) ile ârifane bir şekilde gönüllere aktarırdı. Terzi Babama bakanlar ve onu idrak edebilenler, “**men reanî fekad reel hak**” “**Bana bakan Hakk'ı görür,**” sırrıyla, Necm Sûresinde beyan edilen “**in hüve illâ vahyun yuha**” “**O'nun konuşması ancak vahiy iledir,**” vahiy hakikatinden olan il-ham sırrını müşahede ederler.

“Sevgili gönül ehli kardeşim”, Terzi Babamdaki bu ilâhi sırların bir nebze de olsa vaktiyle açığa çıkmasını ve bilinmesini çok arzuladım. Genellikle, ârifler ve kâmil insânlar hep bu dünyadan göçtükten sonra hatırlanır ve bilinmeye çalışılır. Oysa onları hayatta iken bulup tanımaya, sevmeye ve faydalanmaya çalışmalıyız.

Bu anlayışlar içerisinde kendisinden (Terzi Babam'dan) gerekli manevi izni aldıktan sonra hemen bu işe koyuldum. Kendisinden hayatını anlatmasını rica ettim, o da bana çocukluğundan itibaren geçirmiş olduğu safhaları sabırla zaman içinde yavaş yavaş anlatmağa başladı.

Onun sohbet, hâl ve davranışlarındaki kemâlâtı ve varidatları, çevre araştırmaları da olmak üzere, notlar hâlinde toplayıp; ayrıca onunla ilgili kendi gönlümde tecelli eden varidatları da anlatmaya karar verdim. Esasen benim ne kalemim, ne de kelâmım onu anlatamaz. Onu yine onunla anlatmaya çalışacağım.

Onun eşsiz nûraniyetini sizlere sunarken, **aynı zamanda onun gönlünden sizlere doğru bir muhabbet ipi uzatıyoruz.** Temennim, sizlerin de bu ipe tutunup onunla yolculuk yapmanızdır. Gayret bizden, muvaffakiyet Allah'tandır.

Bu iddiasız derlememizi sizlere sunarken amacım kimseyi övmek ve yüceltmek değildir. Hazreti Peygamberimizin “**Şöhret afettir**” düsturunu kendisine ilke edinmiş olan Terzi Babam da bunu istemediği gibi buna ihtiyacı da yoktur. Ana gayemiz var olanı, tespit edileni ve görüneni tarafsız olarak sunmaktır.

Bu kitabımızın gerçek tasavvufu yaşamak isteyenlere ışık tutacağı ve yol göstereceği kanaatindeyiz.

Allah'tan (c.c.) bu gizli hazinenin sırlarından hepimizi nasıpdar etmesini, gönlümüzü ve ufkumuzu açmasını ve onu idraklerimize yaklaştırmasını niyaz ediyorum ve bu görevi bana verdiği için Terzi Babama ayrıca teşekkür ediyorum.

ONU TANIMAKLA NELER KAZANACAĞIMIZI BİR BİLEBİLSEYDİK!

Ya Rabbi, bu acizane çalışmamızdan meydana gelecek manevi hasılatı başta sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimizin ve ehlinin, ehli beytinin rûhaniyetlerine hediye eyliyoruz. Ayrıca Pirimiz Hasan Hüsameddin Uşşâki hazretlerinin ve ihvanının, üstadımız, Hz. Pirimiz Necdet Ardıç Uşşâki hazretlerinin ve muhterem eşinin ve de bu kitabın hazırlanmasında, yazılmasında, basılmasında emeği geçenlerin cümlesinin rûhaniyetlerine hediye eyliyoruz, kabul eyle ya Rabbi. Amin.

**10/08/2000 Perşembe
Ç. H. U.**

İTHAF

(Terzi Baba'ya ithaf olunur)

17.05.2001 Perşembe

Ç. H. U.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

bismillâhir rahmânir rahiym

Ne zaman gönül haneme doğru hicret etsem O'nu bulurum. O'nu görürüm. O'nunla konuşurum. O'nunla hareket ederim. O'nun nûruyla aydınlanır, O'nunla var olurum. O'nun olmadığı ne bir mekân, ne de bir zaman vardır benim için...

O'nun ismini duyunca derin bir "Ahhh!" çekerim, O'nunla yer, O'nunla içerim, O'nunla uyur, O'nunla uyanırım. Özüm de O'dur, sözüm de O'dur.

Ey Âriflerin ve muhabbetin menbaı, Velâyetin hâtemi, canımın cananı, gönlümün sultanı, Ya Hazreti Pirim!

Şu benim divane gönlüm senin muhabbet oklarınla yaralandığından bu yana dermansız bir derde yakalandım.

Ya Hazretim! Ben sana müştakım. Suya muhtaç olanların, suya kavuşabilmenin hasreti ile yanmaları gibi ben de her an seni bilmenin, sana ulaşmanın, seni görmenin hasreti içerisindeyim.

Senin muhabbetin bir sarmaşık gülü gibi bütün varlığıma sarıldı ve kucakladı. Senden gayrıya bakamıyorum çünkü gözlerim bağlandı.

Seni hayatıma hayat kıldım. "Necdet" ismini kendime mi'râc eyleyip başıma tac yaptım.

Senin huzuru dergâhına girip de güzelliğinden sarhoş olmayan gönül gönül müdür?

Ey aşıklar yolunun efendisi, Ey esrâr-ı bâtının nâtığı,

Dillerde okunan sensin, "venefahtü"deki Rûh sensin. **Kevser** gibi ezelden ebede doğru akan sensin. Derdine derman arayanların dermanı sensin.

Dervişin zikri 28 harfin Elifi, Muhammedin gözlediği Hakk'ın habibi, Alîmin ilmi, Hâlimin hilmi sensin.

Safa sende, vefa sende, takva sende... Sensiz hayat ise eza ve cefa olur. Senden ayrı düşenlerin hâli nice olur?

Seni bulan, **bulur Hakk-ı**
Seni gören, **görür Hakk-ı**

- Ya Hazreti Pirim!
Nûrundan mest olup feyzinle doysam, zât-i tecellini rûhumda duy-
sam...

Senin yolun Hac yoludur. Bitmeyen bir yoldur. Ben ise sadece sana yönelmekteyim... **Lebbeyk Allahümme Lebbeyk...**

Ey can dostum! Senin güzelliğini seyretmek, senin gizli lisânını du-
yabilmek ne büyük saadet.

Bu lisânın bir şelâle gibi çağlayarak zâtıma doğru akması ne büyük zevk...

Ey Can dostum...

Senin sarayın hazine dolu. Ancak bugünlük benim kelâmım bitiyor.

Kûr'ânda yemin edildi sana
Zaim kavmi dendi adına
Hasret çekildi hep yoluna
Ahir zamanda çıktın ortaya
TERZİ BABA armağan olsun bütün canlara

Ey Medinenin gülü !

Ağlayan gözlerimin içinde gül, türlü renklerinle gönlüme dökül,
Sende buldu bulanlar vuslatın neş'esini,
Her gece, her gün, her saate varlığın âyan (açık)
Seni nasıl tanıyayım! Kitaplara sığmazsın ki,
Seni aramak beyhûde, zamandan ve mekândan münezzehsin sen,

Dinleyin Dostlarım...

Görün Sahabe-i Kiramı Asr-ı Saadettir bu,
Erin artık Necat'ınıza Fırka-yı Naciye'dir bu,
Seninle herşey bir oldu, Gönül Mekke'sinin Fethi'dir bu.

17.05.2001

Ç. H. U.

BAŞLAR KEN

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

euzü billâhi mineş şeytanir raciym
bismillâhir rahmânir rahiym

Rahmân ve Rahim olan, her an herşeyi bilen, gören, gözeten, kuşatan Allah'ın (c.c.) adıyla söze başlıyorum.

Muhterem gönül dostu kardeşlerim,

İrfan başına giriş, Allah yolunun öncülerine bağlanmadan ve onların gösterdikleri hak yoluna girmeden imkânsızdır. Onların ahlâk kurallarına ve dini tavsiyelerine uymadan gayeye varılamaz.

Şu itirafımı içtenlikle, açıklıkla ve gönül rahatlığı içerisinde belirtmek isterim, ki bu dünya hayatının en güzel, en faziletli, en mükemmel hadisesi; bir İnsân-ı Kâmile gönül verip ona mülâki olmak, etrafında pervane gibi dönmek, onun ilâhiyat mektebinde irfan eğitimi almak ve böylece aslına rücu etmektir.

Bu hadisenin değerini ve kıymetini hiçbir şey ile ölçmek mümkün değildir. Özellikle de her gün biraz daha yalnızlığa doğru sürüklenen çağımız insânının en önemli ihtiyaçlarından birisi de budur.

Asırlardan beri **Kevser** nehrini gönüllerden gönüllere aktaran, canlara can katan, özünde Tevhid, Allah bilgisi ve Allah sevgisi olan bu ilâhiyat mekteplerinden birisi de Tarikat-ı Âliyye-i Halvetiyye-i Uşşâkiyye'dir.

Bu derlemeyi hazırlamaya karar verip üzerinde çalışma yaptığım günlerde, Hazretimiz (**Terzi Babam**) bu kutsal yolun kurucuları hükümünde olan Pirlerini ve mübarek şahsiyetlerini de bu bölüme almamızın daha uygun olacağını söylediler.

Biz de bunu yerine getirirken bu gönül erlerimizi tanıyıp sevmenin, özellikle bu istikâmette sülûk eden sâliklerin kendi yollarını bilme ve tanımaları açısından, önemli olduğunu vurgulamak isteriz.

HALVET VE HALVETİLİK

Halvet: Kapalı bir yerde yalnız kalma, tenhaya çekilme, tenhalık, yalnızlık, kimsenin bulunmadığı yer anlamlarına gelir. Zahid ve mutasavvıfların en belirgin özelliklerinden birisi, yalnız yaşamayı tercih etmeleri ve Hakk'la olmak için halktan ayrı kalmaya önem vermeleridir.

Mutasavvıflar halvetin dini hayat açısından önemini göstermek için Hz. Peygamberimizin halvetten ve yalnızlıktan hoşlandığını, zaman zaman Mekke yakınındaki **Hira mağarasına** çekilip burada inziva hayatı yaşadığını ve itikâfa girdiğini ifade ederler.

Sevgili Peygamberimiz Hz. Muhammed (a.s.) henüz risâletle vazifelenendirilmezden önce yalnız başına tefekküre dalmak, Rabbini anmak isterdi. Bu maksatla da Hira mağarasına çekilir, Hira dağına kaplayan sessizlik ve huzur içinde maddi hayatın bütün kaygılarından, gürültülerinden uzak kalır, derin düşüncelere daldı. Böylece içi açılır, hissiyatı incelikler, kalbi sükunete erer ve artık her şeyi olduğu gibi görürdü. Rû'ya-ları bile hakiki vakıaları ifade ederdi. Onun bu hâlini gören araplar "**Muhammed Rabbine aşık oldu**" diyorlardı. ***(1)**

Hz. Peygamberimiz yaşının **kırka** varmasına kadar bu tarzda hareket etmiş; onun senelerce süren bu derin tefekkür ve riyâzâtı kendisini en son peygamberlik görevini yüklenmeye hazırlamış, rûhunu ilâhi hitabı duyabilecek dereceye ulaştırmıştı. Hz. Peygamberimizin mübarek hayatlarının bu önemli kısmı Halvet ve Halvetiliğe bakışa önemli bir ışık tutar.

Başlangıçta toplum hayatını terk edip evinin bir köşesinde inzivaya çekilen veya ıssız yerlerde yaşamayı tercih eden zahidler, daha sonraki dönemlerde de bu adetlerini sürdürmüşler; bazı mutasavvıf ve hakikat mensupları bu yolda onları takip ederek "**halvet**"i, tasavvufî hayatın gerekli bir unsuru hâline getirmişlerdir.

Kahire'de "**Mukattam Dağı**",
Suriye'de "**Lukam Dağı**",
Beyrut'ta "**Lübnan Dağları**",
Filistinde "**Beytül makdis Dağları**",
Sina Çölünde "**Tûr Dağı**" süfîlerin inzivaya çekilip halvet yaşadıkları meşhur yerlerdir. ***(2)**

***(1)** Gazzali. "El Munkizu min ed-dalal" S. 65

***(2)** "İbnül Cevzi IV": 344-345

Halvetten murad, gönül evini Allah'ın gayrından temizlemek, Hakk'ın sayısız nimetlerini düşünmek ve O'na şükretmektir (tefekkür, tezekkür ve şükür). Halvet, uzletten daha hususidir. Sûret ve şekil bakımından itikâfa benzer, ancak itikâf gibi mescitte yapılmaz. Halvet esnasında devam eden tefekkür ve zikir kulu Allah'a yaklaşıır.

Mutasavvıflar Kûr'ân-ı Kerim'de Müzzemmil (73)/8

﴿۸﴾ وَاذْكُرْ اسْمَ رَبِّكَ وَتَبَتَّلْ إِلَيْهِ تَبْتِيلاً ﴿۸﴾

“vezkurisme rabbike ve tebettel ileyhi tebtiyla”

"rabbinin adını an (ibadetlerinde O'ndan başka her şeyden kesilerek) **yalnız O'na yönel"** *(3) âyetini ve benzerlerini halvete delil olarak gösterirler.

Hz. Mûsâ'nın Tûr-i Sina'daki **kırk** günlük çile içerikli yaşantısı da halvete örnek gösterilebilir. Mutasavvıflar halvette kalma süresini ortalama kırk gün (en az) olarak belirtmişlerdir. Ancak günümüzün şartları göz önünde bulundurulduğunda bu süreyi kısaltmak mümkün olabilmektedir.

Halvet mutlak anlamda inzivaya çekilme ve dünyayı terk etme değildir. Bu yaşantıyı benimsemiş bir sâlik bedeniyle toplum içinde, gönüllüyle de Hakk'la birlikte olmalıdır. Yani zahirde halk ile bâtında Hakk ile olmalıdır. Üstadımız (Terzi Babam) bizlere öğüt verirken **"El işte gönül dostta olsun. Halk içinde Hakk'la olun,"** ifadelerini kullanırdı.

Kıymetli okuyucum, bu satırların kağıda döküldüğü anlarda gönülümde şöyle bir tecelli vuku buldu. Yukarıda halvetin şekil ve sûret olarak itikâfa benzediğini belirtmiştik. Üstadımız Terzi Babamın yıllar önce bir halvetinde kendisinde vuku bulan tecelli ve müşahedeleri de bu bölüme almayı düşünmüştüm; ancak konunun hacmini genişleteceğinden daha sonra gelecek olan ilgili yerde tamamını vermeyi uygun bulduk.

Halvetiyye ise, evliyanın büyüklerinden Siraceddin Ömer bin Ekmeleddin Lâhici'nin tasavvufta takip ettiği yoldur. Kendisine kısaca **Pir Ömer Halvetî** de denilir. Zamanının büyük bir kısmını halvette geçirdiği ve halvette kalmayı çok sevdiği için kendisine **"Halvetî"** lâkabı verilmiştir.

Lemazat'ta Ömer Halvetî'den bahsedilirken, onun **yedi kere** hacca gittiğini, sahrada dolaşırken, bir gün çok büyük bir çınar ağacı görüp halvete niyetle **40 erbaîni** (40x40) birbiri ardınca burada tamamladığını, tesis ettiği yolun adına **"Halvetiyye"** denilmesinin sebebinin bu olduğu rivâyet edilmektedir. *(4)

*(3) "Müzzemmil" 73/8

*(4) "Lemazat" S. 155

Pir Ömer Halvetî gündüzleri boş vakitlerini mürşidine hizmette geçirir; gece yarısından sonra dağa çıkarak, teheccüt namazını, zikir ve tefekkürünü burada ifa ettikten sonra tekrar dergâhına dönerdi. Halvetiyye yolunda sâlikin her gün okuduğu zikirleri, duaları ve virdleri vardır.

Ayrıca haftanın veya ayın belli günlerinde de dergâh ve tekkelerde sohbet, cehri zikir ve devranlar yapılırdı. Halvetiyyede nefsin kötülüklerden ve günahlardan arındırılması esastır.

Tasavvufta önem verilen "**az yeme, az konuşma, az uyuma, inziva, fikir, zikir, mürşide gönülden bağlanma**" ilkelerine halvetilikte hassasiyetle uyulur.

Müşahede mertebesine ulaşmak için **mücahede** şarttır. Abdül Kadir Geylani Hazretlerinin Risâle-i Gavsiyesinde, Cenâb-ı Hak "Ya Gavs, kim mücahededen mahrum ise, ona müşahedeye yol yoktur," buyurmuştur.

Halvetiyye yolunun özünde Tevhid görüşü ve anlayışı hakim olduğundan kendisinden doğan kolların birçoğu Muhyiddin-i İbn'ül Arabî'nin "**Vahdet-i Vücut**" görüşünü benimsemişlerdir.

HALVETİYYE Hz. Pir Ömer Halvetî'nin vefatından (1397) sonra birçok kola ve şubeye ayrılmış olup Anadolu, Suriye, Mısır, Balkanlar ve Kuzey Afrika'ya yayılmıştır.

Sarı Abdullah Bosnevi "*Semaratül Fuad*" adlı eserinde; "**Halvetiyyeh**" kelimesinin;

خ (hı) sının sivadan kalb kuvvetine,

ل (lâm) ının zikir lezzetine,

و (vav) ının zahir ve bâtını korumak ile ahde vefaya,

ت (te) sinin temkine

ي (ye) sinin **usre/zorluklardan sonra yesir/kolaylığa**

ه (he) sinin ise, müşahedeye delâlet ettiğini zikreder.

Halvetiyye yolunun ve fikrinin önemli kollarından birisi de **Uşşâkiliktir**. Âşıklar yolu anlamına gelen Uşşâkilik yolunun kurucusu ise, evliyanın büyüklerinden Hz. Pir Hasan Hüsameddin'dir.

1475 yılında Buhara'da doğan Pir Hasan Hüsameddin Hazretlerinin soyu Peygamber Efendimizin torunu Hz. Hüseyin'e kadar ulaşır.

Hüsameddin Uşşâki ilk tahsilini babasının himayesinde tamamladı. Babasının vefatıyla birlikte ticaretle uğraşmaya başladı. Rivâyete göre bir gece rû'yasında kendisine şöyle denilir; **"Boş yere ticaretin zahmetini çekmek, hakikat ehli için zarar ve ziyandır. Arzun ahiret ticareti yani Allahu Tealâ'ya kavuşmak olsun. Sonsuz sermayeyi elde etmek için dünya mallarından yüz çevirip Anadolu şehirlerinden Erzincan'da oturan Seyyid Ahmed Semerkandi hazretlerine teslim ol."**

Bu manevi işaretten sonra babasından kalan bütün mallarını ve ticaret hayatını kardeşlerine devredip Anadolu'ya gelir, ilk olarak Erzincan'a gelen Hüsameddin Uşşâki o sırada bu şehirde bulunan Seyyid Ahmed Semerkandi'ye bağlanarak dersler almaya başlar. Kısa sürede tasavvufun yüksek derecelerine ulaşarak kemâle erer. Yine hocasının emri üzerine Uşak şehrine yerleşti. Kendisine **"Uşşâki"** denilmesinin sebeplerinden biri de budur.

Hasan Hüsameddin Uşşâki hocasının vefatından sonra talebe yetiştirmeye başladı. Sultan III. Murat Han'ın davet ve ricaları üzerine İstanbul'a gelip Kasımpaşa'da yaptırılan dergâha yerleşti. Bu arada İstanbul'da bulunan evliyanın büyüklerinden Ümmî Sinan hazretleriyle de görüşür. Bu zât ona halvetîlik yolundan hilâfet verir. Hocası ise ona Kübreviyye ve Nûr-i Bahriyye yolunun hilâfetini vermiştir. Hüsameddin Uşşâki de bu iki yolu birleştirerek **Uşşâkilik** yolunu kurmuştur.

Hasan Hüsameddin Uşşâki hac farızasını eda edip dönerken Konya'da vefat etmiştir. Vasiyeti gereği İstanbul'a getirilerek Kasımpaşa'daki dergâha defnedilmiştir.

Kasımpaşa'daki bu dergâh çeşitli onarım ve tadilatlar neticesinde bu günkü konumuyla Hz. Pir Hasan Hüsameddin Uşşâki'nin türbesini de içinde bulundurarak hizmet vermeye devam etmektedir.

Söz buraya gelmişken, daha evvelce bir müddet kapalı ve bakımsız kalan dergâhın bu günkü hâle gelmesinde, kendini oraya adanmış olan, türbedar Nihat Öşün beyin büyük emeği olmuş, 25 yıl boyunca binanın tamiratını ve tezyinatını sağlamış ve 25 yıl boyunca dergâhta ezanlar okumuştur. Ne yazık ki kendisi 25 yılını verdiği bu yerden, fuzûli işgal gerekçesiyle, uzaklaştırılmıştır. Bu uzaklaştırılma neticesinde birçok sürtüşme ve dedikodu olmuş. Daha sonra mülki amirlikler tarafından Türbenin hizmet bölümündeki üst katlar yıktırılmış, Türbe son haliyle böylece kalmıştır.

Bir rivâyette şöyle anlatılır; Kasımpaşa'da Uşşâki Hazretlerinin dergâhının yakınında Ali Efendi isminde bir zât vardır.

Ali Efendi misk satıcılığı yaparak geçimini sağlıyordu. Ali Efendi hac farızasını eda etmek için Mekke'ye gider. Hacı olduktan sonra Medine'ye geçip Hz. Peygamberimizi de ziyaret etmek ister. Ancak, ayaklarında meydana gelen rahatsızlık gitmesini engeller. Bu duruma çok üzülür. Bir gece rû'yasında Peygamber Efendimizi görür. Peygamber Efendimiz Ali Efendiye, "**üzülme sakın! Kasımpaşadaki evlâdım Hüsameddin'in kabrini ziyaret et; O'nu ziyaret beni ziyaret gibidir,**" buyururlar. Sonra İstanbul'a dönen Ali Efendi her gün işe gidip gelirken Uşşâki Hazretlerinin kabrini ziyaret etmeyi kendine vazife edinir. Ölürken de bunu çocuklarına vasiyet etmiştir.

Uşşâki yolunun kurucusu ve ilk Piri olan bu mübarek zâta karşı üstadımızın (Terzi Babamın) derin bir muhabbeti vardır. Fırsat buldukça onun Kasımpaşa'daki kabrini ziyarete gider; orada zikir, sohbet ve muhabbet meclisleri oluştururdu.

Tarikat-ı Âliyye-i Halvetiyye-i Uşşâkiyye'nin bir başka önemli şahsiyeti ise, **Hz. Pir Abdullah Selâhaddin Uşşâki**'dir. Anadolu'da yetişen büyük velilerimizden birisidir.

1705 yılında Rumeli'deki Kesiyre kasabasında doğdu. 20 yaşına kadar Kesiyre'de kalıp ilim öğrendi. Zekâ ve çalışkanlığı ile çevresinde hep ilgi uyandıran Selâhaddin Uşşâki, Hekimoğlu Ali Paşanın teveccühünü kazanarak onun mektup işleriyle vazifelendirildi. Hekimoğlu Ali Paşa ile birlikte Mısır'a gitti.

Burada özellikle Arapçasını çok ilerletti. Allah-u Tealâ'nın bir ihsanı olarak gönlünde tasavvuf yoluna karşı bir rağbet ve alâka uyandı. Her gittiği yerde tasavvuf ehlini arar, bulur ve görüşürdü.

Bir müddet sonra Ali Paşa ile tekrar İstanbul'a geri döndü. Rumeli'ye görevi gereği giden Ali Paşa beraberinde Selâhaddin Uşşâki'yi de götürmüştür. Edirne'ye vardıklarında kendisi Cemâleddin Uşşâki Efendiyi ziyaret etmiştir.

Selâhaddin Uşşâki aradığı manevi sırların burada olduğuna inanıp Cemâleddin Uşşâki'ye talebe olmuştur. Selâhaddin Uşşâki artık kendini tamamen tasavvufa adayıp Ali Paşanın yanındaki "**mektup görevlisi**" görevinden ayrılmıştır.

Uzun yılları mücahede ve riyâzatla geçmiştir. Sonra hocası Cemâleddin Uşşâki kızını Selâhaddin Uşşâki'ye vermiştir.

Bir müddet sonra Selâhaddin Uşşâki İstanbul Tahir Ağa dergâhına "**şeyh**" olarak vazifelendirilir ve uzun yıllar burada kalıp görev yaparken dergâhın bir yangın sonucu yanmasıyla, ailesiyle birlikte tekrar hocası ve kayınpederinin yanına döner. Kısa bir müddet sonra da vefat etmiştir.

Rivâyetlerde onun için şöyle denilir; **"Selâhaddin Uşşâki hocasından icazet aldıktan bir müddet sonra onun giydirdiği hırkayı çıkardı ve sakladı. Ben o hırkayı giyecek gücü ve kuvveti kendimde göremiyorum, dedi. "**

Daima gizlilik üzere yürüdü. Zamanında pek kıymeti bilinmedi. Bir gece rû'yasında Muhyiddini Arabî Selâhaddin Uşşâki'ye dört satırlık bir yazı okuttu. Bu yazılar; Şeriat, Tarikat, Hakikat ve Mârifete dairdi. Uyandıığında kendisinin bütün ilâhi sırlara kavuştuğunu idrak etti. Selâhaddin Uşşâki'nin 200'e yakın eseri mevcut olup bunlar Arapça, Farsça ve Türkçe dilleriyle yazılmıştır. Kabri ise uzun yıllar görev yaptığı Tahir Ağa dergâhının bahçesindedir.

KIYMETLİ OKUYUCUM!

Tarikat-ı Âliyye-i Halvetiyye-i Uşşâkiyye'nin günümüze doğru uzanan şeceresine baktığımızda ise, "**TERZİ BABA KOLU**" ile karşılaşırız.

Tasavvufî hareketlerini incelediğimizde, tarikatların ve onların kollarının isimlerini kurucularından aldıklarını görüyoruz. İşte Tarikat-ı Âliyye-i Halvetiyye-i Uşşâkiyye'nin "**TERZİ BABA KOLU**" da ismini, halkın ve sevenlerinin kendisine "**Terzi Baba**" diye hitap ettikleri veliyi mükerrem, İnsân-ı Kâmil, ârif-i billâh, sevgi ve muhabbetine doyum olmayan, Allah ve Rasûlünün ahlâkını üzerinde taşıyan bir zât-ı muhterem olan **Pir Necdet Ardıç Uşşâki** efendimizden almaktadır.

Burada hemen şu soruyu sormak ve cevap aramak akla gelebilir.
Necdet Ardıç Beyefendinin Pirlîği nereden geliyor?...
Onun Pir olduğunu nasıl bilip idrak edeceğiz?....

Bu soruların izahına geçmeden "**Pir**" kelimesinin neyi ifade ettiğini iyi bilmeliyiz.

Pir kelimesinin lûgatta, yaşlı, ihtiyar, bir şeyin kurucusu gibi anlamları vardır. ***(5)**

Necdet Ardıç Beyefendi ise, özünde "**Vahdet**" anlayışı olan bu irfan yolunu daha da genişletip geliştirmiş, sırrı nitelikte olan noktaları da açığa çıkarmıştır. Yeni ufuklar açarak mi'râc yolunu ve seyr-i sülûk sistemini çok açık ve anlaşılabilir, kolay tatbik edilebilir bir mârifetullah bilgisi ile gözler önüne sermiştir.

Özellikle de onun "*İrfan Mektebi Hak Yolunun Seyir Defteri*" adlı eserini incelediğimizde bu yeniliği, açıklığı ve derinliği görüp müşahede edebilmemiz zor olmayacaktır.

Yine bunun haricinde Necdet Ardıç Beyefendiyle belli bir müddet arkadaşlık yapan, ona muhabbetle yaklaşan, onun sohbetlerine devam edip nazarına mülâki olanlar, ondaki bu ilâhi vasfı "**Pir**" sezgi, keşif ve derüni bir hâl ile anlayıp idrak edebilirler.

Muhterem arkadaşım;

Pirimiz Necdet Ardıç Uşşâki hazretlerini sizlere takdim ederken onun bazı vasıflarını da belirtmiştik. Onun vasıflanndan bir tanesi de "**Ârif**" bir zât oluşudur.

***(5) Osmanlıca Büyük Lûgat**

O hâlde Ârif nedir? Kime denir? Ârifin belirli vasıfları nelerdir? Bu kelimelerin gerçek karşılığını bulup yerine oturttuğumuzda, ifadelerimizin daha iyi anlaşılacağını umuyoruz.

Öncelikle, kullanılan **alîm, şeyh, mürşid** gibi terimler "**ârif**" sözcüğünün karşılığı değildir ve onun yerini de tutamazlar.

Şeyh ve mürşid, şariat ve tarikat mertebelerinde yol gösteren, rehberlik yapan, bazı bilgileri öğreten anlamlarına gelirler.

Ârif ise, tanıyan, bilen, vakıf olan, aşına olan, hâlden anlayan mânâlarına gelmektedir.

Ârifin bilgisine, mârifetullah (Allah bilgisi) denir.

Ârif, mârifet ehli kabul edilir

Ârif ile diğerleri arasındaki fark, irfanîyet ile ilim arasındaki fark gibidir.

Alîm, şeyh ya da mürşid, örnek ve rehber edinilir.

Ârifle ise, hidâyete erilir ve yaşanır.

Ârif, Allah'ı Allah'la bilir ve tanır.

Diğerleri ise, kendi birimsel akıl, ilim ve nefisleriyle bilmeye çalışırlar.

Ârif, kâinat ağacının meyvesi gibidir. Ancak ârifler de mârifet, görüş ve bilişlerinin genişliğine göre farklı mertebelerde olabilirler.

Muhyiddin-i Arabî hazretleri "*Lübbül Lüb*" adlı risâlesinde, "**Bir irfan sahibi hakikaten ârif olduğu zaman bir itikad ile kayıtlanmaz. (Yani bir kayda girmez.)**" ifadeleriyle ârifi tanımlamaktadır.

Ârif, ahlâkî ve manevî arınma sayesinde sezgi gücü ve derüni tecrübe ile bilen ve anlayandır. Ondan bilen kendisi değil, Allah'tır. O, "Allah'ın nûru" ile bakar ve yalnız Allah ile meşguldür.

Kısaca ârif, "**Allah'ın konuşan dili, gören gözü, işiten kulağıdır.**"

Cüneydi Bağdadi Hz. Ârifi şöyle tanımlar; "**Ârif, kendisi sustuğu hâlde içinde Hakk'ın konuştuğu kimsedir.**" *(6)

Bu vasıflara bürünmüş olan böyle mübarek zâtları bulmak, tanımak çok zordur. Çünkü bilinen ve tanınan bir şekilleri ve nişanları yoktur.

*(6) Sülemi. 157

Sizlere takdimini yaparken zorlandığım, onun nûruyla aydınlandığım, yoluna yüzler sürdüğüm, “**ârif-i billâh**” Necdet Ardıç Beyefendiye idraklerinize sunuyorum.

Kıymetli okurum;

Bu iddiasız derlememizin bazı bölümlerinde zaman zaman ebced hesap sistemi ve sayılarla bazı işlemlerin yapıldığını ve ifade edildiğini göreceksiniz, ileriki bölümlerde karşımıza çıkacak olan, ilgi ve alâkanızı da çekeceğini umduğum “**Ebced**” hesap sistemiyle ilgili olarak kısa bir açıklama yapmayı burada uygun bulduk.

Ebced; Arap veya Kûr’ân alfabesinin veya harflerinin taşıdığı sayı değerlerine dayanan hesap sistemidir. ***(7)**

Ebced hesabına göre her harfin rakkamlarla ifade edilen bir değer karşılığı vardır. Dini metinlerde Ebcedin kullanım sahasının Hz. Adem’e kadar gittiği rivâyet edilir.

Hz. Peygamber devrinde de kullanılan Ebcedle ilgili olarak Hz. Ali Efendimizin,

“**teallemül ebaciye ve tefsîriha feinne fî tefsiriha lâ aciyb**”

“Muhtelif ebced kaidelerini, sayılarını ve kullanım usullerini öğreniniz. Çünkü onlarla birçok aciyibi esrar zuhura gelir.” *(8)

Ebced sisteminin tasavvufta ayrı bir yeri olmakla birlikte, (astronomi, astroloji, edebiyat, mimârî ve cifr) ilimlerinde de kullanılmıştır. Özellikle **Muhyiddin-i Arabî, Bursalı İsmail Hakkı, Saidi Nûrsî** gibi şahsiyetler ebcedi kullananların başında gelir.

Ebced hesabının tarihçesiyle ilgili olarak bu kısa açıklamadan sonra bu hesap sistemini çalışmamızda neden kullandık onu açıklayalım.

Bilindiği gibi bu kitapta yer alan çalışmalar “**Terzi Baba**”yı tanıtma amacına yönelik olduğundan, ondaki ilâhi kemâlat ve vasıfları, sırrı nitelikte olan bilgileri ve hakikatleri zuhura çıkarıp gözlerinizin önüne sermek istedik. İncelediğinizde hayret ve hayranlığınızın artıp, onun derinliğine doğru yol alacağınız kanaatindeyim.

Tasavvufu insânın kemâle ermesini temin eden bir vasıta olarak düşünebiliriz. Domatesi bile daha iyi yetiştirmek için uzman arandığı; hayvanların, bitkilerin daha kaliteli ve verimli olması için laboratuvar çalışmalarının yapıldığı günümüzde insân yetiştirmek için ilgisiz kalmak doğru bir davranış olmasa gerektir.

***(7)** *İslâm Ans. Cilt 10*

***(8)** *Gizli ilimler C. I*

İslâm Dinini sadece sevap günah yönleriyle ele alırsak; onun Kâmil insân, iyi insân yetiştirme özelliğini gözardı etmiş, Kûr'ânın belirttiği din anlayışını ortaya koyamamış oluruz.

Manevi hastalıklarımızın doktor ve hekimleri Hazreti Peygambere kesintisiz bir silsile ile ulaşan Kâmil insânlardır. Onlar gönül sahiplerini terbiye etmek, kemâle eristirmekle meşguldürler. Onların bu özelliği rahmetin ve ihsanın ta kendisidir.

Tasavvuf tarihinde yeni ufuklar açacak derecede mârifet ve fikir sahibi olduğuna inandığım, Hakk'a giden yolda sâliki merkez olarak kabul edip halka hep rahmet olmaya çalışan Kâmil insân "**TERZİ BABA**" yolunda **dost ile dost olmaya** çalışalım.

Onun tadına ve seyrine doyum olmayan irfan sofralarını, gönül kâ'besini ve Hakikat-i Muhammedi'nin ondaki güzelliklerini anlamaya ve yaşamaya gayret edelim. Bunun için de bizlere gerçekten işiten bir kulak, gören bir göz, anlayan ve hisseden bir kalb vermesini; ilâhi muhabbet ve sevgi ile yanmayan gaflet ehli kimselerin şekil ve merasim dindarlığından korumasını Rabbimizden niyaz edelim.

30/11/2000
Perşembe

TERZİ BABA KİMDİR?

"Terzi Baba kimdir?" sorusuna cevap aramak, onu daha iyi ve çok yönlü tanıyıp bilmek, hayat akışını ve felsefesini öğrenebilmemiz için sizleri yaşadığımız zamanın biraz gerilerine doğru götürmek istiyorum.

Tarih: 15 Aralık 1938

Yer: Tekirdağ

Tekirdağ'ın yerli ailelerinden olup da geçimini çiftçilik ve bağcılık yaparak sürdürmeye çalışan Sadık Ardıç Efendi ve Melek (Meliha) Hanım'ın ortanca (ikinci) çocukları dünyaya gelir. Orta hâlli ve mütevazi bir hayat sürdüren bu aile yeni doğan çocuklarına baba Sadık Efendi ile Melek Hanım'ın ortak kararıyla "**yiğitlik, kahramanlık ve efelik**" anlamına gelen "**NECDET**" ismini verirler.

Böylece Necdet, ağabeyi Ahmet ve sonraki yıllarda doğacak olan kardeşi Cevdet ile birlikte Ardıç ailesinin içindeki yerini alır.

Yıllar yavaş yavaş geçmeye başlar. Çocukluk dönemini yaşayan "Necdet" artık yedi yaşına gelmiş ve okula gitmeye başlamıştır. Okul dönemiyle birlikte onun doğuştan sahip olduğu; asalet, güzellik, akıl ve zeka üstünlüğü gibi kemâl olgunluk hâlleri de kendisinde belirlemeye ve görülmeye başlamış, gerek okulda gerek çevresinde zeki, çalışkan ve güzel ahlâklı oluşuyla ilgi ve alâka çekmeye başlamıştır. Hatta ondaki bu olgunluk hâllerini gören başöğretmeni ve matematik öğretmeni onu okul arkadaşlarına örnek ve rehber öğrenci diye takdim ederken, birlikte oyun oynadıkları çocukluk arkadaşları ise, "**yahu sen nasıl bir çocuksun? Bize hiç benzemiyorsun, biz o kadar küfür ettiğimiz hâlde senin ağzından hiç küfür duymadık,**" diyorlardı.

O çocuk iken diğer çocuklardan farklı idi. Gençliğinde de döneminin gençlerine benzemedi. Küçüklüğünde arkadaşları hep büyükler, yetişkinliğinde ise, hep gençler olmuştur.

İlkokul yıllarının sonlarına doğru ise, kendi iç âleminde dini duygular ve fikirler, Allah ve Peygamber sevgisi oluşmaya başladı. Özellikle de Hz. Ali Efendimizin menkıbelerini ve kahramanlıklarını anlatan kitapları okuyarak, onlara karşı ilgisi ve muhabbeti artmaya başladı.

Yaşı on ikiye gelip ilkokul dönemi bittiğinde Necdet'in arzusu okumak ve yüksek tahsilli birisi olabilmektir. Ancak ailesinin o günkü şartlarda (1950 Yılı) imkânları yeterli olmadığından onu okutamadılar.

Geçimini toprağa bağlı olarak sürdüren babası Sadık Efendi ise oğullarının kendi mesleğini devam ettirmelerini pek istemez, oğulları bir sanat ve meslek sahibi olsunlar düşüncesindeydi.

Bunun üzerine amcası Mehmet Efendi de boŖta gezmesin ve bir meslek sahibi olsun dūŖüncesiyle o dōnemlerde gōzde bir meslek sayılan **"terziliđi"** ōđrenmesi için Tekirdađ' da Hūseyin Kuymu (Kara Hūseyin) adında bir terzinin yanına Necdet'i ırac olarak verir. Artık onun en ōnemli hedeflerinden birisi **iđne ile iplik** arasında geçecek olan terzilik mesleđini çok iyi ōđrenip iyi bir terzi olabilmektir.

Daha ilkokul yıllarında kendisinde baŖlayan din sevgisi ve muhabbeti de iyice belirmeye baŖlamıŖ; daha ocuk yaŖlarında olmasına rağmen beŖ vakit namazını dūzenli ve cemaatle kılmaya ōzen gōsterirken bir yandan da dini eğitim ve ōđretim almak için Tekirdađ' ın tanınmıŖ imamlarından olan ve o dōnemde merkez iftlikōnū Cāmiî imam hatipliğini yapan Ahmet ElitaŖ Hoca Efendiden Kūr'ān-ı Kerim ve dini bilgiler dersleri almaya baŖlamıŖtır.

Kalbi çok rikkatli idi. Çocukluđunun bu dōnemlerinde, bir gūn **sabah namazına kalkamadıđı için peŖ peŖe ū gūn oruç tutmak** suretiyle nefsinin terbiye etmeye yōnelmiŖtir.

O, sabahları çok erken saatlerde kalkar, abdestini alır, Kūr'ān-ı Kerim ve ilgili ders kitaplarını eline alıp, evlerine yaklaŖık iki kilometre uzaklıkta olan iftlikōnū Cāmiine fecrin karanlıđında yūrūyerek gider, burada sabah namazını cemaatle birlikte eda ettikten sonra hocasıyla o gūnkū Kūr'ān-ı Kerim ve dini bilgiler derslerini alıŖırlar ve gūnūn ilk saatlerinde baŖlayan mesāi için arŖıda bulunan terzihane dūkkānına geri dōnerdi.

İŖini ve mesleđini severek yapıyordu. Çok alıŖkan ve mārifetli olduđundan kısa sūrede terzilik mesleđini ve inceliklerini ōđrenmeye baŖladı. Terzilik mesleđinde ilk ustası olan Hūseyin Kuymu onda gōrdūđū kabiliyet, alıŖkanlık ve gūzel ahlāk için sık sık çevresine **"Bu ocuk bir cevher ve çok mārifetli"** derdi.

Ū yıl alıŖtıđı ıracılık ve kalfalık dōnemini tamamladıđı bu terzihane dūkkānında ustasının da mūŖterilerinin de sevgi ve muhabbetini kazanmıŖtı. Terzihane dūkkānının bir kōŖesinde asılmıŖ olan ūzerinde Ŗu mısralann yazılı olduđu tablo onu çok etkilemiŖti;

**"Her seherde besmele ile açılır dūkkānımız,
Hazreti İdris aleyhisselāmdır pirimiz ūstadımız."**

Her okuyuŖunda derunî hisleriyle etkilendiği bu mısralann sırrını ve hakikatini yıllar sonra idrak edecektir.

Necdet'in bu hāli ailesini de mutlu ediyordu. Őzellikle çocukları için iradeli ve Ŗefkatli bir mūrebbiye olan annesi Melek Hanım ise, ođlu Necdet'in mūtedeyyin ve alıŖkan hāli karŖısındaki sevincini eŖi Sadık Efendiye, **"Bu ocuk bizi de adam edecek"** sōzleriyle ifade ediyordu.

Aldığı Kûr'ân-ı Kerim ve dini bilgiler derslerini epey ilerletince bu defa da yine Tekirdağ'ın o dönemdeki meşhur kıraat imamlarından olan merhum Behçet Toy Hoca Efendiden kıraat, huruf ve tecvit dersleri almaya başladı. Bu çalışmalarını askere kadar sürdürdü. Kıraat ve huruf derslerine devam ettiği dönemdeki birkaç hatıratı ise şöyledir:

[“Özel ve talim üzere bir çalışma gerektiren bu dersleri için, bir gece evinin bir odasına kapanan Necdet, sürekli olarak

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ
بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ
“euzü billâhi mineş şeytanir raciym
bismillâhir ahmânir rahiym”

sözünü boğaz talimi yaparak defalarca tekrar ediyordu. Misafirlikten dönerken kapının önüne geldiğinde, onun sesini duyan annesi, oğlum Kûr'ân okuyacak onu sessizce dinleyeyim diye dış kapının önünde beklemeye başlar.

Ancak hep aynı cümleyi tekrar ettiğini duyunca da bir müddet sonra dayanamayıp kapıdan içeriye girer ve oğluna da; **“Kûr'ân okuyacaksınız diye dışarıda bekliyordum, arkası yok mu bunun?”** der.]

Gerek terzihane dükkânındaki çalışmalarını gerekse dini bilgi ve ilimler üzerindeki çalışmalarını küçük yaştaki bedenine ağır gelmeye başlamıştı. Nitekim o yaşlarda iken işinden evine gelip gece saat 12 civarında yatışı namazını eda ederken aşırı yorgunluktan secde hâlinde iken uyuyup kalmış, dışarıdan evine gelen babası Sadık Efendi onun bu hâlini görünce heyecanlı ve telaşlı bir biçimde acaba oğluma bir şey mi oldu endişesine kapılmış, yanına gelip seslendiğinde kendisinden cevap alınca, onun namaz esnasında yorgunluktan uyuya kaldığını anlayıp rahatlamıştır.

Merhum Behçet Toy Hoca Efendiden huruf ve talim dersleri aldığı dönemlerde gerekli zaman ve mekânın olmayışından dolayı, sesli olarak da çalışılması gereken bu dersleri için, o zamanki Orta Câmi müezzini olan ve Necdet'i çok seven Ali Efendi ona şöyle yardımcı oluyordu. Her akşam yatışı namazı kılındıktan sonra müezzin Ali Efendi câmi kapısını kilitleyip anahtarı câminin dışında özel bir yere bırakıyordu. Gece 12 civarlarında iş mesâisini bitiren Necdet anahtarı bırakılan yerden alıp câmiyi açıyor ve derslerini ancak böyle çalışma imkânı bulabiliyordu. Bazen de gecenin bu saatinde câmiyi açmak kendisine zor geliyor ve biraz aşağıdaki Paşa Câmiinin dışındaki son cemaat bölümünde ders yapıyordu.

Nitekim bir gece onun Paşa Câmiinden gelen seslerini duyan gece bekçisi, acaba câmide bir vukuat mı var endişesiyle sessizce câmiye gelip bir süre Necdet'in başında durup tekrar oradan ayrılıp gitmiştir.

Yıllar yavaş yavaş ilerleyip **1953** yılına gelindiğinde Necdet'in yaşı 15 olmuştur. 3 yıl boyunca çalıştığı, çıraklık ve kalfalık yaptığı ustasının yanında terzilik mesleği adına öğreneceği başka bir şey kalmayınca, bu defa öğrendiği bu sanatı daha da ilerletip geliştirmek için ailesinin de iznini alarak İstanbul'a gitmeye karar verdi.

İstanbul'a gittiğinde Beyoğlu'ndaki bir terzihane atölyesinde çalışırken, babasının ablası olan ve Bebek semtinde ikâmet eden halası Rahmiye Hanımların evinde geceleri misafir olarak kalıyordu.

Artık mücadelesi, gayesi ve gittikçe artan maneviyat ve dindarlığı olan hayat çizgisi kendisinde oluşmaya başlamıştı. O günlerde (**19 – 53**) sayı değerlerinin hayatını ne kadar derinden etkileyeceğini bilemiyordu.

İstanbul'da çalıştığı yaklaşık 1 yıl zarfında evinde geceleri misafir olarak kaldığı halası Rahmiye Hanımın eşi olan ve tasavvufi bir yaşamı olan M. Nûsret Tûra'nın da çok dikkat ve nazarını çekmekte; eniştesi, onunla konuşurken sürekli olarak "**pehlivan**" diye övgülü hitapta bulunuyordu. Onun hakkında söylenen bu "**pehlivan**" sözünün anlamı daha sonraki yıllarda çok iyi anlaşılacaktır. Bir müddet sonra da, iş yerinin bulunduğu caddeye "**Hüseyin Pehlivan Caddesi**" ismi verilmiştir.

Annesi Melek Hanımın da rızasıyla İstanbul'da 1 yıl kadar kaldıktan sonra tekrar Tekirdağ'a geri döndüğünde ise, bu defa bayan terziliğine yöneldi. Zamanının değerini ve kıymetini çok iyi bildiğinden işinden sonraki boş zamanlarında ise, daha önceki yıllarda Kûr'ân-ı Kerîm dersleri aldığı hocasından bu defa Arapça dersleri de almaya başladı. Yine aynı dönemlerde Tekirdağ'da hafızlık çalışmalarına başladı, ancak zamanının yetersizliği dolayısıyla bu çalışmalarını bırakmak zorunda kaldı.

Bayan terziliğini epey ilerletip kendi terzihane dükkânını açtığında yaşı henüz 18'dir. Bu yıllarda babası Sadık Efendinin ani ölümü onu ve ailesini epey sarsmıştır.

İstanbul'da bulunduğu dönemlerde evlerinde misafir olarak kaldığı halası Rahmiye Hanımın eşi M. Nûsret Tûra Bey, ondaki özellikleri ve muhabbeti keşfedince, onu boşta bırakmamak ve kendisine faydalı olabilmek düşüncesiyle, kendi müşidi olan ve aynı zamanda Fatih derisiâmlarından ve Süleymaniye Kütüphanesinin müdürlüğünü de yapan, Uşşâki şeyhlerinden **Hazmi Tûra Uşşâki Efendiye** gönderir. Hazmi Tûra Uşşâki Hazretlerinin huzuruna, **elindeki tanıtım kağıdıyla giden ve kabul edilen** Necdet Ardıç Bey böylece tasavvufi hayata, yani gönül yolculuğuna da başlamış oluyordu.

Müşidi Hazmi Tûra Uşşâki Efendiye intisabından sonra mücadelesi, çilesi, fedakarlığı, riyâzati olan tasavvufi çalışmalarına başladı. Fırsat buldukça İstanbul Fatih'te Keçeciler Caddesindeki Bedrettin Dergâhında ikâmet eden müşidini ziyaret ediyor, onun sohbetlerine iştirak ediyordu.

Bu ziyaretlerinden ve çalışmalarından çok memnun kalan mürşidi yine bir ziyaret esnasında Necdet Bey'e şu sözlerle taltifte bulunuyor:

"Oğlum, iki şeyinden memnun kaldım. Birincisi tasavvuf çalışmalarına devam etmen, ikincisi ise, gördüğün (taç giyme ve İhlas okuma v.b.) zuhuratlarıdır."

Alîm ve ârif bir zât olan Hazmi Tûra Uşşâki Hazretleri haftanın cumartesi günleri ikindi namazını müteakiben de Beyazıt Câmîinde Mesnevi Şerif okutuyordu. Necdet Bey imkân buldukça cumartesi günleri Tekirdağ'dan Beyazıt Câmîine gidiyordu.

1958 Yılına gelindiğinde yaşı 20 olan Necdet Ardıç Bey askerlik vazifesi için Ankara'nın yolunu tutar. Şimdiki adıyla Cumhurbaşkanlığı Muhafız Alayı Karargah Bölüğünde 24 ay süren askerliğini ifa eder.

Askerliği süresince mesleği olan bayan terziliğini epey geliştirmiştir. Özellikle de Ankara'da bu dönemde tanıştığı **Paris Terzilik Akademisini bitiren, terzi Bekir Ceyhan'la** birlikte uzun süre çalışmalar yapmıştır.

Askerlik süresinin bitmesiyle birlikte geleceğiyle ilgili olarak da karar vermesi gerekiyordu.

Ankara'da kalıp mesleğini sürdürmesi için kendisine cazip teklifler sunulurken, onun hedefi ya İstanbul'da kalmak ya da modanın ve giyimin merkezi olan Paris'e gidip mesleğini burada sürdürmek ve dünya çapında bir terzi olabilmektir. Bir müddet Fransızca lisânını öğrenme çalışmaları da yaptı.

O dönemlerde bir karar vermesi gerekiyordu. Düşündü ve tasavvuf yönünün daha ağır basmasıyla Hak yolunu tercih edip terhisıyla birlikte Tekirdağ'a tekrar geri döndü. Hemen burada bir dükkân açıp bayan terziliği çalışmalarına devam etti. Zamanına göre çok iyi ve ileri derecede giyim ürettiğinden, kısa sürede tanındı. Çevre illerden gelen müşterileri kendisine **"Tekirdağ'ın Dior'u"** lâkabını da takmışlardı. Bu arada askerlik dönüşü ile birlikte tasavvuf çalışmalarının yanında Arapça, tefsir, hadis ve fıkıh derslerini de devam ettiriyordu.

Necdet Ardıç Bey bir gün terzihane dükkânında dikiş makinesinin başında çalışırken bir hâl ile karşılaşır. Şöyle ki; çalıştığı dikiş makinesinde yüzü duvara dönük iken birden duvardan Hazmi Tûra Uşşâki Hazretlerinin silueti beliriyor. Bunun üzerine hemen dikiş makinesini durduruyor.

Mürşidi kendisine sürekli **"haydi oğlum, gayret oğlum... lâ ilâhe illâllah... haydi gayret"** şeklinde görünüp bir mesaj veriyordu.

Bu hâl geçtikten sonra ütü masasının yanına giden Necdet Bey ilginç bir görüntüyle karşılaşır. O dönemlerde ütü için mangal kömürleri kullanılmaktaydı.

Yere doğru baktığında beyaz yer karolarının üzerinde siyah kömür parçalarıyla çok açık bir şekilde çizilerek yazılan,

ع (ayn), ی (ye) ve د (dal) harflerinin olduğunu görür.

O anda bunların ne anlama geldiğini bilemez. Ancak unutmamak için oradaki görüntüyü bir kağıda yazar.

Aradan kısa bir müddet geçince mürşidi Hazmi Tûra Efendiyi ziyaret için İstanbul Fatih'teki, dergâh olarak da kullanılan evine gider.

Kapıyı çaldığında Hanımı **"Mürşide Anne"** kapıyı açar.

İçeriye girip 5-10 dakika oturduktan sonra Necdet Bey Mürşide Hanıma, **"Efendi Babam evde yok mu?"** diye sorar.

Mürşide Hanım da ona, **"Babanız sizindir yavrum"** der. Necdet Bey bundan bir şey anlamaz.

Bir müddet sonra Mürşide Annesine **"Efendi Babam daha gelmedi mi?"** diye tekrar sorduğunda, yine **"Efendi Babanız artık sizindir oğlum"** cevabını alır.

Bu ifadedeki maksat ve mânâyı anlayan Necdet Bey, mürşidi Hazmi Tûra Uşşâki Hazretlerinin vefat ettiğini, yani bâtın tecellisine dönüştüğünü anlar.

O anda kısa bir tefekküre dalan Necdet Bey Hz. Peygamberimiz bâtın âleme giderken Hz. Ebubekir ve Hz. Ömer'in söylediği sözler hatırına gelir.

O anda çok üzgün ve değişik duygular yaşayan Necdet Bey, çalışırken dükkânda yaşadığı hâlet-i rûhiyenin, mürşidinin rûhunu teslim etmeden evvel kendisini son bir kez gayrete geçirmek için ziyarete geldiğini idrak eder.

Bir müddet sonra **"şimdi biz ne yapacağız Mürşide Anne?"** diye sorduğunda,

Mürşide Hanım da, **"Efendi Babanız yerine M. Nûsret Tûra'yı bıraktı. Emanetler artık onda. Sizler de bundan böyle ona gideceksiniz,"** cevabını verir.

Tarikat-ı Aliyye-i Halvetiyye-i Uşşâkiye'nin önemli şahsiyetlerinden biri olan; alîm, ârif ve fazıl kişiliğiyle tanınan Hazmi Tûra Uşşâki, Necdet Bey'in tasavvuftaki seyr-i sülûkunda önemli bir yer tutar.

Mürşidinin vefatından sonra o günki hisler içinde kaleme aldığı ve mürşidine olan sevgi ve muhabbetini anlattığı,

"Hazmi Tûra'nın Huzurunda" adlı şiirini sizlere sunuyorum.

HAZMÎ TÛRA'NIN HUZURUNDA

Gitmiştim bir gün Nûsret Tûra'ya,
Gönderdi beni Hazmi Tûra'ya.
Yazdı verdi elime bir kağıt,
Sanki içinde bin türlü ağıt.

Gidip Fatih'e girdim dergâhına,
Alıp içeri oturttu yanına.
Okudu elimdeki kağıdı,
Çözülen ayağımın bağıydı.
Oğlum dedi, her gün şunları yap,

Gittiğin dünyadan hemen sap.
Görünce o muhterem Hak dostu,
O günüm bilsen ne hoştu.
Hadi oğlum Allah selâmet versin,

Yoluna güle güle gidersin.
Çıkarma bizi sakın gönülden,
Gaflette kalırsan ne gelir elden.
Hazmi Tûra ilk mürşidim oldu,

İhsanları fakire çok boldu.
Bir gün yine gittim dergâhına,
Oturttu beni hemen karşısına.
Anlat bakalım gördüklerini,

Değerlendirelim hâllerini.
Anlattım tüm gördüklerimi,
Başımdan geçirdiklerimi.
İki şeye sevindim dedi bana,

Bunları anlatayım sana.
Biri unutmamışsın bizleri,
Diğeri gitmişsin hayli ileri.
Okuturdu Mesnevi Bayezit'te

Bir gün nasip oldu orda ziyarette.
Anlatıyordu hakikat-i Nuh'dan,
Nasıl kurtulunur o tufandan.
Sanki şu anda görür gibiyim,
Rûhaniyetini sezmiş gibiyim.

Bakıyor sanki yazdıklarına,
Tebessüm ediyor anlattıklarına.
Tekrar yine gittiğimde dergâha,
Ulaşamadan o padişaha.

**Hacdan gelince pek hastalanmış,
Hemen rahmet-i Rahmânâ dalmış.
O anda sanki Sıddık'ın sözü
Muhammed öldü ise Allah baki.
Şimdi ne yapacağız? Dedim,**

**Nûsret Bey'e gideceksiniz dediler.
Daha evvel dükkânda çalışırken,
Sanki geldi karşıma duvar içinden.
Coşturdu beni Tevhid ile,**

**Ben de şaştım o zaman bu işe.
Sonra baktım yere lyd yazılmış,
Sanki bir el hat kazımış.
Anladım ki o an bayrammış,
Fakire lûtfen vedaya gelmiş.**

Bu hadiseyi (tecelliyi) sonradan Necdet Bey, Nûsret Efendiye anlattığında, "**oğlum üç harften اید (IYD) meydana gelen bu kelime (bayram) demektir.**" O anda onun bayramı yani **Hakk'a vuslatı** imiş, diye kendisine ifade ettiğini bildirmiştir.

NÛSRET EFENDİ'YE İNTİSABI

Hazmi Tûra Uşşâki Hazretlerinin vefatıyla birlikte yerine halife olarak bıraktığı M. Nûsret Tûra Hazretlerine diğer sâliklerle beraber intisab eden Necdet Ardıç Bey için seyr-i sülûkunun ikinci dönemi de böylece başlamış oldu.

İstanbul Boğaziçi Bebek Semtinde ikâmet eden ve Devlet Deniz Yollarında memur olarak çalışan M. Nûsret Tûra'ya iltihak ettikten sonra ise çok sıkı bir şekilde hem dünyaya hem de ahirete yönelik olarak çalışmaya başlamıştır. Sohbet günleri ve kandil gecelerinde Tekirdağ'dan kalkıp İstanbul'a giderdi. Mürşidinin hanımı halası olması dolayısıyla da daha sık ziyaret edip görüşüyor ve sohbetlerine katılma imkânı buluyordu.

Necdet Bey seyrinin bu bölümünde mürşidi ile çok yakın olmaya başlar. Seyri ilerledikçe ufku ve idraki de açılıp genişliyordu. Arapça ve Tefsir derslerine çalışmaları devam ederken riyâzat ve diğer nafîle ibadetlerini de arttırarak sürdürüyordu. Daha küçük yaşlarda tutmaya başladığı ve uzun yıllar devam ettirdiği nafîle oruçlar onun yaşamında önemli bir yer tutar.

Haftanın günlerinin çoğunluğunu, senenin günlerinin yarısından fazlasını oruçlu geçirirdi. Tasavvufta dervişin kemâle ermesinde önemli olan ve adına da "**Erbaîyn**" (Kırk gün orucu peş peşe tutmak) denilen riyâzat oruçlarını hayvani gıdalardan arınmış olarak uzun yıllar tutarken, bir defasında da **üç erbaîyni** peş peşe tutmuş ve üçüncü erbaîynin son beş gününü de "**iftarsız oruç**" şeklinde tutabilen nadir insânlardan biri olmuştur.

1964 yılında ise Necdet Ardıç Bey müşşidinin de işaretiyle akrabalık bağlarının da bulunduğu İstanbul'dan Nüket Hanımefendi ile evlenir. Bu evliliklerinden İzzet ve Cemâl Cem adında iki oğlu olmuştur. İki çocuğunun olacağı kendisine rû'yada gösterilmiştir.

Müşşidi Nûsret Tûra'nın Bebek'teki evi aynı zamanda dergâh olarak da kullanılmaktaydı. Sık sık ziyaretine gidip onun sohbetlerine katılan Necdet Bey, bazı günler onun evinde kaldığında yaşadığı duygu ve hislerini şöyle ifade ediyordu:

"Ziyarete gidip dergâhta kaldığım gecelerde Nûsret Babamın okuduğu sabah ezanıyla uyanır, abdestimi alıp yanına giderdim. Beraberce namazı eda ederdik. Biz zikir ve sohbetimizi yaparken ev halkı da kalkar, birlikte kahvaltılar yapılır, sonra herkes kendi işine giderdi. Bahar sabahları Bebek sırtlarında Aşîyan koruluğunda öten bülbüllerin sesiyle zikirlerimiz birbirine karışırdı. Geçmiş zaman olur ki hayali cihan değer."

Onun bu ifadeleri hayat ve hakikat ile dolu olduğundan hayali bile cihana değerdir.

Kemalât sahibi, mârifetli ârif bir zât olan M. Nûsret Tûra Efendi Necdet Ardıç Bey'de gördüğü cevheri ortaya çıkarmak için çok gayret göstermiştir. Bazen bir gurup cemaate kendisini tanıtırken "**En çok sevdiklerimizdendir,**" demesi ve "**habib**" mazharıyla ona yaklaşması gösterdiği gayretin bir ifadesi olsa gerektir.

Onun yetişmesinde büyük emeği ve faydası görülen kimselerden birisi de müşşidinin hanımı olan halası "**Rahmiye Anne**"dir.

Esasen onun hayatında üç kadın büyük yer tutar. Bunlardan birincisi dünyaya gelmesine vesile olan bedeninin **annesi Melek Hanım**, ikincisi manevi terbiye alıp Hakikat-i Muhammediyyenin kendisinde açılmasında emeği olan **Rahmiye Annesi**, üçüncüsü ise **eşi Nüket Hanımdır**.

Çok uzun yıllar müşşidinden feyz ve ilham almak için Tekirdağ İstanbul arasında adeta mekik dokuyan Necdet Bey bu çalışmalarının karşılığını da artık görmeye başlamıştır. 1972 yılında seyr-i sülûkündeki derslerini tekmil tarik bitirmişti. "**Tacı Şerif**" müşşidi tarafından 1979 yılında kendisine giydirilmiştir.

Seyr-i sülûkunda kemâle erip, eminlik ve güvenilirlik vasıflarını kazanan Necdet Ardiç Bey "**ilâhi emaneti**" de yüklenecek duruma gelmiştir. Mürşidi M. Nûsret Tûra kendisine "**Oğlum, sebab-i vücudum (varlık nedenim) senmişsin. Ben seni yetiştirebilmek için bu âleme gönderilmişim**" demiştir.

Birçok dervişi, muhibbi ve 4 halifesi olan Nûsret Tûra Hazretleri ömrünün son dönemlerinde, **kendisindeki maddi ve manevi emanetleri Necdet Ardiç Bey'e vermek sûretiyle onu yerine halife olarak bıraktığını açıklamıştır.**

Kendisinin **dört halifesi** vardır;
Bakırköylü **Ahmet ÖÇAL**
Arnavutköylü **Hüseyin ANGI**
Kadıköylü **Sabri NEBİOĞLU**
Tekirdağlı **Necdet ARDIÇ**

1979 yılında bu dünyadaki ömrünü tamamlayıp, gönüllerde derin izler bırakarak Hakk'a yürüdü.

Onunla uzun yıllar manevi yolculuk yapan halifesi Necdet Ardiç Bey kendisiyle **birlikte geçirdiği son kadir gecesinde** yaşadığı hislerini şu şiirinde dile getirmiştir:

ŞEYHİMLE SON KADİR GECESİ

**Bir Kadir gecesiydi o akşam,
Cümle yaran toplanmıştı o akşam.
Ne âlemde, ne âlemde o akşam,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

**Canlar toplanmış sanki semada,
Dergâha gökten nûrlar dolmada.
Bütün dervişler hep yol almada,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

**Pek konuşmuyordu, çünkü yorgun,
Konuşturuyordu canları dalgın,
Gecenin feyzi herkese yaygın,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

**Bir vuslat ve gariplik hâli idi,
Ey canlar kadrinizi bilin dedi,
Hepimize tek tek gülümsedi,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

**Yemeğe oturduk hep birlikte,
Sofra-i maideden yedikte,
Allah bize lûtfetti dedikte,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

**Başladı zikri tevhid şevk ile,
Name name döküldüler dile,
Verdik canları coşkun sele,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

**Aşık Hüseyin başladı söze,
Ayan oldu sırlar kapalı göze,
Nasıl geçilmez bu hâlde öze,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

**Görmedi bir daha Kadir gecesi,
Amma kadrin bilenlerin yücesi,
Düşmedi ağzından aşkın hecesi,
Şeyhimle son Kadir gecesiymiş o akşam.**

M. Nûsret Tûra'nın vefatıyla birlikte Tarikat-ı Aliyye-i Halvetiyye-i Uşşâkiyede yeni bir döneme geçiliyordu. Tevhid ve irfaniyetin zirveye yerleştiği, muhabbet rûzgârlarının estiği bu döneme "**TERZİ BABA dönemi**" adını veriyoruz.

Necdet Ardiç Bey'in bu seyr-i sülûku aynı zamanda kendisinin olgunlaşma devresidir. Bundan sonra ise onun yüksek maksadı İslâm dininin özüne uygun olarak yaşamak ve yaşatmak, insânları cehâlet, taassub ve tutsaklıktan kurtarıp insânlık, medeniyet, hürriyet nûrlarıyla yüceltmektir. Zaman içerisinde bu hasletlerle hayatını sürdürdü.

Bu arada sizlere terzi babamın anlattıklarından Hazmi ve Nûsret babamlar hakkında da kısaca bilgi sunmağa çalışacağım.

Hazmi babamız aslen Malatya'nın Arapkir ilçesinden imiş, gençliğinde Erzuruma ilim tahsili için gitmiş orada bir efendiye derviş olmuş, sonra tahsilini ilerletmek için İstanbula gelmiş, bir müddet sonra Kasımpaşadaki Uşşâki dergâhına giderek Mustafa Sâfi efendiye intisab etmiş, güzel bir seyr-i sülûk neticesinde derslerini bitirmiş ve Mustafa Sâfi babamız kendisinde gördüğü kemalât üzerine hayatta tek kızı olan Mürşide hanımla evlendirmiş ve kendisine onu da halife yapmış. Bir de Cemâl Efendi isminde oğlu varmış.

Hazmi efendimin bir çok şiir ve makaleleri olduğu halde Terzi Babama ulaşan sadece Hz. Peygamber Efendimize yazmış olduğu bir şiiri kalmış, ben de onu kendisinden buraya ilâve etmek için müsaade istedim, bu şiiri daha evvelce Terzi Babam Divanında da yayınlamış idi. **"Yetiş"** diye başlayan, buram buram muhabbet kokan şiiri şöyledir.

Kendileri hakkında daha geniş bilginin Hüseyin Vassaf Efendi'nin "Sefine-i Evliya" kitabında bulunabileceğini de ifade etmiştir.

Y E T İ Ş

**Ey goncai bağ'ı safa, ey viridi handanım yetiş.
Lütfün senin derde deva, ey derde dermanım yetiş.**

**Dolmuş gözüm göynüm senin aşkınla, ey nazlı güzel.
Sensiz cihanı neylerim, ey munisi canım yetiş.**

**İçtim gözünden bir kadeh, aşkın şarabın mest olup.
Ayılmazam ta haşre dek, ey mesti çeşmanım yetiş.,**

**Ey tuti'i sükker deher, nutkun verir bu cisme can.
Kurb'an yolunda başı can, ey mah'ı tabanım yetiş.**

**Nûr'ı Cemâlin şem'ine pervane veş yandı gönül,
Aşkından ayırma beni, ey şem'i tabanım yetiş.**

**Dil bülbülü feryad eder, ağlar durur şamu seher.
Bekler ol canandan haber, ey can'u cananım yetiş.**

**Ey goncai bağ'ı emel, ey hüsnü anı bi bedel.
Ey Hâzminin leylâsı gel, sultanı habanım yetiş.**

Kitabımızın “**Görülen Kerametler**” bölümünde daha başka bilgiler vardır. Hazmi Babamın kabri, Mustafa Sâfi efendi ile birlikte Kasımpaşa Feriköy Helvacı bacı kabristanındadır. **1882 - 1960** yılları arasında yaşamış. Mustafa Sâfi Hazret ise, **1925** yılında vefat etmiştir. Hazmi Babamın ve mürşide annemin hiç çocukları olmamış.

Nûsret Babamın, babası kol ağası İsmail efendi, annesi ise Şahinde hanım imiş. Terzi Babam anlatmaya devam ederek, Rahmiye Annemin bildirdiğine göre, kol ağası İsmail efendi küçük çocuk yaşlarında Bulgaristanın Kızanlık bölgesinden ailesi ile birlikte oradaki düzenlerinin bozulmasıyla yola çıkarlar hava soğuk ve karlıdır, küçük kabile yerlerinden acele olarak büyük bir telâşla ayrılmak zorunda kalmışlardır. Bu zorlu yolculuğun bir yerinde küçük İsmaili kaybederler ve bir daha bulamazlar.

Bu arada küçük İsmail de o kargaşa arasında yolda yalnız başına karlar içinde kaybolmuş ne yapacağını bilmez korku içerisinde ve ümitsiz bir halde iken, arkadan gelen Türkiye'ye doğru yola çıkmış olan başka bir küçük kabile, karlar içerisinde korkudan ne yapacağını bilmez ağlar bir durumda olan küçük İsmaili yolda bulurlar ve onu da yanlarına alarak hızla yollarına devam ederler, ancak bir daha İsmailin ailesini bulamazlar. Böylece küçük İsmail o ailenin bir çocuğu olmuş olarak yanlarında kalır.

Bu aile Türkiye ye gelince evvelâ belirli bir müddet Tekirdağında iskân olurlar daha sonra da İstanbul'a gidip Kasımpaşaya yerleşirler. Tekirdağında oturdukları sırada bir çok ailelerle tanışır, bunlardan biri de Aydoğdu Mahallesi Şabanoğlu bayırında oturan “**Küçük Ahmet**” lâkab-ı ile tanınan ve hanımı Emine hanım olan ailenin de büyükleri ile tanışır.

Daha sonraları küçük İsmaili Kasımpaşada Nalinci yokuşunda Şahinde hanımla evlenmiş kol ağası İsmail efendi olarak görüyoruz. Onların bu evliliklerinden **1903** senesinde Nûsret isminde bir erkek evlâtları ve (1917) senesinde Fatma Nafize isminde bir de kız çocukları dünyaya gelir.

Nûsret (**18**) yaşlarında iken annesi Şahinde hanım onun hakkında güzel bir rû'ya görür.

(Bu rû'ya kitabımızın ileriki, ilgili sayfalarında belirtilmiştir.)

Bunun üzerine İsmail efendi genç Nûsret-i yanına alarak yine Kasımpaşadaki, Uşşâki dergâhına giderler ve orada Postnişin olarak oturan Mustafa Sâfi efendiye derviş olarak, “**size bir Uşşâki gülü getirdim,**” diyerek teslim eder genç Nûsretin böylece bâtın yolculuğu başlamıştır.

Daha sonra kol ağası İsmail efendi ailesi ile birlikte, yine Kasımpaşada, Hacı Ferhat Mahallesi Karanlık Çeşme çıkmazında aldıkları eve taşınırlar.

Bu arada genç Nûsret, deniz yollarında göreve başlayarak denizci olmuş ve gemilerle seferlere çıkarak hayatını böylece sürdürür hale gelmiştir.

Devir savaş yılları olduğu için herkesler gibi onlar da oldukça sıkıntı içindedirler. Nûsret efendi **(25)** yaşlarına geldiğinde ailesi onu evlendirmek ister ve daha evvelce Tekirdağında ikâmet ederek tanışmış oldukları Küçük Ahmet efendinin de (4) çocuğundan ikincisi Rahmiye hanım isimli kız çocuklarıdır. İsmail efendinin ailesi Küçük Ahmet efendiden kızları Rahmiye hanımı, oğulları Nûsret efendiye eş olarak isterler ve talepleri kabul edilir. Böylece Rahmiye hanımın hayatında da yeni bir sayfa açılmış olur.

Bu mütevazı aileye gelin olarak giden Rahmiye hanımla Nûsret efendi çok uyumlu ve saadetli bir hayat sürmeğe başlarlar, bu beraberliklerinden (1928) senesinde Nûriye isimli bir kız çocuğu ve (1930) yılında da Recai isimli bir erkek evlâtları dünyaya gelir.

Nûriye hanım (1950) senesinde Ali bey ile evlenir. Recai bey ise (1962) senesinde Nimet Hanım ile evlenirler. Nuriye hanımın Betûl ve Gönül isminde iki kızları, Recai beyin ise, Armağan ve Murat isimlerinde iki oğulları olmuştur.

Nûriye hanım ve eşi Ali bey bir trafik kazası neticesinde (1986) yılında birlikte vefat etmişler, Recai bey ise (2001) yılında rahatsızlanarak vefat etmiştir. Şu anda her ikisinin de evlâtları ve torunları hayattadırlar.

Bu arada Nûsret efendinin kız kardeşi Fatma Nafize hanım (ki Terzi Baba'nın halası olacaktır) ise, Kasımpaşada komşularından olan mühendis Muammer beyle evlenmişler, mühendis Muammer efendi bir kalp krizi neticesinde (1977) senesinde vefat etmiştir.

Nafize hanım ise ondan sonra epey bir zaman daha yaşayarak (2000) yılında vefat etmiştir, kendilerinin Nilüfer isminde bir kızları vardır.

Biz yine özet olarak Nûsret efendiye dönelim. Dünya ve ahiret işlerini birlikte götürmeğe çalışan Nûsret efendi bu arada Hakk'a yürüyen Mustafa Sâfî efendi, hilâfetini ve emanetlerini damadı olan Hazmi efendiye devretmiş, tekke ve zaviyelerin kapanması ile Uşşâki dergâhı da faaliyetlerine son vermek zorunda kalmıştır.

Hazmi efendi zamanında dergâh, bilindiği gibi Fatih Keçeciler Caddesinde bulunan Mahmud Bedrettin dergâhına nakledilmiştir.

Hazmi efendi Babam çok alim, fadıl ve arif bir zat idi.

Böylece Nûsret efendinin istikameti de diğer dervişler gibi, Fatih Keçeciler Caddesi olmağa başlamıştır.

Seneler geçmekte Nûsret efendi de her gün biraz daha olgunlaşmaktadır, nihayet derslerini bitiren Nûsret efendi, bunun sevinci ile, **“Erler demine destur alalım”** diye başlayan ilâhisini yazmıştır. Bu ilâhi Televizyon ve Radyolarda eksik ve birazda değiştirilerek okunmaktadır, aslı ise şöyledir.

ERLER DEMİNE

**Erler demine destur alalım.
Pervaneye bak ibret alalım.
Aşkın ateşine gelbir yanalım.**

**Dost, dost, dost, dost.
Devrane uyup seyran edelim.**

**Eyvah, vah, vah, vah demeden
ALLAH diyelim.
Lâ ilâhe illâllah, La ilâhe illâllah.
Lâ ilâhe illâllah, Hûû.**

**Günler geceler durmaz geçiyor.
Sermayen olan ömrün bitiyor.
Bülbüllere bak feryad ediyor.
Ey gonca açıl mevsim bitiyor.**

**Dost, dost, dost, dost.
Devrane uyup seyran edelim.**

**Eyvah, vah, vah, vah demeden
ALLAH diyelim.
Lâ ilâhe illâllah, La ilâhe illâllah.
Lâ ilâhe illâllah, Hûû.**

**Aşıksan eğer gel birleşelim.
Şeyhin izine yüzler sürelim.
Ta fecre kadar zikreyleyelim.
Feryad edelim efgan edelim.**

**Dost, dost, dost, dost.
Devrane uyup seyran edelim.**

**Eyvah, vah, vah, vah demeden
ALLAH diyelim.
Lâ ilâhe illâllah, La ilâhe illâllah.
Lâ ilâhe illâllah, Hûû.**

**Ey yolcu biraz gel dinle beni.
Kervan yürüyor sen kalma geri.
Nûsret denilen derya gezeri.
Hatmetti bu gün seyru seferi.**

**Dost, dost, dost, dost.
Devrane uyup seyran edelim.**

**Eyvah, vah, vah, vah demeden
ALLAH diyelim.
Lâ ilâhe illâllah, la ilâhe illâllah.
Lâ ilâhe illâllah, Hûû.**

Diyerek bu ilâhi son bulmaktadır.

Nihayet dünyadaki günlerini Hacc dönüşünden kısa bir süre sonra sona erdirerek tamamlayan Hazmi Tûra efendi Hz. (1960) senesinde Hakk'a yürüyerek yerini ve emanetlerini Nûsret Efendiye bırakmıştır.

Kendisi hakkında kitabımızın görülen kerametler bölümünde ayrıca izahat ve bilgiler gelecektir.

Böylece Nûsret Efendinin **Halifelik dönemi** başlamıştır.

Rahmiye hanımın guatr rahatsızlığı olduğu için, doktorların deniz havası olan bir yerde yaşamaları gerektiğini bildirmeleri üzerine, (1950) senesinde Nûsret Efendi ailesi ile birlikte, boğazda Küçük Bebek semti, İbriktar sokak No 4'te aldıkları eve Kasımpaşadan nakli mekân ederek oraya yerleşmişlerdir.

Böylece Nûsret Efendi Hilâfet görevini bu Dergâh evde (**1979**) yılına kadar sürdürmüştür.

Bu tarihte Hakk'a yürümesiyle **Hilâfetini ve emanetlerini Necdet Efendiye devretmiştir.**

Böylece göreve başlayan Necdet Efendi, Rahmiye annemin vefatına, (**1981**) yılına kadar sohbetlerine burada devam etmiş, daha sonra sohbetlere Fındıkzade semtindeki Mesrure hanımın evinde devam edilmiştir. Bu hususta kitabımızın sohbetleri ve yerleri bölülümünde daha fazla izahat olacaktır.

Nûsret Babam ve Rahmiye annem, vasiyetleri gereği, Pendik, Soğanlık, Dolayoba, Yayalar köyü kabristanlığına defnedilmişlerdir.

Nûsret Babamın kitapları:

- 1. Divan.**
- 2. Vecizeler.**
- 3. Tasvvufta aşk ve gönül.**
- 4. Esmâül Hüsna.**
- 5. Rah-ı aşk.**
- 6. Mektuplar,** ve diğer yazıları.
- 7. Ayrıca yayınlanmamış bir çok şiirleri** de vardır.

Terzi Babam, Nûsret Babamın, büyük Arif ve sonsuz Hakk muhabbetlisi zarif, kâmil bir zat olduğunu bizlere her zaman ifade eder, onu ve Rahmiye annemi rahmetle yadeder idi.

Rahmiye annemin ailesinin Tekirdağlı (4) çocuk sahibi Küçük Ahmet ailesi olduğunu belirtmiştik.

Bu ailenin en büyük çocuğu Emin Efendi, onun küçüğü Rahmiye Hanım, onun küçüğü Sadık Efendi, ve en küçükleri ise, Mehmet Efendi idi, diye devam eden Efendi Babam;

Emin Efendinin (*yani büyük amcamın*) 2 erkek, 1 kız;

Rahmiye hanımın (*yani halamın, yani annemin*) 1 kız, 1 erkek;

Sadık Efendinin (*yani Babamın*) 3 erkek;

Mehmet Efendinin (*yani küçük amcamın*) ise, 1 kız, 2 erkek evlâtları olmuştur.

Onların da torunları vardır, diye ilâve ederek bizlere bildirmiştir.

Küçük Ahmet ailesinin (3) üçüncü çocuğu olan Sadık Efendinin Ahmet, Necdet, Cevdet, isimli üç çocuğundan (ortancası) olan kendisini (Necdet beyi) Nûsret Efendi, yerine bırakarak Hilâfetini ve emanetlerini, (ki "**Tac-ı şerif, Cübbe, Kemer, bazı evraklar ve duvar halısı Yasin-i Şerif**"tir,) ona tevdi etmiştir.

Bu vesile ile de o kanaldan gelen Hilâfet Tekirdağına gelmiştir. Bu hususlarda daha geniş bilgiler ileriki sayfalarda gelecektir. Böylece Terzi Babam Nûsret Babam ile hem **zahir** hem de **batın** bağı olduğunu bizlere bildirmiştir.

ULU DERGÂHINA GELDİM

**Gönüllere muhabbet veren
Ab-ı hayattan içiren
Kulları padişah eden
Ulu dergâhına geldim**

**Bakan gözlere nûr saçan
Minaremin kandillerini yakan
Gizli hazinenin sırlarını açan
Ulu dergâhına geldim...**

**Kûr'ânda adı olan...
Kâ'bede kapısı bulunan...
Girenlere ikram olunan...
Ulu dergâhına geldim...**

**13.03.1999
Ç. H. U.**

BU YOL KİMİN?

**Bu yol; Onsekizbin âlemi seyrân edenlerindir.
Bu yol; Hak yolunda canını verenlerindir.
Bu yol; Cümle varlığı sinesine gömenlerindir.
Bu yol; Uşşâki gülüne söz verenlerindir.**

**Bu yol; Rabbimin dön hitabını duyanlarındır.
Bu yol; Nefsini götürüp üç kuruşa satanlarındır.
Bu yol; Gafletten uyanıp sırra ulaşanlarındır.
Bu yol; Terzi Babaya gönül verip de, gönülde dolaşanlarındır.**

**Bu yol; Kızıldenizi geçip Firavunu boğanlarındır.
Bu yol; Vatanından uzaklaşıp da sıla hasreti çekenlerindir.
Bu yol; Dikeni seven, derdi bilen, tuzakları görenlerindir.
Bu yol; Varlık bendini geçip, yokluğa erenlerindir.**

**Bu yol; Toprak gibi çiğnenipte hayat verenlerindir.
Bu yol; Erenlerin dergahında Edep Ya Hû diyenlerindir.
Bu yol; İhrâma girip te tavâf edenlerindir.
Bu yol; NECDET'İN ÖZÜNÜ BİLİPTE, HAKK'A SECDE EDENLERİNDİR.**

**30/03/1999
Ç. H. U.**

TERZİ BABA DÖNEMİ

Değerli okuyucum,

Bizler hayatımızda bütün ihtiyaçlarımıza kâfi gelecek tam bir örnek şahsiyete sürekli muhtaç durumdayız, insânoğlu fitratı gereği de daima ideal ve örnek şahsiyetler arar. Bazen de bu yolda hatalara bile düşebilir. Bu yüzden, yaptığımız uzun, derin ve dikkatli bir araştırmanın ardından sizlere gerçek örnek şahsiyetlerden birisini göstermeyi kendime bir vazife addediyorum.

Terzi Baba dönemiyle onun hususiyet ve özelliklerini tanıyıp kavrayabilmemiz için, şahsiyet ve kişiliğinin toplandığı "**NECDET**" ismi üzerinde bir miktar durup, bu ismin hakikat ve mahiyetini izah edip, bazı açıklama ve bilgiler vermek istiyorum. Zira bu bilgiler sadece burası ile sınırlı kalmayıp kitabımızın diğer bölüm ve izahatlarının daha iyi anlaşılup idrak edilmesinde siz değerli okuyucularımıza yardımcı olacaktır.

Bilindiği gibi her ismin bir mahiyeti ve değişik tezahürü vardır.

Peki "**NECDET**" isminde hangi hakikat ve tezahürler bulunmaktadır?

Her bir kelime, delâlet eylediği mânânın o sûrette meydana gelişinden başka bir şey değildir ve **mânâ, o sûretin rûhudur.**

Şu hâlde "**cismi Necdet**", bu âlemde zahir olan Allahu Tealâ'nın kelimelerinden bir kelimedir.

Ve onun delâlet eylediği mânâ da "**rûh-u Necati**"dir.

"**Necdet**" (lûgatta) "*kahramanlık, yiğitlik, efelik*" gibi anlamlara gelmektedir.

"**Necat**"tan gelen bir isimdir. Yani Necdet'in aslı "**Necat**"tır.

"**Necat**" ise; "*kurtuluş, kurtuluşa erme, halâs olma, selâmete erme*" gibi mânâlara gelmektedir.

Kûr'ân harfleri yönünden "**Necdet**"in yazılışını incelediğimizde;

ن nun, ج cim, د dal, ت/ة te harflerinin

yan yana yazılışından ibaret olduğunu **نجدة (necdet)** görüyoruz.

"**Necdet**" ismini oluşturan bu harfleri bâtini yönleriyle ele aldığımızda ise şöyle diyebiliriz.

نجدة "Necdet"

ن	(nun)	Nûr-u ilâhi
ج	(cim)	Cemâl-i ilâhi
د	(dal)	Delil-i ilâhi
ة/ت	(te)	Tevhid-i ilâhi

O hâlde **"Necdet"**; Nûr-u ilâhide Cemâlüllahın tevhid üzere bilinip seyredilmesinin delilidir.

"Necat" ise; bütün mertebelerde Hakikat-i Muhammed-i üzere kurtuluşa erdiren, selâmete götüren demektir.

Burada aklımıza hemen şöyle bir soru gelebilir:
Necdet ismini taşıyan binlerce şahsiyet vardır. Bu ifadeler onlar için de geçerli değil midir?...

Bu soruya cevabımız şöyle olur:
Uzun, derin ve dikkatli bir çalışmamız neticesinde anladık ki; bütün Necdet'ler böyledir. Ancak onlarda bu özellik bâtında kaldığından zahire çıkamamıştır.

Nasıl ki Cenâb-ı Hakk'ın rahmeti gazabında gizli ise...
Kadir Gecesi gecelerin içinde gizli ise...
evliyası da halkın arasında gizli olduğu gibi...;
"Necdet" de Necdet'lerin içinde gizlenmiştir, diyebiliriz.

Kûr'ân-ı Kerim'de **"Necdet"** ismi müstakil olarak zikredilmemekle birlikte, onun aslını oluşturan **"Necat"** kelimesi ise **40.nci** sûre'nin **41.nci** âyetinde şöyle geçmektedir:

﴿٤١﴾ وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ
وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ ﴿٤١﴾

“ve ya kavmi maleyi ed’uküm ilennecati
ve ted’uneniy ilennari “

"Ey milletim, ne tuhaftır ki ben sizi necat (kurtuluş) a çağırıyorum. Ancak siz beni nar (ateş) a davet ediyorsunuz."

Bu konuyu ileriki bölümlerimizde daha değişik bir biçimde izah edeceğimizi belirtip Terzi Baba'nın şahsiyet ve kişiliğine dönmek istiyoruz.

TERZİ BABANIN **ŞAHSİYET ve KİŞİLİĞİ**

Boyu orta boyludan biraz uzunca olup, beyaz tenli toprak renkli, orta uzunlukta aklaşmış sakalı, parıldayan yüzü ve bütün vücuduna akse-den bir güzelliği vardır. Dikkatli bakan herkes ondaki bu istisnalığı hemen sezebilir.

Daima parlayan ve kendisi gülmediği hâlde bile gülümseyen bir vec-hi vardır. Bütün hareket ve davranışları sertlikten ve kabalıktan uzak, yumuşak (*incitici olmayan*) ve zârifdir. İnsânlarla muamele ve ilişkile-rinde hiç kimseyi sıkmayan, tevazu ve sevginin güzelleştirdiği asil bir görünümü vardır.

Konuşmaları teker teker dökülen inci taneleri gibidir. Konuşmaya başladığı zaman bir değer ve kıymet kesilir, sükût ettiği ise, kendi-sinde bir tefekkür hissedilir. Yüksek sesle konuşmaz, kötü söz söylemez, kimsenin sözünü kesmez, kınayan ve hata arayan özelliği de yok-tur.

Söz söylediğinde açık, anlaşılabilir ve mânâ bütünlüğünü koruyan güzel bir üslûpla konuşur. Sözlerini tekrar etme ihtiyacı hissetmez. Rastgele hiçbir söz söylemez. Bazen konuşmaları arasında gülümseyip lâtife yaparak konuya dikkat çekip başka anlamlar kazandırır. Genelde ondan çıkan sözleri ezberlemek de çok kolaydır.

Onu görüp şahsiyet ve kişiliğine yakın olduğunuzda **"özü sözüne ne kadar mutabık birisi"** diye de düşünüp değerlendirebilirsiniz. Onun beşeri ilişkilerinde hep samimiyet, güvenilirlik, tevazu, sadelik, nezaket ve saygı vardır.

Onu hep yön verici, yol gösterici, uyarıcı, sakındırıcı ve sevindirici özellikleriyle tanırırsınız. Onun bu çağrıları mânâ âleminden kopup gelen sadık bir sestir. Terzi babam aynı zamanda şefkatli bir baba, iyi bir aile reisi, örnek bir eş ve arkadaş, kendi işlerini kendisi görüp başkalarına yük olmadan hayatını sürdüren birisidir.

O, çağları kucaklayan; daima tazeliğini, güncelliğini ve güzelliğini koruyan, insânları hep mi'râc çizgisine doğru çeken, bilimsel ve teknik gelişmelerle de ters düşmeyen birisidir. Onun sunduğu öğüt ve ilkeler, hep aranan, hissedilen özelliklerdir.

O, yüksek idrakleri bize yansıtan bir ayna; asalet ile cömertliğin, le-tafet ile nezaketin, tevazu ile edebin, kısaca insânlık denilen yüksek de-ğerlerin, tekamülün ve güzel ahlâkın örneklerinden birisidir.

Bir kısmını sayabildiğim bu özellikler insânların onu sevmelerine sebep olan güzelliklerinden bazılarıdır. Biz bu vasıfları onun şahsiyetinde gâyet açık net çizgilerle ve de renkleriyle görmekteyiz.

Terzi Babamın "**Hakk**" yolunda bilinç, hakikat, kemâl hayranlık, ihtişam, aşk ve güzellikler vardır. Ona doğru yaklaştıkça heyecanınızın arttığını, kendi kabınıza sığamadığınızı, taşıdığınızı hissedersiniz (**Azamet ve Kibriya tecellisi**).

Yaklaştıkça da onun sevdası sizi gafletinizden hemen uyandırır. Yavaş yavaş onunla dolu bir atmosfere girip, onun sizinle olduğunu kalbinizde, aklınızda, tefekkürünüzde, bedeninizde duymaya başlarsınız. Gittikçe derinliğe doğru iner, indikçe hayret ve hayranlığınız artar. Onun heybetinin ağırlığını anbean görüp nefeslerinizi tutup, gözlerinizi kırp-maya bile cesaret edemezsiniz.

Göz yaşlarınız içinize akarken "**Ben sana mecburum ve muhtacım**" ifadelerini dile getirirsiniz. Çünkü burası **onun haremidir**. O öyle bir **hedeftir**, ki hep bir **gaye** olarak kalır.

Terzi Babamın hayatını ve kişiliğini incelediğimizde, bir özelliği hep ön plânda görüyoruz. O da çalışmak ve çalışmak yine çalışmaktır. Kendisi için olmayan bir dünyası ve yaşamı vardır onun... Sanatıyla imânını bütünleştirip zamanının büyük bir kısmını iğne ile kumaş, kağıt ile kalem arasında geçirmiştir.

Tekirdağ'daki terzhane dükkânı ise, kendisinin daha kolay bulunabilmesi için bulunduğu mekândır. Bu mekândaki vakitlerinde kendisi ömür boyu hem bedenlere, hem de rûhlara elbiseler dikmekle meşgul ol-maktaydı.

Diktiği bu elbiseleri ise, kişilerin özelliğine göre bazısına dar, bazısına bol yapmaktaydı. Kim ki bu elbiseden giyme gayretinde olursa, işte o "**kemâl ehli**" olabilirdi.

Onun sanatının bayan terziliği olmasının hikmeti ise, avama karşı kendisini onunla perdeleyip gizlemesi ve de ömür boyu nefis mücadelesine devam etmesi içindir.

O sûreten temiz ve pak olduğu kadar ahlâken de âli ve kemâlatın zirvelerindedir. Onun vechine doğru baktığınızda sevmemeniz mümkün değildir.

Çünkü "**ilâhi cemâl**" hep zuhurdadır. Sıddıklık, rıza, inâyet (**Allah'ın seçkin kullarına verdiği mutluluk**), ihlâs, takva, hilm, edep ve mârifet onunla özdeşleşmiş nûrani hâllerdir. Onunla birlikte olmak kalplere, gönüllere huzur, safa, rahatlama ve ferahlık vermektedir.

"tahallâku bi ahlâk-ı rasûlûllah - Allah Rasûlünün ahlâkıyla ahlâklanma" sırrı ve tecellisi kendisinde görülmektedir.

Onun gönlüne girebilenler ise, hep huzur, emniyet, sükûn ve güven içinde yaşamaya başlamışlardır. “ve hazel beledil emiyn” sırrı ve tecellisidir.

Çalıştığı terzhane dükkânının kapısı her zaman herkese açık tutulmuş, **“yanımıza edep ile gelenlere biz de edep ile muamele ederiz. Bu kapıdan içeri herkes girebilir. Esas olan ise, gönül kapısından içeriye girmektir.”** sözleri onun hayat düsturlanındandır.

Onun **sağ elini** ve **avuç içini** öpmek ise, **“Hacer’ül Esved”**i öpmek ve **istilâm** etmek (*selâmlama*) **bîad’ı yenilemek** ve **ahde vefa** göstermektir.

Bunu nasıl izah edersiniz diye sorulduğunda, şöyle açıklayabiliriz: Nasıl ki hacca gidildiğinde tavafa başlayabilmek için tavafın şartlarından birisi de **Hacer’ül Esved** çizgisine gelip Hacer’ül Esved’i öpmek veya imkân dahilinde değilse uzaktan selâmlamak gerekir;

İnsân-ı Kâmil de **“Allah’ın beyti”**dir. Dolayısıyla O’na doğru mi’râc yolculuğu yapabilmek için edep dairesine girip sağ elini öpmekle yola girilir. Çünkü İnsân-ı Kâmil’in eli, Hacer’ül Esved mesabesinde, Hacer’ül Esved de, **“Allah’ın eli”** mesabesindedir. ***(9)**

Rasûlullah (s.a.v.) Efendimize veliler hakkında bilgi sorulduğunda **“Onlar görülünce Allah hatırlanır,”** buyurdular ***(10)**

Meşhur Yahudi alimlerinden Abdullah Bin Selâm Hazreti Peygamberimizin (s.a.v.) mübarek yüzünü gördüğünde **“Bu yüz yalancı olmaz,”** diyerek müslüman olmuştur. ***(11)**

***(9)** Hz. Ali'den nakledildiğine göre; **“Hacerül Esved, Bezm-i Elest'te Allah'ın bu tür insânlardan kendisini Rab olarak tanımasını yönünde aldığı sözü içinde taşımakta olup ondan bu ahde vefa gösterenler lehinde, kıyamet günü şahitlikte bulunması istenecektir.”** (“Erzakı I, Süheyli 273” İslâm Ans. C: I 14)

Diğer bir hadiste ise, **“Hacerül Esved'e dokunmak, Rahmân'ın sağ eline dokunmak gibidir,”** (“İbn-i Mace, Menasik 32 El Hindi XII 219”)

Kütüb-ü Sitte dışındaki bazı hadis kitaplarında ise, **“Hacerül Esved'in yeryüzünde Allah'ın sağ eli olduğu, onun vasıtasıyla kulları ile musafaha ettiği, Hacerül Esved'e dokunanın Allah'a bîad etmiş olacağı anlatılır.”** (“Heyseni III 242” “Müttaki El Hindi XII 219” İslâm Ans. Cilt: 14)

***(10)** İbn-i Mace

***(11)** Asr-ı Saadet Cilt III S.784

Büyük insân Peygamber Efendimizin yaşamından aktardığımız bu özellikleri onun izinden yürüyen Terzi Babamın şahsiyet ve kişiliğinde bulmaktayız. Onun hayat felsefesi muhabbet ve mârifet üzerine kuruludur.

Yüce Rabbimizden bizi sevdikleriyle ve nimetlendirdikleriyle yoldaş yapmasını niyaz ediyoruz. **Amin.**

S O H B E T L E R İ ve Y E R L E R İ

İrşad ve tebliğin en önemli faaliyetlerinden birisi de Asr-ı Saadetten günümüze değin devam eden sohbetlerdir. **"Beraber bulunma, görüşüp konuşma"** gibi anlamlara gelen **"Sohbet"**i insânları gayeye ulaştıran en mühim vasıta olarak da düşünebiliriz.

Sahabe cehâlet karanlıklarından yüce makamlara Hz. Peygamberimiz (s.a.v.) in sohbetlerine devam ederek ulaşmışlardır. Özellikle de Medine'de **Mescid-i Nebi sofasında** ikâmet eden; devamlı olarak sohbet, ilim, riyâzat ve ibadetle meşgul olan; bütün ihtiyaçları da Hz. Peygamberimiz tarafından karşılanan **"Ashab-ı Suffa"** İslâmın rûhi hayatında çok derin izler bırakmıştır.

Bunlar hayatlarını Hazreti Peygamberimizle birlikte geçirmeye adanmış, yola çıktıklarında dahi ondan ayrılmamış, yaşayış ve davranışlarıyla da İslâm tasavvufu için bir ehemmiyet oluşturmuşlardır.

"Ben bir muallim olarak gönderildim. Kişinin duyacağı hikmetli bir söz, bir yıllık nafil ibadetten üstündür," diyen Peygamberimiz, sohbetin önemine dikkat çekerken; **"Bir Ârifin huzurunda bir saat kalmak, 70 yıllık nafil ibadetten üstündür,"** diyen gönüller sultanı Hazreti Mevlâna da yine sohbet konusuna dikkat çekmektedir.

Günümüz insânının irşad ve sohbele olan ihtiyacı ise her zamankinden daha fazladır. Çünkü irşad ve sohbet hayatın gerçeğidir. Dinimizin güzelliklerinin yayılması ve yaşanması, **İslâm insânı** olabilmek ancak bunun ile mümkündür. Çölün ortasında susuz kalmış olan bir kimsenin suya ihtiyacı ne kadar mühim ise, günümüz insânının da gerçek sohbele ve irşada olan ihtiyacı o derece mühimdir.

Bu kısa izahat ve açıklamalardan sonra **Necdet Ardıç Uşşâki** Efendimizin sohbetlerine geçmek istiyorum. Esasen o, sohbet kelimesi ve meclisleriyle daha küçük yaşlarında iken tanışmıştır. Henüz 15 yaşlarında Kûr'ân kursunda öğrenci olduğu dönemlerde, kendisine Kûr'ân-ı Kerim ve dini bilgiler dersleri veren hocasının öğretmiş olduğu bilgilerin halka ve cemaate gösterilmesi için ve de teşvik edilmesi maksadıyla bir Cuma günü hocası; **"Oğlum Necdet, oturduğun yerden bizden öğrenmiş olduğun bilgileri cemaate anlatıver,"** der.

Bunun üzerine o da bulunduğu yerden cemaate hitab etmek sûretiyle öğrendiği bilgileri anlatmıştır.

Bu onun sohbet ve hitabet yolundaki ilk adımıdır. Şahsiyetinde rehber ve yol göstericilik, müşküleri halletme gibi vasıfları olduğu için seyr-i sülûkunu sürdürdüğü yıllarda da çevresinde hep dostane arkadaşları ve guruplar olmuştur.

Onun hayatını incelediğimizde, dünyevi çalışma yönü de dahil, zamanının çok büyük bölümü **sohbet** ile ve de bunun yapıldığı meclislerde geçmiştir. Ona göre ancak sohbet ile elde edilen irfaniyet rağbet edilen değerlerin en şerefli, kazanılan cevherlerin en erdemlisidir.

Seyr-i sülûku ilerledikçe konuşma, insânları etkileme ve de irşad özelliği de gelişmiştir. Mürşidi Nûsret Tûra hazretlerini ziyarete gidip evinde misafir olarak kaldığı günlerde ise, gerek ev halkı, gerekse çevreden gelen misafirlerle yaptığı sohbet ve konuşmaları mürşidinin hanımı ve aynı zamanda halası olan Rahmiye Hanımı derinden etkilediği için, memnuniyetlerini "**Oğlum, yine bizleri neş'elendirdin,**" ifadeleleriyle dile getiriyordu.

1979 yılında mürşidi Nûsret Tûra'nın vefatıyla birlikte ilâhi emaneti (halife) ve sorumluluğu üstlendiğinde **41 *(13)** yaşında olan Necdet Ardıç Uşşâki Efendimiz mürşidinin Bebek'teki dergâh olarak da kullanılan evinde sohbet ve irşad faaliyetlerini kaldığı yerden devam ettirmiştir.

Bebek'teki bu tarihi evde iki yıl boyunca devam eden sohbetleri, gerek Rahmiye Hanımın vefatı gerekse evin satılması dolayısıyla sona ermiştir, ihvanın dağılmasına ve sohbetlerin sona ermesine gönlü razı olmayan hanım dervişlerden Mesrure Hanım, Fındıkzade'deki evini Allah rızası için bu hizmetlerin devam ettirilmesi yönünden teklif etmiştir.

Bu teklifi düşünüp olumlu bulan hazretimiz, bundan böyle İstanbul ve çevresindeki müntesipleri için Fındıkzade'deki bu evde çok uzun yıllar sohbet, zikir ve irşad faaliyetlerinde bulunmuş, her türlü maddi zorluğu da aşarak her ayın belirli günlerinde Tekirdağ'dan İstanbul'a gidip kendisini burada özlemlerle bekleyen ihvanın gönüllerine seslenmiştir.

Evini Allah rızası için sohbet meclisine dönüştüren Mesrure Hanım ise arkadaşı Ayten Hanım ve kızı Nuriye Hanım ile birlikte sohbet dinlemeye gelenlere her türlü hizmet ve yardımı şevk ile sürdürmüşlerdir.

Hazretimizin İstanbul'daki sohbetleri devam ederken yaşamını sürdürdüğü Tekirdağ'da ise kendisine gönülden bağlanıp izinden yürüyen, kalplerine "**Terzi Baba**" sevgisi fidanlarını diken dostane bir gurup oluşmuştur. Kendisine tabi olan buradaki müntesipleri için ise haftanın belirli bir gününde, dergâh usulüyle hazırlanmış olan ve adına "**İrfan Mektebi**" denilen evinin özel bölümünü sohbet gayesiyle onların hizmetine sunuyor, dertlerine derman olmaya çalışıyordu.

***(13)** 41'in hakikati ileride açıklanacaktır.

Yıllar akıp giderken O'nun gönüllere şifa ve gıda olan sohbetleri ve eserleri de dillerde "**Terzi Baba**" diye konuşulmaya başlanmış, ülkemizin çeşitli yerlerinden hatta yurt dışından kendisiyle görüşüp konuşmak, bir müşkilini halletmek ve biad etmek için arayanlar ve ziyaretine gelenler çoğalmaktaydı.

1990 sonrası yıllarda kendisine yapılan davetler üzerine gitmiş olduğu Ege ve Marmara bölgelerinde yaptığı Hak ve hakikat sohbetleri, dinleyenlerde derin etkiler bırakmış, kısa sürede bu çevrelerden kendisine intisap eden çok sayıda gönül ehli çıkmıştır. Onlar için de zaman zaman buralara gidip sohbetler yapmaya başlamıştır.

İstanbul'daki sohbetlerin yapıldığı evin sahibesi Mesrure Hanımın hastalığı ve yaşlılığı dolayısıyla burada son bulan sohbetleri bu defa Kasımpaşa'daki Pir Hasan Hüsameddin Uşşâki Hazretlerinin kabrinin de içinde bulunduğu, Uşşâki dergâhında yapılmaya başlanmıştır, iki yıl boyunca zevk ve neş'e içerisinde tarihi mekânın manevi atmosferinde gerçekleşen sohbetleri, dergâhın yönetimi hususunda çıkan ihtilâf sonucu burada sona ererken önceki sohbetlere ev sahipliği yapan Mesrure Hanımın oğlu Sefer Bey, gayretleriyle İstanbul'daki sohbetlerin ve hayırlı hizmetin devam ettirilmesi yönünde vesile olmuştur. Her ne kadar mekânların yeri zaman içinde değişmişse de sohbetleri devam etmektedir.

İsimlerini ve yerlerini belirttiğimiz bu özel çalışmalarının dışında Hazretimizin sohbitsiz geçen günleri yok gibidir. Gerek evinde, gerekse çalıştığı terzhane dükkânında ziyaretine gelenlerle, işlerini aksatmadan, sohbetini yapabilmekteydi.

Genellikle kış aylarının uzun gecelerinde hafta sonlarında ihvandan birisinin evine teşrif edip, dostların bir araya geldiği "**aile sohbetlerine**" de katılmaktaydı.

Ayrıca **Çarşamba akşamları** kesintisiz olarak **irfan sohbetlerini** de büyük bir gayret ile sürdürmekteydi.

Peki, onun sohbetlerinin genel özellikleri nelerdir?

Necdet Ardıç Uşşâki Efendimizin tasavvuf ve sohbet çalışmalarının ağırlığı kişiye kendi hakikatini bildirmeye yöneliktir. Bunu yaparken de ameli çalışmaların yanı sıra zihni ve fikri tefekkürle hedef gösterilerek "**irfaniyetin**" o kişide faaliyete geçmesi sağlanmaktadır.

Sohbetine başlamadan evvel mecliste hazır bulunanlara şu nasihatle bulunuşu tasavvufi hikmetle doludur. "**Kafanızda, gönlünüzde beşeriyete ait ne varsa hepsini çıkarıp atın ve unutun,**" demek sûretiyle bir sohbetin hedefine ulaşabilmesi için dinleyen ve söyleyenin aynı atmosferde buluşmasının gerekliliğine dikkat çekerdi. Onun sohbet ettiği mecliste rûhani bir hava oluşur, herkes pür dikkat gözlerini ona doğru çevirir ve öyle dinlerdi.

Peygamber Efendimizin “**kellimünnase alâ kaderi ukûlühüm**” **“însanlara akılları miktarınca konuşunuz”** ifadesi onun genel ölçüsüdür. Sözlerinde mânâ derinliği, insân rûhuna tesir kuvveti, insânlara bilmedikleri şeyleri öğretiyor olması özellikleri de mevcuttur. Sözleri faydalı, doğru, ölçülü, açık seçik, güzel ve maksadı ifade eder tarzdadır.

Tebliğ ederken, aynı zamanda terbiye edici özelliğini hissetmek de mümkündür. Açık ve anlaşılır hitabetiyle, söze başlayıp bitirişiyile birçok mânâları birkaç kelimedede toplayıp ifade eden **“cevâmi-ül kelim”** tarzından konuşmalarını dinlemek ise, bıkmayan bir zevktir.

Konuşmaları arasında onun emin biri olduğunu ve Allah tarafından da teyid edildiğini söyleyebilirim. Onun söz ve hareketleri sohbetine gelenlerde gönül huzuru ve rûhi doyunluk kazandırırken sükûnete ermiş olarak büyük bir huzur içerisinde ayrılmalarını sağlardı.

Hazretimiz gerek zahiri çalışma ve ilimler yoluyla elde ettiklerini, gerek kendisinin gönül gözünü açmış olan Nûsret Tûra Uşşâki gibi **ilm-i ledün** sahiplerinden elde ettiği temel anlayış ve düşünceleri, kendi düşünce ve kanaatleriyle de birleştirerek sohbetlerinde anlatıyordu.

Muhyiddini Arabî'nin **“Fususul Hikem”**i, Hazreti Mevlâna'nın **“Mesnevi”**si, Abdülkerim Ciyli'nin **“İnsân-ı Kâmil”**i gibi ârifan ve hikmet ehlinin Kûr'ân ve hadislerden sonra kaynak eser olarak kabul ettikleri bu meşhur eserleri yıllardan beri te'vil ve şerh edip idraklere sunmaktadır. Yine Kûr'ân'ın baştan sona te'vil ve tefsirini **“vehbi”** bir ilimle yapmaya çalıştığı **“Kûr'ân'da Yolculuk”** adlı çalışması da onun sohbetlerinin başlıcalarıdır.

O, Hak yolunun yolcusu sayılan sâlik için sohbetlerin feyiz ve fûtuhat kapısı olduğunu açıklayıp, nefsin en büyük tuzaklarından birisinin de kişiye bir mazeret gösterip sohbetlerden uzaklaşmasını sağlamasıdır, deyip dikkatli olunmasını öğütlerdi.

Sonuç olarak bütün bu bilgi ve ifadeleri burada düşünüp değerlendirecek olursak, **“Terzi Babamın” sohbet çizgisi, Kûr'ân'ın hayata geçişi ve Allah'ı bilme sanatının sunulmasıdır.** Onun sohbetlerini **Asr-ı Saadete açılan bir pencere** veya **Asr-ı Saadetten asrımıza sadet getirmek için açılan bir kapı** gibi düşünebiliriz. Bu sohbetlere iştirak etmek ise, suyu kesilmeyen bir şelâlenin altında yıkanmaktır.

Bir kıymet ve değer arz eden bu sohbetlerinin boşa kalmayıp kalıcı olmasını sağlamak için de kasetler aracılığıyla kayıt altına alıp arşivinde sakladığı çalışmasını ise gönül hanelerimize bırakacağı en değerli miras şeklinde düşünüyorum.

Hakikate giden yol onun gönlünde tecelli eden ilâhi rıza ile bulunabilir.

14/07/2001
Cumartesi
Ç. H. U.

Mesrure Hanımın oğlu Sefer beyin kalpten ani ölümü üzerine Terzi Babam, onun hakkında şu yazıyı yazmıştır.

Sayın Merhum Sefer İnal Bey'e;

Ömrünü Hakk'a ve halk'a yardım ile geçiren müstesna insanlardan birisi idi.

Tasavvuf ve tevhid yolunda epey aşamalar geçirmiş **kendini bilen** nadir insanlardan birisi idi. **(2003)** senesinin mübarek Kadir gecesinde kendisine **Tac-ı Şerif** giydirilmiş "**Halife-i şahsiyye**" unvanını kazanarak, kendi varlığının Halifesi, oradan da Hakk'ın Halifesi olmuş müstesna insanlardan birisi idi.

Baba ve annesine hayırlı bir evlât, kardeşlerine hayırlı bir ağabey, evinde hayırlı bir eş ve çocuklarına hayırlı bir baba olmuş mutlu insanlardan birisi idi.

Yaptığın hizmetlerden Allah (c.c.) razı olsun. Cümlemiz ne türlü hak-kımız var ise, helâl ettik, senin de bizlere hakk'ın geçmiş ise, helâl et sevgili kardeşimiz.

Günlerini geçirdi hep Hakk ile.

Dışında oluyordu halk ile.

Burada yatmaktadır.

"Medineli Sefer El Ensari" lâkabı ile.

Zilhiccenin on üç'ünde,

Ulaştı hem Rasûlüne.

Zilhiccenin on üçü manevi senenin kemali, ki bayramın da son günüdür. O gün kurb'anlık kesilmez, çünkü **Ehadiyyet** günüdür, madde yoktur. O gün **tek kurb'anlık** kabul edilir, bu da **tevhid ehlinin batınen candır**.

İbrahim (a.s.) ma Cebrail (a.s.) koç kurb'anlık getirdi. Tevhid ehline ise, kurb'anlık olarak **Rûh'u Sultani** getirir; karşılığında ise, **nefsini** alır. Bu kemalâtın ifadesi ise, zilhiccenin on üçü olarak değerlendirilir.

Bir yılda on iki ay vardır, yedi ay nefis iklimini, beş ay ise, **gönül** iklimini ifade eder.

Kemâli, zilhiccenin 13 ü; yeniden başlayacak olan **batini seyr-i sülûk** senesinin bir olarak başlangıcı, zilhiccenin 14 ü'dür.

Kendisinde bu iki kemalât birleşmiştir.

Doğum tarihi, **(01.11.1950)** gizlendiği tarihi, **(23.01.2005)**

Bunları kısaca inceleyelim.

$(1 + 1 + 1 + 1 + 9 + 5) = 18$

başka bir hesap ile,

$(1 + 1 + 1) = 3$ $(50 + 3) = 53$

(19-53) $(2 + 3 + 1 + 2 + 5) = 13$

basit işlem de çıkan toplam sayılar,
(18) → (19) → (53) → (13) bu değerlerdedir.

Hepsini yeniden toplarsak,
 $(18 + 19 + 53 + 13) = \mathbf{103}$ (~~103~~) = **13**

Görüldüğü gibi ortadan sıfır kaldırıldığıın da toplam olarak yine **(13) on üç**'e ulaşılmaktadır.

Bunları kısaca ifade etmeğe çalışırsak;
(18) "Onsekiz bin âlemi",
(19) "İnsan-ı Kâmil-i"
(13) "Hakikat-i Ahmediyye"yi,
(53) ise, bize olan yakınlığını ifade etmektedir diyebiliriz.

Bu sayılardan daha fazla özellikler çıkabilir, şimdilik bu kadarlıkla yetinelim ve diyelim ki, senenin en mutena vakitlerinden belki de en yüce vaktinde Rahmet-i Rahman-a intikâl etmiştir.

Allah (c.c.) lühü kendisinden razı olsun. Hep **Huu** dedi, sonunda **Huu** oldu gitti.

Ahirette görüşmek üzere yerinde, cennet bahçesinde ol sevgili kardeşimiz.

Allah (c.c.) lühü arkada kalan ailene, yakınlarına, ve bizlere, sabırlar versin.

Aynı gün dört cenaze vardı, $(4 - 1) = \mathbf{3}$ (1 ve 3) = **13** onlar dahi manen 13 tür.

Bilindiği gibi Kamer yani ay senesi (**355**) gündür;
toplandığında $(3 + 5 + 5) = \mathbf{13}$ eder.

Manevi senenin de son günü zilhiccenin on üçü ve kurb'anlık bayramının da son günüdür. Zilhiccenin on dördü ise yeni manevi senenin başlangıcıdır.

İşte bu iki arada emri Hakk vaki olmuştur, çok yüce bir vakt'tir. Onların ve cümle geçmişlerimizin Ruhlarına **El Fatih**a....

Sefer Bey'in rahmetli olmasından sonra Sayın Gülrûh ve Tanzer Uçak çifti Erenköydeki evlerini bu sohbetlerin devamı için açtılar. Terzi Babam da münasip gördü. Bu güzel hizmeti şimdi onlar devam ettiriyorlar. Allah razı olsun.

A İ L E S İ

Necdet Ardıç Uşşâki Efendimizin, aile hayatında da bizler için ideal bir yaşam tarzını barındırdığını görüyoruz. Hangi makam ve mevkiden olursa olsun, her insânın onun hayatından alacağı ve göreceği pek çok şey vardır. O her yönüyle ideal bir aile reisi, örnek bir eş ve iyi bir babadır.

Hazretimiz 1964 yılında (26 yaşlarında iken) mürşidinin işaretleriyle ailesinin de yakinen tanıyıp akrabalık bağlarının da olduğu İstanbul'dan **Nüket Hanım validemizle** evlenmişlerdir. Bu evliliklerinden **İzzet** ve **Cemâl Cem** adlı iki oğlu olmuştur.

Hazretimiz ile evlendiklerinde henüz 15 yaşlarında olan, onun hayatında ve gönlünde müstesna bir yere sahip olup da beraberce huzur sevgi ve muhabbet dolu bir hayatı birlikte geçirdikleri muhterem eşleri **Nüket Hanım validemiz** ve de şahsiyetinden bahsetmek istiyoruz.

"**Nüket**", herkesin anlayamayacağı, ince, zârif mânâlı sözler, gibi anlamları olan bir isimdir. ***(12)**

Kendileri Necdet Ardıç Uşşâki efendimize eş olma şerefine nail olduktan sonra, zaman içersinde tasavvufa yönelip kendisine intisap ederek derslerini tekmil tarik bitirenler arasında yer almıştır.

O, **güler yüzlü, seçkin, müşfik, mütevazi ve kibar bir hanım** oluşunun yanında, İslâm'da kadının kimliğini ve yerini açıklayan güzel bir yaşam biçimine de sahiptir.

Onun **Terzi Baba** ile aralarındaki aile bağları ise, hep **sevgi, anlayış, hürmet ve fedakarlık** üzerine kurulmuştur.

Nüket Hanım validemizin en belirgin özelliklerinden birisi, hiç kuşkusuz **eşinin irşad faaliyetlerinde olan hizmet ve yardımlarıdır**. Uzun yıllardır onun evi büyük küçük, kadın erkek birçok kimsenin "**Terzi Baba**"nın huzuruna gelip kendisini dinlediği; varsa, sorusunu sorup, **cevabını aldığı ilim ve irfan yuvası** olmuştur. Bazen sağlığı müsait olmadığı zamanlarda bile misafirlere **en iyi hizmetleri vermeye çalışmıştır**. Hz. Aişe validemiz için kullanılan "**ilim kapısı**" ifadesini onun şahsiyeti için de kullanmamız mümkündür. Çünkü Hazretimizin huzuruna çıkmak isteyenler onun **açtığı kapıdan** geçmekteydiler.

O, kandil ve diğer sohbet gecelerinde çok sayıdaki ihvanı evinde en iyi şekilde ağırlarken, Pîr Hasan Hüsameddin Uşşâki Hazretlerinin hanımını "**Halva-i Bacı**" validemizin başlattığı "**misafirlere helva ikram etme**" geleneğini de hâlen sürdürmektedir.

***(12)** *Osmanlıca Lûgat*

Onun hizmetleri sadece Tekirdağlılara değil, muhtelif Őehir ve bŐlge-lerden gelenlere de olmaktadır. Hanımların da tasavvufla ilgilenmele-lerinde, sohbet ve zikir meclislerinde bulunmalarında da ŐncŐlŐk etmiştir. Hac ve umre seyahatleri başta olmak ũzere, hazretimizle birlikte birÇok seyahat ve davete icabet etmiştir.

Beyaz, parlak ve aydınlık yũzlŐ olup evlendiğinde 15 yaŐlannda bu- lunuŐu, eşiyle seyahat ve davetlere katılması, mũrŐidinin tavsiyeleri doğrultusunda evlenmeleri, Hz. Ali Efendimiz ile Fatma validemizi biz- lere hatırlatmaktadır.

Hazretimiz, Nũket Hanım validemizin yaptığı fedakarlık, hizmet ve dostluğu her zaman Őũkran ve takdirle belirtir, her fırsatta da bunu biz- lere ve ħevresine ifade ederdi.

Terzi Baba'nın evliliklerinin kırkıncı yılı mũnasebetiyle Nũket anneme yazdığı Şiirini de buraya ilũve etmeyi uygun bulduk.

N Ū K E T A N N E

DođmuŐsun bindokuzyũzkırkdokuzda,
Ne gũzel sayılar var zuhurunda,
YaŐyorsun Allah'ın huzurunda,
Sen de kũħũcũktũn **Nũket anne.**

Ondokuz Őnsũn-ı Kũmil'in rumũzu,
Kırkdokuz onũħtũr verir huzuru,
Muhammed Rasũllũllah'ın rumũzu,
Bunlarla dođmuŐsun **Nũket anne.**

Annen Fatıma idi baban Mehmet,
Dũnyaya gelmen annene olmuş zahmet,
Bunda da var imiş mutlaka hikmet,
Anasız bũyũmũŐsũn **Nũket anne.**

Kũħũktũn seneler geħti bũyũdũn,
NiŐanlandın benimle ħok gũzel birgũn
Aklımdan geħiyor sanki olmuş dũn,
Hoş gũnlerimizdi onlar **Nũket anne.**

Nihũyet evlendik birgũn hayũl misũli,
Pek anlamadı ħevremiz bu hũli,
ħũnkũ gelmiş idi emr-i ilũhi,
O zaman eş olduk **Nũket anne.**

Kucağına İzzet geldi bir çocuk,
Sen de küçüktün o da bir yavrucuk,
Emekledi yürüdü oldu kuzucuk,
Tertemiz büyüttün **Nüket anne.**

Seneler geçip gitti geldi Cemâl Cem,
Küçüktü ikibuçuk kiloydu hem,
Zuhurat tamam olmuştu o dem,
Bunları birlikte yaşadık **Nüket anne.**

İşler çoğaldı meşguliyet arttı,
Böylece yüklerimiz çok ağırlaştı,
Dünya ahiret bir birine karıştı,
Gayret ettin yılmadın **Nüket anne.**

Başladın benimle seyahatlere,
Mânâ'dan aldığımız emirlere,
Neler verildi neler gayrilere
Lütfun eksilmedi hiç **Nüket anne.**

Haremeyn'e gittik hem de beş def'a,
Tavaf ettik hep yedişer def'a,
Rabb'im çok eyledi bizlere vefa,
Gayret ettin yollarda **Nüket anne.**

Sevdirdin kendini hep canlara,
Muhabbet verdin cümle yaranlara,
Merhem oldun Hakk'ı arayanlara,
Hep hizmette idin **Nüket anne.**

Kandil geceleri gülen yüzünle,
Memnun gider hep gelen hüznüyle,
Tat verirsin geceye tatlı sözünle,
Halva-i bacı oldun **Nüket anne.**

Yaptığın hizmet halkadır amma,
Ancak oradan ulaşır Hakk'a,
Boşa gitmez hiçbiri geçer kayda,
Gayret et dayan **Nüket anne.**

Seneler geçti durmadan sür'atle,
Nasıl geldik bu günlere hayretle,
Sonuna ulaşırız belki gayretle,
Mahcub etmesin Hakk **Nüket anne.**

Yürüttü bu yolda senelerce Hakk,
Kırk'ıncı yılımız olmuş bile bak,
Muhabbet tacını başına tak,
Nice kırk senelere **Nüket anne.**

Dağıtmaktır işimiz hep muhabbet,
Geçen günleri sevgi ile yadet,
Sonuna kadar gayret eyle gayret,
Sevdiğim, nar tanem, nûr tanem,
Bir tanemsin **Nüket anne.**

40. YIL DÖNÜMÜ

28.09.2003 tarihinde 40. Evlilik senesine basış yıldönümü :

İzmir'e **Nefes-i Rahman**'ın hakikatini getiren o mübarek dostlar, yine ziyaretimize geldiler. Bu seferki ziyaretleri ayrı bir önem taşıyordu, çünkü **evliliklerinin kırkıncı yılına** basacaklardı.

Her ne kadar Nüket Hanımefendi annemiz, bu kutlamayı Umre ziyaretine denk getirmek istedi ise de, ilâhi tecelli bu yönde gelişmişti.

Tabii bir seyr içinde devam ettiğimiz sohbetlerimizle geçen günlerimizi doldururken, bir yandan da bu özel günü nasıl değerlendirebiliriz diye düşünmeye başladık. Çünkü **kırk** sayısı birçok tecelliye içerisinde barındıran **kemalli** ve **mükemmel** bir sayıdır.

Bu günü özel bir gecede geçirmelerine yardımcı olmak istiyorduk, fakat nasıl bir program olmalı ve nasıl geçirilmeliydi, ki bu evlilik yıldönümü unutulmayacak bir şekilde olsun?...

Bir yerden bilet alıp, programa dahil olursun, yemek eşliğinde güzel bir gece geçirirsin, masanı donatırsın, çiçeklerle, mumlarla, yemeklerle, sevdiğin şarkılar eşliğinde, hayat düzeyine uygun olarak bir gece geçirip evine dönersin.

İyi de bizler her türküyü, her şarkıyı dinleyerek kendimizden geçemeyiz, her program bizim iç âlemimizin kaldırabileceği şekilde değildir.

Tüm bunları düşündüğümüz sırada sanayici bir kardeşimizin **sünnet** davetiyeleri geldi; tarih ve gün de aynı zamana rastlıyordu.

(**28.09.2003**) **İzmir Prenses Otel**'de yapılacak bir program ile **akşam yemeği** verilecekti.

Bu dostlarımız da dini bütün herşeyi Hakk ve hakkıyla yapan kardeşlerimiz dindiler. Biz de o geceyi orada geçirmeye karar verdik. Hem dostlarımızın bu mutlu gününde yanlarında olmak, hem de Efendi Babamızla ve Annemizle güzel bir gece geçirmek istedik.

Bu kararımızı kendilerine birdiğimizde itiraz etmeden kabul ettiler. Böylece **kırk'ıncı yıl dönümü** de **sünnet töreni içerisinde** hazırlanan bir program ile kutlanmış olacaktı.

Oradaki programa bizler her ne kadar bir sünnet törenine seyirci olarak katıldık ise de, bu sahnelerin aslında biraz olsun hakikatlerine göz atmamız, yaşantımızın her an ve her mekânda devamlılığını seyretmemiz açısından düşünülecek çok şeyler olduğu görüşümdedir.

Bu güzellikler Allah (c.c.) nün özel ikram-ı ilâhisi olmakla beraber, orada fiilen bulunan her bir ferdin özel olarak tenezzülâtından ibarettir. Bu da rahmaniyyetinin zuhuruna delâlettir.

O gün orada bu tecelliye meydana çıkararak, tüm dostlardan Allah (c.c) razı olsun.

Gecenin programı sırasıyla şöyle devam etti.

- Yemek müziği
- Ney Taksimi
- Sema gösterileri
- Kûr'ân-ı Kerîm okunması
- Dualar
- Hüseyin Tûran'dan (türküler)
- Folklor (Zeybek Oyunu)
- Telgrafların okunması
- Sünnet çocuğunun taht üzerinde meş'aleler ile gelişi
- Zara Hanımın konseri (Türk Halk ve Sanat Müziği)
- Vedalaşma ve ayrılış

Yemek müziğinden hemen sonra program Mevlevihan törenleri ile başladı. Sevgi, coşku, muhabbet olacak da, orada Hz. Mevlânâ anılmayacak mümkün müdür?...

Mevlevilerin bu coşkulu dönüşleri ile birlikte üflenen ney taksimi, tam bir ahenk içerisinde âlemlerin sessiz bir inleme ile kendi varlık âlemindeki zuhurunu gösteriyor idi.

Bu muhabbet, âlemlerin maddesel yapısı içerisinde bulunan en küçük parçalarındaki **atom** yapılarının rakslarını (*dönüşlerini*) anlatırcasına coşkulu idi. Bu dönüşü ancak tek bir şey durdurabilirdi, ki o da Allah (c.c.) nün kelâm-ı ilâhisi idi.

Zat-i tecellinin seslenişi bir anda tüm salona yayıldı. Evet... Mevleviler durdu sesler kesildi, herkes bir anda bu sese kulak verdi.

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ALİ İMRAN(3)/189

﴿١٨٩﴾ وَلِلّٰهِ مُلْكُ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضِ
وَاللّٰهُ عَلٰی كُلِّ شَيْءٍ قَدِیْرٌ ﴿١٨٩﴾

ve lillâhi mülküssemavati vel ardı
vallahü âlâ külli şey'in kadiyrün

**Ve göklerin de, yerin de mülkü Allah Teâlâ'nındır.
Ve Allah Teâlâ herşeye hakkiyle kadirdir.**

ALİ İMRAN(3)/190

﴿١٩٠﴾ إِنَّ فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
وَإِخْتِلَافِ اللَّيْلِ وَالنَّهَارِ
لَآيَاتٍ لِّأُولِي الْأَلْبَابِ ﴿﴾

inne fiy halkıssemavati vel ardi
vahtilafilleyli vennehari leâyatın liüliyl elbabi

Şüphe yok ki göklerin ve yerin yaratılışında ve gece ile gündüzün ihtilâfında elbette tam akli sahipleri için açıkça deliller vardır.

ALİ İMRAN(3)/191

﴿١٩١﴾ الَّذِينَ يَذْكُرُونَ اللَّهَ قِيَامًا وَقُعُودًا
وَعَلَىٰ جُنُوبِهِمْ وَيَتَفَكَّرُونَ
فِي خَلْقِ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ
رَبَّنَا مَا خَلَقْتَ هَذَا بَاطِلًا سُبْحَانَكَ
فَقِنَا عَذَابَ النَّارِ ﴿﴾

elleziyne yezkurunallahe kıyâmen ve kuuden
ve âlâ cünubihim ve yetefekkurune
fiy halkıssemavati vel ardi
rabbena ma halakte haza batılen sübhaneke
fekına azabennari

Onlar ki, ayakta iken de, otururken de ve yanları üzerine yatarlarken de Allah Teâlâ'yı zikrederler ve göklerin ve yerin yaratılışı hakkında tefekkürde bulunurlar. İşte onlar şöylece tesbih ve duada bulunur dururlar. Ey Rabbimiz!. Sen bunları boşuna yaratmadın, Sen yücesin, artık bizleri ateş azabından koru...

ALİ İMRAN(3)/192

﴿١٩٢﴾ رَبَّنَا إِنَّكَ مَن تَدْخُلُ النَّارَ
فَقَدْ أَخْزَيْتَهُ وَمَا لِلظَّالِمِينَ مِنْ أَنْصَارٍ ﴿﴾
rabbena inneke men tüdlulinnare

fekad ahzeytehü ve ma lizzalimiyne min ensarin

Ey Rabbimiz!. Sen kimi o ateşe sokarsan şüphesiz onu hakir ve zelil edersin. Ve zalimler için yardımcıları da yoktur.

ALİ İMRAN(3)/193

﴿١٩٣﴾ رَبَّنَا اِنَّا سَمِعْنَا مُنَادِيًا
يُنَادِي لِلْاِيْمَانِ اَنْ اٰمَنُوْا بِرَبِّكُمْ فَاٰمَنَّا
رَبَّنَا فَارْحَمْنَا لِنَا ذُنُوْبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا
وَتَوَفَّنَا مَعَ الْاَبْرَارِ ﴿﴾

rabbena innena semi'na münadiyen
yünadiy lil iymani en aminu birabbiküm feamenna
rabbena fağfir lena zünubena ve keffir anna seyyiatina
ve teveffena me'al ebrari

Ey Rabbimiz!. Biz, Rabbinize imân ediniz diye imâna çağıran bir davetçi işittik, hemen imân ettik. Ey Rabbimiz!. Artık günahlarımızı bize başışla ve bizim kusurlarımızı bizden ört ve bizleri iyi kullar ile beraber öldür.

ALİ İMRAN(3)/194

﴿١٩٤﴾ رَبَّنَا وَاٰتِنَا مَا وَعَدْتَنَا عَلٰى رُسُلِكَ
وَلَا تُخْزِنَا يَوْمَ الْقِيٰمَةِ
اِنَّكَ لَا تُخْلِفُ الْمِيْعَادَ ﴿﴾

rabbena ve atina ma ve'adtena âlâ rüsülike
ve lâ tuhzina yevmel kıyameti
inneke lâ tuhlifül miy'ade

Ey Rabbimiz!. Peygamberlerine karşı bizlere va'd ettiklerini bizlere ihsan buyur. Ve bizleri kıyamet gününde rezil etme. Şüphesiz yok ki, sen verdiğin sözden dönmezsün.

Bu sessizlik sesin geldiği yöne ve yönelmeye davetti, **ses işitebilen için, görüntüye işarettir.** Yani ses işitebilene çıkış noktasını görebilme imkânı veren en muazzam çağrı sistemidir.

İşte bir şahsa ulaşabilmenin en çabuk yolu, **ona seslenmek ve sesini duyurabilmektir.** Sesin ulaştığı mahal ise, sadece bakması ve gehresini, yönünü oraya, ses mahalline çevirmesi gerekir.

Mevleviler de sustular, bu sesle durdular. Âyetler okundu, ilâhi kelâm işitildi madde âlemi, bu ahenk içerisinde duyduğu bu güzellikleri, bu coşkuyu anlamakta ve anlatmakta acaba ne yaptı?...

Sünnet törenine seçilebilecek en güzel **"logo"** yani işaret seçilmişti, bu da **"NAZAR"** boncuğu idi. Mavi bir dünyaya yakışan en mükemmel bakış **(NA-ZA-RA)** arapça karşılığı **"baktı"** mânâsında'dır.

Bizler nereye ve nasıl bakacaktık?.....

En başta **ilâhi kelâma** baktık, herşeyi **vahdet** gözüyle görmeye çalıştık.

"Sedat" oğlumuzun sünnet töreninde herşeye ibret gözü ile **"nazar"** etmemiz gerekmekteydi.

س د ا د (SEDA) ın başındaki **س (sin)** **"İnsan-ı"** temsil etmekte....

amma nasıl bir insân?...

Hemen ardından gelen

د (dal) ve arasındaki aşikâr olan **ا (elif)** ve sonundaki **د (dal)**

öyle bir insân ki, **ا (elif)**te gizli olan Ahadiyyet hakikatlerini Nur-u Muhammediye şifresi ile ki **(13)** tür,

zahir ve batın د (dal) delili ile ispat eden bir **insân-ı** anlatmakta,

aynı zamanda **س د ا د (SEDA)** kelimesinin arapça karşılığı, (doğru, dürüst ve gerçekçi bir akıl) demektir.

Bu da akl-ı küll mertebesinden, yani Nur-u Muhammedi (s.a.v.) mertebesinden zuhura çıkmış lâtif ve rûhani bir akıl olmalı idi.

İbrahim (a.s.) gibi putları kırmış, Kâ'be'yi yeniden inşa etmiş, öyle bir ittika ile bağlı, ki oğlunu feda etmeyi göze almış, tam olarak Nur-u Muhammedi'nin (s.a.v.) tevhidini hazırlamış, **"Halil İbrahim"** gibi dostlardan meydana gelen bir akıl olmalı idi.

İşte böyle bir zuhuru, böyle bir akl-ı, taht üzerinde taşınlar, etrafında meş'aleler yakarlar.

İşte bu hakikatleri ancak gerçek bir **"nazar"** ile bakanlar, **görebilirler** ve **şükran secdesi** ederler ve bu coşku devam etsin diye de **dua ederler**.

Göremeyenler ise, gaflet içinde bir gece geçirmiş olurlar.

(NAZARA) nın başındaki ن/ن (nun) unu göremeyenler, orada **(ZARA)** yı seyrederek.

Evet kudret-i ilâhiyesiz hiçbir şey olamaz, amma onu görmek için önce **sesi işitmek** gerekir.

(ZARA) da gizli olan zat'ın Rahmet-i genel ve her mahalde zuhur ettiğinden, tecelli-i ilâhi sûret elbisesi ile coşku âleminde zuhurdadır. Ancak bu hali görüp seyretmek bir **ârif-i billâh "Nazar-ı"** ile gerçekleşebilir.

Rahmet-i ilâhiyye tüm âlemi kapladığından o gece orada bulunan her bir davetli aynı tecelliden anlayış ve idrakleri nispetince faydalanmışlardır. Âlemdeki bütün ziyafetler, coşkular ve sevgiler, hep bu mahaldeki güzellikler gibidir.

Bir de bu sünnet töreninin yapıldığı mahalli incelemeye çalışalım:

Otelin en üst katında olması; bu halin yüceliğini...

Otelin logosu olan Prenses Tacı'nın sünnet mahallinin giydirilmesi; oranın baş tacı ile şerefendirilmesidir, diye düşünebiliriz.

Gece içindeki bu gelişmeler; **fenafillâh** halinden ► **bakabillâh** haline geçişi...

Masa ve sandalyelerin beyaz örtü ile giydirilmesi; **bakabillâh** halinde rahmetinin, bereketinin ve zenginliğinin...

Yiyecek ve içeceklerin bolluğu ile zuhur etmesi;

aynı zamanda boncuklarla ve çiçeklerle, mumlarla süslenip, insanlık âlemine sunulması; halifeliğin makamını anlatmaktadır, diyebiliriz.

Oturduğumuz her bir sandalye **beyaz** giydirilmiş ve **sarı** kurdela ile süslenmişti.

Buradaki sandalye; her bir ferde ait olan, tahsis edilen, mahalli göstermekte...

Sarı kurdela ise; her bir mahaldeki Hakk aşkını temsil etmektedir.

Hakk Teâlâ hazretleri her birerlerimizde aynı aşk ve muhabbettedir. Zuhurun şiddeti ve tecellisi aynıdır ama her bir mahal ve ferd, kendi istidad kabiliyetince idrak ve tasdik makamındadır.

Allah (c.c.) her birerlerimizin idrak ve muhabbetini arttırsın. Amin.

Bu tecellileri bir de kendi yaşantımdan vereceğim yansımalarla anlatmaya çalışacağım.

Aslında sünnet programının gelişimi ile bizlerin Necdet Efendi Babam'ı tanıdıktan sonraki yaşantımızın ve düşüncelerimizin gelişimini bu program vesilesi ile paylaşmaya çalışacağım.

- **Yemek müziği ve mekânın görünümü;**

Dünya hayatında yaşamımızı anlatıyor. Bizler de Efendi Babam ile tanışmadan evvel, oluşumlara kapalı bir mahalde, kendimizden habersiz olarak yaşamakta idik, ama Hakk'ın rahmeti ve bereketi âlemin ahengi ile süregeliyordu

- **Ney Taksimi;**

Bizlerle tanışıp, ne zaman ki içerisinde yanıp duran, o mübarek **Nefes-i Rahman-ı** bizlere üfledi, biz de o ney gibi inlemeye başladık.

- **Sema gösterileri;**

İnlemeler sonunda içimizi kapladı, bizi aştı âleme yayıldı; bir baktık ki, âlem coşkuyla dönüyor, biz de onun gibi dönmeye başladık.

- **Kûr'ân-ı Kerim okunması;**

Ne zaman ki ona döndük, Efendi Babam da bizlere kelâmullah'tan anlattı, zât makamının hakikatini izah etti.

- **Dualar**

Tüm bunların karşısında şükretmekten ve yalvarmaktan başka bir şey kalmadı.

- **Hüseyin Tûran'dan türküler;**

Öğrendiklerimiz ve aldığımız eğitimle, evveliyatımızla toplum içerisinde tüm bireylere elimizden geldiğince bu ahengi anlatmaya çalıştık, dilimizin döndüğünce... Fakat burada erlik tam ve şiddetli olduğundan, kızdığımız tecelliye müdahale etmek istediğimiz zamanlar olmuştur.

- **Folklor gösterileri;**

Bu yolda yiğitliği ve hayatın içerisindeki keskin çizgileri anlatır. Yerine getirmek gerçekten yürek işidir.

- **Telgrafların okunması;**

Yurdun dört bir yanından gelen tebrikler, anlatılan yaşamın tasdiklerini anlatır. Büyüğü, küçüğü her birey bu coşkuyu yaşamak ve paylaşmak ister.

- **Sünnet çocuğunun taht üzerinde meş'aleler ile gelişi;**

İşte burada (**SEDAT**) ismindeki çocuğun, yani **batında** (**AKLIN**) ne kadar önemli bir mahâl olduğunu insanlık âleminde AKI-ı Kül-e ulaşmış akılların, meş'aleler eşliğinde taht üzerinde taşındığı yaşam ve tatbikat olarak gösterilmiştir. Seyr yolunun en önemli kısmı da burasıdır.

- **Zara Hanımın konseri (Türk Halk ve Sanat Müziği);**

Tüm bu hakikatleri anladıktan sonra Efendi Babam'ın ençok anlatmak istediği bu konu çok önemlidir.

Yukarıda anlattığım sanatçı Hüseyin Tûran bölümünde, **erliğin şiddeti**; burada ise, **müennisliğin** yani "**Nisa**" asalet sahibi hanımlığın zuhurunu ve **üretkenliğini** anlatmaktadır.

Allah (c.c.) **Hay** yani "**Hayat Tezgahı**" olan bayan kardeşlerimiz, aslında bizlere çok büyük nimetleri de beraberinde getirmektedir. O mahalden çıkan nağmeler, her ulaştığı mahalde yeni doğuşlara, yeni açılımlara yönelmekte; Hakk olarak halka seslenirken, bunu sanatsal bir Rûh ile yapmakta, herkesi çöşturmaktadır.

Sonunda **bülbülün**, güle seslenişi gibi asırlar boyu, sonsuza dek haykırmakta... âlemlerin, âlemlere haykırışını anlatmakta, sonsuza dek...

(ZARA) hanım programının sonunda okuduğu "**Bülbül ve Gül**" ilâhisi de çok mânidar olmuştur.

Gül ile temsil edilmiş olan **Hakikat-i Muhammediyye**'ye bu âlemlerin her bir ferdinin birer bülbül olup, yanık bir eda ile O'na seslenişlerinden başka birşey olmadığını ifadesidir.

Ancak bunlar gerçek bir (NA'ZAR'A) "**NAZAR**" ile görebilenlere has özelliklerdir diyebiliriz.

Bizlere böylesine güzel ve anlamlı bir geceyi yaşatan ve yaşattıran, tüm dostlarımızdan Allah (c.c.) razı olsun.

İzmir'de 40 ıncı evlenme yıldönümünü kutladığımız Efendi Babam'a ve anneme, bizlerle bu geceyi yaşatan sünnet düğünü sahiplerine ve bütün güzel dostlara bir tatlı anı olması dileğiyle...

**SÛRETTE BİZİZ CANÂNIM.
MÂNÂDA AYRILDIK BİZ.**

**LİBAS-I AŞK-I BEN GİYDİM.
LİBAS-I HÛSN-Ü SEN....!!!**

**10.10.2003
Mehmet Katmer
İzmir**

Nüket Hanım validemiz 40 ıncı evlilik yıl dönümlerini "**haremeyn**"de geçirmek istiyorlardı ancak o günlerde İzmir'de olduklarından bu mümkün olamadı. Mamafih Mehmet Bey'in de belirttiği gibi 40 ıncı yıldönümleri İzmir'de bir tesadüf eseri çok görkemli geçmiştir.

Ertesi sene ise, Terzi Babam, Nüket Annem ile beraber dostları ve ihvanları ile 17/09 - 13/10/2004 tarihleri arasında Umre'de idiler. Nüket Hanım validemizin **41** inci evlilik yıl dönümlerini 28/09/2004 tarihinde "**haremeyn**"de çocuklarıyla birlikte kutlamışlardır.

E S E R L E R İ

İnsânlık tarihinde İslâmın gönüllere yayılması ve güzel ahlâkı öğretme konusunda yaşayış, sohbet ve eserleriyle kılıçtan daha etkili olmuş yüce zâtlar vardır... Bunlar yazdıkları eserleriyle ve rûhaniyetleriyle insânlığa yön veren **"velilerdir"**.

O muhterem zâtlardan birisi de asırlara uzanacak hizmet dosyasına **"Gönülden Esintiler"** başlığı altında tasavvuf alanında birçok çalışma ve esere ilhamın ışığında imza atmış olan N. Ardıç Uşşâki efendimizdir.

Onun hayatını araştırıp incelediğimiz zaman çok iyi değerlendirdiğini, iğne iplik ve kumaşlardan arta kalan zaman dilimlerinde ise kağıt ile kalemni yanından hiç ayırmadığını, zaman içerisinde kaleme aldığı yazılarını da **"asar"** (eserler) hâline getirmeyi başardığını görüyoruz.

Onun eserlerinin **"Gönülden Esintiler"** başlığı altında yayınlandığını söylemiştik. Zira tasavvuf yolu gönüller ilmidir. Gönül de manevi bir kible, sonu olmayan bir deryadır. Bu derya da irfan hazineleri ile doludur. Üstadımızın gönül mahsulu olan eserleri ve kitapları da ebedi ve ölümsüzdür.

Bu eserlerin bir başka özelliği ise, ilgili kişi tarafından ne kadar okunursa okunsun bıkkınlık vermediği gibi her okuyuşta da kişide yeni açılımlar ve ufuklar meydana getirmesidir.

Netice itibariyle bir kere daha vurgulamamız gerekirse insân özüne ve ihtiyaçlarına üst seviyeden cevaplar getirip, insânî hayretten hayrete sürükleyen bu eserler hidâyette olabilmenin çarelerini de göstermektedirler.

Düşünen beyinlerin meskeni olarak kabul ettiğimiz bu şiir ve eserleri siz de okuyup inceleme fırsatı bulduğunuzda göreceksiniz ki adı güzel **"Muhammed"**e açılan kapıların kilitlerini çözmektedirler.

"Fazla söze ne hacet" diyerek herbirinde mânâ, rûh ve nûr cazibelerini gördüğümüz hazretimizin bu eserleriyle sizleri de kısaca tanıştıralım...

1 - NECDET DİVANI : Hazretimizin bu eseri kendisinin yaklaşık 30 sene gibi bir zaman sürecinde kendi seyrinde yaşadıklarını peyderpey kaleme alıp oluşturduğu bu eser Esmâül Hüsna'nın kısa dörtlükler hâlindeki şerhi ile başlar. Çeşitli zamanlarda ve yerlerde kendisine gelen ilâhî varidatlarını Hz. Mevlâna ve Şems gibi Hakk erenlerini ziyaretleri esnasında oluşan şiirlerinin toplamı da **"Necdet Divanı"** adlı kendi ismini taşıyan bu eserinde mevcuttur.

2 - HAC DİVANI : Tamamı 4 bölümden oluşan bu eserini üstadımız 1990 yılı Hacc farızasını eda ederken kaleme almıştır.

Eserin birinci ve önsöz bölümünde, Haccın, hacc yolculuğunun, Mes-cidi Haremin, Kâ'be'nin, Mekke'nin, Medine'nin, Arafat'ın, v.b. gibi hu-susların ne olduğunun âyet ve hadisler ışığında izahı yapılmaktadır.

Eserin ikinci bölümünde ise, üstadımızın Medine'de kaldığı sürede Hz. Rasûlûllaha duyduğu aşk ve muhabbetin konu edildiği şiirleri yer al-maktadır.

Üçüncü bölümde ise, Mekke'de geçirdiği günler ve esnadaki günü gününe yaşadığı hâleti rûhiyeyi anlatan şiirleri yer almaktadır.

Divanın 4. ve son bölümünde ise, Hacc kaide ve kurallarının bâtni hakikatlerini "**Hacc gerçekleri**" şeklinde şiirsel olarak anlatmıştır. Ge-rek maddi, gerekse manevi haccı kendilerine amaç edinen kimseler için "**Hacc divanı**" önemli bir rehber ve yardımcıdır.

3 -İRFAN MEKTEBİ: HAKK YOLUNUN SEYİR DEFTERİ

Ebatlarına baktığımızda küçümseyeceğimiz ancak okunup incelendi-ğinde bir ömür boyu üzerinde konuşabileceğimiz ve benzerleri arasında da seçkin bir yere sahip olduğuna inandığımız bir yapıt...

Tasavvufta seyri sülûku Hakk'a varmak isteyen ve manevi yolcu du-rumunda olan Salik'in bir Ârif nezaretinde geçmesi ve yaşaması gereken **enfüsi** ve **afaki** mertebelerin neler olduğunun anlatıldığı bu eser, el-den hiç düşürülmeyecek temel ders kitabı niteliğindedir.

Cehâletten ilme, fena huylardan güzel ahlâka, kendi vücudundan Hakk'ın vücuduna hareketi bu eserde görmek mümkündür. İrfan Mek-tebi'nin çok önemli bir başka vasfı ise, muhatabı olduğu kişiye kendi hâlini ve idrakini yansıtan bir ayna olmasıdır.

4 - LÜBBÜL-LÜB (ÖZÜN ÜZÜ)

Muhyittin-i Arabi'nin "**Futuhât-ı Mekkiye**" isimli eserinden alınan bazı bölümlerinin İsmail Hakkı Bursevi tarafından şerh edilmesiyle mey-dana gelmiştir. Üstadımız ise Osmanlıca aslından Türkçeye çevirmek sû-retiyle günümüz insânının hizmetine sunmuştur. Kitapta başlıca Ârif ve onun vasıfları, seyru sülûk hâlleri ile İnsân-ı Kâmil tanıtılmaktadır.

5 - SALÂT-NAMAZ ve EZAN-I MUHAMMEDİ'DE BAZI HAKİ-KATLER

Dinimizin 5 ana esasından biri olarak kabul edilen ve mi'râc hük-münde olan namaz ile sırlarını, bir müslüman için taşıdığı özen ve haki-katlerini, namaz esnasında okunan dua, sûre ve bedensel hareketlerin esrarını, onların sayısal değerlerinin açıklanması da üstadımızın bu ese-rinde yer almaktadır. Ayrıca namaza davet hükmünde olan Ezan-ı Mu-hammedinin okunuşundaki anlam ve hikmeti de bu eserin içinde bul-mak mümkündür. Doyurucu olduğu kadar düşündürücü de olan bu eser ile tanışıp faydalanmak günlük hayatımızda bizlere çok şey kazandıra-caktır.

6 - İSLÂMDA MÜBAREK GECELER VE BAYRAMLAR

Zengin muhtevası ve güzel tertibi ile dikkat çeken bu çok önemli eseri de Üstadımızın tam bir mârifet yapıtıdır. Mevlûd, Regaib, Berat, Mi'râc, Kadir gecelerindeki sıralanışın sırrı ve bu geceler ile Ramazan ve Kurban bayramlarının hakikatlerinin izahı ile çok geniş ve kapsamlı şekilde kişinin mi'râcını anlatılmaktadır.

7 - İSLÂM İMAN İHSAN İKAN

Ufak bir risâle şeklinde sunduğu bu çalışması ise, Hz. Peygamberimizin Cibril hadisinden yola çıkılarak, kişiyi **rüyetullah**a götüren yolda dört merhale olarak kabul ettiği "**İslâm, İman, İhsan ve İkan**"ı gerçek yönleriyle ele alıp, neleri içerdiğini, tevhidi oluşturmanın ilke ve yöntemlerinden bahsedilmektedir.

8 - TUHFETÜL UŞŞAKİ

Pir Abdullah Salâhaddin Uşşâki'ye ait bu eseri yine Uşşâki şeyhlerinden Abdurrahmân Sâmi, Osmanlıca'ya çevirmiştir. Kendi dönemlerinde Nûsret Tûra Uşşâki Hazretleri ise, Osmanlıca aslından günümüz Türkçesine çevrilmesini üstadımızdan istemiştir. O da mürşidinin bu isteğini yerine getirip, çeviriyi yapmıştır. Kitapta ağırlıklı olarak Uşşâki-lik'te yol adabı ve yaşantısı anlatılıyor.

9 - RAHMÂN SÛRESİ

Rahmân Sûresinin bânîni özellikleriyle Kûr'ân'da ismi geçen Rahmân âyetlerinin genel özellikleri bu eserde anlatılmaktadır. Necdet Ardıç Beyefendimiz Esmâ-i İlâhiyye'den olan ve **Rahmân** ismine başlı başına bir sûre düzenlenen "**55. Sûre errahmân**"ı en güzel şekilde ifade ettiği derin mânâları bu eserinde ele alıp, açıklamıştır.

10 - KELİME-İ TEVHİD

Üstadımızın 2001 yılında Umre ziyaretleri esnasında büyük bir bölümünü "**Haremeyn**"de oluşturdukları eseridir. Bir aylık Umre ziyaretleri hep tefekkür ağırlıklı geçtiğinden iki harem olan "**Mescid'il Harem**" ve "**Mescid'il Nebevi**"nin içerisinde bazı bölümlerini oluşturup dönüşünde Tekirdağ'da ilâveler yaptığı ve hazırladığı Kelime-i Tevhid değişik bir üslup ve tarzda sunulmaktadır.

İslâmın zirvesi olan bu kelime kendi bünyesinde tevhidi nasıl oluşturuyor?...

Günlük yaşantımızda dilimizden düşürmediğimiz Kelime-i Tevhidi acaba hakkıyla bilip söyleyebilmemiz nasıl olacak?...

Bu kelimenin kendi bünyesinde tuttuğu mertebeler ve özellikleri nelerdir?..

Kelime-i Tevhid yönünden âlemlerin ve insân'ın oluşumu nasıl bir seyir izledi?...

Hz. Peygamberimiz bu kelimeyi nasıl irsal ve tebliğ etti?...

Bu ve buna benzer soruların cevaplarını bu muhteşem eserde bulabilirsiniz.

11 – VAHİY ve CEBRÂİL

Vahyin hakikatlerini, geniş bir şekilde izah ve ifade eden bu eserde de yeni ufuklar bulacaksınız. Değişik bir uslûpla kaleme alınan bu yazı dizelerini okudukça, gerçekten ilhâmi bir oluşumun varlığını sezer gibi olacaksınız. Okudukça idrak ve ihatanızın genişlediğini açık olarak hissedeceksiniz.

12 – TERZİ BABA (1) Necdet ARDIÇ VE NECM SÛRESİ

O'nun hayatının, kişiliğinin ve şahsiyetinin tanıtıldığı bu çalışmamız ise, eserleri sıralamasında on ikinci (12.) sırada yer almaktadır.

Çocukluğundan gençliğine, oradan bugünkü yaşamlarına gelen bir seyr'in özetler halinde ifadesidir.

Uzun yıllar içerisinde geçirdiği aşamaları kendi dilinden ve notlarından toplayıp, derleyerek bizlere de örnek olan bu eser, uzun bir çalışmanın neticesinde ortaya çıkmıştır.

İç âleminde seyr eden bir kimsenin en geniş mânâda faydalanabileceği ve örnek alacağı bir kaynak hüvviyyetini taşımaktadır. Bu derleme görevini bana verdikleri için bahtiyarım.

13 – 13 ve İLÂHİ SEYR

"Terzi Baba" kitabının basım aşamalarında 13 üncü kitabının hazırlıkları ve araştırmaları yapılıyordu. Bilindiği gibi (13) Hazret-i Rasûlûl-lah'ın şifre sayı ifadesidir.

13 üncü sıraya bilhassa bu mevzuu alması, sayının gereği icabı olmuştur. Batılların 13 sayısına "uğursuzdur," diye bakışlarının cevaplarını bulacağınız bu kitabı birçok mechulde kalmış ifadeleri zuhura getireceğini ümit ediyorum. Tamamlandığında bir çok yeni bilgi ile tanışacağımız çok muhtemeldir.

*** – FETİH SÛRESİ**

Alt yapı çalışmasının hazır olduğu ancak kitap hâline henüz gelmeyen "Fethin" ve "Fetih Sûresi"nin anlatılacağı bir eser olacaktır.

*** – Sûre-i YUSUF ve DERVİŞLİK**

Bu eserlerin haricinde üstadımızın çeşitli seyahat, ziyaret, itikaf ve halvet yaşantılarında iken yazdığı çok sayıda şiir, sohbet notlarıyla, üzerinde çalışmalar yaptığı ancak henüz kitap hâline gelmemiş olan çeşitli eserleri de vardır. Ömrü olduğu sürece bu çalışmalarını sürdürecektir. Ancak ilk hedef kitap sayısında on üç (13) adedine ulaşmaktır.

*** – MEKTUPLAR ve ZUHURATLAR**

Bu kitaplardan çok mühim olan bir tanesi de tasavvuf yaşantılarının başlangıcından beri, kendisine gelmiş olan "muktup ve zuhurat"ların izah ve tabirleri ile hazırlanıp, yayınlanması olacaktır.

Bir hayli çok olan bu yazılar ve cevapları gerçek tasavvuf yolunda olanlara yeni ufuklar açıp, tecrübelerini arttıracaktır.

Çok miktarda olan ancak hazretimiz tarafından tarih sıralamalarına göre düzenli olarak muhafaza edilen bu "**mektup ve zuhurat**"lar, ciltler dolusu malzemedir. İnşallah bunlar da yayınlanır da hep birlikte istifade ederiz.

Hülasa gören gözler, sezen gönüller, onun bu eserleriyle buluştuğunda çok şey anlayacaklardır. Çünkü onları "**Velâyet**" kaleminden akan hikmet damlacıklarıyla oluşturmuştur.

Herbir sahifesi **muhabbet** ve **mârifet sığınağı** olan bu kitaplarla "**dost**" olduğumuzda siz de göreceksiniz, ki aydınlanmakla kalmayıp, sonsuzluğa ait düşünceler filizlenecek ve **kendimizi yeniden keşfetme** imkânını bulmuş olacağız.

SEYAHATLERİ *ve* **KÂ'BE NOTLARIM**

Sözlükte suyun akmasına **seyahat** denilmiş, ilim, ibadet ve rızık için yeryüzünde dolaşan kimselere de **SEYYAH** denmiştir.

Seyyahın irşad ve tebliğ yolu ile gönülleri ihyası arasındaki benzerlik açıktır. Bunların ikincisi tabii ki daha önemlidir. Bilhassa dini sebeplerle seyahat etmeyi, seferlere çıkmayı başka bölgelere, hatta değişik ülkelere gitmeyi, oralarda faaliyette bulunmayı islâmiyet **CİHAD** olarak tanımlamıştır.

İlim peşinde koşup, **cehâlet bulutlarını dağıtmak** için yapılan seyahatler Allah (c.c.) katında en makbul olan seyahatlerdir.

Cihad anlamına gelen bu durum genelde bütün peygamberlerde, özelde ise, peygamberimiz (s.a.v.) in hayatında çokça müşahâde edilmiştir. Önceleri kısa mesafelerle başlayan seyahatleri sonraları Taif, Medine ve tekrar Mekke'nin fethiyle devam etmiştir. Veda Haccıyla da son bulmuştur.

Sevgili Gönül Ehlî Dostum...

Hayatını, kişiliğini, eserlerini anlatmaya çalıştığım Hz. Pirimiz Necdet Ardıç efendimizin önemli bir vasfı da **İlâhi Kelâmullah** için bir **seyyah** olup gerek Türkiye içerisinde, gerekse Türkiye dışındaki mânevî öneme sahip olan bazı mübarek belde ve mekânlara bir cihad şuuruyla düzenlediği seyahatlerdir.

Hazretimiz şimdiye kadar üç defa Hac, üç defa da Umre ziyaretlerinde bulunmuşlardır. O'nun bu Hac ve Umre ziyaretlerinin tamamında Refikaları Nüket Hanım validemiz da bulunmuşlardır.

Kendileri ilk haclarını karayolu ile 1982 yılında ifa etmişlerdir. Tefekkür ağırlıklı olarak bu hac ibadetinde Mescid-i Haremin içinde yatsı namazını beklerken müşahâde ile kendisinde şu varidat zuhur ediyor.

"Mescid-i Haremin içinde müşahâdeye daldım. Yerde oturuyor ve yatsıyı bekliyorum. Görüş ve müşahâde ehlinin, temaşa et ve bekle, hareketliler içinde hareketsiz olanla ol," deniyordu.

Daha sonra Medine-i Münevvere'de, Ravza-ı Mutahhara'da yazmış olduğu şiiri ise, Hz. Rasûlullah'a gönülden yönelişidir.

**BOŞ ÇEVİRME ELLERİMİ
YÂ RASÛLÛLLAH**

Yüzüm yok iken geldim kapına,
Gönül rüzgarı savurdu katına,
Binmiş idim ben sevgi atına,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Senin ismin ile çarpar kalbim,
Gözetmezsen nolur benim hâlim,
İsmi anmadan durursa kalbim,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Ravzana aldın bu günahkârı,
Yitirmişim ben ezelden arı,
Günahımı yüzüme vurma bari,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Sana lâyık olamadım bir türlü,
Ağlar gözlerim geceli gündüzlü,
Kalbim temizlenmedi pürüzlü,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Gönlüm köşesinden çıktı bir ışık,
Ben sana belki ezelden aşık,
Sensin bütün cihanda tek maşuk,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

İsmi anmadan geçmez anım,
Sana kendimden daha yakınım,
Gönülden gönüllere akanım,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Sevgin kalbimde yanıyor her an,
Gözlerimden akan yaş değil kan,
Cemâlini gösterdiğin zaman,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Senin çün bu âlemde cümbüş var,
Cümleler dosttur kalmamış ağıyar,
Sana kâinat olur hep bahar,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Huzuruna vardım girdim ravzana,
Anlayamazsam seni vah bana,
Feda olsun varlığım hep sana,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Gafletle geçiyor şamu seher,
Seni bilmek ne zormuş meğer,
Seni anlamadan gidersem eğer,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Hicret ettin Mekke'den Medine'ye
Ben de ederim hicret içeriye,
Kazancımız kalmazsa geriye,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Başımı koydum ezelde önüne,
Hesabım kalmasın mahşer gününe,
Yüzümü tuttum hep senin yönüne,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Kölen olsam hep kapında kalsam,
Lütfundan mânâ gülleri alsam,
Varlığımla seni anamazsam,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Aciz ve de naçiz biçareyim,
Baştan aşağı harab, yareyim,
Ciğerim delik pare pareyim,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Lütfetmezsen nolur benim hâlim,
Yalvaracak güçte değil kalim,
Geçiyor günler gafletle daim,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Görüp de cemâlin veririm can,
Sana salât-u selâmlar her an,
Aşkındır yine gönlümde yanan,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Bir nefes ayrılısam ona yanarım,
Mecnunum yine kalmadı kararım,
Gönlümdesin de neden ararım?
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Seni anmak hayat verir bana,
İçeyim aşkını kana kana,
Eylerim niyaz kalmasın sona,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Davetin ile ravzana geldim,
Lâyık değil iken selâm verdim,
Zahir de olsa lütfuna erdim,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

Sensin âlemde varlığa sebep,
Ey gönül darılma; edeb, edeb,
Düşersen de bir gün gaflet edip,
Boş çevirme ellerimi **yâ Rasûlûllah.**

MEDİNE-İ MÜNEVVERE
(4.10.1982)

Hazretimiz ikinci haccını da 1987 yılında ifa etmiştir. Hava yoluyla gittiği bu haccına da yine tasavvuf ehlinin gözüne ve kulağına hitap eden şu varidatlar tefekkür esnasında kendisinden hasıl olunmuştur.

"Mescid-i Haremde tefekkür ve müşahâde esnasında yatsıyı beklerken Yarabbi bu kadar kalabalık nedendir? Daha az olsa da insânlar rahat tavaf etse olmaz mı?" diye niyaz ettiğimde;

"Bu çokluk zuhurlarımın çokluğundandır," diye cevap geldi.

Yine devamla;

"Yarabbi bütün bu müslümanlar Hz. Rasûlüllahı komşu ister; cennetler sekiz olduğuna göre Hz. Peygamberimizin de en üst cennette olması icabettiğine göre diğer cennetler O'na komşu olmayacak mı?" diye niyazda bulunduğum da;

"Hz. Peygamberin her cennette makamı vardır ve cennet ehlinin de hepsi O'na komşu olacaklardır," şeklinde kendisine cevap gelir.

Hazretimiz üçüncü haccını da havayolu ile **"Tünel Kazası"**nın yaşandığı 1990 yılında yapmıştır. Kendisi bu haccında sürekli tefekkür hâlinde olduğundan **"Hac Divanı"** adlı eserini burada oluşturmuştur. Diğer haclarında da şiirler yazmıştır ancak bu haccında müstakil bir divan oluşturmuştur.

Kendisiyle zaman zaman bu konularda yaptığım sohbetlerde ise, birinci haccının "şeriat", ikinci haccının "tarikat", üçüncü haccının "hakikat" ve daha sonraki yıllarda ifa ettiği umre ziyaretlerini de, **"mârifet"** mertebelerinin özelliklerini taşıdığını ifade ettiler.

Hazretimizin bu zaman dilimleri içerisinde gerek Türkiye içinde, gerekse Türkiye sınırları dışında İslâm'a ve Kûr'âna hizmetleri ve emeği geçmiş, onu elden ele, dilden dile, gönülden gönüle ulaştıran gönül erlerini de fırsat buldukça hep ziyaret etmeye çalışmış.

Bu vesile ile de Hacı Bayram Veli'den Nasreddin Hoca'ya; Yunus Emre'den Hacı Bektaş Veli'ye; Hz. Şems'ten Hz. Mevlâna'ya; Emir Sultan'dan Sancaktar Baba'ya kadar birçok ehlullahın zaman içerisinde ziyaretçisi olmuşlardır.

15/12/1984

KONYA (Ziyaretleri)

H. Sems'te

İki rek'at ziyaret namazı, sonra on rek'at düşünmek...,
fakat dört rek'ata karar vermek...,
ancak diğer ziyaretçilerin durumunu düşünmek...,
buna cevap, (Utandın mı ?)

Soru: **Dört rek'atlı farz namazların üçüncü ve dördüncü rek'atlarında neden Elham'dan sonra zammı sûre okunmaz?**

Cevap:

Birinci rek'at, şariat düzeyidir ve teferruatı vardır. Bu teferruat zammı sûreyle ifade edilir.

İkinci rek'at, tarikat düzeyidir ve orada da teferruat vardır ve bu da zammı sûreyle ifade edilir.

Üçüncü rek'at ise, hakikat düzeyidir, ki orada teferruat yoktur, teklik vardır. Onun için zammı sûre okunmaz.

Dördüncü rek'at, mârifet düzeyidir, orada gerçek anlamda ELHAM yani FATİHA yaşanır. Teklik ve zâtî yaşantıyı ifade eder, zammı sûreye yer yoktur.

Soru: **Keşfin açılması nasıl olur?**

Cevap: Ortada kapalı yok ki açılması olsun. Sen ortada var oldukça kapalsın, sen kalkınca iş biter.

Soru: **Salât nedir?**

Cevap: Salât **bir andır**, ezel ve ebed söz konusu olmayan bir andır. O da **tek varlığa mahsus**, tek varlığın âlemdeki çokluk şeklinde görünen tek hareketidir.

Türlü yüzler gayb erenlerinden:

Şems: Hafif çukur, parlak göz, yuvarlağa yakın oval yüz, geniş kaş, uzunca dağınık saç sakal, lâtif dalgali görünüş aynı zamanda çok ciddi.

Sözlerinden:

Hür ol, hürlerle ol, hürlikle yaşa.

Her sene geleceksin, bu işler bensiz sensiz olmaz.

Ahmed'e selâm söyle ipinde çok dikkatli oynasın. (iyi ayna ol)

Aklını başına topla, aklını başına topla, aklını başına topla.

Dört ipin dördünde de en iyisi ile oynayacaksın; geç kalma, geç kalma, geç kalma, iyi, sen de kendini buluyorsun.

**Ölüm deryasının dönüşü olmaz,
Bu işler ahirete hiç kalmaz,
Ehli dil olmayanın aklı almaz,
Yürü git deryayı ölüme, hayat bul.**

Hz Mevlâna'da

Mevlâna: Hafif yay kaş, açık alın, yuvarlak, ak sakal, pembe buğday ten, başta kavuk, orta burun, dalgın ve dolgun bakış.

Sözlerinden:

Oğlum, her hâlükarda itidal üzere ol, gaflet ehli gibi sadece baş gözüyle bakma. Derinlere, çok derinlere, en derinlere bak, her iki yönden bak, biri birine perde olmasın.

Bizi unutma gel, her sene gel, sen hep gelenlerle gel.

Gelen çok, çok ama iki yüzlü gelen az, onlann yerine de gel.

Gerçi biz hiç birini ayırmayız ama yine de özle... özle gel.

Bensiz olarak gel, sırrımı sırrına aşına ederek gel.

Gönlümü gönlüne ayna ederek gel, kalbimi kalbine bağlayarak gel.

Seni sende sen olarak bularak gel, her nerede olursan gel.

Mânâda gel, ney sesleri arasında nağmesiz gel.

Kabrime değil ilâhi semâma gel.

Yerde değil gökteki semâma gel.

Gel be Âdem, nasıl olursan öyle gel, ister aklın olsun ister olmasın öyle gel.

Ne derlerse desinler öyle gel.

İster gölge ol ister asıl, ister aynı ol ister ol vasıl.

Dilekler hep olsun hasıl, öyle gel, akşam gel, sabah gel, öğle gel.

İkinci gel, hep gel; bizi, izi, dizi, gözü unutmadan gel.

(Sezişler) Cezbe;

Cezbe cezbe-i MUHAMMED,

nûr nûr-u AHMED, sır, sırr-ı MAHMUD,

Nerde kaldı Celâleddin,

İlim ilm-i ilâhi, hilm hilm-i ilâhi, hâl hâl-i ilâhi

Nerde kaldı Celâleddin,

"Cel" dedi Cemâl-i ilâhi, "lâl" dedi aşk-ı ilâhi,
"din" dedi din-i ilâhi,
Nerde kaldı Celâleddin,

Hep Rasûlün zuhurudur,
türlü yönden huzurudur, bakanların göz nûrudur,
Ahhhh! Ya Muhammed.
Ahhhh! Ya Muhammed.

(Yolda) Düşünce:

Tenzih, teşbih, tevhid dışında tanıma ve bilme:
Ef'âl'siz, esmâ'sız yaşam.

Asli görüş: **Bakışta yönsüzlük.**

1986 A Ğ U S T O S U
Y A Z T A T İ L İ N D E N
E S İ N T İ L E R

17/8/1986 Pazar Kurban bayramının ikinci günü sabah sekizde yola çıkış, öğleden sonra Bursaya varış. Uludağa çıkış ve gece Bursada kalış. Ertesi sabah Ulu Câmî'i ziyaret, oradan Yeşil Türbe ve Emir Sultan Hazretini ziyaret ve dualar.

Emir Sultan câmi'in'den bazı yazılar:

sübhanallahi ve bihamdihi
sübhanellahilaziyim
ve kefa billâhi şehiden
muhammederrasûlüllah
ya erhamerrahimin
ve inneke le alâ hulikın aziym

tahtı ravanda geçişi ve tavsiyesi kulillâh sümme zerhüm
("ALLAh" de, geç)

18/8/1986 Pazertesi saat 10 civarında İZNİĞE doğru yola çıkış, **San-
caktar babayı** ziyaret.

Dualar ve esintiler

Evvela kabrinin önünde kesik baş belirdi. Uzun saçları ikiye ayrık. Kanlı başı; dehşet ifadesi. Sonra bütün bedeni ile yeşil kaftanlı, düzgün yüzlü karşılar hâlde... (O anda kabrin başında zikirde idik.)

MÛSÂ (a.s.) D U A S I

(TA-HA Sûresi 20/25 – 35)

﴿ قَالَ رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي
وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي يَفْقَهُوا قَوْلِي
وَاجْعَلْ لِي وَزِيرًا مِنْ أَهْلِ هَرُونَ أَخِي
أَشَدُّ بِهِ أَزْرَى وَأَشْرِكُهُ فِي أَمْرِي
كَيْ نُسَبِّحَكَ كَثِيرًا وَنَذْكُرَكَ كَثِيرًا
إِنَّكَ كُنْتَ بِنَا بَصِيرًا ﴾

kale rabbişrah liy sadriy ve yessir liy emriy
vahlül ukdeten min lisâniy yefkahu kavliy
vec'al liy veziyren min ehliy harune ehıy
üşdüd bihi ezriy ve eşrikhü fiy emriy
key nüsebbihake kesiyren ve nezküreke kesiyren
inneke künte bina besiyren

**dedi yarabbi Benim göğsüme genişlik ver.
Ve benim için işimi kolaylaştır.
Ve dilimden düğümü çöz sözümü iyice anlayabilsinler.
Ve bana ailemden bir vezir kıl. Kardeşim Harun'u.
Onunla arkamı kuvvetlendir Ve onu işimde ortak kıl.
Tâ ki, seni çokca tesbih edelim. Ve seni çokca zikreleyelim.
Şüphe yok ki, sen bizi hakkiyle görücüsün.**

Mûsâ (a.s) "Sadr" göğüs genişliğini talep ederken Efendimize ise, "elem neşrahleke sadreke" ayetindeki beyan-ı ilâhi ile kendisi ta-lep etmeden "**biz senin sadr (göğsünü) daha baştan genişletmedik mi?**" diye hitap etmektedir.

**HZ. PEYGAMBERE (s.a.v.) OLAN
HİTABLAR**

(İNŞİRAH Sûresi 94/1 - 8)

﴿﴾ أَلَمْ نَشْرَحْ لَكَ صَدْرَكَ وَوَضَعْنَا عَنكَ وِزْرَكَ
الَّذِي أَنْقَضَ ظَهْرَكَ وَرَفَعْنَا لَكَ ذِكْرَكَ
فَإِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا إِنَّ مَعَ الْعُسْرِ يُسْرًا
فَإِذَا فَرَغْتَ فَانصَبْ وَإِلَىٰ رَبِّكَ فَارْغَبْ ﴿﴾

elem neşrah leke sadreke ve veda'na anke vizreke
elleziy enkada zahreke ve refa'na leke zikreke
feinne me'alusri yüsren inne me'alusri yüsren
feiza feragte fensab ve ilâ rabbike fergab

Senin için göğsünü açıp genişletmedik mi ve senden yükünü indirmedik mi?

Öyle ki, senin sırtına pek ağırlık vermişti. Ve senin için şânını yükselttik.

Artık şüphe yok ki, çetinlikle beraber bir kolaylık vardır. Hakikaten her zorlukla beraber bir kolaylık vardır.

Artık boş kaldın mı hemen çalış. Ve ancak Rab'bine yönel.

(ALAK Sûresi 96/1)

﴿﴾ اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِي خَلَقَ ﴿﴾

ıkra' bismi rabbikelleziy haleka

Oku Rab'bin ismiyle O zât ki halketmiştir

Hitablardaki farklılıklarla düşündükleri :

19/8/1986 Salı günü Akşehir'de Nasrettin Hoca'yı türbesinde ziyaret.

Hoca der ki: **"Gülmesini ve güldürmesini öğren."**

Burada bahsedilen **"gülme"** bizim anladığımız mânâdaki zahiri gülme değil gerçek gülüş, yani kahkahası olmayan gülüştür ve ebedi gülüştür.

Akşehirden yola devam ile Konya'ya varış ziyaretler, gece Konyada kalış.

20/8/1986 Çarşamba Sabahı tekrar ziyaretler.

Mevlâna'da

Aşıkı canan olan kande bulur kendini.
Aşıkı Mevlâ olan kande bulur kendini.
Kendini bul mâh ol, sonra ol şemsi taban.
Daim Aşk oduna yan. Aşkla olur işler tamam.
Ben Aşıkım dersin, sakın aldanma heman.
Aşk benim adımdır benimle olur tamam.

Aşkı ver, aşkı al. Söyle duysun cümle cihan.
Serden geçmedikçe serapa bulunmaz Aşk.
Aşk ilaştır her derde kendinden başka dermanı yok.
Aşk'la aşk'ı iyi tanı, vardır onun iki yanı.
Biri kendinle seversin. biri dahi kendinsiz.
Çün anladın bunları tam, yok olur âlemde ham.
Seversin cümleyi alırsın kâm, âlem böylece döner vesselâm.

Sen Aşk nedir bilir misin? Kalmaz üçün ikisin.
Yasindeki sırrı Sinin kendin'de bul kendinde.

Aynı gün Hz. Şems'te

Ne istersin bu âlemde ALLAH'ından başka.
Yapış o anladığına ilâhi Aşk'a.
Gördüğün nedir? Allah'dan başka.
Yol yoktur sarıl ilâhi Aşk'a

Biz'ki âlemi seyran ettik hiç çekmedik cefa.
Siz'ki kaldınız bir gece eylediniz bize eza.

**Biz'ki dosta can verdik her dem serapa.
Siz'ki dost'u ard edip nefsinize ettiniz temennâ.**

Biz'ki ne han aradık ne hamam, dost için seyr ettik her an.
Siz'ki nefsiniz için çıktınız seyrana, biraz da uğradınız bu garibana.

**Biz'ki Mevlânaya kul olup onu çektik kendine,
Siz'ki nefsiniz kul olup, girdiniz nefis bendine.**

Biz'ki ne ar koyduk ne yar, ne ihvan ne de ıyal,
Siz'ki dosttan gayrı her şeyi eylediniz evlâdı ıyal.

**Kendinize dönün, kendinize dönün,
kendinize dönün, kendinize,
Hiç bir şeyden fayda yok hemen dönün kendinize.**

Aynı gün Konya'dan hareketle Nevşehir üzerinden Hacı Bektaş'a vasıl oluş, akşam üzeri olduğundan müzenin kapanmış olması dolayısıyla gecenin orada geçirilmesi.

21/8/1986 Perşembe sabah kalkış müzeyi ziyaret, her tarafı dolaşmak, seyre değer güzel bir hava, çilehanede epey oturmak, Hacı Bektaş velinin türbesini ve diğerlerini ziyaret etmek.

Ve bir soru, **"Sizdeki ve dervişlerdeki bu hâl nedir?"**

Ve cevap, [Genelde Hz. Peygamberden sonra insânlar beş ayrı yaşam ve duygu yoluna girdiler. Bunlar **dört halife ve Muaviye** yaşantı-arıdır. Bunların içinde **en zoru ise, Muaviye yaşantısıdır**, fakat avam halk bunları anlayamaz. **Efendimiz** bu yaşantıların **hepsine câmi idi**, ondan sonra böyle bir toplayıcı o zamanda gelmeyeceğinden başa geçenlerin hepsi sadece kendi özelliklerini ortaya koydular. Böylece beş ayrı özellik ortaya çıktı, her birerlerini takib edenler birer gurup meydana getirdi böylece ayrılıklar oldu.

Biz Ehlîbeyt sevgisini ve o sevgi ile Hakk'a yaklaşma yolunu yani Hz. Ali yolunu sevgi ve nefis ile mücadele yolunu getirdik, düşmanlık yolunu getirmedi fakat bizi sevenlerin aşırı sevgisi yüzünden ortaya düşmanlıklar çıktı bu işleri çok az kimse gerçeği ile anlayabildi. Genelde herkes kendine göre yorum yaptığından aşırı sevgi, aşırı düşmanlık doğurdu.

Beş yolun altıncısı ise, bütün bunları toplamaktır ve "Hakikat-i Muhammed-i" de budur ve gerçek ârifler bunlardır. Tabii ki her yolun yolcuları vardır ve olacaktır.

Bizim yolumuza kaynak Hz. Ali yaşantısıdır, biz bunu ortaya koyduk. Anlayan, hakikatine erdi huzur buldu anlamayan işin dışında kaldı.]

Balım Sultân türbesinden bir dörtlük.

Ser'tlikle bir şey hasıl olmaz ey püser.
Ser'ttir bıçağın gamzesi bağrını keser.
Ser'te ser feda olsun sana'dır ser.
Ser't olma aşıkların sana küser.

Kaygusuz Abdal'dan bir dörtlük.

Aşk ile geldim cihane meskenem dağlar menem.
Terk edip cümle sivayı mahremi tevhid menem.
Güş edince men aref esrarını mest olan ahkâr menem.
Şöyle ikrar verdim ol dem Kaygusuz abdal menem.

Böylece Hacı Bektaş'tan aynı gün yola çıkıldı, akşam üzeri Ankara'ya vasıl olundu, Hacı Bayram Veli'yi ziyaret, türbe kapanmak üzere hemen kısa bir dua; türbe kapandı.

Gece Ankarada kalış, Gençlik parkına gidiş, uçan arabalara biniş, müthiş değişik bir yaşantı, sanki sonsuzluğa düşüş ve çıkış. Gece çok sıcak, uyku yok, hayli yorgunuz, sabah erken kalkıp tekrar Hacı Bayrama geliş, fakat türbe açık değil dua ediş, dışarıdan oradaki yemci kadının hâli, cuma akşamları orada velilerin toplanmaları, yemek yapmaları o kadına da vermeleri, karnının doyması, biraz daha konuştuktan sonra veda ederken arkamızdan beni de götürün götürün sizi çok sevdim, beni de alın götürün diyerek arkamızdan ağlayarak dua etmesi.

Hava sıcak hepimizde yorgunluk ve halsizlik var, seyahati kesmeğe karar vererek Tekirdağına doğru yola çıkıyoruz.

22/8/1986 Cuma, uzun bir yolculuktan sonra akşam saat 21 sularında Tekirdağına vasil oluyoruz. Yolcular Necdet, Erdinç, Nüket, Sebile, Saime ve Cem'di.

Hazretimiz N. Ardıç efendimizin gezi ve seyahatlerinin bir bölümü de bir defa Irak, iki defa da Suriye'ye özellikle de **Bağdat, Şam, Necef** gibi şehirlere olmuştur. Onun bu seyahatlerinin amacı geçmiş ve yakın tarihin ilim, irfan, kültür merkezi durumunda olan bu yerlerde geçmişte yaşayıp da bu topraklarda can veren **Halife, sahabe, seyyid, alim, ârif ve velilerin kabirlerini** görmek istiyordu.

Özellikle Necef'te Hz. Ali Efendimizin kabri, Kerbelâ'da Hz. Hüseyin'in kabri, Bağdatta Abdülkâdir Geylâni, Cüneydi Bağdadi, Sırrı Sakati, Ahmeter Rufai, Şam'da da Muhyiddin-i Arabi, Bilâl-i Habeşi gibi ismini burada zikredemediğimiz birçok mânevi şahsiyetin ziyaretçisi olmuştur. Kendileri zaman zaman **"Mekke ve Medine'den sonra en çok görmeyi arzuladığım yerler buralarıydı,"** diye ifadelerde bulunuyordu...

Bağdat gezilerinde Gavsül Azam Abdülkâdir Geylâni Hazretlerini ziyaretleri sırasında rûhaniyetine yöneldiğinde, **"Kudret tecellisinin zahirdeki mazhariyetini gördüm. Şöhretinin çokluğu buradan kaynaklanıyor,"** tecellisini belirttiikten sonra; Şamda da Muhyiddin-i Arabi Hazretlerinin kabrini ziyaretleri sırasında rûhaniyetine yöneldiğinde **"Beni kabrimde aramayın, ben eserlerimin satırlarının içindeki mânâlarda gizliyim,"** tecellisinin kendisinde oluştuklarını beyan ettiler.

Şam ziyaretlerinde görüştükleri zâtlardan birisi de Türk asıllı olup Nakşibendi meşrepli ve **"Ebrar"** evliyası diye nitelendirdiği **"Hamdi Arabi"** olmuştur.

Hazretimize göre **"Hamdi Arabi"** İbrahimiyyet velilerinden olup, sürekliliği sabır çeken fiili amellere çok dikkat eden birisidir. Hamdi Arabi hiç aksatmadan 28 sene Şamdaki Emeviye câmiinde sabah namazını eda etmiştir.

“Yaşlandığım için Allah (c.c.), benden sadece “İâ ilâhe illâllah” ve “Hu” zikrini çekmemi istedi,” diyen Hamdi Arabi bir rû’yasını görüşme esnasında hazretimize şöyle anlatır.

“Bir gece hastalığım dolayısıyla abdestsiz yattım. Uyuyunca rû’ya görmeye başladım. Rû’yamda beni bir çöp kamyonuna getirip bunu götürüp Sibiryaya atın dediler.”

Bu rû’yayı görmesine abdestsiz yatmasına bağlıyor Hamdi Arabi...

Bu olayı bize nakleden Terzi Babam ise, bunun bir de irfaniyet yönü ile değerlendirilmesi gerektiğini söylediler.

Kendilerinin gerek yurtiçi, gerekse yurtdışındaki bu seyahatleri esnasında yazdığı çok sayıda şiir, yazı notları ve fotoğrafları da mevcuttur.

Kıymetli Gönül Dostum,

Hazretimiz Necdet Ardıç beyin seyahatlerinden birisi de 1999 Ekim ayındaki Umre Haccı olmuştu. Bu umre Haccının belirli bir bölümünde kendilerinin yanında bulunmam hasebiyle bu Umre ziyaretinde oluşan, birlikte yaşayıp şahit olduğum bazı varidatları sizlere **“KÂ’BE NOTLARIM”** şeklinde açıklamak istiyorum.

Bu notların oluşumuna geçmeden önce bir hususu açıklamakta yarar görüyorum. Terzi Babama intisab edip seyr-i sülûkumdaki yolum ilerleyip genişledikçe, kendilerine yakınlaştıkça hep bir şeyi gönülden çok arzulamaya başlamıştım.

O da şu idi: **“Allah’ım lûtfetsen de O’nunla bir de Mescid-i Harem’de karşılaş, kendisini bir de haremde görüp tanıyabilsem,”** diye gönülden niyazda bulunuyordum.

Aylar ve yıllar ilerledikçe içimdeki hasret de büyüyordu. Yaşam şartlarımızı düşündüğümde zaman ve mekân mefhumlarını düşündüğümde bunun yanı kendisiyle birlikte Mekke’ye haram gitmenin neredeyse imkânsız olduğunu yaşadığım şartlar haber veriyordu. 1999 yılının başları idi ve gördüğüm bir zuhurat da şöyle idi:

“Kendimi Mekke’de görüyorum Kâ’be’yi ziyarete gitmişim. Mescid-i Harem’in dış kısımlarında (sonradan tesbit ettiğim) Melik Faht kapısının açıklarında düşünceli ve tatminsiz bir halde yürüyorum. Buraya kadar geldim ancak Kâ’be’nin özünü bulamadım. Acaba Kâ’be’nin özü nerede diye hem düşünüyorum hem de yürüyorum. Derken karşımda bir araba belirdi, 20-30 m. uzaklıkta karşımda durdu. Kapısı açıldı, içinden Terzi Babam indiler. Kendileri bana doğru dönüp sağ elini ve avuç içini bana doğru uzattılar. Ben de O’na doğru yürüyerek sağ elinin avuç içini öptüm. Sonra gönlümde bir huzur ve tatmin hasıl oldu. İşte Kâ’be’nin özünü buldum düşünceleri bende hasıl oldu.

Daha sonra beni arabaya aldılar. Arabanın içinde tanıdık yüzlerden Nüket Anne, Târik Bey ve eşi ile o anda tanıyamadığım iki hanım daha vardı. Yolculuk sona erdi. Kendimi bir anda Annem ve Babamların yanında buldum, tüm aile fertleriyle yemek yeniyordu. Ben de kendilerine Umre'den geldim diyorum."

Aradan belirli bir süre geçince diğer zuhuratlarımla birlikte bu rû'yayı da Terzi Babam'a anlattığımda, **"görevli olarak Hacca gitmek için müracaat et bakalım Hak ne gösterecek,"** dediler.

İlerki günlerde Hac görevlendirme sınavına girip kazanmıştım. Hac görevlisi olarak bir sonraki yılın görevlisi olmuştum. Normalde haftalık izin günlerimi iyi değerlendirmek amacıyla hazretimizi ziyaret ederek geçiriyordum. Yine böyle bir ziyaret gününde, kendileri **yakında Umre'ye gitme kararı aldıklarını** bana bildirdiler. Ancak benim kendileriyle gidebilmem mümkün değildi. Ben ancak Hac mevsiminde gidebilecektim.

Hazretimiz ve eşi Nüket Hanım Validemiz ve ihvandan bazı kişilerle artık gidiş için hazırlıklarını yaparlarken ben de hac hazırlık dönemi için seminere katılmak üzere Konya'ya çağırılmıştım.

Seminere katıldığım ilk günün sabahında Konya'da şöyle bir hadise yaşadım. Seminer Türkiye'nin çeşitli yerlerinden gelen yaklaşık 200 kişinin katılımıyla oluyordu. Seminer başlayacağı anda çağrılmama rağmen isim listesinde ismim yoktu. Bunun düzeltilmesi için ilgililerle görüştüm. Onların da tüm çabalarına rağmen Ankara ve Tekirdağ ile telefon ve faks görüşmelerine rağmen bu durum bir türlü düzeltilemedi ve en sonunda şu anda rahmetli olan daire başkanı Avni Kurt bana Tekirdağ'a dönmemi ve gerekirse sonraki seminere çağrılacağımı söylediler.

"Her işte hayır vardır," deyip oradan ayrıldık. Tekirdağ'a geri döndüm.

Aradan geçen birkaç haftalık zaman sonra da Terzi Babamları Umre için önce Medineye gitmeleri için uğurladık. Kendileri ihvandan bazı arkadaşların katılımlarıyla önce Medinede bir süre kalıp daha sonra da Mekke'ye geçtiler.

Ancak onlar Mekke'de iken bir gün evimin telefonu çaldı. Ankara'dan başkanlıktan arıyorlardı. Bursa kafilesini Umre'ye götürmek üzere görevlendirildiğimi ve acil olarak çıkış işlemleri için Ankara'ya davet ettiler. Bu haberle birden şaşırılmış heyecanlanmış, adeta elim ayağıma dolaşmıştı.

Çok istediğim, **arzuladığım Terzi Babam ile Mekke'de görüşebilecek miydim?...**

Bunun için de bizim kafilemizin **önce Mekke'ye gitmesi** gerekiyordu. Zira Medine'ye gidersek Mekke'ye geçene kadar onlar Türkiye'ye dönmüş oluyorlardı.

Ankaradan aldığım kabile plânlarında "**önce Mekke**" diyordu. Artık gerekli hazırlıkları yapıp ihrama girip Mekke'ye doğru heyecanlı bir yolculuğa çıkmıştık.

İlk defa **Mekke** ile... **Kâ'be** ile... **Harem** ile... tanışacaktım.
Mekke'nin **mükerrem** havasında **Terzi Babam ile buluşabilecek miydim?....**

Bu duygular içinde önce **Cidde'ye** indik, ardından da kabile ile **Mekke'ye** geldik. Vakit sabah namazına çok yakındı. Hareme çok yakın olan otelimize eşyalarımızı yerleştirip gerekli resmi işlemlerimizi bitirip **Mescid-i Hareme doğru** yürüdük.

KÂ'BE NOTLARIM

Hareme girdiğimde sabah namazı kılınıyordu, hemen Kâ'be-i Şe-rifi ilk görüşümde **"Allah'ım varlığınla varlığımı özünle özümü kuşat zâtî tecellini nasib et, 'esmâ-i ilâhiyye'nin ve 'hüvallahüllezi'nin tahakkukunu göster,"** diye dua ediş...

Sabah namazını eda ettikten sonra ihramda olduğumuz için tavaf, say, traş gibi umre vecibelerini yerine getirip **ihramdan çıktığımızda öğle vakti** olmuştu.

Ne olduğunu anlayamadan buraya gelmiş kendimi **haremin içinde** bulmuştum. Öğlen namazını da eda ettikten sonra artık Terzi Babamı arayıp bulmam gerektiğini düşünüyorum, etrafa bakıyor, onbinlerce insânın içinde ve herkesin beyazlar giydiği bir büyük mekânda bunun neredeyse imkânsız olduğunu düşünüyordum.

Belirli bir süre hep etrafa bakarak nasıl bulabileceğimi araştırdım. Altınoğun karşılarında haremin iç kesimlerinde bulunduğum yerde bir süre **tefekküre** daldım. Hazretimizin bir sohbeti gözümün önünden bir şerit gibi geçiyordu.

O sohbette kendileri Kâ'be-i Şerifi anlatırken **"Hacer'ül Esved"**in olduğu köşeyi **zât** köşesi olarak anlatıp önemi üzerinde duruyorlardı. İşte fikriyatıma akseden o andaki bu sohbet bilgisinin ışığında **"tamam buldum işte,"** diyerek ve hiç de tereddüt etmeden **"Hacer'ül Esved"**e doğru yürümeye başladım. Emin adımlarla hem yürüyor, hem de Tezi Babam'ın **"beni Hacer'ül Esved'in karşısında bulacaksın,"** sözleri kulağıma fısıldanıyordu.

Epey yürüyerek çizginin tam karşısında müezzinlik mahfilinin altına doğru gelmiştim. Mahfilin altına göz gezdirdiğimde **Terzi Babamla göz göze geldim**. Kendileri çevresindekiler ile sohbet etmekteydi. Yanına gidip elini öptüğümde artık rahatlamış sakinlik ve sükûnete ermiştim. Sanki **haremin içinde Hareme girmiştimm**, ki buna **"haremeyn"** de diyebiliriz.

Bundan sonra yaklaşık 8 günümüz birlikte geçecekti. O, **haremin sahibi ben de onun misafiri** gibiydim. Müezzinlik mahfilinin altı da **sohbet mekânımız** olmuştu.

Terzi Babamı Haremde nasıl bulduğumu anlattım.

Peki! O'nu **"harem"**de nasıl gördüm?...

O'nu ilk gördüğümde, yani yaklaşıp konuşmaya başladığımda üzerinde **çok yoğunlaşmış bir nûraniyet** vardı. Adeta **bedensiz** gibiydi. **Lâtif bir yapısı** vardı. O'nu hiç öyle görmemiştim diyebilirim...

Kâ'be günlerimde kendisiyle sanki canlı bir Hac tatbikatı başlamıştı. O'nun yanında sanki Mescid-i Harem'in içinde bir asansör içinde yolculuk hâlindeydik.

Burada sadece **"Allah"** var başka bir şeyin varlığı da yok. **Zâtî tecelli** her tarafı o kadar yoğun kuşatmıştı, ki bu hava içerisinde birlikte haremî bana gezdiriyor, aynı zamanda sohbet ile de gördüklerimizi tanı-
tıyordu.

"Metaf"ı (tavaf yerini) göstererek, → burası **TEVHİD-İ EF'ÂL...**

bir üst bölüm, → burası **TEVHİD-İ ESMÂ...**

bir üstte duran → ihtisamlı duruşuyla **TEVHİD-İ SIFAT...**

ve en üst bölümde → sonsuzluğa açılan **TEVHİD-İ ZÂT...**

ve ortada → kendini seyreden **İNSÂN-I KÂMİL...**

Kısaca **18 bin âlemin**, haremdeki varlığını, mevcudiyetini izah ediyordu.

Bu izahlardan sonra herşey bana o kadar **yakıyn** geliyor, ki bunları seyr-i sülûkumuzda gördüklerimizi tatbikat ile görme yeridir. **"Hakkal yakıyn olarak tanıma yeridir,"** diyordu.

Ertesi gün günlerden Cuma...

Hazretimizin genel görüntüsü tefekkür ve kendine dönük ağırlıklı...

Cuma saatlerinde yine mahfilin altında ve namaz için aynı saflarda-
yım.

"Öyle bir hâl yaşıyorum ki kalemle ve sözle anlatamıyorum. Adeta göğsümün yarıldığını hissediyorum. Bir nûr ki bütün varlığı kuşatıyor."

Yine bir namaz sonrası mahfilin altındayız.

Kendisine soruyorum:

"Efendim bu sıcak nedendir? Neyin ifadesidir?"

**C. "Sıcak ilâhi muhabbet; soğuk da muhabbetsizliğin ifadesi-
dir. Gönül Kâ'be'sine girişin yolu da bu sıcaktan geçer, ama hep
sıcakta kalınmaz, o zaman bir şeyin farkına varamazsın. Zaman
zaman çıkıp tekrar girmek lâzım. Çıkınca da soğukta değil de o
sıcaklıkla soğukta yaşayabilmek gerekir."**

Tekrar soruyorum,

"Burada niçin herkes beyaz giyer?"

**C. "Siyah örtü, Ahadiyyetin – â'maiyyetin örtüsü, beyaz ise,
Hakkın insândaki örtüsüdür. Beyaz oluşu renksizliktir. Her renge
giriştir. İhramdan çıkma da renksizlikten renge, her renge giriş-
tir,"** diyerek açıkladılar.

Terzi Babam genelde ibadet saatlerinin dışında tefekkür ağırlıklı ol-
duğu için burada şiiir yazıları ve Kâ'be-i Şerifin bâtını krokisini çizimle
ilgili çalışmalar yapıyordu.

Mekkenin **Mükerrem** havasına alışmış ancak Hazretimizin de günleri yavaş yavaş azalıyordu. Kendileriyle bir kaç gün daha beraber olacak daha sonra dönmeleri gerekiyordu.

Kâ'be-i Şerifi birlikte seyrediyoruz. Eliyle Kâ'be'nin üzerini işaret edip **havada uçuşan kuşları** gösteriyor. Kuşların hepsi sürüler hâlinde haremın metaf alanının üzerinde uçuşuyor. Tam Kâ'be'nin üzerine geldiklerinde ise gizli bir el onlara dokunurcasına yandan uçup gidiyorlar.

Ardından Terzi Babam Mescid-i Haremi tüm özellikleriyle anlatan ve haremın bu gizemli atmosferinde yazdığı "**Nedir Dediler**" adlı şiirini çıkarıyor ve okumamı söylüyor.

Şiiri okuyorum... hani "**kelâmın bittiği yerde derler ya...**" o hâli alıp bir süre sessiz kalıp hayranlığımı ifade ediyorum.

İşte okuduğum o şiir

NEDİR DEDİLER

- Ziyaretin nedir?** Dediler. ----- → **Tafsilde aramaktır,** dedim.
- Mekke'n nedir?** Dediler. ----- → **Zâtî tecellimin şerhidir,** dedim.
- Harem'in nedir?** Dediler. ----- → **Zâtımın şerhidir,** dedim.
- Zem zem'in nedir?** Dediler. ----- → **Bâtını pınarımdır,** dedim.
- Tavaf yerin nedir?** Dediler. ----- → **Ef'âl âlemimdir,** dedim.
- Direklerin nedir?** Dediler. ----- → **Sıfat, Esmâ, Ef'âl tecellilerimdir,**
dedim.
- Birinci sıra direklerin nedir?** ----- → **104 kitap, 99 esmâ tecellilerimdir,**
Dediler. dedim.
- Arka direklerin nedir?** Dediler. -- → **Esmâ tecellilerimin tafsilidir,**
dedim.
- İkinci katın nedir?** Dediler. -- → **Sıfat tecellilerimin tafsilidir,**
dedim.
- Terasın nedir?** Dediler. ----- → **Ulûhiyyet tecellilerin tafsilidir,**
dedim.
- Kâ'ben nedir?** Dediler. ----- → **Zâtî tecellimin cem-i'dir,** dedim.
- Tavaf nedir?** Dediler. ----- → **Zâtıma gelen yoldur,** dedim.
- Birinci dönüşüm nedir?** Dediler. - → **Hayat sıfatımın kazanılmasıdır,**
dedim.
- İkinci dönüşüm nedir?** Dediler. - → **İlim sıfatımın kazanılmasıdır,**
dedim.
- Üçüncü dönüşüm nedir?** Dediler. - → **İrade sıfatımın kazanılmasıdır,**
dedim.
- Dördüncü dönüşüm nedir?** Dediler. → **Kudret sıfatımın kazanılmasıdır,**
dedim.

- Beşinci dönüşüm nedir?** Dediler. – → **Kelâm sıfatımın kazanılmasıdır,**
dedim.
- Altıncı dönüşüm nedir?** Dediler. – → **Semi sıfatımın kazanılmasıdır,**
dedim.
- Yedinci dönüşüm nedir?** Dediler. – → **Basar sıfatımın kazanılmasıdır,**
dedim.
- Hacer'ül Esved nedir?** Dediler. – → **Zâtımdan ef'âl âlemine**
bakan gözümdür, dedim.
- İlk selâmın nedir?** Dediler. – – – – → **Hakikatime giriştir,** dedim.
- İkinci selâmın nedir?** Dediler. – – → **Mârifetime giriştir,**
Zâtımı selâmlamaktır, dedim.
- Siyah çizgi nedir?** Dediler. – – – – → **Ulûhiyyete gidiş, sıratullahtır,**
dedim.
- Birinci köşen "Rükn-ü İraki" nedir?**
Dediler. → **Umumi şeriatımdır,** dedim.
- İkinci köşen "Rükn-ü Şami" nedir?**
Dediler. → **Gerçek tarikatımdır,** dedim.
- Üçüncü köşen "Rükn-ü Yemâni" nedir?**
Dediler. → **Gerçek hakikatimdir,** dedim.
- Dördüncü köşen "Rükn-ü hacer'ül Esved"**
nedir? Dediler. → **Gerçek mârifetimdir,** dedim.
- Altın oluğun nedir?** Dediler. – – – – → **Rahmetimin şeriat ve tarikat**
ehline aktığı yerdir, dedim.
- Tavaf niçin soldan döner?** – – – – → **Sağ akl-ı kül'üm'dür,**
Dediler. **herşeyi ihata eder,** dedim.
- Ya örtün nedir?** Dediler. – – – – → **Ahadiyyetimin gizlenmesidir,**
dedim.
- Ya kapın nedir?** Dediler. – – – – – → **Zâtımın girişidir,** dedim.
- Ya içinde ne vardır?** Dediler. – – – – → **Üç direk, ilmel, aynel,**
hakkal yakıyındır, dedim.
- Hicr'in nedir?** Dediler. – – – – – → **Zâtımın açık yanıdır,** dedim.
- Hatimin nedir?** Dediler. – – – – – → **Şeriat, tarikat mertebesinde**
sınırımdır, dedim.
- Makam-ı İbrahim'in nedir?** – – – – → **Dostluk (hullet) mertebemdir,**
Dediler. **dedim.**
- Enin niye onbir metre?** Dediler. – → **Biri sen biri de benim,** dedim.
- Boyun niye oniki metre?** Dediler. → **Zâtıma gelen mertebelerimdir,**
dedim.
- Yüksekliğin niye onüç metre?** – – – → **Rasûlümün şifresidir,** dedim.
Dediler.
- Çocuk sesleri niye?** Dediler. – – – → **İsmail'in o günden yankısıdır,**
dedim.

- Mültezem'in nedir?** Dediler. --- → **Kapının yanadır, bekleme yeridir,**
dedim.
- Dokuz minaren nedir?** Dediler. -- → **Dördü :**
Şeriat, tarikat, hakikat, mârifet:
Beşi : **Hazerat-ı Hamsedir,** dedim.
- İki şerefelerin nedir?** Dediler. -- → **Zahir ve bâtın davetimidir,** dedim.
- Dış kapıların nedir?** Dediler. --- → **Ulül el bab'larımın giriş yerleridir,**
dedim.
- Say'ın nedir?** Dediler. ----- → **Zâtıma gelen yoldur,**
zaman tünelidir,
dostu aramaktır, dedim.
- Safa'n nedir?** Dediler. ----- → **Akl-ı küllün zuhurudur,** dedim.
- Merve'n nedir?** Dediler. ----- → **Nefs-i küllün zuhurudur,** dedim.
- Birinci gidiş nedir?** Dediler. --- → **Akl-ı külden nefs-i külle**
nüzûldür (iniştir) dedim.
- Geriye dönüş nedir?** Dediler. -- → **Nefs-i külden akl-ı külle**
urucdur (çıkıştır) dedim.
- Üçüncü yürüyüş nedir?** Dediler. -- → **İbrahimiyyet tevhidime ulaşmaktır,**
dedim.
- Dördüncü yürüyüş nedir?** Dediler. → **Mûseviyyet tenzihime ulaşmaktır,**
dedim.
- Beşinci yürüyüş nedir?** Dediler. - → **İseviyyet teşbihime ulaşmaktır,**
dedim.
- Altıncı yürüyüş nedir?** Dediler. -- → **Habibimin gerçek tevhidine**
ulaşmaktır, dedim.
- Yedinci yürüyüş nedir?** Dediler. -- → **Zâtımla, halkımın arasına**
girmektir, dedim.
- Saç kesmek nedir?** Dediler. --- → **Beşeri fiillerimi kesmektir,** dedim.
- İhram nedir?** Dediler. ----- → **İnsândaki örtümdür,** dedim.
- Neden beyazdır?** Dediler. ----- → **Renksiz olmak içindir,** dedim.
- Rıda'n nedir?** Dediler. ----- → **Azametimidir,** dedim.
- İzar'ın nedir?** Dediler. ----- → **Kibriyamdır,** dedim.
- İhramdan çıkmak nedir?** Dediler. → **Renklere boyanmak içindir,** dedim.
- Omuz açmak nedir?** Dediler. --- → **Kudretimi göstermektir,** dedim.
- Hervele yapmak nedir?** Dediler. - → **Azametimi göstermektir,** dedim.
- Hacc'ın nedir?** Dediler. ----- → **Hakikatimde cemâlimi seyrdir,**
dedim.
- Umren nedir?** Dediler. ----- → **Hakikat-i Muhammedi'de**
habibimi seyrdir, dedim.
- Vedan nedir?** Dediler. ----- → **İzafidir, birlikte olanın**
vedası olmaz, dedim.

Bunları soran kim? Dediler. -- → **Soran da söyleyen de benim,**
dedim.
Peki tavaf edenler kim? Dediler. → **Hepsi sûretlerimdir,** dedim.
Kapıların niye doksanbeş? ----- → **Biri "star" (yıldız) kapısıdır.**
Dediler. **Diğerlerinin toplamı onüç eder,**
o da habibimin şifresidir,
ondan habersiz girilmez, dedim.

29/10/1999 Cuma
(Mekke-Kâ'be)
Terzi Baba

- **Efendim, Haremdeki her şeyi açıklamışsınız.**

C. "Evet bu haremde artık bize gizli birşey kalmadı," diyor.

- Tekrar elimdeki şiiri göstererek

"Bu beyanlarla haremimizi herkese açmış olmadınız mı efendim?"

C. "Bu açık olduğu anlamına gelmez. Anlayan anlar, İhram-sız olana yine kapalıyım," ifadeleriyle cevap verdiler.

- Ben tekrar devamla okuduğum bu şiiri kastederek,

"Efendim Hz. Peygamber (s.a.v) Arafatta Veda Haccı sırasında "el yevme ekmeltü," meâlen "Bugün sizin için artık dininizi tamamladım" âyetini okuyup, kendilerine bunun dinin kemâlâtı gibi olduğunu belirttiğim de;

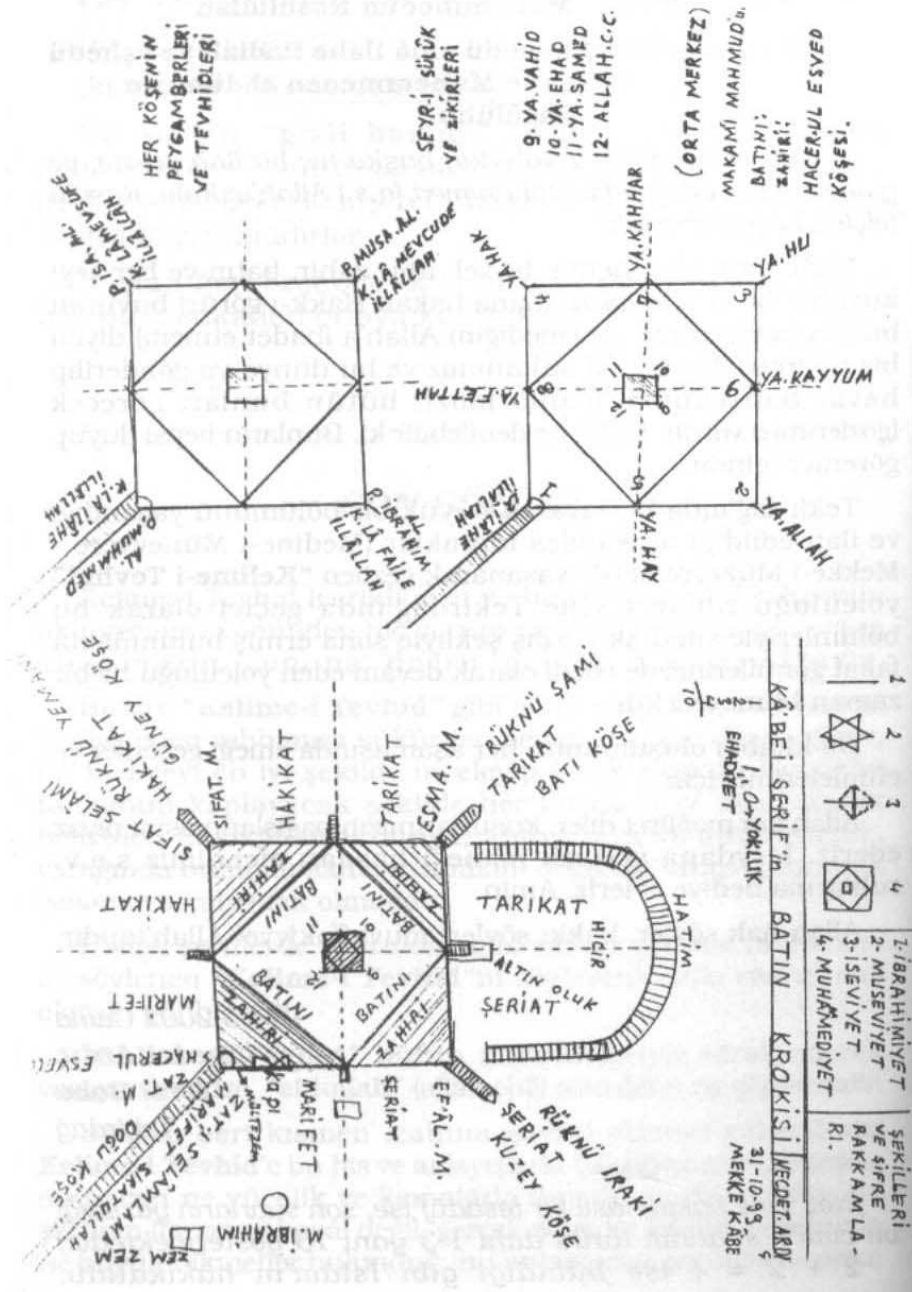
C. "Evet, onun gibidir," cevabını verdiler.

Bu cevabı alınca hemen Hz. Peygamberimizin bu hutbeyi irad ettikten 80 gün sonra vefat ettiği hatırıma geldi. Acaba artık Terzi Babam da mı vefat edecek şeklinde de düşünmeye başlamıştım.

Ardından da Hz. Peygamberimizin vefat haberini alan Ebu Bekir Efendimizin **"Muhammed öldü ancak Allah bakidir,"** sözü aklıma geldi.

Bu zaman diliminde kendilerinin en önemli çalışmalarından biri de Kâ'be-i Şerifin bâtni krokisini özellikleriyle birlikte çizip takdim etmeleri olmuştur.

Aşağıda çizilmiş olarak görülen **Kâ'be-i Şerifin krokisinde yer alan husus ve hakikatler,** O'nun bu **umre ziyaretinden getirdiği en büyük Mi'rac hediyesi** hükmündedir.

Daha önceki yıllarda, kendisini yeni tanıdığım dönemlerde Hazretimizin bir rû'yasını kendisinden şöyle dinlemiştim.

RÛ'YA :

"Hacca gitmişim, Kâ'be-i Şerifin içindeyim fakat başka hiç kimse yok. İçerisi yani bulunduğum yer bomboş. Bütün hacılar tavafı Kâ'be'nin dışından yapmaktalar ve tavafın tersi istikâmetinde yapmaktalar. Say yerindeki bazı camlar gibi süslemeli demir parmaklıklı gibi camların ortasında dışarıdan tafav edenleri görüyorum.

Umre ile Fetih kapısı arasındayım. Burada özel yapılmış haremın gizli bir kapısı var. O kapı o kadar değişik yapılmış, ki demir oymalı şekillerin arasından açılabilen kapı kapanınca kapı olduğu anlaşılamiyor. Cam süslemeli gibi duruyor. Ben o kapının iç tarafında duruyorum. Tanıdık ve aşına birisi geçerse içeriye alayım diye orada bekliyorum. O kapı bize aitmiş, özel olarak verilmiş. Ancak dışarıda içerideki tavafın tersi yönünde tavaf yapılıyor ve harem duvarlarının dışında bu tavaf yapılıyor."

Bu zuhuratı daha önceden de biliyordum. Sanırım o esnada ikimiz de aynı şeyi hissetmiş olsak, ki Hazretimiz bu zuhuratı hatırlatıp **"kayıyı arayalım"** dediler.

Birlikte haremın kapılarını tek tek saydık. Kapı sayısı **94**, bir de **star** (yıldız) kapısı mevcuttu. Yaptığımız bu araştırma neticelerinde **Fetih** ile **Umre** kapıları (**45** ile **62**) arasında yer alan kapalı kısımda olup dışarıdan bakıldığında haremın her katına çıkış imkânı sağlayan **Kehribariyye Şami 53** nolu kapının olduğunu müşahâde ettik. Burada gönlümüz de gözümüz de bunu doğrulamıştır. Kısacası bu zuhuratı tabir etmiştik.

Hazretimle M Haremde olan beraberliğimizin artık yavaş yavaş sonuna geliyorduk. O Nüket Hanım Validemiz ve ihvandan diğer iki hanımla birlikte Türkiyeye dönecek biz de birkaç gün sonra Medineye gidecektik. Ertesi gün döneceği için son akşamlarındaki **"veda tavafını"** hep birlikte yaptık. Ertesi sabah namazda mahfilin altında buluşup onları yolcu edecektim.

SON SABAH : Namazı eda etmek için mahfilin altına gelmişim. Kendisi bir ön safta, bense biraz arka saflarda namazlarımızı kılmıştık. Namazlar bitti. Otele doğru yerimizden kalkmıştık ki 2-3 adım atıldı. **Bir kişi Terzi Babam ile Mûsâfaha** yaptı, **sarıldı**, kulağına birşeyler fısıldadı.

Peki kimdi bu kişi? Boyü, yüzü, endamı tıpkı Terzi Baba gibi olan, ona çok benzeyen birisi idi. Ardından bizlerle de Mûsâfaha yaptı. Bizler yolumuza devam ettik. Nüket Hanım validemizi de alıp yavaş yavaş ilerleyerek son kez de selâmlayarak haremden ayrıldık.

Bu esnada **Harem’i ayrılıktan** olsa gerek, bir hüzün kapladı. Düşünceli ve durgun adımlar bizi **Vahid otele** getiriyordu. Kısa bir koş-turmacadan sonra eşyaları arabaya yüklüyoruz.

Vedalaşma anında **“birlikte olanın ayrılığı olmaz, sen daima Rabbinla olduktan sonra gerisi kolay,”** sözleriyle de bize teselli ikram ederek onları Türkiye’ye doğru uçurlarken bizim de rû’yamız böylece tabir edilmiş oldu.

Bizler Medineye geçtiğimizde ise, zaman zaman yaklaşık 4-5 defa değişik yerlerde ve zamanda O kişiyi tekrar gördüm. Terzi Babama o kadar çok benziyordu, ki ilk görüşünde hemen **“aa... Terzi Baba”** diyeceğim esnada..., benzediğini düşünüyorum. Özellikle fiziki görünümü o kadar benziyor, ki sadece sakalları biraz daha ak... hatta benzemek sözü bile bu gerçeği ifade edemiyor.

Medinedeki günlerimiz sağlık ve sıhhat içerisinde sona erip Türkiye’ye döndüğümüzde ertesi gün Terzi Babamı ziyarete gittim. Kendileriyle bir müddet sohbet yaptıktan sonra şöyle dediler:

“Mekke mahfilin altında ayrıldığımız son sabahı hatırladın mı?”

Ben de **“evet”** dedim.

“Orada bana benzeyen biriyle namazdan sonra görüşmüştük ya, o Hızır (a.s.) idi,” dediler. **“Bizi ve umremizi tebrik ve takdir etti,”** dediler.

Daha sonra bu olayı tekrar tekrar düşünmeye çalıştım. Hızır (a.s.) in öyle bir fizik yapısı vardı ki, daha çok **lâtif** gözükse, ama letâfetle kesafetin iç içe olduğu bir sûreti vardı.

Hazretimizdeki **ilmi düşünce ve ahlâkı çıkarıp**, bir sûret oluştursanız, bu yani **Hızır (a.s.) aynısı** ortaya çıkar. Dolayısıyla görmüş olduğum o sûret de, **Terzi Babamdan başkası değildi.**

Harem-i Şerif’te mahfilin altında benim de tanık olduğum Hızır (a.s.) ile görüşmelerinin haricinde bu tarihten 2 yıl sonra da ikinci umre ziyaretleri esnasında ihvandandır olan **F. D.** adlı bir hanım kardeşimiz de Harem-i Şerif’te bir namaz esnasında yakaza hâlinde Terzi Babam ile Hızır (a.s.) ı müşahâde etmişlerdir. (*)

Efendi Babamlar Türkiyeye geldiklerinde evlerine girince de bir sürprizle de karşılaşıyorlar. Şöyleki kendileri Umrede iken oğulları evin halılarını değiştirip yeni halılar almak sûretiyle onları karşılamak isterler. Aldıkları halılar da evin ilgili bölümlerine serilmiştir.

(*) Not : *Bu tecellinin beyanı “Ne Dediler” bölümünde gelecektir. Böylece bir zahir bir batın olarak iki defa Hızır (a.s.) a mülâki olmuştur.*

Kendileri evin içine girdikleri esnada ise, gördüğü halılar karşısında hayretini gizleyemez. Çünkü halıların üzerindeki dekor ve işaretler Efendi Babamızın Umrede iken Kâ'be-i Şerif ile ilgili olarak yaptığı, çizdiği şekil ve çalışmayı gösteriyordu.

Buradan da şunu anlamamız gerekiyor, ki bu hadise de Cenâb-ı Hakk'ın bir lütûf ve tecellisidir. Adeta Haremdeki çalışmalarının bir tastikidir. Haremi Şerif ondan ayrılmayı istememiş olsa gerek ki, gelip evinde misafir edilmiş.

Sonuç olarak Umre ziyaretimle ilgili şunu diyebilirim. Çok açık olarak şunu anladım ki, kişi oralara gitmekle hacı olmuyor. Daha önce seyri sülûkunda Allah'ın beytini KÂ'BE'yi tavafı öğreniyor ve yaşıyor. O öğrendiklerine ise, burada haremde mühür vurduruyor. Ayrıca irfaniyetin değerini vahdet ve tasavvuf eğitiminin ve bunları bize bahşeden pirimizin büyük bir nimet olduğunu idrak ettim. Orada o zaman diliminde kendisinin yanında bulunmamın onun himmetiyle olduğuna da hiç şüphe etmedim. Bu hâlime de şükür ettim.

29.11.1999
Mekke
Ç. H. U.

Bu son sabah halini bir şiiriyle de belirtmiştir.

Berat Günü
23/11/2000

S O N S A B A H

Dolmuş süre, namaz sondu,
Son sabah, son secdeydi.
Mahfel altında o sabah,
Yerimiz ön sıradaydı.

Biraz buruk, biraz hoşluk,
Son defa bakıp Kâ'be'ye,
Etrafında nasıl koştuk
Bu ilâhi abideye.

Yavaşça kalktım yerimden,
Geriye doğru çıkarak,
Üzgündüm kederimden,
Tekrar Beyte bakarak.

Aklımdan geçti günler,
Misafir etti bizleri,
Gönlüme doldu hüznler,
Varlığında hep izleri.

**Bu hislerle ayrılırken,
Yavaşça geriye doğru.
Muhabbetle savrulurken ben,
Herkes yoluna doğru.**

**Döndüm ben de arkaya,
Otele gitmek için.
Baktım biraz ilerde,
Beklemekte bir kişi.**

**Önüne geldiğimde,
Uzattı elin bana.
Elini sıktığımda
Öptüm yanağından da.**

**Bana benzettim onu,
Sakalları biraz ak.
Çok uygundu hem boyu,
Ne iştir şu işe bak.**

**Yavaşça kulağıma,
Fısıldadı bir şeyler.
Gitti acayibime,
Nasıl olur bu işler.**

**Medine günlerinde
İleri muhabbetten,
Mekke günlerinde
İleri mârifetten.**

**Yorulmuştum bir hayli,
Bana ondan bahsetti.
Nasıl bildi bu hâli,
İspati bana yetti.**

**Teşekkür edip kendine,
Razı olsun dedim Allah.
Ben dönerken kendime,
Neler lûtfetti Allah.**

**Kısa görüşmeden sonra,
Devam ettim yoluma.
Tecelliler vardı orda,
Bakmadım sağ soluma.**

**Anladım gördüğüm kimse,
Orada hazırды, Hızır'dı.
Buldu beni nasılsa,
Son günün ikramıydı.**

**Devam ederken yoluma,
Düşünürken hadiseyi.
Hak oyun yaptı kuluna.
Doldurdu tüm kâseyi.**

**Anladım ki o zaman,
O aynı anda ben idim.
Böyle gösterdi Mevlâ,
Tecelli oldu tamam.**

**Dördüncü ziyaretim,
Mârifetullah mertebesi.
Birçok sırlar hallettim,
Hakk'ın lûtfu ilâhisi**

**Hep velilik nişanesi,
Oldu Hak'tan çok lûtûf.
Mamur oldu hanesi,
Günlerimiz geçti lâtif**

Kendileri 2001 yılında bir kez daha Umreye gittiler. Bir ay süren Umre günlerinde ise, "**Kelime-i Tevhid**" adlı eserlerinin önemli bir bölümünü "**Harameyn**"de yazdılar. (Mekke ve Medine)

Yine 2001 yılının bahar aylarında kendilerine yapılan davetler üzerine batıya, Almanya ve Fransaya gittiler. Burada çok merak ettikleri Eyfel ve Şanzelizeyi de görme imkânı buldular.

17/09 – 14/10/2004 tarihleri arasında "**Haremeyn-i**" altıncı ve **üçüncü** Umre ziyaretlerinde birçok husûsi hallerin oluşumundan sonra da, daha evvelce görmüş oldukları bir zuhuratın Umre boyunca gerçek mânâda yaşandığını ifade etmişlerdir.

(Bu zuhurat kitap içinde anlatılmıştır.)

Hazretimizin bu ziyaretlerinde yanında dostlarından ve ihvan kardeşlerimizden bir gurup da vardı. Otellerin bulunduğu yön, "**Bab-ı Umre**" ile "**Bab-ı Fetih**" arasında imiş ve o istikametten yani **53** üncü kapıdan ve çevresinden devamlı olarak girip, çıkmışlar. Bu ziyaretin bir özelliği de iki oğullarıyla da birlikte orada olmalarıydı.

Zahir ve batın, lâtif ve kesif irfaniyet ve muhabetin hep birlikte bu umrede de yaşandığını ifade etmişlerdir.

Bu bölümde sizlere Terzi Babam'ın kısa dörtlükler halinde **1998** yılında yazmış olduğu **Suriye ve Irak gezi notlarını** sunmak istiyorum.

24/06/1998 yolda

MEYDÂNE GEL

Bir yolculuğa çıktık da baştan,
İsterse gönlün olsun taştan,
Geri kalmasın gözün yaştan,
Haydi yürü meydâne gel.

Gariptir erlik sanma kolay,
İlim oku dolay dolay,
Gönlünü parlat kalay kalay,
Haydi yürü çalışmaya gel.

Seyrandasin eyle sefer,
Gönlüne koymayasın keder,
Ömrün sonu olmasın heder,
Haydi yürü seyrâne gel.

İnce işler eylemiş eller,
Yerlerinde esiyor yeller,
Gönlünde hep açsın güller,
Haydi yürü nakkaşe gel.

Uzaktarda kaldın neden,
Yakında elden gider bu ten,
Yok olursun bilmeden sen,
Haydi yürü kendine gel.

Pak eyle gönlünü bir dem,
Olmayasın nefsine yem,
Çalış gayret eyle de hem,
Haydi yürü gönlüne gel.

"Levlâke levlâk" dedi Hakk,
Bu hitaba çok iyi bak,
Başına kerramnâyı tak,
Haydi yürü kendine gel.

Zahirle olma kayıtlı,
Bu günlerin hep sayılı,
İçine dön, budur hayırlı
Haydi yürü bâtına gel.

Özden alınca haberi,
Kalmaz gönlünün kederi,
Edersin seyr-ü seferi,
Haydi yürü "ilm-ü ledün"e gel.

"İkra" dedi baştan Hakk,
Gönlünde muhabbeti yak,
Gaflet uykusundan hemen kalk,
Haydi yürü Kûr'ân'a gel.

Esmâdan da olur zuhuru,
Anlarsan bulursun huzuru,
Men arafe nefsehu,
Haydi yürü Rabbına gel.

"Allah" dedirtti zâtına.
Baksan ne olur bâtına.
Lûtfeyle nûrdan canına,
Haydi yürü Allah'a gel.

Nefsinle cenk eyleyiver,
Arzularını yere ser,
Yayını kuvvetlice ger,
Haydi yürü savaşa gel.

Tanımaya bak özünden,
Hakk kapısıdır, gir gözümden,
Anla biraz sözümden,
Haydi yürü Necdet'e gel.

Muhyiddin-i Arabi'de, sonsuz ilim tecellisi,
Gavs'ül A'zam'da, azamet tecellisi;
Biri ilimde; biri yaşantıda ihata sahibi.

25/06/1998

URFA İBRAHİM

U : Umuttur insânlara,
R : Rahmettir hep canlara,
F : Fakr anlayanlara,
Düştü İbrahim yollara.

Bir gece çıktı mağaradan,
İbret aldı yıldızdan, aydan,
Güneşi gördü sonradan,
Rabb'i zannetti gariban.

O da kaybolunca bir vakit,
Bozuldu yaptığı akit,
Anladı Rabb'ını o vakit,
Batanlardan Rabb olmaz diye.

"**Halil**" dedi Rabbim, candan,
Tevhidi bildi her yandan,
Hullet giydi hemen baştan,
Canan oldum bugün diye.

İbrahim atıldı ateşe,
İlâhi, bak sen şu işe,
Hiç bakmadılar geçmişe,
Sevindiler hep yandı diye.

Çıktı hüznle yerinden,
Yaralanmıştı derinden,
Çok üzüldü kederinden,
Babası kafir kaldı diye.

Düştü yollara belirsiz,
Garip, yürüdü sessiz sessiz,
Mısır'da oturdu belirsiz,
Verdiler Hacer'i gülsün diye.

Oradan da ayrıldı birgün,
Sanki bunlar olmuş gibi dün,
İbrahim gerçekten yaptı ün,
Çok sıkıntılar çekti diye.

Bir gün yolu düştü Urfa'ya,
Makam kurdu o buraya,
Gelenler girdi hep sıraya,
Ziyaretler edilsin diye.

Yola çıktı **Kâ'be** yönüne,
Ne gelirse geçti önüne,
Tamir etti Hacc gününe,
Çağrılanlar gelsin diye.

Büyümüşler İsmail, İshak,
Aç gönlünü hakikate bak,
Bu oyunu oynayandır Hakk,
Kullarım beni anlasın diye.

Nihâyet ömrü oldu tamam,
Ne çileler çekti hep yaman,
Derviş olamaz tanımayan,
Açıldı sırrı bilinsin diye.

Müşahâde et İbrahim'i,
Bırakıp da gayriyi,
Boydan boya giy hulleyi.
İbrahim'e uy diye.

Gönül Kâ'be'ni eyle mamur,
Kır nefsinin olsun hamur,
Geç kalma amir ol amir,
Saltanatını kurasın diye.

İbrahim'den kaldı miras,
Göçtü diye eyleme yas,
Bu makam sana, bana has,
Biz de ona erelim diye.

Afak enfüs oldu bir,
Sende o mertebeye gir,
Yavaş yavaş olursun pir,
Hullet sahibi olursun diye.

İşte bu gün Urfa'da,
Sıra Halil-ür Rahmân'da,
Ziyaret ediyoruz burada,
Onu daha iyi bilelim diye

24/06/98
SURİYE-IRAK SEYAHAT NOTLARI

BAŞLANGIÇ

Düştük bugün yollara,
Yeşil yeşil bağlara,
Kara kara dağlara,
Vardık **elhamdülillâh**.

Meğer duymuşuz bir ses,
Ey gönül, rüzgârla es!
Nefis ettiğinde pes,
Dedik **elhamdülillâh**.

Gelince Göl Başı'na,
Gitti canların hoşuna,
Aş ve zikir başına,
Oturduk **elhamdülillâh**.

Yollar geçiyor bir bir,
Ey can gönlüne gir gir,
Çalış da olursun pir,
Pirleri gördük **elhamdülillâh**.

Ulaştık nihâyet Urfa'ya,
Uğradık Halil-ür Rahmân'a,
Neler verilmez bu ana,
Balıkları gördük **elhamdülillâh**.

Gece perdelemiş her yanı,
Bir rû'yada'dır anlayanı,
Çekmiş İbrahim bayrağını,
Dalgalanıyor **elhamdülillâh**.

Gece kaplamış her yanı,
Işık aydınlatmış alanı,
Rû'yadan güzel bu anı,
Gördük bildik **elhamdülillâh**.

Tekerrür etmiş de tarih,
Anlatıp ediyor târif,
Bunu anlar ancak ârif,
Anladık **elhamdülillâh**.

Ona bir şiirimiz vardı,
Yolda gelirken **Necdet** yazdı,
Bu armağan çok çok azdı,
Okuduk **elhamdülillâh**.

Allah Allah! Bir vadi-i rûhani,
Sanki mânâlar cismani,
Her an yaşatıyor o hâli,
Hissettik **elhamdülillâh**.

Oldukça geniş bir alan,
Düzeni böylece kuran
Hakikat-i İbrahim'den alan.
Olduk **elhamdülillâh**.

Sabahîdendir ezan sesi,
Kesilir **insân**'ın nefesi,
Kurulmuş oyun sahnesi,
Seyrettik **elhamdülillâh**.

Tarih tekerrür etmiş sanki,
Üç bin beş yüz sene evvelki,
İbret al bu gün de geçerli,
Bildik **elhamdülillâh**.

At nefisini darağacına,
Fısılda gönlün kulağına
Mutlak girersin gül bağına,
Giriliyor **elhamdülillâh**.

Çok sürmedi bu hâl-i güzel,
Araya girdi bir garip el,
Bozdular sahneyi tez el,
Uyduk **elhamdülillâh**.

Bilmem ne zaman gelinir,
Bir daha nasıl seyredilir,
Elden gidince "**Ah!**" edilir,
Az da olsa gördük **elhamdülillâh**.

Yola koyulduk bir hüzünle,
Epey yol aldık bugün de,
Nihâyet ulaştık Nuseybin'e,
Ziyaret ettik **elhamdülillâh**.

Güzel bir bahçe içinde,
Sanki yatıyorlar evinde,
Ziyaret edilir her gün de,
Biz de ettik **elhamdülillâh**.

Oradadır mübarek canlar,
Biri de Hz. Zeynel Abidin'dir,
Diğeri kız kardeşi Sitt-i Zeynep
Ulaştık **elhamdülillâh**.

Bahçede geçti gecemiz,
Misafir olduk hepimiz,
İnşallah yine geliriz,
Sabah kalktık **elhamdülillâh**.

Yola koyuldu kervan,
Ulaştık kapıya bir an,
Suriye'ye geçtiğimiz zaman,
Sevindik **elhamdülillâh**.

Geçmek istedik Irak'a,
Geldiğimizde kapıya,
Almadılar bizi oraya,
Geriye döndük **elhamdülillâh**.

İstikâmet Şam'a doğru,
Hepimizin yanık bağı,
"Herşeyin vardır bir hayrı,"
Dedik **elhamdülillâh**.

Nihâyet ulaştık Şam'a,
Yol sorulur mu aşık,
Haydi artık uyansana,
Uyandık **elhamdülillâh**.

Ziyarete Emeviye'den,
Başladık seyrederken,
Geniş avludan girerken,
Dedik **elhamdülillâh**.

Çok güzel tarihi mekân,
Geçmişini yaşıyor insân.
Bulaşmış buralara kan,
Seyrettik **elhamdülillâh**.

İşte Yahya Peygamberi,
Kesik başı, kaderi,
İnsânların neydi derdi,
Hüzünlendik **elhamdülillâh**.

Kuyu duruyor yerinde,
Kanı akıtılmış içinde,
Kendi yatıyor kabrinde,
Gördük **elhamdülillâh**.

Şehid-i Kerbelâ'dan,
Kalmış izler başından,
Çevirmişler etrafından,
İbret aldık **elhamdülillâh**.

Nihâyet akşam namazında,
Ulaştık Zeynep anamıza,
O da girdi aramıza.
Huzuruna erdik **elhamdülillâh**.

Kapısından girdik içeri,
Andırıyor zaman mahşeri,
Unuttuk hemen herşeyi,
Hayran kaldık **elhamdülillâh**.

Bakınca kubbeye hemen,
Sanırsın göktür yere inen,
Binbir yıldız gibi yanan,
Aynaları gördük **elhamdülillâh**.

Nasıl işlemiş o eller,
Kristalle süslenmiş her yer,
Seyrine doyulmaz meğer,
Orayı da gördük **elhamdülillâh**.

Bilâl-i Habeşî sırada,
Ziyaret ettik bu arada,
İşte kabri de orada,
Bildik, gördük **elhamdülillâh**.

Cafer Tayyar oğlu Abdullah,
Durmadan ederiz ah ah!
Hepsi neler çekmiş vah vah!
Onu da gördük **elhamdülillâh**.

Esmâ zevcû Cafer Tayyar,
Meymune bint-i imam Hasan Mücteba,
Hamide bint-i Müslim bin Akıyl'ı
Da gördük **elhamdülillâh**.

Heze kabri Fatıma,
Sugra bin Süleyman,
Hüseyin Aleyhisselâm
Ziyaret ettik **elhamdülillâh**.

"**Bab-üs-sagir**" Küçük Kapı'da
Neler var daha orada,
Tarih yazılmış burada,
"**Fatiha**" dedik **elhamdülillâh**.

Muhyiddin-i Arabi'de sıra,
Yattığı yer hayli dışarıda,
Bir garip olmuş buralarda,
Nihâyet ulaştık **elhamdülillâh**.

Uzun zamandır istediğim,
Ne muhteşem oldu gördüğüm,
İlm-i ilâhisine girdiğim,
Hazret'e ulaştık **elhamdülillâh**.

İlk baktığımda oldukça sade,
Bir gariplik oluşmuş çevrede,
Dolaşiyor insânlar bu yerde,
Ziyaret ettik **elhamdülillâh**.

"Beni kabrimde arama" dedi,
"Mânâlar (*) arasındayım" dedi,
Bir güzel hoş kabul eyledi,
Anladık bildik **elhamdülillâh**.

Nihâyet ulaştık Bağdat'a
Geçmişleri ana ana
Ziyaret ettik kana kana,
Buraları da gördük **elhamdülillâh**.

Sabah namazına giittiğimizde,
Hazret-i Abdül Kâdir Geylânî'ye,
Giremedik o kutlu haneye,
Avluda namaz kıldık **elhamdülillâh**.

Zikreyledi Kâdirî kardeşler,
Ne mutlu pirlere gelmişler,
Salavat ilâhi söylediler,
Biz de dinledik **elhamdülillâh**.

Bir bülbül geldi aramıza,
Karıştı birlikte duamıza,
Bu hâlde girdi hatırımıza,
Sonradan da hatırladık **elhamdülillâh**.

Tekrar geldik öğle namazına,
Eriştik o zaman makamına,
Güzelce uyduk imamına,
Öğleni eda ettik **elhamdülillâh**.

(*) Satırlar

Sıra geldi Hazret-i Pir'e,
Acaba nasıl girdi bu kabre,
Kudret verilmiş Abdül Kâdir'e,
Anladık biraz **elhamdülillâh**.

Şanına yaraşır bir türbe,
Bütün tavan işlenmiş aynayla,
İhtişamı bugün de aynıyle,
Gördük seyrettik **elhamdülillâh**.

Kudret zuhuru olmuş zahirde,
Hükmü geçer zorda kalan her yerde,
Yetişir sıkışınca dervişe,
Bize de yetişti **elhamdülillâh**.

Restoranta gittik bir güzel,
Yemek yedik acele, tezel
Böyle düzenlenmiş demek ezel,
Yedik, doyduk **elhamdülillâh**.

Ulaştık Seyyit Mûsâ Kâzım'a,
Vardık hemen Murat Kapısı'na,
Hayran olduk da yapısına,
Dedik **elhamdülillâh**.

Geçince iç avluya hemen,
Gördük kapı, kubbe altından,
Nasıl ilham etmiş Yaradan,
Seyrettik **elhamdülillâh**.

Girdik içeriye huzura,
Ziyaret için hemen sıraya,
Başladık İhlâs, Fatihâ'ya,
Dua ettik **elhamdülillâh**.

Aynalar süslemiş tavanı,
Değerlendirmek lâzım bu anı,
Rûhuna okuyalım Kûr'ân'ı
Feyzaldık **elhamdülillâh**.

İmam-ı Ebu Yûsuf Yakup,
El Ensari'yi de ettik ziyaret,
Burası da dehset, hayret hayret,
Dedik **elhamdülillâh**.

İmam-ı Â'zam'a geldi sıra,
Girdik büyük kapıdan sıra sıra,
Bakılmaz inşallah kusura,
Dedik **elhamdülillâh**.

Akşam ezanıdır duyulan ses,
Dinliyor hep güzelce herkes,
"Es gönüllerdeki rüzgar, es"
Dedik **elhamdülillâh.**

Eda ettik namazı ardından,
Neler kaldı bilmem duamızdan,
Eksiliyor hep zamanımızdan,
Diye düşündük **elhamdülillâh.**

Bir Temmuz Çarşamba oldu bugün,
Çok gezip yorulmuştuk da dün,
Sabah kahvaltı yaptık bir öğün,
Yedik, içtik, doyduk, **elhamdülillâh.**

Telefon için postahaneye,
Haber vermek için Türkiye'ye,
Yolda çalışıyordu Arabiye,
Dinledik **elhamdülillâh.**

Cüneyt için çıkınca yola,
Geçtik köprüden karşı tarafa
Hayâllerimiz çıktı zuhura,
Buna da dedik **elhamdülillâh.**

Behlül-ü Dâna bir sakin yerde,
Ziyaret ettik bu sade yerde,
Dünyada gibi basit makberde,
Ziyaret ettik **elhamdülillâh.**

Hazret-i Yuşa da burada,
Tamirat varmış bu makamda,
Çalışma yapılıyor mekânda,
Gördük **elhamdülillâh.**

Şimdi geldi sıra Bağdadi'ye,
Girdik kapısından içeriye,
Ne güzeldi hâlet-i rûhiye,
Şükrettik **elhamdülillâh.**

Okurduk menkıbelerini,
Öğrenirdik haberlerini,
Kurardık hep hayâllerini,
Huzuruna erdik **elhamdülillâh.**

Sırr-ı Sakati'de içerde,
Ceddimizdir her ikisi de,
Yatıyorlar sessiz aynı yerde,
Seyrettik **elhamdülillâh.**

İşte sırada meczuplar şeyhi,
Onun adı Abdullah el Ahmed,
Allah'tan hepimize rahmed,
Diledik **elhamdülillâh**.

Ahmed Halil Ağa da orada,
Bu da bir Türk girmiş sırada,
İsmi yazıyor bu duvarda,
Okuduk **elhamdülillâh**.

Davud-u Tai, Maruf-u kerhi,
Gördük, giremedik içeri,
İnşaatlar kaplamış çevreyi,
Dışarıdan gördük **elhamdülillâh**.

Geldik akşam namazına,
Mûsâ Kâzım makamına,
Misafir olduk dergâhına,
Sabahı yaptık **elhamdülillâh**.

02/07/1998 Perşembe
Mûsâ Kâzım Hazretlerinin Türbesinde sabahladık

Eda ettik sabah namazını,
Aldık mı dersin günün kârını?
Gördük gecenin berekâtını,
Bu gece de geçti **elhamdülillâh**.

Otobüs gidiyor yol boyu,
Hedefimiz Basra'ya doğru,
Yolcuların yanık bağı,
Ulaşıyoruz inşallah, **elhamdülillâh**.

Zâtına yol bulan azmış âlemde,
Kendini var sanan kalmış âlemde,
Kim var, kim yok, bilmiş olan âlemde,
Seyreder Rabb'ını ölmeden bu âlemde,
Can u canan birleyen bu âlemde,
Rabb'ını bulan olmuştur bu âlemde.

Çok uzun bir yolculuk oldu,
Gönlümüz ümitlerle doldu,
Güneş kum fakirlik çok boldu,
Sonunda ulaştık **elhamdülillâh**.

*Ümmi ubeyde karşısında Hasan köyde
Ahmederrufai Hz. Kabri şeriflerini ziyaret ediyoruz.
Saat öğlen yarım civarı.*

Çölün ortasında bir yapı,
Girdik hemen, açtı kapı,
Gerçekten çok güzel bir yapı,
Orayı da gördük **elhamdülillâh.**

Oldukça garip ve hüzünlü,
Sanki çölde kalmış gönüllü,
Buradadır Ahmederrufai,
Ziyaret ettik **elhamdülillâh.**

İstanbul'dan gelen yazılar,
Hemen duvara asıldılar,
Bizlerden hatıra kaldılar,
Ulaştırdık **elhamdülillâh.**

Kuş civıltıları içerde,
Onlar da gelmiş ziyarete,
İnsân giriyor da hayrete,
Duyduk **elhamdülillâh.**

Derken çıktı geldi bir gurup,
Karşıladılar bender vurup,
Bizler de olmustuk bir garip,
Hoşlandık **elhamdülillâh.**

Nihâyet geldi ayrılık vakti,
Herkes son bir defa daha baktı,
Her şey çok güzeldi inan ki,
Burayı da gördük **elhamdülillâh.**

Hoşçakal ya Ahmeder Rufaî,
Tekrar nasıl gelinir bilmem ki,
Kabul eyle ziyaretimizi,
Duada bulunduk **elhamdülillâh,**

Geriye dönüş hemen başladı,
Güneş başlarımızı haşladı,
Rûhumuz bunlardan hoşlandı,
Yine dedik **elhamdülillâh.**

Yol boyunca Asfak-i Murtaza,
Orada verdik biraz mola,
Su yoktu devam ettik yola,
Buna da dedik **elhamdülillâh.**

Akşam üzere döndük otele,
Onikide gittik yemeğe,
Acır mı insân böyle emeğe
Epey yorulduk **elhamdülillâh.**

Sabah kalkınca kahvaltıya,
Anahtarı verdik bakıcıya,
Peynir, zeytin, çay girdi sıraya,
Yedik, dedik "**elhamdülillâh.**"

Yaklaşıyordu Cum'a namazı,
Nerden almalıydık bu hazzı,
Yol buldu İmam-ı Â'zam'ı,
Ulaştık vaktinde **elhamdülillâh.**

İmam-ı Â'zamda kıldık Cum'a'yı,
Tamamladık sünnet, farz edayı,
Sultan ettik kulu gedayı (*),
Şükrettik **elhamdülillâh.**

Namazdan sonra çıktık dışarı,
Gördük cümle aç fukarayı,
Nasıl unuturuz bu hatırayı,
Düşündük **elhamdülillâh.**

Ulaştık Kisra'nın sarayına,
Ne hâller gelmişti başına,
Bakmadılar gözünün yaşına,
O da gitti **elhamdülillâh.**

Yıkıldı Mevlûd gecesi direği,
Daha sonra yapıldı gereği,
Hazret-i Ömer'in yüreği,
Kaldırdı ortadan **elhamdülillâh.**

Bak yerinde kalmış bir kaç duvar,
Ne zaman insân gaflete dalar,
Varlığı masiva ile dolar,
Dedik, düşündük **elhamdülillâh.**

Saray karşısında garip Farisî,
Acaba daha iyi hangisi,
Biri isyan, biri habib sevgilisi,
İkisi de yerini buldu **elhamdülillâh.**

Selman-i Farisinin kabri,
Düşünüyor insânın kalbi,
Ne güzelmiş hepsinin hâli,
Diye düşündük **elhamdülillâh.**

*Köle

Ayni binada Muhammed Menan,
Abdullah bin Cafer ensari sahabiden,
HuzejfetuI Yamani var,
Gördük **elhamdülillâh**.

Tekrar ziyaret Gavs-ul Â'zam'ı,
Faydalanmak yine â'zamî,
Ne güzelmis hepsinin hâlleri,
Düşündük **elhamdülillâh**.

Yemek yedik gece yarımında,
Çok güzeldi tadı damağımında,
Kısa uykuya daldığımda,
Dedik **elhamdülillâh**.

4-7 Cumartesi
şu anda saat 9,30 Necef'e ulaştık.

Cumartesi ulaştık Necef'e,
Küçük göl karşısı Suudiya,
Sanki geldik bir başka dünyaya,
Dedik **elhamdülillâh**.

Burada yatıyor Hz. Ali,
Kendisi ne yücedir ne âli,
Nasıl anlatayım bu hâli,
Aciz kaldık **elhamdülillâh**.

Gökten bir kubbe inmiş yere,
Her tarafı altın işleme,
Ün salmış bütün âlemlere,
Duymuştuk **elhamdülillâh**.

İşte koca sultan-ı veli,
Hayatı çok gamlı, kederli,
Huzurundayız şu an düşünceli,
Ulaştığımızı şükrettik **elhamdülillâh**.

Hazret-i Ali'nin arkadaşı,
Olmuş bir vakitler sırdaşı,
Dökmüşler birlikte göz yaşı,
Orayı da gördük **elhamdülillâh**.

Küfe'ye geldik de Necef'ten,
Haber aldık Müslim bin Akıyl'den,
Şehid etmişler evvel Hüseyin'den,
Gördük ibret aldık **elhamdulilâh**.

Girdik dış kapıdan içeri,
Müslim bin Akiyl'in türbesi,
Çok geniş çevrili avlusu,
Dolaştık **elhamdülillâh**.

Onun da kubbesi altından,
Neler neler geçmiş başından,
İslâma hizmet yarışından,
Nasibini almış **elhamdülillâh**.

Hız. Ali'nin hançerlendiği yer,
Bu işi yaptı İbni Mulcem şer,
Geriye bıraktı böyle bir eser,
Gördük, üzüldük **elhamdülillâh**.

İntikamını almış Hüseyin'in,
Burası da kabri imiş Muhtar'ın,
Gönülleri hoş olmuş yaranın,
Onu da gördük **elhamdülillâh**.

Yorulduk epey gezdikten sonra;
Hemen girdik bir lokantaya,
Yöneldik çorbaya, salataya,
Doyduk, dinlendik **elhamdülillâh**.

Yola çıktık Kerbelâ'ya doğru,
İçimizde var ince bir ağrı,
Burada kaybetti dostlar yarı,
Hüzünle ulaştık **elhamdülillâh**.

Nihâyet ulaştık Kerbelâ'ya,
Hüseyin'in uğradığı belaya,
Bu en hüzünlü hatıraya,
Daldık gittik **elhamdülillâh**.

Nihâyet o hazretin kapısında,
Ne çok sırlar var hatırasında,
Gerek hüzün gerek yasında
Bulunduk **elhamdülillâh**.

Bu işler anlaşılıyor kolay,
Rabb'im aciz mi idi ki o ay
Sen bunları biraz da kaderden say,
Diye düşündük **elhamdülillâh**.

Rabb'in öğdüğü yüce makamlar,
Nebilik, sıddıklık, şehitlik,
Dördüncüsü salihlik bilindir,
Biz de bildik **elhamdülillâh**.

Ehl-i beyt kemâlde böyle olur,
Onlar yüceliği böyle bulur,
Şehitlik olmayınca eksik kalır,
Sırlarını anladık **elhamdülillâh**.

Münakaşası bizlere düşmez,
Her türlü akıl bunlara ermez,
Belirli bir kalıba girmez,
"Takdiri ilâhi" dedik **elhamdülillâh**.

Durduk önünde büyük kapısı,
Ne kadar muhteşem bak yapısı,
Hüzünlü oldukça hatırası,
Burulduk gönülden **elhamdülillâh**.

Girdik içeri bir büyük kabir,
İçinde yatıyor cihanda bir,
"Ey gönül sende ehli beyte gir",
Diye niyaz ettik **elhamdülillâh**.

Bedeni yatıyor burada,
Yaralandı çok yerinden savaşa,
İleri gitti, mertti yarışta,
Hüzünlendik **elhamdülillâh**.

Yatıyor daha yetmiş üç şehit,
Oldular hepsi Allah'a şahit,
Hepsinin mekânı belli Cennet,
Dedik, bildik **elhamdülillâh**.

İçerde başka kabirler de var,
Biri de Habib el Ensari Hüseyin,
Onlar da yardım ile olmuş yar,
Biz de gördük **elhamdülillâh**.

O gün şehid edildiği mahal,
Renklendirilmiş kırmızı al al,
Sanki yaşanıyor hep aynı hâl,
Bugün de yaşadık **elhamdülillâh**.

Nihâyet ayrıldık hüzünlü yerden,
Olan olmuş ne gelir elden,
Onların hepsi geçmişler serden,
Yerlerini gördük **elhamdülillâh**.

Hazret-i Abbas da sırada,
Ziyaret ediyoruz burada,
Kaç metre kaldı da arada,
Ulaştık **elhamdülillâh**.

Kapısından girince içeri,
İşlenmiş tavanlar cevherî,
Aynalar kaplamış her yeri,
Orayı da gördük **elhamdülillâh**.

Şanına yaraşır bir mekân,
Burası gelir geçilir, değil han,
Yatıyor gönüllerde bu sultan,
Diye bildik **elhamdülillâh**.

Ziyaretten çıkınca dışarı,
Düşündüm tavanda aynaları,
Gelen seyretsin diyeymiş aynını
Anladık ibret aldık **elhamdülillâh**.

Vakt-i firak yaklaştı bu yerden,
Zaman doldu, ne gelir elden,
Ayrıldık makam-ı Kerbelâ'dan,
Ulaştırana dedik **elhamdülillâh**.

5-Temmuz-1998
Pazar saat1:30

Yine geldik Mûsâ Kâzım makamına,
Ulaştık ikindi namazına,
Paralar dağıttık hayrına,
Fakirler dedi **elhamdülillâh**.

Akşam namazını kılmaya,
Geldik bu gece Gavsül Â'zam'a,
Başladı imam okumaya,
Akşamı kıldık **elhamdülillâh**.

Başladılar mevlûde sonradan,
Zikirler çekildi arkadan,
Kandildi, değildi sıradan,
Biz de dinledik **elhamdülillâh**.

Sonra kılındı yatsı bir guzel,
Mevlâm böyle yazmış demek ezel,
Okundu çok ilâhi ve gazel,
Az da olsa uyduk **elhamdülillâh**.

Bir yönden sevinçli idik o akşam,
Nasıl ele geçer böyle bir akşam,
Gavs-ul Â'zam'da idik o akşam,
Şükrettik **elhamdülillâh**.

Ancak bakınca o hadiseye,
Derinden başladık üzülmeye,
Bütün gece gitti gürültüye,
İbret aldık **elhamdülillâh**.

Çok uzaktaymış ki Rabları,
Duyuramadı okuyanları,
Seslenmekten yarıldı boğazları,
Kulağımız patlamadı **elhamdülillâh**.

Nerde kaldı İslâm'ın nezaketi,
İnşallah olmuştur bereketi,
Aslına uymayan hareketi,
Öylece seyrettik **elhamdülillâh**.

Nihâyet Bağdat'a vakit doldu,
Ziyaret yerleri çok boldu,
Kazancımız herhâlde iyi oldu,
Şükrettik **elhamdülillâh**.

Araba hareket ediyor,
Yavaş yavaş uzaklaşıyor,
Yolcular hep elveda diyor,
Hoşçakal dedik **elhamdülillâh**.

Arkada kaldı mukaddes yerler,
Ne yüce işler yapmış o erler,
Hak yoluna vermişler serler,
Gıpta ettik **elhamdülillâh**.

Pazartesi sabah vardık Musul'a,
Orada imiş uğradık Yunus'a,
Ziyaretimiz sürse de kısa,
Onu da gördük **elhamdülillâh**.

Bir tepe üzerine kurulu,
Kapılar geçiliyor sıralı,
Derinlerden geliyor hatıralı,
Denizi, balığı hatırladık **elhamdülillâh**.

Oradan yola çıktık hemen,
Önümüzde sınır var geçilen,
Yavaş yavaş Irak'ı terkeden,
Olduk **elhamdülillâh**.

Göründü Türkiye sınırı,
Hep birlikte bulduk huzuru,
Dikkat et kaybetme hazırı,
Dedik **elhamdülillâh**,

Arandı otobüs sınırdâ,
Bakıldı ne varsa bavulda,
Mühür basıldı pasaporta,
Geçtik Türkiye'ye **elhamdülillâh**.

Habur'dan girince içeri,
Tamamladık seyr-ü seferi,
Gönderdik evlere haberi,
Sevindirdik **elhamdülillâh**.

Mardin'e ulaştı yolumuz,
Bitecek yol, var umudumuz,
Geziden neler kazandığımız,
Bizim oldu **elhamdülillâh**.

Nûr dağında kıldık sabahı,
Hepimizin oldu ahı vahı,
Böyle olur yolun seyrani,
Diye konuştuk **elhamdülillâh**.

Dönüşte uğradık Göl Başı'na,
Bıraktık hâli akışına,
Buyur edildik yemek aşına,
Yedik dinlendik **elhamdülillâh**.

Nihâyet akşam üstü yedide,
Herkes buluştu otobüste,
Yorgunluk vardı çok çok herkeste,
Koltuklara uzandık **elhamdülillâh**.

Yolcular kısmen azalıyor,
İzmit'te de bir miktar kalıyor
Nihâyet İstanbul'a varıyor,
Şükrediyoruz **elhamdülillâh**.

Nihâyet gece saat ikide,
Vardık Kasım Paşa'da yüceye,
El salladık Târık, Müjdat ve Cem'e,
Buluştuk **elhamdülillâh**.

Yükleri boşalttık otobüsten,
Bizlerde ne can kaldı ne ten,
Bir kaç kişiyi de eve bırakırken,
Ayten abla ile dedik **elhamdülillâh**.

Nihâyet o gün sabah vakti,
Ulaştık evimize gayretli,
Yolculuğumuz geçti keyifli,
Dedik **elhamdülillâh**.

Uzun uzun yollar kat ettik,
Bir çok hazreti ziyaret ettik,
Huzurlarında dua ettik,
Gezdik gördük **elhamdülillâh.**

Sebeb olanlardan razı olsun,
Allah tekrarını nasib etsin,
Şimdilik bu kadarı yetsin
Dedik **elhamdülillâh.**

Necdet gezdi o yerleri,
Ziyaret etti erenleri,
Size verdi bu haberleri,
Her şey için dedi **elhamdülillâh.**

25/06/1998 - 08/07/1998

**Necdet ARDIÇ
Terzi baba
TEKİRDAĞ**

B A Z I H A T I R A L A R

"Geçmiş zaman olur ki hayâli cihan değer" diyenler ne güzel söylemişler.

Tasavvuf büyüklerimizin hayat akışlarına baktığımızda hatıra ve zuhurat (rû'ya) lara çok önem verildiğini bazen de yazılı bir belge olarak sonraki nesillerin istifadesine sunulduğunu görmekteyiz.

Şumullü bir araştırma ile mercek altına aldığımız Necdet Ardıç'ın yaşamından bizlere akseden çeşitli hatırat ve zuhurlara da rastladık. Gördük ki, O'nun bu hatıratları sadece geçmiş zamanda yaşanmış olaylar değildir. O'nun hatıratlarını günümüze taşıyan, her an canlı, taze ve tesirli kılan hayat ve hakikat nefhasını özünde taşımasıdır. O'nun çeşitli yaş ve dönemlerdeki fikri yapısını, iç âleminin özelliklerini çevresindeki kişilerin O'nunla ilgili tespit ve düşüncelerinin bu hatıratlarda belirginleştiğini müşahâde etmekteyiz.

İşte o hatıratlardan bazıları :

- Necdet Bey 1955'li yıllarda henüz 16-17 yaşlarında iken İstanbul Fatihteki Keçeciler caddesinde Bedreddin Dergâhı olarak da anılan mekânda müşşidi Hazmi Tûra'yı fırsat buldukça ziyarete gidiyordu. Hazmi Tûra o dönemde Süleymaniye Kütüphanesinin müdürlüğünü de yaptığundan bu bina kendisine lojman olarak tahsis edilmiştir. Necdet Bey buradaki anılarından bahsederken Dergâhın (evin) alt katında Şeyh Bedreddin'den kaldığı söylenen bir yastağaç'ın etrafında oturup öylece yemekler yenirdi diyerek, o günleri yadedirdi.

- Genç yaşlarında olmasına rağmen hem dünyanın hem de ahiretin yaşantısını omuzlayan Necdet Ardıç'ın kendisine has bazı çalışmaları da olmuştur. Mânevi açıdan gaflete düşmemek için gündüzleri iş yerinde çalışırken ağzına bilye koyar böylece düşünme ve konuşma sistemini kontrol etmiş oluyordu. Necdet Bey gençlik dönemlerinde, o günlerde revaçta olan sinemaya gidip film seyretmek ister. Filmi seyrederken de perdede gördüğü artist yüzlerinin Hak ile rabitasına engel olduğunu anlayıp daha sonra da sinemaya gitmemeye karar verir. Yine o dönemlerde riyâzat oruçlarına sürekli devam etmesinden olacak ki, kendisini bitkin hâlde gören Nûsret Tûra efendi, **"Oğlum nafîle oruçlarını bırak günahı benim olsun,"** der.

- Hazmi Tûra'nın vefatından belli bir süre sonra Necdet Bey, birgün bir arkadaşıyla birlikte Kasımpaşadaki kabrini ziyaret etmeye giderler. Ziyaret sırasında kabrin yakınında tanımadıkları bir kişiyle karşılaşılır. Dualarını yaptıktan sonra o kişi kendilerine doğru yaklaşır kim olduklarını sorar. Onlar da kendilerini tanıtır.

Hazmi Efendinin muhibbi olduğunu söyleyen bu kişi ağlamaya başlayarak, akşam gördüğüm zuhuratımda burayı ziyaret etmemi istediler, demek ki sizleri görmek içinmiş diyerek hayretler içinde oradan ayrılır.

- Necdet Beyin yetişmesinde çok büyük emeği geçen ve H. Tûra'nın vefatıyla da yerine geçen halifesi N. Tûra Deniz Yollarında çalıştığı için yaşamını bir denizci olarak sürdürmüştür. Bize nakledildiğine göre Nûsret Tûra daha doğmadan evvel annesi kendisine hamile iken, **"Gök-yüzünden nûrdan Kelime-i Tevhid yazılı bir bayrak ve denizci er elbisesiyle bu bayrağı taşıyan birini görür"**.

- Günlerden bir gün Nûsret Efendi, kendisini o gün için ziyarete gelen Necdet Beyi de yanına alıp Kasımpaşadaki dergâhta uzun yıllar hizmet etmiş olan Nuriye hanım isimli birinin evine ziyarete giderler. Bu ziyaret sırasında Nuriye hanım kendilerine şu yaşadığı hatıratı anlatmıştır. **"Oğlum Nûsret günümüzde canlar çok azaldı,"**.

Birgün dergâhta bayram ya da kandil gecesini dolayısıyla toplanılmıştı. Dergâhın mutfağında çalışan kadınlar dolapların üzerinde dolaşan bir haşere görüp panik yapıp korkarlar. Bu durumu Mustafa Sâfî efendiye haber verince O da haşerata nazar ediyor. Haşeratin su olup akıp gittiği şeklindeki hatıratı kendilerine anlatmıştır.

- Necdet Beyin yetiştiği gençlik dönemlerinde ulaşım ve haberleşme günümüzdeki gibi ileri gelişmiş olmadığından günün çok erken saatlerinde kalkıp Tekirdağ'dan İstanbul'a doğru yolculuğa çıkar, sabahın ilk saatlerinde de erkenden N. Tûra'nın Bebekteki evinde olurmuş. Nûsret Tûra'nın oğlu (*şu anda rahmetli*) Recai bey de ondaki bu azmi ve gayreti görünce, **"Necdet kardeşim bizi mahcub ediyorsun. Biz daha yeni kalkmaya çalışıyoruz, sen nerelerden geldin bile,"** derken, N. Tûra ise onu görünce **"Ooo, pehlivan hoş geldin"** diye lâtife yaparmış.

Mürşidinin kendisine **"Pehlivan"** diye hitab etmesindeki hikmet uzun yıllar sonra nefis ve er meydanının pehlivanı olarak idrak edilecektir.

Hazmi Tûra'nın vefatıyla birlikte yerine bıraktığı halifesi N. Tûra'nın etrafında bütün ihvan toplanmaya başlar. O sıralar genç bir derviş olan Necdet Bey de yine ihvandandır olup da Tekirdağlı Çorbacı İkâblı Güner bey (*şu anda rahmetli*) ile Nûsret Bey'i Bebekteki evinde ziyarete giderler. (*Resimde görünen genç bu kişidir.*)

Ziyaretlerinin amacı hem hayırlı olsun dileklerini iletip hem de üzerinde **Yâ'sin** yazan duvar halısını mürşidlerine takdim etmektir. Bu hediye alınca epey duygulanan N. Tûra, Necdet Bey'e, **"Allah sende M. Arabiyi tecelli ettirsin"**; Çorbacı Güner Bey'e de, **"sende de Mevlâna'yı tecelli ettirsin,"** diye duada bulunur.

Eserleri bölümünde değinildiği gibi Necdet Beyin önemli bir çalışması Arabi'nin eserlerinin tevili olmuştur.

Yine Güner Bey'in vefatından sonra da çarşıda bulunan işyerinin hemen yanına Mevlâna ismini taşıyan bir işyeri açılmış olup hâlen de faaliyet göstermektedir.

Bu halı diğer emânetlerle birlikte Nûsret Tûra tarafından yine Necdet Bey'e iade edilmiştir ve dergahında asılı durmaktadır.

- Necdet Bey arada akrabalık bağlarının da olması hasebiyle sık sık müşidi Nûsret Tûra'yı ziyarete gidip evinde sohbet de kalabiliyormuş. Sohbet sonrasında ise, kendi çalışma, zuhurat v.b. gibi hâllerini de anlatma imkânı buluyormuş. Yine böyle bir sohbet sonrası elindeki hazırladığı bazı notları izin isteyip okumaya başlamış. Okuduğu notlar ise, geçmiş evliyanın hayat hikayeleri ve kerametlerine dairmiş.

Bu notları belirli bir müddet dinleyen N. Tûra, birden celâllenerek **"Daha ne kadar bu rivâyetlerle oyalanacaksın, Rabbin sana ne dedi, bana onu anlat,"** demek sûretiyle takip edilmesi gereken gerçek yola işaret edip, nakil bilgisinden daha çok doğuşat ve ilhami bilgilere yönelmek gerektiğini vurgulamıştır.

- Nûsret Bey hayatının büyük kısmını denizci olarak geçirdiği için **13** gün **seferde**, **2** gün de kendi **evinde izinde** geçiriyormuş. Seferden denizin verdiği yorgunlukla evine döner ve istirahat etmeye çalışmış. Yine evinde böyle bir yorgunluk hâlinde dinlenirken hanımı kendisine **"Hu konuşsana biraz,"** der, O da kendisine **"gönlünü dinle, gönlünü dinle,"** diye cevap vererek konuşması gereken adresi söylemiştir.

- Nûsret Bey çok muhabbetli biri olarak hep anlatılırdı. Rabbiyle o kadar çok meşgul olurmuş, ki kendi oğlunun okulda kaçınıcı sınıfta olduğunu da hatırlayamazmış. Bir gün Hazmi Tûra Nûsret Bey'e soruyor: **"Nûsret senin Recai kaçta gidiyor?"** O da **"bilmiyorum efendim"** diye cevap vermiş.

- 1970 li yılların bir Pazar gününde Necdet Bey hem ziyaret, hem de sohbeta katılma düşüncesiyle Tekirdağ'dan İstanbula doğru yola çıkar. İstanbul Bebekteki evinde ihvanla sohbet etmekte olan Nûsret efendi o esnada **"çok nûrlu biri geliyor,"** diyerek Necdet Beyi haber veriyor.

Belirli bir müddet sonra meclise gelenin Necdet Bey olduğu herkesce görülünce, Rahmiye hanım **"senin için böyle söyledi,"** diye kendisine haber veriyor.

- Yine 1970 li yıllarda bir Cumartesi günü Necdet Bey bir davet ile sohbeta çağrılır. Eşiyle birlikte Bebekteki eve geldiklerinde evde kimse olmadığını farkederler. Tam o sırada eve bir eşyasını almak için gelen Nûsret Tûra'nın kızı Nuriye hanımla karşılaşır. Sonra da hep birlikte sohbetin yapılacağı eve yürürler. Tam evin merdivenlerine gelindiğinde Necdet beyin hanımı Nüket hanım epey rahatsızlanır. Bunun üzerine evin kapısından Tekirdağa tekrar dönmek zorunda kalırlar. Tabii ki sohbettekilerin hepsi de bu duruma çok üzülürler.

Bunun üzerine de Nûsret efendi Necdet Bey hakkında çok hayır dua-da bulunuyor. Sohbet ile kazanacağından daha fazla hayırlar kendisine verilmiş oluyor.

- Necdet Bey bazen yoğun iş temposunun arasında kendisine izin tahsis edip değerlendirmeğe çalışıyormuş. Yine böyle bir izin döneminde İstanbul Nûr-u Osmaniye Câmii İmam Hatibi olan döneminin meşhur kıraat imamı olarak da tanınan Hasan Akkuş'a kıraat dersleri almak için müracaat eder.

Hasan Akkuş Necdet Bey'in bu isteğini **"3-5 gün benden ders alıp sonra bırakıp gideceksiniz, başka yerlerde de Hasan Akkuş'ta okudum diye hava atacaksınız,"** diyerek geri çevirir.

Bu duruma çok üzülen Necdet Beyi gören görevlilerden Bakırcılar Câmii imamı da kendisine **"Üzülme gel, bizim câmide dersi ben sana vereyim,"** der. O da Bakırcılar Câmiiinde kısa da olsa kıraat dersi almış olur.

Necdet Beyin aldığı bu kıraat derslerini, **tasavvuf dersi alıyor** diye öğrenen Nûsret Tûra efendi ise, kendisine **"Deryada yıkandınız gölde kirlenin,"** diyerek zahir ehli ile irfan ehli arasındaki farkı anlatmak istemiştir.

- Yine bir gün Arnavutköy sahilinde bir çay bahçesinde Nûsret Bey dervişlerinden Necdet Bey, Hüseyin Bey ve de meczup meşrepli biriyle birlikte oturuyorlarmış. Boğazın güzel atmosferinde hem sohbet edip hem de dinleniyorlarmış. Derken ikinci ezanı okunmaya başlamış. Hüseyin Bey meczup meşrepli kişiye, **"ezanı okuyan kim,"** diye sorunca, o da hemen **"Hak okuyor başka kim okuyacak,"** diye cevaplayınca hepsi gülümseyerek birbirlerine bakıyorlar.

- Nûsret Efendi Deniz Yollarından emekli olduktan sonra yaz aylarında fırsat bulunca Tekirdağa gelir, Necdet Bey'lerde misafir olarak kalırmış. Necdet Bey de kendilerini arabasına bindirip diğer aile fertleriyle birlikte çevre gezintisine götürüyormuş. Bu gezilerinde zaman zaman uğradıkları yerlerden birisi de Naib'dir. Merkeze yakın bir köy olan Naib'de zaman zaman otururlar köylü ile sohbet edilirmiş.

Yine bir gezi esnasında köy meydanındaki ağaçların altında oturdukları bir esnada Nûsret Bey'in fiziki yapısı heybetli görünüşünden olsa gerek etkilenen bir şahıs Necdet Bey'e **"yanındaki Paşa kim,"** diye soruyor. O da, **"onun Paşa olmadığını ama denizci olduğunu,"** kendisine söylüyor.

- Necdet Bey'in bir başka gezi anısı ise, şöyle sona erer. Kendilerine gezmek ve de dinlenmek amacıyla gelen mürşidi N. Tûra ve Rahmiye hanımı arabasıyla gezdirerek İstanbula evlerine götürmek için yola çıkarlar. Amaçları gezi olduğu için Tekirdağdan yola çıkılıp, Çanakkale Bursa istikâmetinden İstanbula Üsküdar iskelesine gelirler.

Vapur ile karşıya geçecekleri esnada prostat rahatsızlığı bulunan Nûsret efendi tuvalete gider. Bu esnada vapura girmek için sırada olan Necdet bey kendisine sıranın gelmesiyle birlikte arabasıyla yanında Rahmiye hanımla birlikte vapura girmek zorunda kalırlar. Nûsret Bey zamanında gelemmez ve vapuru kaçırp karşı istikâmetinde kalır. Bu durum Necdet Bey'i hem üzer, hem de çok düşündürür.

"Onun karşı tarafta kalıp bizimle gelememesinin sırrını uzun yıllar sonra anladım," diyen Necdet Bey, bunu Nûsret efendinin ölümlüyle birlikte Pendik Dolayoba Soğanlık mevkii Yayalar Köyü mezarlığına definden sonra keşfedebiliyor.

- Rahmiye Hanım Necdet Bey'in hayatında özel bir yere sahiptir. Kendisinin askere gideceği 1958 li yıllarda arabaların çok az sayıda ve kişide olduğu dönemlerde, **"bu çocuk araba sahibi olup arabalarda gezecek,"** ifadesini söyler.

Aradan belirli bir süre geçtikten sonra Necdet Bey ilk arabasına sahip olunca o zaman söylenen bu söz hatırlanıp **"Söz rûh buldu,"** ifadeleri ile dile getirilmiştir.

- Rahmiye Hanım irfan sahibi birisi olarak da biliniyor. Birgün misafirlik için geldikleri Tekirdağda mazereti dolayısıyla abdest alırken ayağını kaldıramadığı için ayağını mest yapar ve ayağının bir bölümünü yıkayamaz. Bunu gören ev halkından birisi de abdestinin olmadığını kendine söyleyince ona, **"Hiç ayağımı yıkamasaydım ne yapardı,"** diyerek, lâtifeli cevap vermiştir.

- Rahmiye Hanım birgün evlerine gelen Necdet Bey'e şöyle demiş:

- **"Buraya nasıl gelip nasıl gidiyorsun?"**

Ardından cevabı da kendi vermiş,

- **"Yar aşkıyla gelip, kâr aşkıyla gidiyorsun".**

- Rahmiye Hanım hayatının sonlarına doğru bir kaza ile kolunun kırılmasına rağmen dervişlere olan hizmetini aksatmadan yerine getirmiştir.

O'nu görenler hep tebessümlü hâliyle görmüşlerdir. **"Hak ehline hizmet ettiğim için şükrediyorum,"** diyen Rahmiye anne 75 yaşında (1981) vafat etmiştir.

Necdet Beyin ifadelerine göre cenazesi gelin alayı gibi olmuş, kabre kadar ilâhi ve zikirlerle uğurlanmıştır. Tam kabristana gelindiğinde ise çok sevdiği **"Biz dünyadan gider olduk kalanlara selâm olsun"** adlı Yunus'un ilâhisinin cenazeye katılan otobüsün teybinden yankılandığı duyulmuştur.

Terzi Babam zaman zaman ihvanları ile birlikte kabir ziyaretlerine gittikleri bir gün, onların kabirleri başında bu şiiri okumuşlardır.

Hz. NÛSRET'E

Ey yolu bu menzile düşen,
Gece gündüz alemleri gezen,
Nice nice sırları sezen,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

İbretle bakıp nazar eyle,
Dilinden birkaç dua söyle,
Bir gün sen de olursun böyle,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

Düşün içine yönel bir an,
Nasıl geçti bu kadar zaman,
Nedir bu gün elinde kalan,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

Bir gün gelir olursun böyle,
Çok uzaktır sanma öyle,
Her an gönülden Hakk'ı söyle,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

Hayatta idi bir zamanlar,
Ne güzel yaşamıştı onlar,
Mesken oldu Pendik Yayalar,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

Canane can, aşıkı maşuk,
Derde deva gönüle ışık,
Ömür boyunca Hakk'a aşık,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

Nasrun minallah âyetinden,,
Çok şey kazandı gayretinden,
Her an hayrandı hayretinden,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

Dervişleri Hakk'a yürüten,
Gönülde muhabbet estiren,
Cemalullahı hep gösteren,

Burada Hz. Nûsret yatıyor.

Rahmiye anne de yanında,
Hiç ayrılmadı hayatında,
Beraberler kabristanda,

Burada Rahmiye Sultan yatıyor.

Uşşâkî dediler yoluna,
Katıldım idi kervanına,
Beni aldı huzuruna,

Burada babam Hz. Nûsret yatıyor.

Terzi Baba

- Bir yaz gününde Terzi Babamı ziyarete gitmişim. Çalıştığı terzi-hane dükkânının merdivenlerinden içeriye girip yanında bir müddet oturup konuştuktan sonra kendisine "**Efendim tasavvufta aşk nedir?**" diye soru yönelttim.

Bir müddet sessiz kalıp önündeki kumaşla meşgul olduktan sonra yandaki rafa uzanıp bir çantanın içerisinden evrakların arasından bir mektup çıkardı bana doğru uzattı. Bu mektup 10.4.1965 yılında mürşidi tarafından kendisine yazılmış ve aynı zamanda sorularıma da cevap veriyordu.

N. Tûra'nın kendi el yazısıyla yazılmış olan bu mektubun içeriğini buraya açıklıyoruz.

"Her aşık, 'maşuk libası' giydirilmez. Fakat aşık olarak ölmeyenin de zevki başkadır. Pervane bile aşık olarak dönmekten usanmış maşukun ateşinde yanıp yok olmayı son zevk olarak bilmiş. Bu onun hâlini görenlerin idrakidir. Ben de böyle yandım. İstersen sen de yan. Nitekim yanıyoruz. Dünyamız da bir ateşti. Milyonlarca sene sonra soğudu bu hâli aldı. Sen de soğuktan sıcağa, sûretten mânâyâ, kesretten vahdete, cesetten gönüle hicret et devrini tamamla, aslına vasıl ol. Sen de o olduğunu anla da huzurunu bozma. Gönül kitabını okuyamıyorsan bunları oku. Kemâle ersen dahi oku da bu zevkten ayrılma. Çünkü hepsi senin makamlarıdır. Devrini bul. O zaman sen de, "Ben gizli bir hazineyim" diyebilirsin."

1965 yılında yazılan bu mektubun aslı hâlen mevcuttur.

- Necdet Beyin evinin ve işyerinin olduğu semtte çok alkol kullanan içki bağımlısı Şehabettin isminde bir arkadaşı vardır. Babasından kalma yazıhanesinde arzuhalcilik yapan Şehabettin çok müttaki bir insândır. Gençlik yıllarında sürekli Necdet Bey'le câmilere gider, birisi ezan okusa diğeri de müezzinlik yaparmış. Askerlik yıllarından sonra evlenen Şehabettin Bey ailevi sorunlarla karşı karşıya kalır. Eşinden ayrılır, yalnız kalır. Bunalım sonucu alkol bağımlısı olur, çevresi de onu dışlar. Çevresinden bir tek Necdet Bey'le dostluklarını sürdürür. Arasına çalıştığı terzihane dükkânına gelir. Ellerini açarak ve şişeyi yana bırakarak "**Gönlüm aydınlandı, nûrum benim, huzur doluyorum,**" gibi sözlerle Necdet Bey'e olan muhabbetini ifade edermiş.

Yine böyle bir gün uğradığında radyo haberlerinde bir gün süreyle içki satışının yasaklandığı haberini duyunca o kadar üzülmüş, ki adeta kara yasa bürünür. Öyle üzölmüş ki, bu kadar üzülen insânın görülmesi çok nadir ve zordur diye anlatırdı. Az sonra iş yerinde çalışan kalfalardan birinin "**Şehabettin ağabey özel şaraplara yasak yok,**" dediğinde bu üzüntüsü hemen sevince dönen Şehabettin Bey koşarak yakındaki bakkala gidip, hemen bir şişe özel şarap alıp gelmiş, onu öyle bir zevk ve iştahla içmeğe başlamış ki, târifi mümkün değilmiş.

Necdet Bey "**Bu kişinin o kadar samimi içişi vardı, ki hiç böyle bir içen görmemişim, acaba Hakk aşıkları nasıl içerler,**" sözleriyle bu kişinin hâlini anlatıyordu.

Kendisinden bu hadiseyi duyduktan sonra Erzurumlu İbrahim Hakrı'nın "**zakir ile şakir**" hikayesi aklıma geldi.

- Necdet Bey 1980'li yıllarda yazın birkaç ayını kendisine ait yazlık evinde geçiriyormuş. Bir yaz günü komşusu ve muhibbi olan Erzurumlu Fikri Efendi ile evinin bahçesinde kazma kürek ile çalışıyorlar. Sıcağın altında kazma seslerinin arasında bu çalışmayı sürdürürlerken Erzurumlu Fikri Efendi, "**Bir anda bende öyle bir hâl vaki oldu ki Necdet Bey ile kendimi, İbrahim alehisselâm ile oğlu İsmail aleyhisselâmın Kâ'be'yi inşa ederken yaptıkları çalışma gibi bir sahnenin içinde kendimi buldum ve o anı yaşadım,**" diyerek bu hatırayı nakletmiştir.

- Yine o tarihlerde Tekirdağ sahilinde deniz kenarında kendi muhiblerinden Erzurumlu Ömer Faruk adında bir şahıs ile gezinti yaparlarken bu şahıs Necdet Bey'e dönerek, "**şu denizden bir yunus balığı çıkartarak bir keramet göstermesini,**" ister.

O da "**çıkartırız inşallah,**" diyerek kendisine mukâ'belede bulunuyor. Aradan bir zaman geçince 26 dörtlükten oluşan bir şiiri kendilerine vererek istediğini yerine getirmiş oluyor.

17.07.1987

OLMAZ

Şu dünyaya ölü gözünden bakma,
Arifleri ara sakın geç kalma,
Kurtulamazsın pek derinine dalma,
Dünyaya bağlananın bakası olmaz.

Her gördüğüne itibar et sen,
Bakma hoş ol değişikte görsen,
Eğer bunlardaki esrara ersen,
Sende cehlin yarası olmaz.

Kâh efendi gözüdür kâh geda,
Bağzan çıkarır bağzan çıkarmaz seda,
Öyle işlerle eylerki eda,
Ariflerin namu nişanı olmaz.

Ateştir yakar sineni seni,
Teslim et varlığın, ol hemen yeni,
Unut böylece geçmişi dünü,
Arifler ateşinin dumanı oîmaz.

Buldun ise eğer sende bir Arif,
Halkı cihan onu eyleyemez tarif,
O seldir akar gönlüne hafif,
Arifler selinin yıkası olmaz.

Enginlere açılarak her dem,
Fırtınalar gibi eserde hem,
Vuramaz iki cihan ona bir gem,
Ariflerin nefsi hevası olmaz.

An gelir kabarıp deryayı Hak,
Ondan bir şule alda kendini yak,
Daha sonra Dünyanın haline bak,
Arifler coşmadıkça sükûtu olmaz.

Aşk ile oldular kendileri aşk,
Mest etti onları şarabı aşk,
Oldu meskenleri meyhaneyi aşk,
Arifler şarabına kanası olmaz

Deryalar gibidir enginlerde,
Dostuyla mest olur seherlerde,
Çıkar gider dolaşır yadelerde,
Arifler bahrinin sahili olmaz.

Yürür gider hep görmeden herkes,
Biganelere çıkarmaz hiç ses,
Bulunmaz onlara belli bir mahles,
Ariflerin yerde izi bulunmaz.

Hep görürler cümlede dost yüzü,
Gördüğünde kaynaşır hemen özü,
Yaşamanın budur rahatı düzü,
Ariflerin gayriyi göresi olmaz.

Kendinde kendini kaybeder her dem,
Nefsine dönmez olur, gayrı bir dem,
İsmine cismine denir Adem,
Arifler kendine dönesi olmaz.

Bitir yanarak sonunda güzelce,
Ölüm ona yaklaşamaz ecelce,
Varlığı ortadan kalkar gizlice,
Arifler varlığını bulası olmaz.

Seyran ederek geçerler hemen,
İskeleyi Hakka kırarlar dümen,
Yollarının ucu olsada Yemen,
Ariflerin dünyada kalası olmaz.

Ahirete etmeden itibar,
Cümle dosttur dediler hepsi yar,
Kazançlar olduğunda büyük kâr,
Ariflerin ahirete bakası olmaz.

Dünyaya gelirler iki zamanda,
Biri beden biri de ruhunda,
İkisinden de geçerler sonunda,
Ariflerin dünyada atası olmaz.

Halk'ta Hak olmuşlarda bir bütün,
Sanki içinde özü olmuş sütün,
Dışta değil içte bulmuş özün,
Ariflerin gayrı ile sözü olmaz.

Gaflet ehli olmadan hiç bir zaman,
Bu hale gelmek yaman da, yaman,
Duyulur her an Haktan bir ferman,
Ariflerin gerçekten gafleti olmaz.

Nerden girersin arif başına,
Çıkmış gibidir Ağrı dağına,
Yaslanmış sırtını Hamd Sancağına,
Arifler yolunun kapısı olmaz.

Meskenini bulamazsın bir yerde,
Yarenlik vardır ezelden serde,
Gönlüne girdiğim dediğin yerde,
Arifler evinin yapısı olmaz.

Atadır hep işleri cümleye,
Hakka çağırırlar söyleye söyleye,
Rahmet yağar buldukları bölgeye,
Arifler vermedikçe bahtiyar olmaz.

Bazan anlatırlar güzel fıkralar,
Hem güler hem güldürür lâfı aralar,
Bazanda bağlatır yaslı karalar,
Arifler güldürür şakası olmaz.

Bir gömlek giyer olur muttaki,
Arşa erişir onun idraki,
Ne sırlar gizlemiştir İlâhi,
Arifler gömleğinin yakası olmaz.

Deryaya daldılar hep ezelde,
Bu işler hazırlandı güzelde,
Zuhur etti derya ile tezelde,
Arifler deryadan çıkması olmaz.

Bakarsın bir hoş belki de nahoş,
Sana nasıl gelir, onlar hoştur, hoş,
Ne olursa olsun onlara koş,
Arifler derdinin devası olmaz.

Necdetten hediye dir dostçuğuma,
Ne dilerse desin bu varlığıma,
Hatırlamak için koyup sandığına,
Arifler hediyenin pahası olmaz.

Böylece çıkardık deryadan **(26)** balık,
İstemiş idiniz bir zamanlar deryaya bakıp,
Dilerim siz de lutfedersiniz bize birkaç taze balık,
Alır hem yer hem dostlara dağıtırız.

- Necdet Bey'in müntesiplerinden olup da İstanbulda ikâmet etmekte olan Târik Bey ve eşi Nevin hanım birgün evlerinde oturup kahve içmişler. Kahvesi bitince lâf olsun diye Nevin hanım fincanı ters çevirip kapatmış. O gün de bir seyahate gideceklerinden fincan orada unutulup kalmış. Bir hafta sonra seyahat dönüşünde evlerine geldiklerinde kahve fincanının unutulmuş olduğunu gören Nevin hanım ters yüz olarak kapatılmış fincanı çevirdiğinde gördüğü manzara karşısında hayret içinde kalıp çığlık atar; **"a... bu efendi babamın resmi,"** der. Gerçekten de ters yüz çevrilmiş kahve fincanındaki görüntü Necdet Bey'in cübbeli ve tac-ı şerifli görüntüsü olup, açık bir şekilde durmaktadır.

Çekilmiş olan fotoğraftan da gözlemediğimiz bu tabağın şu anda muhafaza edildiğini bilmekteyiz.

- Bir gün Necdet Bey'in çalıştığı terzihane dükkânına İstanbuldan 2 misafir gelir. Tasavvufla da yakından ilgilenen bu kimselerin amacı, gerek eserlerinden, gerekse diğer tasavvuf çalışmalarından ününü **"Terzi Baba"** olarak duydukları Necdet Bey'i daha yakından tanımak, bazı sorular sorup durumu hakkında fikir sahibi olmaktır.

Çaylar içilip karşılıklı konuşmaların devam ettiği bir ortamda misafirlerden birisi, **"Bize bir keramet göster de biz de sana inanalım,"** der.

Kerameti sadece maddi bir olağanüstü hâl olarak algılayan bu arkadaşına karşı Necdet Bey de, **"Allah'ın fiilinin, esmâsının, sıfatının, zâtının zuhur ettiği bu mahalden daha büyük keramet mi olur,"** diye cevap verir.

Aradan belirli bir süre geçtikten sonra, **"Beni dervişliğe kabul eder misin?"** diyen bu arkadaşın hâli sorusuna cevap niteliğinde olmuştur.

Sevgili okuyucum, bu hatıratlar bölümünü 2 küçük hatıramı naklederek noktaliyayım.

- Bu kitabı derlemeye karar verip Terzi Babamın hayatıyla ve şahsiyetiyle ilgili yazı çalışmalarını yapmak için zaman zaman bulunduğumuz semtin en yüksek rakımlı yeri sayılan doğayla iç içe bir görünüm arz eden yerde yazılarımı oluşturmak için çalışıyordum. Yine böyle bir çalışma için gittiğim bir günde, etrafın sessizliği arasında önce biraz zikir ile meşgul olduktan sonra yazılarım için çalışmaya başladım.

Derken beni o ortamda görebilmesi çok zor olan bir şahıs koşar adımlarla yanımdan geçerken şöyle seslendi, "**O oturduğun yerin kıymetini iyi anla ve bil. Orası bu bölgenin en güzel yeri ve yüksek rakımlı yeridir,**" gibi sözlerle yazıların oluşumunu tasdik ettiler.

- Günlerden Cuma idi. Her Cuma olduğu gibi o gün de derslerimi zikirlerimi sabahtan sonra Cuma namazına kadar olan sürede minberin önüne oturup yapmıştım. Ezan okundu. Sünneti kılıp hutbeyi okumak üzere minberin basamaklarına çıkmıştım. Müezzin iç ezanı bitirince hutbeyi okumak üzere doğruldum.

Zikirlerin etkisiyle olsa gerek Terzi Babamın yakıcı muhabbeti beni sardı. Bu ortamda hutbeyi okumağa başladım. Ancak hutbeyi okurken öyle güzel bir ses ve ifadeler oluşuyordu, ki okuyan Terzi Babam, dinleyen de ben olmuş gibiydim. Okuduğum her âyetin cümlelerin ilham ile bende açılmaları oluyordu. Hutbe sona erdi, namazlar kılındı, dualar oldu, müezzin "fatihâ" dedi, cemaat câmiden çıkmağa başladı. Yaz olması dolayısıyla dışarıdan gelen çok sayıda yabancı kişiler de câminin içindeydi. Daha önce hiç görmediğim birisi mihraba gelip elini uzattı ve şöyle dedi: "**Allah razı olsun, çok şükür insân sesini de duyabildik,**" diyerek, Terzi Babam'ın rûhaniyetinin sezilip hissedildiğini hâl lisânıyla anlatmak istedi.

“ŞEKERCİ DEDE”
ve
“SERVET” İSİMLERİ

“ŞEKERCİ DEDE” ismi:

Terzi Babam’ın hayatını ve yaşamını araştırdıkça bizim için sürpriz sayılabilecek bir de **“Şekerci Dede”** kimliğine tanıklık ettik.

Kimdi bu şekerci dede? Bu isim kendisine nasıl ve kimler tarafından verilmiştir.

Efendi Babamız 1980 ve 90’lı yıllar arasında terzihane dükkânındaki işlerinin yoğun olduğu bir dönemde Cuma namazı genelde çarşıda bulunan Paşa Câmî’inde eda ediyordu. Namaz sonunda ise, tekrar iş yerine dönmeden önce hemen câmî’nin karşı istikâmetinde yer alan belediye dükkânlarının birinden bir miktar **“akide şekeri”** alıp, çalıştığı iş yerine gelirdi. Şu anda bu dükkanların yeri minübüs durağıdır.

Çalıştığı iş yeri ise, iki cepheli idi. Arkadan sokağa açılan bir kapısı vardı. Genelde dostları bu kapıdan kendisini ziyarete gelirler, sohbetler edilir akabinde de onlara **“akide şekeri”** ikram ederdi.

İş yerinin hemen yanında ise, ilkokul talebelerinin öğrenim gördüğü bir okul vardı. Efendi babamın iş yerinin arka kapısı aynı zamanda bu okul çocuklarının kısa yoldan evlerine ve okullarına gidip geldikleri sokağa açılıyordu.

Çocuklar okul gidiş ve dönüşlerinde işyerinin önünden geçerlerken kendisine **“Necdet Amca nasılsın,”** diye seslenirlerdi. O da çocukların gönüllerini yapmak için onlara almış olduğu **“akide şekeri”**lerinden ikram ederdi.

Şeker ikramını duyan diğer çocuklar da şeker almak bahanesiyle iş yerine uğramaya başladılar. Her uğrayan çocuğa kendilerini hiç kırmadan şeker ikram edildiği için kısa süre sonra kalabalık guruplar hâlinde çocuklar gelmeye başladığında şeker yetmez olunca, daha çok şeker alıp, onlara ikram etmeye başlamıştır. Yeni gelen çocukların bazıları ismini bilmedikleri için **“Şekerci Dede”** diye kendisine seslenmeye başladılar.

Çocuklar ile Efendi Babam arasındaki bu diyalog ve muhabbet, uzun yıllar sürüp gitmiştir. Artık o çocukların gönlünde taht kuran **“Şekerci Dede”** olmuştur.

Birgün işinin başında çalışırken çocuğunun elinden tutmuş bir anne, iş yerine gelir. Meğer o annenin çocuğu da kendisinden şeker almış; evde sevincini annesine anlatırken, **“bunu Şekerci Dede verdi,”** demiş. O da, **“acaba çocuğumu birileri kandırmasın,”** düşüncesiyle ve meseleyi öğrenmek için, **“niçin çocuklara şeker verdiğini,”** kendisine sorar.

O da, "**çocukları sevdiği için ve küçük bir ikram ile gönülleri olsun,**" diye verdiğini, söyleyince; yanlış birşey olmadığını gören anne, Efendi Babama teşekkür edip, oradan ayrılır.

Talebeler arasında "**Şekerci Dede**" ünvanı yayılmıştır. Nitekim 1992 yılında işyerini değiştirip, aynı binada başka bir bölüme geçtiğinde, çocuklarla görüşemez olmuştur. Ancak aradan uzun yıllar geçtikten sonra bile bazı yetişkin kimseler O'na sokakta rastladıklarında, aynı şekilde "**Şekerci Dede nasılsın,**" diye hitap ettiklerinde, o da kendilerini tanıyamadığını söyleyince, "**bizlere okula giderken hergün şeker verirdiniz,**" diye kendilerini tanıtıp, "**Şekerci Dede**"yi unutmadıklarını beyan etmişlerdir.

Hemen belirtmeyim ki, Terzi Babamın şeker ikram etme geleneği hâlen günümüzde de devam ediyor. Her ne kadar okul öğrencileri ve akide şekeri yok ise de, kendine gelen misafir ve dostlarına gerek işyerinde, gerek evinde olsun, bu ikramını sürdürmektedir.

"SERVET" ismi :

Terzi Babam'ın isimlerinden biri de "**Servet**"tir.

Kendisi henüz askere gitmeden 1956'lı yıllarda bir arkadaşıyla birlikte kendi mesleği üzerine ortak bir işyeri açarlar. İşyerinin ismini de "**Servet**" koyarlar.

Belirli bir müddet sonra arkadaşıyla iş ortaklığını bırakıp, askerlik vazifesini ifa eden üstadımız, askerlik dönüşünde bu defa müstakil olarak açtığı kendi iş yerine yine aynı ismi "**Servet**" vermiştir. Çok uzun yıllar da bu isim altında "**Servet Terzisi**" olarak çalışmalarını sürdürmüştür.

Müşterilerinin büyük bir kısmı bu ismine istinaden kendilerini "**Servet**" ismiyle bilip tanıdıklarından O'na sürekli "**Servet Bey**" diye hitap ediyorlardı.

Efendi Babam'ın çok uzun yıllar hizmet verdiği "**beden**"lere ve "**can**"lara elbiseler diktiği terzihane atölyesine ve şahsına "**Servet**" ismini vermesinin mânâ yönünden de büyük ehemmiyeti olduğunu söyleyebiliriz.

Zira "**Servet**" anlamca zenginlik ve varlık demektir.

O'nun hayatına baktığımızda da ilâhi servet ve zenginliğini ifade eden ve kendisini bir başka şekilde vasıflandıran bu mânâ tabelasının altında gece gündüz demeden bir hayat sürdürmüş bu ilâhi servetten taliplerine hep infak etmiştir.

Şu an itibariyle Efendimizin kullandığı "**Servet**" ismini, oğlu Cemâl Cem kendi firmasının ismine "**Servet**" ismini verip hâlen O'nun ismini yaşatmaktadır.

BAZI ZUHURATLAR
ve
TECELLİLER

İslâm tasavvuf yaşantısında önem arzeden hususlardan birisi de görülen rû'yalar "zuhuratlar"dır.

İslâmi kaynaklara göz attığımızda başta Kûr'ân-ı Kerim'de bazı peygamberlerin gördüğü rû'ya "zuhurat" ve onların tevilinden söz edildiğini görmekteyiz.

YÛSUF SÛRESİ 12/4 âyette;

﴿٤﴾ اذْ قَالَ يُوسُفُ لِأَبِيهِ
يَا أَبَتِ انِّي رَأَيْتُ أَحَدَ عَشَرَ كَوْكَبًا
وَالشَّمْسَ وَالْقَمَرَ رَأَيْتُهُمْ لِي سَاجِدِينَ ﴿٤﴾

iz kale yusüfü liebiyhi
ya ebeti inniy reeytü ehade aşere kevkeben
veşsemse vel kamere reeytühüm liy sacidiyne

**"Bir vakit ki, Yûsuf babasına demişti:
Ey babacağım!. Muhakkak ben rû'yada on bir yıldız
ve güneşi ve ayı gördüm ki onlar bana secde edenlerdir."**

YÛSUF SÛRESİ 12/5 âyette;

﴿٥﴾ قَالَ يَا بُنَيَّ- لَا تَقْصُصْ رُءْيَاكَ عَلَىٰ اخْوَتِكَ
فَيَكِيدُوا لَكَ كَيْدًا
إِنَّ الشَّيْطَانَ لِلْإِنْسَانِ عَدُوٌّ مُّبِينٌ ﴿٥﴾

kale ya büneyye lâ taksus rû'yake alâ ihvetike
feyekiydu leke keyden
inneşseytane lil insâni adüvvün mübiynün

**"(Babası) dedi ki:
Yavrucuğum!. Rû'yanı kardeşlerine anlatma.
Bu hâlde senin için bir tuzak kurarlar.
Şüphesiz ki, şeytan insân için apaçık bir düşmandır."**

SAFFAT SÛRESİ 37/104 – 105. âyetlerde:

﴿ ۱۰۴ ﴾ وَنَادَيْنَاهُ أَنْ يَا إِبْرَاهِيمُ ﴿﴾

﴿ ۱۰۵ ﴾ قَدْ صَدَّقْتَ الرُّءْيَا

﴿﴾ إِنَّا كَذَلِكَ نَجْزِي الْمُحْسِنِينَ ﴿﴾

ve nadeynahü en ya ibrahîymü (104)

kad saddakter rû'ya

inna kezalike necziyl muhsimîne (105)

(104) Ve Biz O'na nidâ ettik ki: Ya İbrahim!

(105) Sen muhakkak rû'yâyı tasdik ettin ;

şüphesiz ki biz böylece muhsinleri mükafatlandırırız.

Hazreti Peygamberimizden nakledilen şu hadisler konumuza biraz daha açıklık ve derinlik kazandıracaktır.

Riyazüssalihiyn

"Salih bir rû'ya nübüvvetin 46 bölümünden bir bölümdür."

Riyazüssalihiyn C. 4 Ebu Hurerey'den rivâyet edilen şu hadisi şerifte şöyle buyuruyor:

"Ümmete nübüvetten sonra sadece mübeşşirat kalmıştır."

Ashab **"Mübeşşirat nedir?"** diye sorunca,

(s.a.v.) **"salih rû'yadır"** buyurdu.

Hadiste geçen **mübeşşirat**, tebşir mastarından türemiş olan **"mübeşşire"** kelimesinin çoğuludur.

Tebşir, muhatabın gönlüne rahatlık ve sevinç koymaktır, ki *müjde* vermek diye de ifade edilir.

Riyazüssalihiyn C. 4 Ebü'd Derda'dan rivâyet edilen hadise göre,
kendisi peygamberimize,

"Dünya hayatında da Ahirette de müjde onlara," Yunus 10/64 âyetinin mahiyetini sormuş,

Efendimiz de, **"Müslümanın gördüğü veya kendisine gösterilen saf rû'yadır,"** buyurmuşlar.

Buhari, Müslim-Riyazüssalihiyn C.4 Ebu Hurerey'den nakledilen bir başka hadiste ise,

Efendimiz şöyle buyuruyorlar :

"Beni rû'yada gören kimse, uyanırken de öyle görecektir, veya sanki beni uyanırken de görmüş gibidir. Çünkü şeytan bana benzeyen bir şekle giremez".

Kenzül İrfan Fi ehadisin – Nebiyyirrahmân s.148 MENAVİ

“Rû’yayı ulema ve sülehanın gayri bir kimseye tabir ettirme”

Taberi s 244

“Hz. Aişe dedi ki: **“Rasûlüllaha vâhiy, rû’yayı sadıka ile başladı, her ne görürse sabahleyin aynen çıkıyordu.”**

Müslim

Hz. Peygamber (s.a.v.) efendimiz sabah namazı kıldıktan sonra sahabilere dönerek, **“Bu gece aranızda rû’ya görenler var mı,” diye sorar ve tabir ederdi.**

Hz. Peygamberimizden Ebu Davud aracılığı ile nakledilen şu hadiste de rû’yanın bölümleri anlatılıyor:

1. Rahmâni rû’ya : Allah (c.c.) nün uykuda iken kullarını müjdelemesi veya tahzirini havi rû’ya,

2. Şeytani rû’ya : Uykuda iken şeytanın delâleti ile görülen korkunç veya çirkin rû’ya,

3. Edgasu Ahlâm : Fazla yemekten dolayı midedeki hastalık sebebiyle veya gündüz meşgul olduğu şeylerle zihnin dolu bulunmasından meydana gelen karışık rû’yalar.

Tecridi sarih c12 s.271

Muhyiddin İbn-i Arabi de rû’yayı şöyle târif ediyor.

“Rû’ya Allahü Teâlâ’nın melek vasıtasıyla hakikat veya kinaye olarak kulun şuurunda uyandırdığı enfüsü idrakler vicdani duygulardır. Yahut da şeytani telkinlerden Rabt-i Yebis karışık hayâllerden ibarettir.”

İslâm Kültür ve Medeniyet tarihinde, **rû’ya konusuyla en çok ilgilenen tabaka hiç şüphesiz bu yaşantının mensupları olan **mutasavvıflardır.** Çünkü irfanîyetin kaynağı, genel mânâda **ilhamdır.** Bu da bazen **uykuda**, bazen **uyanık iken**, bazen de uyku ile uyanıklık arası denilen **yakaza** hâlinde meydana gelmektedir.**

Sevgili okuyucum,

Konumuzun başından beri sizlere açıklamaya çalıştığımız bu düşüncelerden hareketle biz de Hazretimiz Necdet Ardıç beyin yaşamının çeşitli dönemlerinde tarih sıralamalı olarak not defterine kaydettiği ve kendilerinin **mânevi âleminin özelliklerini ve sırlarını açıklayan** rû’yalarının bir kısmını sizlerle paylaşmayı uygun gördük.

Hemen belirtelim ki, Hazretimizin bu rû’yaları kendileri için bir **delil değerlendirme ve tanıma** ölçüsüdür. Onun uzun yıllar önce kaydettiği bu zuhuratlarının incelendiğinde, bugün sadık bir rû’ya olarak tahakkuku görülecektir.

İşte o rû'yalardan bazılarını Necdet beyin kaleme aldığı gündeki gibi aynısını sizlere sunuyoruz.

1. Efendi Babamı (N. Tûra Uşşâki) ziyarete gidiyorum. Kendisi yataktaki yatıyor. Fakir'i yanına oturtup elindeki kitabı okumaya başlıyor ve sonra "**Al oğlum bu mârifetname, sana veriyorum,**" diyor.

Not: Fakir Necdet Ardıç bey kendisidir.

Rû'yasında kendisine "**mârifetname**" verilmesi ise, mânâda "**mârifetullah**" (Allah bilgisi) in kendisine verilmesidir.

2. Büyük bir taşlık salon var. Bir kısım kişiler de etrafta dolaşiyor. Merasim olup fakire (kendisine) **hil'at ve tac-ı şerif giydirilecekti**. İki yanında iki dev gibi adam ellerini göğüslerine bağlamışlar, padişah muhafızları gibi durup muhafaza ediyorlar.

Daha sonra da **Tac-ı şerif** ve **hil'at** geldi. Fakir kendi kendime giymek istedim, fakat muhafızlar, "**olmaz biz giydireceğiz, adet böyledir,**" deyip, fakiri giydirdiler. Ondan sonra etraftaki cemaat bir halka oldu. Fakir de halkanın ortasında "**İsmi Celâl**" zikretmeye başladık. Bu arada halkaya yeni ilâveler olup halka genişliyordu.

Bu zuhuratında kendisine giydirilen hil'at, **velilik hil'atıdır**. Ayrıca daha o günden gelecekteki şu andaki konumu kendisine gösterilmiştir.

3. Bir büyük meydandayım. **Kıyamet kopmuş**. Bütün mahşer halkı orada, herkes birer birer çağırılacak. Bir ara "**Ya ebu hureyre,**" diye münâdinin sesi duyuldu ve az sonra kalabalık içinden orta boylu tıknaz bir zât ortaya doğru ilerlemeye başladı. Bu zât beygamber efendimizden en çok hadis rivâyet eden kişidir.

Bu rû'yasında kıyametin bazı gerçekleri kendisine gösterilmiştir.

4. Eski câminin önündeki merdivenlerde ashab oturmuş, Efendimiz (s.a.v.) de kapının önüne oturmuş sohbet ediyorlar. Fakirde oradayım. **Peygamber Efendimiz**, fakire bakıp **yanına çağırdı**.

5. Canlardan biri fakiri rû'yasında görmüş. Peygamber Efendimiz yüksek bir yerde etrafı çok kalabalık, **Peygamber Efendimiz (s.a.v.) fa-kire bir kitap vermiş**. Yüksek kürsi gibi bir yerdeymişim. O **kitabı kalabalığa okumam** için emir bekliyordum.

O dönemlerde Necdet Beyin çevresindeki dostlarından birisinin görmüş olduğu bu zuhuratı açıkça görüldüğü gibi gelecekte kendisine "**ilâhi kitabı**" açıklama ve tebliğ görevinin verileceği görülmektedir.

6. Kadıköy tarafında bir yerdeyim. Banliyö kazası olmuş, İstanbula dönmek için vasıta bakıyorum. O arada bir postacı fakirin yanına geldi. Çantasından bir kağıt çıkardı. Arapça yazı ile ikiye katlanmış olarak etrafı Fatıha sûresindeki gibi süslemeli ve işlemeli sûreyi okudum. Fakat aklımda kalmadı. O **sûre fakire gelen sûre** imiş.

Necdet Beyin rû'yasında gördüğü sûrenin daha sonra yapılan araştırma ve çalışmalar ile **Necm Sûresi** olduğu müşahâde edilmiştir.

Necm sûresi ve onun arasındaki bağ ve hakikatleri daha sonraki bölümde ele alacağız.

7. Bir gece kalktığımda, "**feneceynake**" yani "**sana kurtuluş verdik,**" dendiğini işitiyorum.

Uyku ve uyanıklık arasında gerçekleşen bu tecelli üzerinde çok durulabilir. Ancak yeri olmadığı için bu kelimenin, Tahâ sûresinin yani 20. sûrenin 40. âyetinde geçtiğini ve bütün mertebelerde **Hakikat-i Muhammed-i üzere Kurtuluşa erdirme** olduğunu kısaca belirtelim.

8. Canlardan birisi bir gece Hz. Rasûlüllahı arkadaşları ile görüyor. İzin isteyip "**Ya Rasûlüllah, bana hakikati açıklayın, görmek istiyorum,**" diyor. Efendimiz (s.a.v.) "**şu odaya gir,**" diye bir yer gösteriyor. O da oraya girdiği vakit, oturmakta olan fakiri görüyor.

9. Büyük bir bina önündeyim. **Direğe bayrak çekiyorum.** Bayrak yukarıya kadar çıktı, ipin ucunu bağladım. Orası **karargâh binası** imiş, **ordunun önüne geçip savaşa** başladık.

Yine bu rû'yasında günümüzdeki tasavvuf çalışmaları ve konumunun kendisine müjdelendiğini görüyoruz.

10. Hacı Bekir amca'yı vefatından sonra dükkânında görüyorum. Kapı girişindeki sandalyelere oturmuşuk. Orada başka birisi daha var. Ona hitaben "**ben**" diyor "**gittiğim yerde bunun yazısını listede gördüm.**" Fakiri göstererek "**kutuplardanmış, öyle yazıyordu**" diyor.

Hacı Bekir amca Necdet Beyin Nûsret Tûra'ya birlikte gittikleri yol arkadaşı Güner Konbak beyin Tekirdağlı olan babasıdır.

11. **Kûr'ân-ı Keriym** okuyorum, içinde bazı yerlerde "**Necdetim**" diye geçtiğini görüyorum.

Necdet Bey'in bu rû'yasını kendisinden dinleyen Mürşidi Nûsret Tûra O'na "**Gördüğün en güzel zuhuratlarından biri bu,**" demiştir. Kûr'ân-ı Keriymde "**Necdetim**" kelimesi geçmemekle birlikte bu kelimenin aslını oluşturan **Necat** kelimesi **40** sûre **41.** âyetinde beyan edilmektedir.

12. Yine bir gün mânâda Efendi Babamı evde otururken büyük kol-tuk üzerinde görüyorum. **Yanında da Hz. Ali Kerremallahü Veche** var. Fakat Hz. Ali **nokta** gibi Efendi Babam da iki karış kadar çok küçük bir halde.

Hz. Ali Efendimiz de, "**ب (be) nin altındaki nokta benim,**" diyor-du. O'nun hakikati bu rû'yada zuhur ettirilmiştir.

13. Hacca gitmişim, KÂ'BE-i Şerifin içindeyim fakat başka hiç kimse yok. İçerisi, bulunduğum yer, **Fetih** ile **Umre kapısının arası; bomboş... ben içerideyim.**

Bütün hacılar tavafı Kâ'be'nin dışından yapmaktalar. Say yerindeki camlar gibi süslemeli demir parmaklıklı gibi camların arkasında dışarıdan tavaf edenler görüyorum.

Umre ile Fetih kapısı arasındayım, özel yapılmış gizli bir kapım var. O kapı o kadar değişik yapılmış ki demir oymalı şekillerin arasından açılabilen kapı, **kapanınca kapı olduğu** anlaşılıyor. Cam süslemeli gibi duruyor. Ben o kapının iç tarafında duruyorum. **"Tanidik ve aşına birisi geçerse içeriye alayım,"** diye orada bekliyorum. O kapı bize aitmiş, özel olarak verilmiş.

Ancak dışarıda, icerideki tavafın tersi yönünde sağa doğru da tavaf yapılıyor olarak görüyorum ve duvarların dışında yapılıyor.

NECDET Bey'in rû'yasında müjdelenen bu kapı, Mescid-i Harem'de Fetih ile Umre kapısı arasında yer alan **53** no.lu kapı olduğunu da kendisiyle beraber bizzât müşahâde ettik. Bu konuda açık gönül Kâ'be' sine girilen kapının ve kabiliyetlerinin oradan alma selâhiyeti gösterildi. Bu konuda açıklayıcı bilgi Umre seyahati notlarında verilmiştir.

14. Hazretimiz Necdet Bey'in muhiplerinden olan bir hanım kardeşimizin gördüğü rû'yası ise şöyledir:

"Bütün mürşitler toplu olarak bir alanda buluşmuşlardı. Bu mürşitlerin önünde bir barikat bulunuyordu. Barikatın karşı tarafında da Terzi Babam, eşim ve ben bulunuyorduk. Barikatın arkasındaki mürşitlerden biri eşimin kulağına Terzi Babamı göstererek şöyle diyordu, 'O karşıda duran sizin mürşidiniz hepimizin en büyüğüdür. Hatta o Hz. Rasûlüllah hakikatının zuhur mahallidir.' "

Terzi Babamızla ilgili olarak bizim de epey şükür rû'yalarımız oldu. Görmüş olduğum bütün rû'yalarımnda Terzi Babamı ortak bir vasıfla hep müşahâde ettim. Çok ince ve lâtif sanki maddi bedeni olmayan pırl pırl parlayan bir rûh hâlinde gözüksüler.

O tecellilerden bir tanesini konumuzla ilgili olması sebebiyle izinlerini de alarak buraya açıklamaya uygun gördük:

15. Kendimi Mekke'de görüyorum. Kâ'be'yi ziyarete gitmişim. Mescid-i Harem'in etrafında **Melik Faht** kapısının açıklarında ellerimi arkaya bağlamış düşünceli bir vaziyette dolaşıyorum.

"Kâ'be'nin KÂ'BE'si nerede acaba?..." diye kendime soru soruyorum.

"Buraya geldim ama Kâ'be'nin özünü bulamadım, mutmain olamadım," diye hem düşünüyor, hem de yürüyorum.

Derken tam karşı yönümden bir panelvan minibüse benzer bir araba 15-20 metre mesafeme kadar geldi durdu. Kapısı açıldı, içinden Terzi Babam indiler, biraz daha bana doğru yaklaşıp durdular.

Sonra sağ elini, **elin içini öpmem** için uzattılar. Daha sonra ben de yaklaşım, sağ avucunun içini öptüm.

O esnada gönlümde beni felâha götüren fikir ve duygular oluştu. Kendi kendime, "**KÂ'BE'nin özünü buldum,**" diyordum.

Daha sonra beni de arabaya aldılar. Arabanın içinde Nüket Hanım validemiz, Târık Bey ve hanımı ve o anda kimliğini tanıyamadığım 2 hanım daha vardı.

Yolculuk sona erdi. Bir anda kendimi doğduğum evin içinde buldum. Ev halkı sofraya kurulmuş yemek yiyordu. Ben de kendilerine Umre ziyaretinde bulunduğumu söyledim.

Bu zuhuratımı "**Kâ'be Notalarım**" bölümünde de ifade etmişim.

Sevgili gönül dostum,

Hazretimin tarihi bir vesika gibi kaydedip günümüze kadar bizlere ulaşmasını sağladığı insân eğitiminde büyük önem arzeden bu zuhurat ve tecellilerinden bazılarını sizlerle birlikte paylaşmış ve yaşamış olduk. Bu zuhuratlar neticesinde onu daha iyi tanıyıp biraz daha yakınlaştığınızı tahmin ediyorum. Esasen O'nunla görüşebilmek bile bu zuhuratların tabiridir. ilgili bölümle daha başka zuhuratları da belirtilmektedir.

Aydınlanmak için, **gönül pencerelerimizi O'na açalım...**

Huzura kavuşmak için, **O'nu yaşyalım...**

Kendimizle barışık olmak için, **O'nun irfan sofralarına oturalım...**

Madde ve mânâ plânımızı, **O'nun kalemiyle çizelim...**

Fikir binamızı, **O'nun düşünce temelleri üzerine kuralım.**

04.07.2002 Perşembe

SAYILARIN DİLİNDEN

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

bismillâhir rahmânir rahiym

Sayılar (rakkamlar) günlük hayatımızın değişmez sembolleridir. Farkında olalım ya da olmayalım sürekli bu sayıları kullanır ve hayatımızı yönlendirmeye, anlatmaya çalışırız. Çünkü bu sayılar bir anlatım, tanıtım bilgilendirmenin yanında mânâyı mânâlandıran sembollerdir.

İnsân hayatında bu sayılar hep belirleyici rol oynamışlardır. Günlük tabii yaşantının haricinde ilâhi seyir ve sistemin içerisinde de mânâ ve tecellilerin dili gibi olduklarını görmekteyiz. Zira Kûr'ân-ı Kerîmin bir sûre sayısı, âyet sayısı, kelime ve harf sayısı vardır.

Yaşantısı ve ahlâkı Kûr'ândan başka birşey olmayan İnsân-ı Kâmil Peygamber Efendimizin de yaşamına baktığımızda doğduğu tarihi, hicreti, peygamberlik yaşı, süresi, savaşları, fetihleri, ölüm gibi bütün olayların ancak sayılarla ifade edildiğini görmekteyiz.

Demek ki, sayılar bir ahenk ve bilgi kuralı içerisinde, ilâhi hakikatlerle buluşup gönüllerimizi aydınlatıyor.

Peki sayılarla ilgili niçin çalışma yaptık?...

Bir müntesibi olduğum Necdet Ardıç Bey'in sohbet ve derslerine devam ederken, fırsat buldukça da eserlerini okumaya gayret ediyordum. O günlerde yazım çalışması biten ancak henüz kitap hâline gelmemiş olan "**Mübarek Geceler ve Bayramlar**" adlı eserini ve özellikle de "**Mi'rac**" bölümünü onlarca kez okudum. Gerek okuduğum bu ifadelerden, gerekse O'nun sohbet ve şahsiyetinden elde ettiğim ölçü ve müşahâdelerin kişinin gönlünü ve ufkunu saran huzur ve sükûnete ulaştıran Kûr'ân-i sözler ve yazımlar olduğunu müşahâde ettim.

Günlerce kendime hep şu soruyu sordum; Kûr'ân "**zât**" olduğuna, "**zât-i oluşumların**" kaynağı olduğuna göre, bu Kûr'ân-i söz ve seslenişlerin Kûr'ân'da bir karşılığı olmalıydı; bunu bulabilmek için de kapıyı aralayacak bir "**anahtar şifre**"yi bulmam, tanımam gerekiyordu.

Hazretimizin eserindeki "**Mi'rac**" bahsini her okuyuşumda bende derin hayret ve izler bırakıyordu. Çünkü "**İnsân**" kemâlâtını "**Mi'rac**" ile kazanıyor; "**Mi'rac**" da Kûr'ânda özel anlamda "**Necm**" sûresinde anlatılıyordu.

Bu hâlet-i rûhiyem devam ederken, birgün hazretimizden aldığım **"Silsile-i Âliyye"**deki veliler zincirinin 53. sırasında "Terzi Baba"mı gördüm. Bir anda bunun **"Necm"** sûresiyle aynı sayıyı taşıdığını görünce de bunun yani **"53"** sayısının bir **"şifre"** olduğunu; Kûr'ân'da **"Terzi Baba"**mın müjdelendiğini, hatta **"kasem"** edildiğini, Cenâb-ı Hakk'ın bazı ilâhi hakikat ve tecellilerini bu **"53 şifresiyle"** beyan ettiğini yaptığımız çalışma ve araştırmalar ile de tespit ettik.

Kûr'ânda **53** sayısı ile ifade edilen şifre sayısının yoğun olarak **"Necm"**in hakikatlerini anlatmakla beraber diğer sûre ve âyetlerde Hz. Rasûlüllah (s.a.v.) in şahsiyetinde ve hakikatinde, **"Mescid-i Harem"** ve **"Mescid-i Nebevi"**de farklı tecelli ve fetihlerde hep **53** sayısının rumûzunu ve özelliklerini müşahâde ettim.

Allah'ın hidâyet ve lûtfuyla ulaştığım bazı bilgi ve tecellileri de size aktarmak istiyorum.

"Necdet" ismi daha önce değindiğimiz gibi, **"Necat"**tan gelen bir isimdir.

"Necat" ise, *kurtuluşa erdirme, halâs olma ve selâmete erdirme* gibi anlamlar taşır.

İsm-i **"Necdet"** arapça harfleri olarak aşağıda görüldüğü üzere olup; ebced sistemine göre şöyledir: **نجدة**

ن	(nun)	50
ج	(cim)	3
د	(dal)	4
ة/ت	(te)	400 = <u>457</u> olarak yazılır.

"Necat" ise, **نجات**

ن	(nun)	50
ج	(cim)	3
ا	(elif)	1
ت	(te)	400 = <u>454</u> (4 + 5 + 4) = 13 olarak yazılır.

(Necdet) **نجدة** yazılışını Kûr'ân alfabesindeki, alfabetik sıraya göre yazalım,

ن (nun) 25

ج (cim) 5

د (dal) 8

ة/ت (te) 3 = 41 (harf tertibi)

"Necdet" yazılışını Türkçe alfabe sırasına göre yaptığımızda;

N + E + C + D + E + T

(17 + 6 + 3 + 5 + 6 + 24) = 61

Silsile-i Şerifte "**Terzi Baba**"nın sırasının **53** olduğunu; aynı zamanda Necm Sûresinin 53. Sûre olduğunu ve bunun da O'na ulaştıran şifre olduğunu belirtmiştik.

Şimdi buraya kadar çeşitli şekillerde sayılarla elde ettiğimiz "**Necdet**" yazılışını altalta yazalım.

Ebced hesabına göre, **457**

Kûr'ân alfabesine göre, **41**

Türkçe alfabeye göre, **61**

Silsile ve Necm 53 idi.

"Necdet"i anlatan bu sayıların toplamı 612 çıkar.

Bu da (61+2) = 63 olur,
ki Peygamberimizin yaşam süresi ortaya çıkmış olur.

Ebced hesabındaki "**Necdet**" yazılışına **457** ye bakalım;

Bu sayının içinde **53**'ün nasıl gizlendiğini görelim,

457 = 57 - 4 = 53

457 nin içinde aynı zamanda bir başka şekilde Türkçe alfabesindeki "**Necdet**" sayısını şöyle elde edebiliriz.

457 = 57 + 4 = 61

(53) → **457** nin özü ve çekirdeği olmakla beraber,

(457) ise, → **53** ün zuhur mahalli ve perdesidir.

457 deki rakkamların neyi ifade ettiklerine de bakalım.

(4) → “İslâmın hakikati ve mertebeleri”

(5) → “İslâmın esasları ve Hazarat-ı Hamse”

(7) → “Sıfat-ı Subutiye ve Nefs mertebeleri”

İki değişik sistemle yazılan “Necdet” sayılarını toplarsak
53 + 61 = 114 elde edilir.

(114) bilindiği gibi Kûr’ân-ı Kerîmin sûre sayısını bizlere vermektedir.

Kûr’ân-ı Kerîmde bir de **13** mucizesi vardır.

(13) sayısı Kûr’ânın ve “**Hakikat-i Muhammediye**”nin **şifre** sayısidir.

Bunu çok basit misâllerle görebiliyoruz.

Fatiha (ilk sûre) **7** âyet

Nas Sûresi (son sûre) **6** âyet; ikisinin toplamı **13** eder.

13 mührü Kûr’âna vurulmuştur.

Hz. Rasûlullah’ın doğumu, **571** (5 + 7 + 1) = **13** eder.

Mekke’de kalış süresi, → **13** yıldır.

Kâ’be-i Şerif’in yüksekliği, → **13** mt. dir.

Hac ibadetin bitiş tarihi, → **13 Zilhicce**’dir.

40 sayısı ise,

Hz. Rasûlullah’ın kemâlât yaşı, peygamberlik yaşı

ve ayrıca **م (mim)** harfinin de ebced’deki karşılığıdır.

Şimdi bu girişi yapıp bazı bilgi aktarımından sonra sayıların dilinden “**Terzi Baba**” kitabını okumaya çalışalım.

40 ile **13** ü yani Hz. Rasûlullah’ın rûhaniyet yönü ile **kemâlât** ve **risâlet yaşının** birlikteliği **40 + 13 = 53** eder.

Yani **53** ün sayısal oluşumunda **40** ile **13** ün yoğunluğu ve tezahürleri vardır.

Evet Hz. Rasûlullah’ın gerek şahsiyeti gerekse hakikati itibariyle **13** ile **53** arasındaki bağı daha yakından görmeye çalışalım.

Hz. Peygamberimiz (s.a.v.) Medine’ye hicret ettiklerinde **53** yaşında idiler.

Hz. Peygamberimizin bir ismi de “**Ahmed**” dir.

“**Ahmed**” Kûr’ân’da sadece bir yerde, **61.** Sûresinin **6.** âyetinde geçmektedir.

61. Sûre (6 + 1) = **7**; **6.** âyet, ki onunla (7 + 6) = **13** dür.

Ahmed احمد , hamd kökünden ism-i tafdil olup, *herkesten daha çok öven, herkesten daha çok övülendir.*

Allah'ın birliğini ve tekliği ifade eden احد **Ahad'a** bir م (**mim**) ilâvesi ile احمد **Ahmed** oluştuğunu görüyoruz.

Yani احد **Ahad'a** (13) e bir م (**mim**) ilâvesi 40 ile 53 ortaya çıkıyor.

احد **Ahad** ise

ا (elif) 1

ح (ha) 8

د (dal) 4 = 13 eder.

(Ahmed → Necdet'te) veya **(Necdet → Ahmet'te)** gizlenmiştir.

Burada bir başka hususu da gözden kaçırmayalım.

"Ahmed" 61. Sûrenin 6. âyetinde idi; (6 + 1 + 6) = **13** ettiğini görüyoruz.

Ayrıca (61 + 6) = **67** eder ki, o da **"Allah"** lâfzının karşılığı idi. (*)

Bir başka önemli husus ise, **61.** Sûre idi.

O da Necdet'in Türkçe yorum karşılığı var idi. Az yukarıda Necdet'in ifadeleri olan (457 + 61 + 53) = **571** ettiğini; bunun da Peygamberimizin doğumu olduğunu görüyoruz.

Demek ki, bu ifadelerden **Hz. Muhammed'in doğumuna** ve **Hakikat-i Muhammed-i tecellilerine giden yol ve adres** de gösterilmiş oluyor.

(*) **"Allah"** lâfzı vb hususlarla ilgili olarak, *Kelime-i Tevhid kitabında bilgi verildi*

SAF SÛRESİ 61/6. âyetinde şöyle buyruluyor:

﴿٦﴾ وَ إِذْ قَالَ عِيسَى ابْنُ مَرْيَمَ
يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ إِنِّي رَسُولُ اللَّهِ إِلَيْكُمْ
مُصَدِّقًا لِمَا بَيْنَ يَدَيَّ مِنَ التَّوْرَةِ
وَمُبَشِّرًا بِرَسُولٍ يَأْتِي مِنْ بَعْدِي اسْمُهُ أَحْمَدٌ
فَلَمَّا جَاءَهُمْ بِالْبَيِّنَاتِ قَالُوا هَذَا سِحْرٌ مُبِينٌ ﴿٦﴾

ve iz kale iysebnü meryeme

ya beniy israiyle inniy resûlüllahi ileyküm

mûsâddikan lima beyne yedeyye minettevratı

ve mübeşşiren biresûlin ye'tiy min ba'diy ismühu ahmedü

felemma caehüm bil beyyinati

kalu haza sıhrün mübiynün

Meâlen,

"Hani meryemoğlu İsâ da Ey İsrailoğulları ben size Allah'ın elçisiyim, benden önce gelen tevrati tasdik eden ve benden sonra gelecek olan AHMED adında bir peygamberi müjdeleyen kimse olarak geldim, demişti."

$$61/6 (61 + 6) = 67 (6 + 7) = 13$$

Bu âyet-i Kerimeden yola çıkarak mevzuumuza farklı anlamlar kazandırmaya çalışalım inşallah.

Âyette geçen **"Ahmed"**ten maksat, Peygamberimiz (s.a.v.) dir. Kaynaklara göre İsâ (a.s.) ile Rasûlüllah (s.a.v.) in hicreti arasında **630** yıl vardır, ki sıfırı attığımızda (**630**) **63**, peygamberimizin yaşı olarak kalıyor.

Burada Cenâb-ı Hak **"Mertebe-i İsâ"**dan **"Ahmed"**in geleceğinin müjdeliyor.

"Ahmed"in sayı şifresi bilindiği gibi **53** idi. Buraya dikkat ederseniz **61.** sûre ile **53**'ün geleceği müjdeliyor.

Şu hadisi şerifi nakledip konumuzun aslına **"Terzi Baba"**ya dönelim.

Hadis; Rûh'ül Beyan cilt9 Shf. 48

[Ashab-ı Kiram, **"Ey Allah'ın Rasûlü bize kendinden haber verir misin?"** dediler,

(s.a.v.) de **"Ben İbrahim'in duası, İsâ'nın müjdesiyim. Annem bana gebe kalınca Şâm'daki Busrâ şehrindeki köşklere aydınlattan bir nûrun kendisinden çıktığını görmüştür."**]

Hemen hemen bütün kaynaklar **İsâ** (a.s.) in zuhurundan bahsederken **Şam'a** ineceğini belirtiyorlar.

Bazı kaynaklarda ise, **Şam'daki** **أُمِّي** (**Ümeyye**) câmiine ineceğinden bahsederler.

أُمِّي (**Ümeyye**) ise

ا (elif) 1

م (mim) 40

ى (ye) 10

ى (ye) 10 = 61 dir.

Zuhuratlar mevzumuzda belirttiğim gibi **Terzi Babam**'ın yıllar önce gördüğü bir zuhuratında "**Mescid-i Harem'de kendisine mânen sunulan bir kapı vardı.**"

Bu zuhuratın devamı olduğu için burada tamamını belirtemiyorum.

1999 yılı Umre ziyaretimizde bu kapıyı birlikte müşahâde etmiştik. Kapının ismi de "**Kehribariyye Şam**" idi, kısaca "**Şam Kapısı.**"

Acaba niye "**Şam**" ismi verilmişti?...

Bunun hikmeti ne olabilirdi?... diye epey düşüncelerim olmuştu.

Burada "**Şam**"dan maksat, bir müjdeyi "**Lisân-ı İsâ**"dan bildirmektir.

Müjdelenen, müjdeyi veren, isim, âyet, ve sûre numaralarını, hep birlikte düşündüğümüzde, "**Terzi Baba**", "**Lisân-ı İsâ**"dan kendi gönül kavmine, kendisinin "**Ahmed**" in zuhuru (**53**) olarak geleceğini müjdelemesidir.

Bu müjdeyi veren sûre numarasına baktığımızda **61** idi.

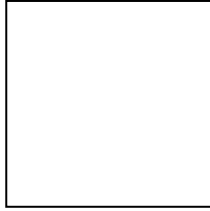
Bu sayının daha önce de belirttiğimiz gibi "**Necdet**" isminin özelliklerini taşıyan **Türkçe** alfabedeki karşılığı idi.

O hâlde (**61**), → O'nun "**İseviyyet**" yönünün hakikatini açıklayan ve (**53**) ün "**Ahmed**" in müjdesini veren şifre sayılarından birisidir.

Ahmed أحمد üzerinde biraz daha düşünelim.

Daha çok **hamd** eden, çok övülmeye lâyık olan, çok sevilen beğenilmiş ve de Hz. Peygamberimizin ismi'dir.

(mim) م ح (ha)

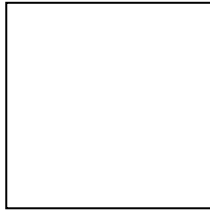
→ “Ahmed” in İslâm’ın sembolü olan **kare** üzerinde görelim

(dal) د ا (elif)

(Ahmed) أحمد isminin başındaki ا (elif) i kaldırdığımızda ne olur?

- Cevap : أحمد → حمد (Hamd) ortaya çıkar.

(mim) م ح (ha)

(dal) د ا (elif)

Tekrar ا (elif) i, حمد (Hamd) isminin başına ilâve ettiğimizde

→ (Ahmed) أحمد ki, حمد (Hamd) ın taşıyıcısı olur.

(mim) م (ha) ح

(dal) د (elif) ا

“Ahmed” (53), “Liva-ül Hamd” sancağının taşıyıcısıdır. Ümmet-i Muhammed’ in bütün duaları da, bu hamd sancağının altında toplanmak içindir. İşte Terzi Babam’ın zuhuratındaki “Şam” kapısından içeri girenlere bu hamd sancağının altında toplanma müjdesi veriliyor.

"Hamd"ı bütün mertebeleriyle taşıyan da "İnsân-ı Kâmil"dir.
Zira Kûr'ân-ı Kerîm "elhamdü lillâhir rabbil âlemiyn" diyerek başlıyor.

Bunun içinde (53), "İnsân-ı Kâmil"ın özel şifre ve rumûzudur.

İnsân-ı Kâmil ebced'de $\text{اِنْسَانَ كَامِلًا} \rightarrow 253$ 'tür

elif - nun - sin - elif - nun - kef - elif - mim - lam
(1 + 50 + 60 + 1 + 50 + 20 + 1 + 40 + 30) = **253**

Peygamber Efendimizin doğum tarihi **571** den
Kûr'ânın toplam sûre sayısı **114** ü çıkarırsak,
Yani (571 - 114) = **457** ortaya çıkmış olur.

Bunların haricinde **13** sayısı ile ilgili olarak;
Terzi Babamın evinin numarası **13** tür.
Ayrıca arabasının plaka numarası **436** yani (4 + 3 + 6) = **13** tür.

Burada şunu söylemem gerekirse,
(53) "Terzi Baba", (13) sayısının yoğunlaşmış hâli "**Necdet**" ismi,
"**Hakikat-i Muhammedi**"nin tecelli ve zuhur mahallidir.

Burada bir düşüncemi daha ilâve etmek istiyorum. Genelde iki cihan serveri, kâinatın Efendisi, insânlığın rehberi, sevgili peygamberimizi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) in ismi anıldığında hemen iç dünyamızda onu bildiğimiz kadarıyla, onun sûretinin ve siretinin özelliklerini tahayyül ederiz.

Efendi babamız N. A. Uşşâki Hazretlerini muhabbet bağı ile gördüğüm her durumda Peygamber Efendimize ne kadar da benziyor ifadelerini şuurumda canlandırmışımdır.

Gerçi Ümmeti Muhammedin hepsi O'ndan olması dolayısıyla ona benzerler, ancak bu hakikatler çoğunluğunda bâtında kaldığından zuhurda görülemezler.

İşte sayılar, özellikle de **13** ile **53** arasındaki bu gizemli bağda mânâlar, arasındaki bağı anlatıyor.

Kûr'ân-ı Kerîm'de toplam harf sayıları çeşitli dönemlerde bazı müfessir ve âlimlerce ele alınıp incelenmiştir.

Zemahşeriden alınan kaynak çalışmaya bakarak harf sayısına göre şu çalışmayı yaptık.

Elimizdeki Kûr'ândaki toplam harf sayılarına bakarak aşağıdaki harflerden meydana gelen (**Necdet**) نَجْدَة in yazılışına bakalım;

ن	(nun)	26555
ج	(cim)	1322
د	(dal)	1778
ت	(te)	10476

Bu sayılardan açık olarak anlaşılacağına göre Kûr'ân-ı Kerîmin içinde dağınık vaziyette en az **1322** adet "**Necdet**" ismi bulunmaktadır.

40131 sayısı ile **Necdet** yazılmış olur.

(40) + (13) = 53 ve buradaki **1** ise, **53** ün tekliğini gösterir.

Buraya **40131** sayısına iyi bakın, **53** ü göremediğinizi hemen söyleyeceksiniz, ancak acele etmezseniz **53** ün perdeli olduğunu görürsünüz.

Burada **40 + 13 = 53** varlığını görüyoruz; **1** ise, **hakın birliğini** ifade eder.

Yukarıdaki işlemlerde **53** oluşurken, **13** yani "**Hakikat-i Muhammed-i**" ile Hz. Muhammedin kemâlât ve Peygamberlik yaşının **40**'ın bu sayıların içerisinde de yer alıp, **53**'ü oluşturmalarının daha önceki çalışmalarımızı da tasdiklediğini görüyoruz.

Burada kısaca harflere de değinmek istiyorum.

ن (nun) harfi (**Necdet**) نَجْدَة in ilk harfi,

(Necm) نَجْم in de ilk harfidir.

ve dolayısıyla (**Necdet**) نَجْدَة in anlatıldığı **şifre harftir**.

م (mim) ise, Hz. Peygamberimizin harfidir.

م (mim) ve ن (nun) harfi, alfabede peşpeşe gelmektedir.

Kûr'ândaki toplam harf sayılarına baktığımızda;

ن (nun) 26555

م (mim) 26422 bu ikisi arasındaki fark **133** tür.

Burada **13** ve **3** ü görüyoruz.

Ayrıca (**13**), peygamberimizin şifre sayısı olmakla birlikte;

(**3**) ise, üç adet م (**mim**) i temsil etmesini ve temsilin de "yakıyn" mertebelerini anlatır.

Az yukarıda da değinmiştik;

"Terzi Baba"nın evinin numarası **13** tür, kat da **3** tür; her ikisini de birleştirelim... alın size, **133**.

Harflerden açılmışken bir hususu daha belirtelim.

نجم (**Necm**), → ن (**nun**) ile başlar, م (**mim**) ile biter.

Aslında (**Necm**) نجم (seyr-i ilâhi) (*ilâhi seyir*)

ن (**nun**) dan → م (**mim**) e yolculuktur.

Biz Necm mevzumuzu daha sonra yine döneceğiz.

Az yukarıda harflerle Kûr'ân'ın bütününde (**Necdet**) نحدة yazdık ve **40131** çıkmış idi.

Nasıl ki,

Kûr'ân, → **Fatiha**'da,

ve **Fatiha**, → **Besmele**'de,

ve **Besmele**, → ب (**be**) de gizlendiyse;

53 de → **40131** in içinde ve → **Kûr'ân**'da öyle gizlenmiştir.

"**Necdet**" de, → "**Necat**"ta gizlenmiştir.

ن (**nun**) harfi için, "**Nûr-u İlâhi**"dir demiştik.

Kûr'ânda "**Nûr**" ile ilgili çok âyetler vardır.

Bunlardan birisi de 61. Saf sûresinin 8. âyetinde

وَاللَّهُ مُتِمُّ نُورِهِ

"vallahü mütimmü nûrihî"

"ve Allah nûrunu tamamlayacaktır," şeklindedir.

Bu meâldeki sûre ve âyet numaralarının sayısal değerlerinin bilmeden, acaba "**Terzi Babam**" ile bir ilgisinin olup olmadığını düşünmüştüm.

Daha sonra açtığımda 61. sûre 8. âyet ile karşılaştım.
(61 - 8) = **53** çıkar.

Hülâsa "**Terzi Baba**" ile yolculuk,
"**Nûr**"un bilinmesi, görülmesi ve o kişinin nûrlanmasıdır.

Bu âyet bir başka yönüyle,
O'nun "**batını velâyetine**" işaret etmektedir.

1960'lı yıllarda Terzi Babam müşsidi Nûsret Tûra Uşşâki Efendimizle günün şartlarına ve imkânlarına göre zaman zaman mektuplar göndererek görüşüyorlarmış; Nûsret babamız o dönemde Necdet Bey'e yazdığı her mektuba "**Gözümün Nûr'u**" diye başladığını hâlen saklanan o mektuplara bakarak gördük.

Onun bu sözleri **ن** (nun) daki "**Nûr-u İlâhiye**"ye nispettir.

Bugün için bu çalışmamıza ise, delil niteliğinde olup, o gün için söylenen bu sözlerinde hayat bulmasıdır.

Kûr'ân-ı Kerîmde Fussilet 41. sûrenin 53. âyetinde;

سُنُرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ
حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمْ أَنَّهُ الْحَقُّ

"senüriyhim ayatına fiyl afakı ve fiy enfüsihim
hatta yetebeyyene lehüm ennehül hakku"

"**yakında onlara ufuklarda ve kendi nefslerinde/özlerinde, canlarında olan âyetlerimizi göstereceğiz, tâ ki, onlar için O'nun hak olduğu ortaya çıksın.**" buyuruluyor.

Afak ve enfüsün birleşmesi ve bilinmesi salık için tasavvuf çalışmalarının da gayesidir.

Sayılarla dikkat edersek; (**41.** sûrenin **53.** âyeti)

(**41**), daha önce söz ettiğimiz gibi "**Necdet**" in Kûr'ân harfleri yönünden yazımı idi; (**53**) ise, bilinen bir gerçek.

Daha önceki **başlarken** bölümünde Terzi Baba'dan söz ederken ona muhabbetle yaklaşanların sezgi ve keşif kabiliyetleri ile ondaki "**Pir**"lik vasfını sezebilirler, demiştim.

"Pir" بـیر Osmanlıca'da;

ب (be/pe) 2

ی / ی (ye/i) 10

ر / ر (rı) 200 = 212 dir.

Peki (Pir) "بـیر" sayısının içindeki özü 53 ü nasıl bulabiliriz.

Şöyle ki, (212), (53) ün dört (4) katıdır. Yani 4 adet 53 tür.

Onlar da "Şeriat", "Tarîkât", "Hakikat" ve "Mârifet" mertebeleridir.

Dört mertebede de Pir oluşunun delilidir de diyebilirim.

53 sayısını kendi aralarında topladığımızda (5 + 3) toplam 8 eder, ki daha sonra izahatını yapacağımız (Necm) نجم in âyet sayısı da 62 yani (6 + 2) = 8 dir.

Cennetlerin de 8 olduğunu düşünürsek burada 8. cennet "zât" cennetinden bahsedilmektedir.

Az Yukarıda geçen "Allah nûrunu tamamlayacaktır," âyetin numarası da 8 idi.

(Cennet) جَنَّتْ kelimesine şöyle bir bakalım sayılarımız bizi oraya taşıyacak mı?

ج (cim) 3

ن (nun) 50

ن (nun) 50

ت (te) 400 = 503 eder.

503 Cennetin ebceddeki karşılığıdır.

İster (50 + 3) = 53 deyin, ister ortadaki sıfırı (0) kaldırın (503); her iki oluşum da 53 ü veriyor.

Ayrıca sayıları yan yana topladığımızda (5 + 3) = 8 eder, ki Cennetin varlığı da mevcut; yani cennetin içinde cennet var.

Buradaki cennet "Nûr-u İlâhiyye"nin harfi ن (nun) un kişinin varlığını sarması ve kuşatmasıdır.

Bir başka açıdan **cennet, (53) ten seyr'dir.**

Bu kitap çalışmamızın belirli bir döneminde Mekke ve Medine'de oldum. Medine'de "Mescid-i Nebevi"nin **41** adet kapısı vardır.

Son kapı **41** den Peygamber Efendimiz selâmlanarak çıkılıyor ve karşımızda da "Cennet'ül Baki" yani "sonsuzluk cenneti" bulunuyor. Buradaki yorumu siz yapın.

"Necdet", "Necat"tan gelir demiştik.

"Necdet" müstakil olarak Kûr'ânda geçmez, ancak aslı "Necat" sadece bir yerde *Mü'min* **40.** sûrenin **41.** âyetinde şöyle geçer:

وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى الذِّجْوَةِ
وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ

"ve ya kavmi maliyed'uküm ilennecati
ve ted'uneniy ilennari"

"ve ey kavmim benim için ne var ki ben sizi necat'a davet ediyorum ve siz beni nar'a (ateşe) davet ediyorsunuz."

40. Sûre olması hem م (mim) in hakikatini anlatır, hem de "hâ mim" ile başlayan **7** sûrenin ilkidir.

"Necat" sözünün bu sûre ve âyetle "Lisân-ı Mûsâ"dan zuhur etmesinin sebebi şudur.

Diğer peygamberlere göre onun ümmetinin çok ve asi olması, onların kurtuluşa daha çok ihtiyaçları olmasındandır.

Bir başka ifade ile de "Hakikat-i Muhammediye"nin "Mertebe-i Mûseviyet"ten seslenişi ve rahmetidir.

Her birerlerimizde mevcut "Nefs-i Firavun"un yenilmesi ancak bu "Necat" ile mümkün olmaktadır.

41. âyet olması da daha önce belirttiğimiz gibi "Necdet" in arapça harfler yönünden yazımıydı. (*)

(*) **41** ayrıca Terzi Babamın ilâhi emâneti üstlendiği yaşı'dır

(Necat) kelimesi, نجات

ن (nun) 50

ج (cim) 3

ا (elif) 1

ت (te) 400 = 454 dir,

ki zaten kendi özü itibariyle (4 + 5 + 4) = 13 tür.

(Necat) نجات in özü, kurtuluşa götüren, hidâyete ulaştırandır.

Dikkat edilirse, sayı olarak da 40 ile 41 birbirini takip ediyor,

harf olarak da م (mim) ile ن (nun)

aynı şekilde birbirini takip ediyor.

40 ile 41; م (mim) ile ن (nun) birbirine delil oldular.

İstanbul'un Fethine baktığımızda 1453 ü görüyoruz.

Zahirde → İstanbul'un Fethi,

bâtında ise, → gönüller Fethi'nin müjdelendiğini görüyoruz.

"Necm Sûresi" Gelelim "Necm" (Yıldız) نجم e;

(Necm) 53. sûre, 62 âyet,

360 kelime, 1405 harf

ve sonunda da "Secde Âyeti" vardır.

"Secde Âyeti", bilindiği gibi

okuyanların ve dinleyenlerin secde etmeleri vacib'tir.

(Necm) نجم üzerinde (Necdet) نجدة yazımı şöyle oluşuyor.

ن (nun) 135 adet

ج (cim) 12 adet

د (dal) 27 adet

ت (te) 64 adet

238 toplam (2 + 3 + 8) 13 eder

"Necdet"ten "Necm"i çıkarırsak
(457 - 93) = 364 çıkar ki
(3 + 6 + 4) = 13 eder
ve bu "İlâhi seyr" in gözler önüne
serilmesidir.

Terzi Baba **1938** (Rumi **1353**) yılında Tekirdağ'da doğmuştur.

Bu sayının içindeki ifadeleri görelim:

1938 de **19** var,
ki bu "**İnsân-ı Kâmil**"in rumûzu
ve "**besmele**"nin hakikatini anlatır.

1938 de **93** vardır,
ki o da "**Necm**" idi.
Necm Sûresi Terzi Baba'nın doğum tarihine yazılmıştır.

Necm Sûresi **62** âyettir.
Bu âyetleri peşpeşe topladığımızda **1953** çıkar,
ki açık olarak **19** ve **53** ün varlığı ortaya çıkıyor.

Bu yıl tarih olarak da Terzi Babamın tasavvuf çalışmalarına başladığı yıldır.

Ayrıca **1938** e "**Hakikat-i Muhammediye**" mührünü vurmuştur.

Şöyle ki, $(1 + 9 + 3) = 13$

Terzi Babamız **Nüket Hanım Validemiz** ile mürşidlerinin işaretleriyle evlenmişlerdir.

(Nüket) نُوْكَتْ ise,

ن (nun) 50

ك (kef) 20

ت (te) 400

470 dir.

O da tıpkı (Necdet) نَجْدَةٌ gibi,

ن (nun) harfiyle başlar → ت (te) harfiyle biter .

"Nüket" **470** ile "Necdet" **457** arasında **13** vardır.
Zaten Nüket Anne'nin vechine doğru baktığınızda "**ilâhi nûr**"un esintilerinin ve yansımalarını görmemiz mümkündür.

"Nüket" ismi "**ışık - muhabbet**" kelimesiyle aynı değerdedir.

“Işk - muhabbet, aşk)” عشق

ع (ayn)	70
ش (şın)	300
ق (kaf)	<u>100</u>

“Necdet”ten, “Işk”a giden yol **13** tür. Sarmaşık sarıldığı yeri nasıl istila ederse, “Terzi Baba” da girdiği insân gönünü ve vücûdunu öylece kuşatıp istila etmektedir.

470 eder ki “Işk” ve “Nüket”

Aşk lâfzı, sarmaşık demek olan “**ışk**” kelimesinden alınmıştır. Allah’tan başka herşeyden geçmektir.

“**Işk – Muhabbet**” ile **Necdet** arasında **13** şifresi vardır. O hâlde “**İsm-i Necdet**” aşkında kemâl-i’dir.

Terzi Babamın şu anda iş yeri olarak kullandığı eski evinin numarası **35** tir yani **53** sayısının (ancak sağdan okunmasıyla) gizli yazılışdır.

Muhterem Dostlarım!

İslâm dininin beş ana esasından birisi olan ve Mi’rac hükmünde bulunan “**Namaz**” konusuna da biraz değinelim.

Bilindiği gibi Terzi Babamın “**Salât ve Ezan-ı Muhammed-i**” adlı meşhur bir eseri bulunuyor. Konumuz rakkamların diliyle o’na ulaşmak ve tanımak olduğu için; biz de o’nun bu “**Salât**” adlı eserinden esinlenerek namaz (**salât**) oluşumuna değinmek istiyoruz.

“**Salât**” adlı eserin hemen baş sahifesinde günlük olarak bir müslümanın bilinçli, ya da bilinçsiz olarak “**namaz**”ı ifaya çalışırken şu atmosferin içerisinde yolculuk yaptığı görülüyor.

(“**Salât**” adlı Terzi Babamın eserinde bir günlük namaz oluşumu şöyle,)

Niyet	13 defa
Sübhoneke	15 defa
E. Besmele	15 defa
Fatiha	40 defa

(Not: Liste uzun tuttuğu için tamamını belirtmeden namazın sonunda oluşan toplam değeri yazdık aşağıya çıkardık.)

Toplam 1494 (1 + 4 + 9 + 4) = **18**

(**18 bin âlemin** namazdaki mevcudiyeti ve oluşumu belirtiliyor.)

Peki bu oluşumda **53**'e, "**Terzi Baba**"ya nasıl ulaşırız.

$$1494 \rightarrow \boxed{1} + 49 + 4 \rightarrow (49 + 4) = \underline{53}$$

→ "**Salât**"taki "**Terzi Baba**"

Buradaki **1** Hakk'ın birliğini, "**ahadiyet**"ini temsil ediyor.

Az önce sıralanan namazın bütün erkânını belirten sayılar ve onun toplamı **53**'ün açılımı ve tanıtımı niteliğindedir.

53 ise, "**Terzi Baba**"nın (İnsân-ı Kâmil'in) rumûzu idi.

Burada şu soru akıllara gelebilir.

"**Salât**" adlı eserindeki bu ifadeler belirli bir mezhebin (hanefi) görüşüne göre düzenlenmiştir.

Diğer mezheplerde bu ifadeler farklı çıkacağı için sonuçta farklı olmaz mı?

Cevab : Böyle düşünülse dahi dinimizdeki namaz olgusu "**Salât**" ile ifade ediliyor; âyetlerde sürekli "**salât**" olarak geçiyor.

صَلَاة (Salât) ise,

ص 90 → Cenâb-ı Hakkın sıfat âlemi

ل 30 → Cenâb-ı Hakkın lâhud âlemi

ا 1 → **Ahadiyyet Mertebesi**

ة/ت 400 → **Tevhid Mertebesi**

$$\underline{521} \quad (52 + 1) = \underline{53}$$

"**Salât**"taki sonuç oluşumu **53**'ü vermekle birlikte yukarıda belirtilen soruya da cevap niteliğindedir.

Son olarak "**Salât**" olgusunun ebced'deki karşılığının **521**; o'nun da kendinde $(52 + 1) = \underline{53}$ 'ü gizlediğini görüyoruz.

Dikkat çekici önemli bir başka sonuç daha burada belirginleşiyor.

O da şu ki;

53 sayısı 40 ile 13'ün toplamı idi.

"**Salât**"taki **521**'de **40** ile **13**'ün çarpımının **1** fazlasıdır, ki o da **53**'ün **1**'liğine işaret etmektedir.

Bir günlük namazı 40 rek'at olarak ele alırsak 13 üzere "**Hakikat-i Muhammedi**" bir "**salât**" olgusu karşımıza çıkar. Bu da gerçekten çok büyük bir lütûftur.

Sayıların diliyle "Salât"ı târif etmemiz gerekirse şöyle diyebiliriz.

Bizce salât, "53 (Terzi Baba)" sırrı içerisinde sonsuz âlemleri seyretnme nimetidir; ya da seyr'dir.

Yüce Peygamberimiz (s.a.v.)in Mi'rac'tan ümmetine getirdiği "salât" hediyesinin bu olduğunu düşünüyorum.

Ölümlerin ardından bilindiği gibi 7, 40, 52 gibi geceler düzenlenir. Bunların toplamı 99 olmakla beraber 53. gece bu kemâlât tamamlanmış oluyor.

53 burada ölümün kemâlâtıdır.

Hazretimizin yetişmesinde en büyük emek sahibi olan muhterem zât Nûsret Tûra Efendimizdir. Nûsret ile Necdet arasındaki bağı sayılar yönünden şöyle açıklayabiliriz.

نُصْرَت (Nûsret) ismi

ebced hesabında;

ن (nun) 50

ص (sad) 90

ر (rı) 200

ت (te) 400 = 740 eder.

ve alfabetik sırayla

ن (nun) 25

ص (sad) 14

ر (rı) 10

ت (te) 3 = 52 eder

"Nûsret"ten "Necdet"i çıkartırsak (740 - 457) = 283

yani (2 + 8 + 3) = 13 ortaya çıktı.

Yani "Nûsret" ile "Necdet"ın muhabbeti "Hakikat-i Muhammediye"yi zuhura çıkardı.

Burada bir başka yöne de dikkat çekelim;

نُصْرَت (Nûsret) ile نَجْدَة (Necdet) in arapça orjinal yazılarına

bakarsanız her iki isim de

ن (nun) harfiyle başlar → ت (te) harfiyle de sona ererler.

"Nûsret"teki ve "Necdet"teki

bu ن (nun) ve ت (te) harflerini çıkartırsak ;

(Nûsret) نُصْرَت te → صِر (sır) kalır.

Burada **صِر** (sır) dan maksat

“Nûsret”te gizlenen sırr’ın “Necdet” olmasıdır.

نَجْدَةٌ (Necdet) teki **جَدُّ** (ced/ata) kalmaktadır,

ki bu da “İsm-i Necdet” in “İsm-i Nûsret”in de aynı zamanda **atası, kökü** olduğu anlaşılıyor.

Nûsret Babamızın ilâhi emâneti Terzi Babamıza vermeden önce söylediği, “**Benim sebebi vücûdum sen imişsin,**” sözü aslında buraya vurgudur.

Ayrıca “**nasrun minallahi**” ve “**fethun kariyb**” âyeti ile de, “**size yakın bir fethi Allah’ın yardımıyla müjdeliyorum,**” derken aynı konuya vurgu yapmıştır.

Dilerseniz bu âyet üzerinde biraz duralım.
Acaba müjdelenen nedir?...

SAF 61. Sûre 13. Âyet

﴿١٣﴾ وَأَخْرَىٰ تُحِبُّونَهَا نَصْرٌ مِّنَ اللَّهِ
وَفَتْحٌ قَرِيبٌ وَبَشِيرٌ لِّمُؤْمِنِينَ

ve uhra tühıbbuneha nasrün minallahi
ve fethun kariybun ve beşşiril mu’miniye

Ve kendisini sevdiğiniz bir başka -nîmet de- vardır ki: O da Allah’tan bir zaferdir ve yakın bir fetihtir ve mü’minleri müjdele.

61 daha önce zikrettiğimiz gibi **Necdet’in** isimlerinden biri idi. **13** ise, açık beyanı ortadadır.

Az önce yukarıda **نُصْرَةٌ** (Nûsret) harflerinin alfabetik toplamının

52 olduğunu, bunun da Nûsret Tûra Efendimizin silsile-i Şarifteki yerini anlattığını açıklamıştık.

Bu âyet-i Celile’de var olan müjdelerden bir tanesi de **hilâfet mer-tebesidir.**

Lisân-ı Nûsret’ten kendisinden sonra gelecek olan halifesi “**Terzi Baba**”nın müjdelenmesidir.

Diğer müjde ise, bunun devamı olup, sûre ve âyet numaraları ile zuhura gelmektedir. Onlar da **61** ve **13** idi.

Burada **61** ile, "**Terzi Baba**"nın ismine atıf yapılmaktadır.

13 ile de, O'nun, **Muhammediyet** mertebesinden zuhuruna işaret edilmektedir. Kısaca "**Gönül Mekke**"sinin fethi müjdelenmektedir.

Hazretimizin İlâhiyat okulunda eğitim almak isteyen bir talibliye kendileri günlük olarak yapması gereken vird ve amelleri o kişiye yazdırarak söylerler.

(Zaten bunlar irfan mektebinin seyr defterinde de mevcuttur.)

Günlük olarak yapılması gereken virdleri sıralarken Mülk sûresinin okunması da vardır.

Mülk Sûresi Kûr'ânın **67.** sûresidir. **1313** harftir. (*)

Dikkat edilirse **67.** sûre bize doğrudan $(6 + 7) = 13$ sayısını verdiği gibi, **1313** harf sayısı da **2** adet **13** ün zahir ve bâtın olarak varlığını gösteriyor.

İşte kendileriyle tanışıp biad eden kiblesini ona doğru çevirmeyi başaran bir salık, daha attığı ilk adımlarda bu sûrenin kapsam alanına girdiğinden "**Nûr-u İlâhiyye**"nin eşsiz güzellikleriyle tanışıyor ve görmeye başlıyor; **13** sayısından, "**Mertebe-i Muhammediyye**"den aydınlanmaya başlıyor.

Bu da buradaki "**ilâhi seyr**" sisteminin nasıl ahenkli çalıştığını göstermektedir.

Konu Mülk Sûresi iken, küçük bir hatıramı da nakledeyim. Yıllar önce Hazretimize biad ettikten sonra günlük virdlerimin arasında hergün Mülk sûresinin okunuşu da vardı. O tarihten itibaren prensip hâline getirdiğim, kendilerini her ne zaman ziyarete gittim ise, gerek iş yerinde gerekse başka yerlerde, onun kapısına gidene kadar Mülk Sûresini okur, başta Hz. Peygamberimize olmak üzere, kendilerine ve Nüket annemize atfedip huzurlarına öylece girerdim ve hâlen devam etmekteyim.

ن (nun) harfinin "**Nûr-u İlâhiyye**" olduğunu söylemiştik.

نور (nur) ise, ebcedde

ن (nun) 50

و (vav) 6

ر (rı) 200 = 256 elde edilir. Aslı $(2 + 5 + 6) = 13$ çıkar

(*) Elmalı H. Yazırın Hak Dini Kûr'ân dili adlı eserinden

Ayrıca "Nûr Sûresi" nde **62** âyet, **1316** kelime, **5330** harftir.

(Necdet) نَجْدَةٌ in ilk harfi olan ن (nun) un, bu sûrede açık tezahürü vardır.

"Necm Sûresi"nde de **62** âyet vardı.

Nûr Sûresi, **1316** kelime, **13** ve **16** dır.

16 ise, **457** nin (4 + 5 + 7) = **16** dır, ki **457**'nin kısa yazılışıdır.

5330 harfte ise, **53**'ün açık olarak varlığını görüyoruz.

Kûr'ân-ı Kerîmi güzel ve ahenkli kurallara bağlı olarak okuduğumuzda "İklâb" denilen tecvid kaidesiyle karşılaşırız.

İklâb, tecvid ilminde dönüşüm ve döndürme demektir.

Sakin ن (nun) veya tenviden sonra ب (be) harfi gelirse

ن (nun) harfini veya tenvini م (mim) harfine çevirerek okunur.

Sakin ن (nun) → Harekesi olmayan harf

Tenvin ise, (nunlamak) demektir.

Örnek, مِنْ بَعْدِ iklâb kuralı مِمَّ بَعْدِ olarak okunur

ve ن (nun) م (mim) e dönüştürülür.

Şöyle ki Cenâb-ı Hakk'ın açık bir kitabı olan İnsân-ı Kâmil'de ve özel olarak da Terzi Baba'da faaliyet sahasına giren bir salik üzerindeki hareketini "gölge varlığını" düşürdüğünde, sakinliğe, sükûnete ermiş olur. Yani **sakin** ن (nun) olmuş olur.

Bundan sonra da kendisindeki dönüşüm ile "**Nûr-u Muhammediye**"yi okumaya idrak etmeye başlar.

Böylece ve ن (nun) م (mim) e dönüştürmek sûretiyle de "**tertil**" üzere okumuş, hem de hükmü vacib olan **iklâb** kuralını uygulamış olur.

İklâb'ın sayısal değeri de bu gerçeği ifade etmiyor mu?...

اقلب (İklâb)

ا (elif) 1

ق (kaf) 100

ل (lam) 30

ب (be) 2 = 133 çıkar.

Hatırlayınız Kûr'ânın tamamı üzerindeki harf çalışmamızda,

ن (nun) م (mim) arasındaki fark **133** çıkmıştı.

Hem **13**, hem de **3** var; dolayısıyla çalışmamıza bir bütün olarak bakıldığında birbirlerini tamamlıyor ve tasdikliyorlardır.

"40" "41" de gizlendi

م (mim) ن (nun) ile açığa çıktı

م (mim) bâtın ن (nun) zahir oldu

"13" "53" ile aşık oldu

د (dal) ج (cim) in delili oldu

Bilen ve bilinen "Necdet" oldu.

Hadisi Şerifte, "**Allahu Teâlâ beytullaha hergün 120 rahmet gönderir. Bunun 60 ı tavaf edenlere 40 ı namaz kılanlara 20 si seyredenlere verilir,**" buyrulur.

Kendi yolumuz ve seyrimiz açısından **120 rahmet** ile **53** arasındaki bağlantıyı açıklamaya çalışalım.

60 rahmet, tavaf edenlere verilir.

(53 - 60) = **7**; bir tavaf da **7 şavttan** ibarettir. Dolayısıyla **tavafın oluşumu** ortaya çıktı.

40 rahmet, namaz kılanlara verilir.

(53 - 40) = **13**; bu rahmette de "**Hakikat-i Muhammediye**" oluşuyor.

20 rahmet, seyr edenlere verilir.

(53 - 20) = **33** (33 ise, **Mescid-i Nebevinin ilk direk sayısıdır.**)

Bu rahmetin dağılım neticesinde ortaya çıkan sayılara bakarsak;
(7 + 13 + 33) = **53** vermektedir.

Bu da ona muhabbet duyanlara gelen **rahmetin** ve **ihsanın kaynağını** vermektedir.

Kısaca; "**Necdet**"ten → "**Necdet**"e

ve "**Necdet**"ten → "**muhabbet ehli**"ne olan rahmettir.

120 ve **53** arasındaki bu ifadeler, **ilâhi birlikteliğin** anlatımıdır.

Atom bilindiği gibi **proton**, **nötron**, **elektron**'dan oluşmaktadır. Bunların baş harfleri "**pe**", "**nun**" ve "**elif**"dir.

Bunların değerlerine bakarsak;

pe 2 → ("**pe**" Osmanlıca'da **پ** **be** harfi yerine geçer)

nun 50

elif 1 = **53** eder, ki varlığın her tarafında mevcuttur, diyebiliriz.

Kûr'ânda **29** sûrenin başında "**Huruf-u Mukatta**" harfleri bulunur. Hazretimizin Kûr'ândaki "**Hurufu Mukatta**"daki yeri, harfi

ن (nun) dur.

Kalem Sûresi ن (nun) ile başlar **52** âyettir.

ن (nun) un içinde bulunan 2 adet ن (nun) نون toplamı

(50 + 50) = **100** eder;

sıfırları çekip (~~100~~) **1** sayısını **52** ye ilâve edersek

(1 + 52) = **53** bulunmuş olur.

Daha önce de belirttiğimiz gibi 1938 Terzi Babamın dünyaya teşrif ettikleri yılı anlatan sayılardır.

Burada 19, 13, 93' ün (Necm'in ebced karşılığı) varlığı mevcuttur.

(Peygamberimizin doğum yılını çıkardığımızda)

(1938 - **571**) = **1367**

Burada iki adet **13** mevcut,

birisi açık, (**13**67); diğeri gizli (6 + 7) = **13** dir.

(13⁶⁷) → (67), ayrıca "Lâfza-i Celâl" ve "Secde"nin de değerini sayı olarak ifade ediyor.

1938 doğum tarihindeki bir başka esrarı da şöyle açıklamak istiyorum.

Aynı sayıyı sondan başa yazalım $8391 - 1938 = 6453$
Doğum tarihinde oluşan açık sayı sondaki **53** tür.

Ayrıca bir sayı daha öne gelindiğinde 6453 görüyoruz.
Onun da başına **1** ilâvesi ile **1453** doğum tarihi de belirlenmiş oluyor, ki o da bilindiği gibi **İstanbulun fethi** idi.

Bu doğum tarihi ile yeni bir çağın başladığını, bu çağın da "Terzi Baba" şahsiyetiyle "Mertebe-i Muhammediye"yi Hz. Rasûlüllah'ın risâletini anlatmak ve yorumlamak şeklinde düşünebiliriz.

Terzi Babamın doğum tarihinden (1938 den)
İstanbul'un fethini çıkaralım;
 $(1938 - 1453) = 485$ ($48 + 5$) = **53**

"Konstantiniye elbette fetholunacaktır. Onu fetheden asker ne güzel asker, komutan ne güzel komutandır."

Konstantiniye Hıristiyanlık, "Mertebe-i İseviyet"tir. O da kaynağını "Muhamediyet"ten alır.

Dolayısıyla Muhammediliğin ve onun ilim mertebesi olan "Mârifetullah"ın **53** sayısal değeri ile zuhura çıkıp **fethini** gerçekleştirilmesidir.

Ayrıca Terzi Babam **fetih yolculuğuna** **1953** yılında İstanbul'da başlamıştır.

53 e biraz daha yakın olalım.

5 ve **3** sayıları neyi anlatmak istiyor?...
53 ve **13** ün ortak rakkamı, **3** tür.

Peki buradaki **3** nedir? ...

"Muhammed" isminde mevcudolan **3** adet **م (mim)** i

ve "yakıyn mertebeleri"ni kendinde cemedendir. (*)

53'ün **5**'i ise, **tek din** olan ve adına **İslâmiyet** dediğimiz ilâhi sistemin işleyişinin sağlayan **5 ana program** ya da İslâmın **5 esasıdır**. Bir başka yönüyle de "Hazarat-ı Hamse"yi anlatır.

(*) Bu konuda geniş bilgi "Kelime-i Tevhid" adlı kitapta verildi.

53 sayısındaki 3 adet م (mim) in genel toplamı da

(40 × 3) = 120 dir.

Dolayısıyla İnsân-ı Kâmil'den taliblilerin gönüllerine akan rahmetin kaynağı da burasıdır.

Değerli Gönül Dostum!

(Necdet) ن ج د ه harflerinin

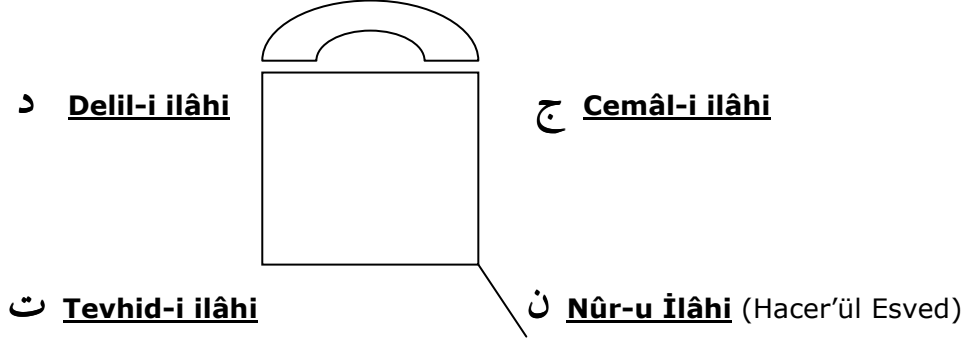
ن (nun), ج (cim), د (dal), ت/ة (te)

(ن - ج - د - ت/ة) yazıp önümüze koyalım.

Seyir anında O'nun zâtına giden yolda oluşan şekillerin sayı değerlerine göz atalım.

Şekillerde de görüleceği gibi "Necdet" ن ج د ه 4 harfi 4 köşeyi temsil ediyor. Herbir harf O'nun zâtına giden yolda bir mertebeyi ifade ediyor. Bu harflerde hep ayak izleri ve secde izleri mevcuttur.

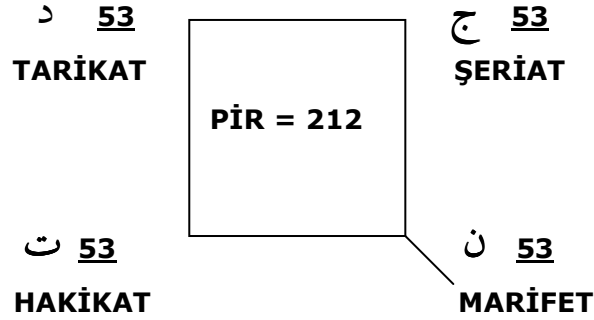
Bu harflerle "Makam-ı İbrahim"den "Makam-ı Mahmud"a erişilir. Seyire harf ن (nun) dan başlanır, yine O'na varılır

Bilindiği gibi İslâmın şekil olarak sembolü "Kare"dir.

ن (nun) harfi aynı zamanda "Mertebe-i Zât" ve "Hacer'ül Esved"i simgeler.

Nûsret Babamız rahmetullahi aleyh, kendilerini "gözümün nûru" diye hitap etmelerinin sebebi bu da olsa gerek...

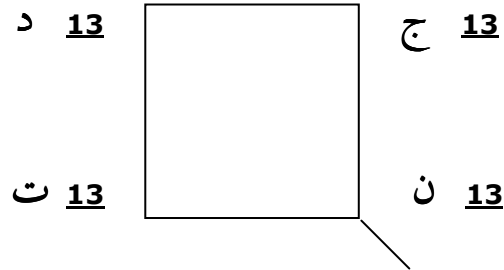

"PİR" kelimesini **212** sayısını verdiğini söylemiştik, ki **4** adet **53** ün ve **4** mertebenin toplamıdır. Hâl böyle olunca bütün mertebelerde "**pir**"lık vasfının delili oluyor.

Tavaf, 7 şaft'tan meydana gelir. O zaman bu çizelgede Tavaf'ın oluşumuna bakalım.
 $(212 \times 7) = \mathbf{1484}$

Bu sayıda **Necdet**'i bulalım $(1 + 48 + 4) = \mathbf{53}$

Bu seyir neticesinde kendini kendisi ile biliyor. "**Küntü kenzen**"deki esrar ortaya çıkıyor.

"**Necdet**"in aslının "**Necat**" olduğunu söylemiştik; **53** de aslının **13** olduğunu belirtmiştik.

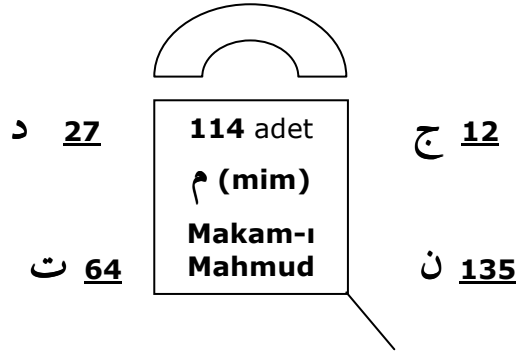
"**Necat**" bütün mertebelerde "**Hakikat-i Muhammed-i**" üzere kurtuluşa erdiren hidâyete götürendir.

Yukarıdaki şekilde görüldüğü gibi **4** mertebenin toplamı $(13 + 13 + 13 + 13) = \mathbf{52}$ dir.

"**53**" ise, bütün bu mertebeleri **kendisinde cem** edendir.

"**Necat**" **454** $(4 + 5 + 4) = \mathbf{13}$

Kendisi **13** olduğu için, **kendi kendisini kurtuluşa erdiren** olmuş oluyor.

Necm yönünden;

Necm Sûresinde "**Necdet**" ismini sayılarla oluşturduk.

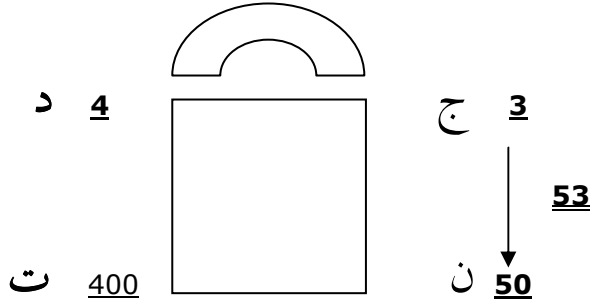
ن 135 adet

ج 12 adet

د 27 adet

ت 64 adet = 238 (2 + 3 + 8) = 13 → "**Necdet**" in

yani **53**'ün **özü 13** olduğu için hep aynı sayı ile "**Necm**"de buluştuk.

Ebcet sayılarıyla "**Necdet**" yazılışı

ن 50

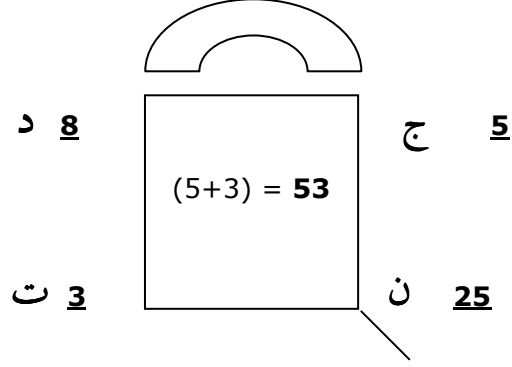
ج 3

د 4

ت 400 = 457 (4 - 57) = **53**

Burada **457**, (**53**) ün zuhur mahallidir.
53 ise, (**457**) nin özü ve çekirdeğidir.

$$8 + 5 = 13$$

Kûr'ân alfabesindeki "**Necdet**" yazılışı

ن 25

ج 5

د 8

ت 3 = 41 Ayrıca ilâhi emâneti yüklendiği yaşıdır.

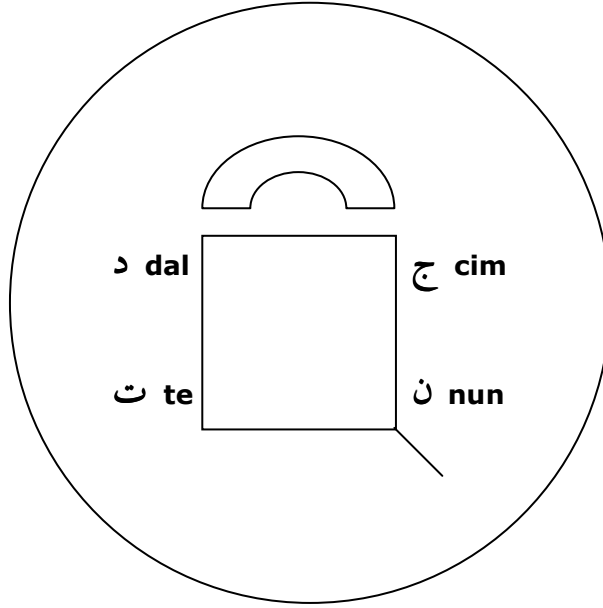
Kûr'ân-ı Kerîm'de Tîn Sûresi 95/3 âyette,

﴿٣﴾ وَهَذَا الْبَلَدِ الْأَمِينِ ﴿٣﴾

ve hazel beledil emiyini

"**Emin belde'ye yemin olsun**" buyuruluyor.

"**Emin belde**"den kasıt dünya üzerindeki Mekke-i Mükerreme ve orada bulunan Harem-i Şerif olmakla birlikte "**İnsân-ı Kâmil**"in gönlüdür.

Emin Belde'de yani "**İnsân-ı Kâmil**"in gönlünde ikâmet edenlere **Mekkî** ya da **Mekkelî** denir.

"**İnsân-ı Kâmil**"in gönlünden, **talibilerin gönüllerine** doğru akan **zât-i işaret** ve **oluşumların kaynağı** bu emin beldedir.

Emin Belde'nin sûre ve âyet numarasına gelince

95/3 yani (9**53**) →

sondaki iki rakkam **53**'ün "**İnsân-ı Kâmil**"in şifresidir.

"**Emin Belde'ye olan yemin**" bir bakıma "**Terzi Baba**"yadır.

(**953**)'ün başına Hakkın tekliğini ifade eden **1** sayısını getirdiğimizde **1953** ortaya çıkar ki **19** ve **53** yanyana sıralanmıştır.

Ayrıca **1953** daha önce açıkladığımız gibi Necm'in âyetlerinin toplamı ile Terzi Babamın tasavvuf çalışmalarının başladığı tarihtir.

Yukarıdaki şekilde de görüleceği gibi Hac ibadeti,
afaktan (ن - ج - د - ت) → نجدة harfleri ile sınırlandırılmış
olan "Emin Belde"ye girip oranın sakini ve misafiri olup, yaşam sağla-
mak, orada **tavaf** ve **semâ** etmektir.

53 üzerinde kısaca şu bilgileri de arz etmek istiyorum.

1999 yılı Umre seyahatimiz esnasında daha önce bir zuhurat ile va-
ki olan mânen kendisine sunulan "Kehribariyye Şami" kapısının
"Mescid-i Harem"de 53 nolu kapı olduğunu birlikte tespit etmiştik.

Medine'de "Mescid-i Nebevi"de minber ile mihrab arasındaki sü-
tun da mânen "Terzi Baba"nın makamıdır. Onun da numarası 53 tür.

Yeri gelmişken küçük bir hatıramızı da belirtmek istiyorum.

2002 hac yolculuğuna giderken önce Mekke'ye gittik; hac sonunda
Medineden döndük. Hem gidiş, hem de dönüş esnasındaki uçak sefer
sayımızın dört rakkamdan oluşan ortadaki 2 sayı 53 idi. Bunun bir hac
seferi olduğunu düşünüp, sefer sayılarının da 53 olduğunu gördüğüm
de, bunun kitap yazım çalışmalarına bir işaret olduğunu düşünüp, çalış-
maları hızlandırıp, bir an önce bitirmem gerektiğini de düşünmüştüm.

Kıymetli Gönül Dostum!

Sizlere Terzi Babamı sayıların diliyle de anlatmaya çalıştım. Şunu
belirtmek isterim, ki sayıların ortaya çıkardığı hakikatler tabii ki bunlar
ile sınırlı değildir. Bu hakikatlerin bir kısmını onun "Kelime-i Tevhid"
adlı eserinde de bulmak mümkündür. Bu bölümü yazım esnasında rak-
kamlara herhangi bir zorlama yapmadan, herşeyin tabii seyrinde oluş-
tuğunu da belirtmek isterim.

Aslında 53 ile ilgili mevzuu bir bölüm olarak değil, müstakil bir kitap
halinde hazırlamak gerekmektedir. Ancak burada bir fikir vermesi yö-
nünden bu kadar ile yetinmek istiyorum.

Kûr'ânı Kerîm kaç âyettir ?

Bu konuda herkes değişik fikirler beyan etmiş; âyetler tek tek top-
landığı hâlde farklı sonuçlar ortaya çıkmıştır. Daha çocukluk çağlarımız-
dan itibaren bizlere öğretilen Kûr'ân 6666 âyettir ifadesine bir türlü
ulaşılammış, bu fikir de nazari bir bilgi olarak kalmıştır.

Bu konuda ehl-i zahiran çeşitli çalışmalar yapmış ancak 6666 sayı-
sının varlığı ortaya çıkmamıştır.

Düşümdüm ki, bu konuda gerçeğe ulaşabilmek ancak gönülden
gelen beyanlarla mümkün olabilirdi.

53 ve **13** görünüşte ayrı ayrıdır;
hakikatte ise, **aynı** olan bu iki sayıyı
önce **53** başa gelecek şekilde bitişik yazalım,
(**5313**)
daha sonra da **13** başa gelecek şekilde
birbirlerinden ayırmadan yazalım.
(**1353**)

Bu iki sayıyı birlikte toplayalım **5313**
1353 (Aynı zamanda Rûmi doğum tarihi)
Toplam **6666**

Allah'ın büyük bir ihsanı olduğunu bu işlemde sadece bu iki sayı ile yani **53** ve **13** ile bu sonuca varılabiliyor.

Ayrıca beşeri anlayışımızın dışına doğru çıkıp, her türlü kayıtlamalardan ve şartlanmalardan sıyrılıp, özgürlüğe doğru kanat çırpığımızda, sayıların esrarıyla buluşuyoruz.

Sayıların hakikatine doğru nüfuz ettiğimizde ise, sayıların bir **elbise** ve **perde** olduğunu farkediyor, onlara dokunduğumuzda ise, "Zât-i İlâhi"nin nâmütenâhi atmosferinde zevk ile insân'ın ve âlemin hakikatinin özelliklerini derk (idrak) edebiliyoruz.

Esasen sayılar, vahyin içinde bizâtihi mevcuttur.

Sayılar "**Kelâm Sıfatı**"nın anahtarı gibidirler.

Onlara dokunup açtığımızda ise, "**İlâhi Kelâm**"ın hitabını hem duyabiliyor, hem okuyabiliyor, hem de seyredabiliyoruz.

Öyleyse sayılara dokunup, onlarla konuşabilmenin ölçüsü ne olmalıdır?....

El Cevab : Kûr'ân'a ve dolayısıyla İnsân-ı Kâmil'e dokunmanın ölçüsünü yine Kûr'ân-i ifadeyle *Vakıa sûresi 56/79 âyetindeki*

﴿ ٧٩ ﴾ لَا يَمَسُّهُ إِلَّا الْمُطَهَّرُونَ ﴿ ٧٩ ﴾

la yemessehu illel mutahherune

"mutahar (tamamen temiz olanlar) **dan başkası ona dokunmaz** (el süremez)," **emr-i ilâhisine göre, tenzil-i mushafa dokunmak şer'an caiz olmadığı gibi Zât'ın hakikatine ve esrarına dokunmak da taharette temizlenmeyenlere câiz değildir.**

Ayrıca bu ifadenin sûre ve âyet numaralarına baktığımızda;

56. sûre ve **79.** âyet (56 + 79) = **135**

135 → (**13**) i ve (**5**) i

sonra da **5** ve **3** ü yanyana getirip, (**53**) ün varlığını müşahade ediyoruz.

Sayılar, **gönülden gelen haberlerin** aynı zamanda **tasdikleyicisidirler** ve öyle olmak zorundadırlar.

Sayılar, "**Zât-i İlâhi**"nin **abd'ına** kendini bildirip, tanıttığı sembollerdir.

ÜMMET ve ÜMMETİM

Ümmet ve Ümmetim ifadelerini sayılarda kısa bir ufuk turu yaparak açmak istiyoruz.

Ümmet : İslâm'da en çok kullanılan kelâmlardan birisi olup, bir peygambere inanıp, onun yolundan gidenler, peygamberin Hakk'a davet ettiği topluluk ve cemaattir.

Kûr'ân'ı Kerîm, "**Ümmü'l Kitap**" yani "**kitab'ın anası**"dır. Hz. Peygamberimiz (s.a.v.) in ümmeti de diğer bütün kavim ve toplulukların anasıdır, kaynağıdır.

Ümmet اُمّت oluşumuna harf ve sayı değerleri içinde bakarsak;

ا elif 1

م mim 40

م mim 40

ت te 400 = 481 (4 + 8 + 1) = 13

13 bir başka ifadeyle "ümmet"tir, "kaynak"tır, **âlemlerin kaynağıdır**.

Peki "ümmetim" kime denir?...

اُمّت "ümmetim" Bunun da harf ve sayı değerlerine bakacak olursak;

ا elif 1

م mim 40

م mim 40

ت te 400

م mim 40 = 521 (52 + 1) = 53

Evet gerçekten akılları donduran bir hakikatle daha yüz yüze gelmiş oluyoruz.

"Rabbi zidnî ilmâ." Amin.

Ümmet, "ana" demektir, "zât" demektir.

Ümmetimin ise, **zât-i tecelli**yi yüklenen, taşıyan; ilâhi emaneti yüklenendir.

İşte bunun da değeri (53) tür. Başka çıkması söz konusu olamaz. Zira bu ilâhi emaneti ancak **"İnsân-ı Kâmil"** taşıyabilir.

Bir yönüyle bütün âlemler,

Hz. Rasûlûllah'ın (**"İnsân-ı Kâmil"**in – 13'ün) **ümmetidir.**

53 de, bu emaneti yüklenen **13**'ün **"Zât"**ın zuhurudur.

Terzi Babamın, Efendimizin 1998 senesi kutlu doğum haftası münasebetiyle yazdığı

"Bana ümmetimin der misin acaba"

"Bize ümmetimin der misin Ya Muhammed Mustafa"

adlı şiirindeki nakarat mısralarını da dikkatlice incelersek; **"Hay"** ismi ile hayat bulup, her an bizlere seslendiğini de müşahade ederiz.

"Ümmetimin" derken aynı zamanda **"Fırka-i Naciye"** ve **"Zaim"** kavmini de düşünebiliriz.

"Allahım hayret ve hayranlığımızı arttır". Amin.

Bu münasebetle **"Bana ümmetimin der misin,"** şiirini de ilâve etmeyi uygun buldum.

BANA ÜMMETİM DER MİSİN ?

Doğdun bu gece efendim sultanım baş tacım,
Seni medhü sena eyledi Allah'ım,
Bu dünyada o kadar çok oldu günahım,

Bana ümmetimin der misin acaba ?

Bize ümmetimin der misin ya Muhammed Mustafa

Senin için var eyledi Hakk bu cihanı,
Nurun kapladı âlemleri her yanı,
Hoş görürmüsün bu gafil günahkârı,

Bana ümmetimin der misin acaba ?

Bize ümmetimin der misin ya Muhammed Mustafa

Evvel gelenler hep müjdeledi seni,
Sen her zaman güzel yenisin yeni,
Bu garip dünyada bilirmisin beni,

Bana ümmetimin der misin acaba ?

Bize ümmetimin der misin ya Muhammed Mustafa

Dünyaya şerefler şanlar verdi varlığın,

Müşriklerden çok çok oldu daraldığın,
Görülmedi hakk yolundan hiç döndüğün,
Bana ümmetim dermisin acaba ?
Bize ümmetim dermisin ya Muhammed Mustafa

Önce sana dendi Muhammed Mustafa,
Gönüllere verdin pek çok hoşluk ve safa,
Var mı ki bende seni anlayacak kafa,
Bana ümmetim dermisin acaba ?
Bize ümmetim dermisin ya Muhammed Mustafa

Mi'racı çıktın orda neler gördün neler,
Muhabbetin taş gönülleri bile deler,
Benim günlerim hep böyle boşa gider,
Bana ümmetim dermisin acaba ?
Bize ümmetim dermisin ya Muhammed Mustafa

Hicret ettin zorlanarak o gün yerinden
Yaraladı müşrikler seni derinden,
Yardım edemedim üzuldüm kederimden,
Bana ümmetim dermisin acaba ?
Bize ümmetim dermisin ya Muhammed Mustafa

Hakkın bayrağını yücelttin göklere
Ümmetlerin yürüttü elden ellere,
Neler düşürdün şu garip gönüllere,
Bana ümmetim dermisin acaba ?
Bize ümmetim dermisin ya Muhammed Mustafa

NECDET ARDIÇ
TEKİRDAĞ
1998

(Kutlu Doğum Haftası için yazılmıştır.)

CÂMÎ ve MİHRÂB

Câmi ismi cem edici, toplayıcı, hâvi ve muhit (*kuşatan ve ihata eden*) bütün evvel ve âhir güzel isimleri ve ahlâkı kendisinde cem etmiş olan İnsân-ı Kâmil'dir.

Lügattaki **Câmi** جامع yazılışına bakarsak; ebceddeki karşılığı ise,

ج 3
ا 1
م 40
ع 70 = 114

Burada hiçbir tesadüfün yeri olamaz, zira **114** sayısı, Kûr'ân'ın 114 **sûre sayısını** yani Kûr'ân'ın ve İnsân-ı Kâmil'in cem'iyetini belirtir, ki bu da "**ism-i câmi**" ile ifade edilir.

İşte İnsân-ı Kâmil, "**Câmi**" ismi ile bütün övgü ve erdemleri zâtında toplamıştır.

"**İsm-i Câmi**" nin içinde çok özel bir makam vardır, o da "**Mihrab**" dır. Mihrab, ki

genel anlamda, namaz kıldırılan yerdir.

Özel anlamda ise, "Melik" in ya da "Sultan" in hususi makamıdır.

Mihrab مِحْرَاب yazılışına lügatta baktığımızda;

م 40
ح 8
ر 200
ا 1
ب 2 = 251 (2 -51) = 53

Mihrab ismi, câmi'de "**Melik**" in, "**Sultan**" in yani "**İnsân-ı Kâmil**" in hususi makamıdır.

Bu makam üzerinde de genelde

فَوَلِّ وَجْهَكَ شَطْرَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

"**fevelli vecheke şatrel mescidil harami**" ayeti yazılıdır.

Yani "**vechinizi** (yüzünüzü) **harem-i şerife** (Kâbe-i Muazzama'ya) **zahir ve bâtın olarak çevirin,**" ifadesi yazılıdır.

Genelde câmilerin mihrablarını süsleyen bu âyet-i kerime Bakara sûresinin farklı âyetlerinde birkaç yerde geçer.

İşte mihrabların üzerine nakşedilen “**fevelli vecheke şatrel mescidil harami**” ayetinin sûre ve âyet sıralanışına bir bakacak olur-sak,

(Bakara 2/150) 2. sûre 150. âyet; $(2 + 1 + 50) = 53$ çıkar, ki o da kitabımıza konu olan (**53**) “**İnsân-ı Kâmil**”in özel rümuz ve şifresidir.

TAVAF : “Zât-i İlâhiyye”ye giden yoldur.

Tavaf **7 şafttan** oluşur.

İsterseniz Mescid-i Harem’e Şâmi kapısından girip (53 nolu kapı bâtında Terzi Babamı simgeler) bir tavaf yapalım.

Tavaf 7 şaft idi; **53** ile **7** şaftın çarpımından bir tavaf elde ediliyor.

$(53 \times 7) = 571$ çıkan sonuç bizi $(5 + 7 + 1) = 13$

(**13**) ile, hem “**Hakikat-i Muhammediye**”ye

(**571**) ile de, hem “**Hz. Muhammed**”e ulaştırıyor.

Hal böyle olunca kendinden kendine, **zâtından zâtına seyirdir**, denilebilir

10.12.2002

Çarşamba

Bu satırları bitirdiğimiz anlarda bir başka (**53**) “**beni yazmaya unuttun**” dedi.

O kimdi?

O “**Terzi Baba**”nın yeni doğan torunu **CAN EMRE** idi.

Onun **53** lüğü nereden geliyor diyeceksiniz?

Açıklayayım; Terzi Babamın büyük oğlu **İzzet’ten** birisi 7 yaşlarında, diğeri henüz 1, 2 aylık torunları vardır. Büyük torunu dünyaya geldiklerinde **09.07.1996** mânâdan kendilerine ismi “**Gülnûr**” olsun demişlerdir. Çünkü Peygamber Efendimizin “**Gül**” ve “**Nûr**” **Cemâlini** bu isim anlatıyor. Ayrıca **Nûr Sûresini** de ifade ediyor.

Aradan yıllar geçtikten sonra bu defa İzzet Bey’in 26.12.2002 tarihinde erkek bir oğlu dünyaya gelir. Ancak ismini koymak için kızı Gülnûr, “**benim istediğim konacak,**” diyerek, ona “**CAN EMRE**” ismini verirler.

CAN ise, ebced hesabında,

ج 3

ن 50 = 53 tür.

Yıllar önce ismini koyduğu Gülnûr’dan bu defa kendi şifresini ve hakikatini taşıyan ismi torununa verdiriliyor.

İnşallah Can, canlarımıza can katar. Amin.

Can Emre'nin doğuşundan birbuçuk sene kadar sonra 01.07.2004 tarihinde bu sefer "Terzi Baba"nın küçük oğlu Cemâl Cem'in bir kızı dünyaya geldi. Onun ismini de anne ve babası **CANSIN** olmasını istediler ve bu isim koyuldu.

CANSIN ismi de ebced hesabında,

ج 3

ن 50 = 53 tür

Yine görüldüğü gibi **CANSIN** kızımız dahi dedesinin hakikatini ve şifresini taşımaktadır.

Ayrıca ج (cim) ve س (sin) ile anne ve babasının da mânâlarını taşımaktadır.

ج (cim) = **Cem**

س (sin) = **Simge**'dir.

ن (nun) = "**nûn vel kalem**" "nûr'u ilâhi"dir, diyebiliriz.

NE DEDİLER

Terzi Baba'daki yolculuğumuza devam ediyoruz. Onu tanıyan, onun **muhibbi** ve **müntesibi** olmakla şereflenen bazı kişiler acaba onun hakkında ne dediler, neler söylediler...

Terzi Baba'mı çeşitli vesilelerle tanıma şerefine erişen bu gönül hanesinin bazı sakinlerine O'nu nasıl tanıdıklarını, O'nun hakkında kendilerinde oluşan düşüncelerin neler olduğunun sorusunu yönelttik.

Allah (c.c.) hepsinden razı olsun, onlar da bu davetimize icabet eyleyip birer mektup nüshalarıyla kendi düşüncelerini bize bildirip kitabımızın bu bölümünde yer almasına imkân sağladılar.

İsimlerinin ve yaşadığı yerlerin bizde mahfuz kaldığı bu kardeşlerimizin beyanlarını okuduğumuzda, içtenliği, samimiyeti, muhabbeti, bağlılığı, ahde vefayı ve ona yakın olmak isteklerini göreceksiniz.

Esasen bu saygıdeğer kardeşlerimin gönüllerinden kalemlerine akan ve oradan da satırlara dökülen bu mânâ ve ifadeler başlı başına bir kitap olabilme özelliğine de sahipti. Ancak bizim baştaki düşünce ve niyetimizde bu beyanların bir bölüm hâlinde burada yer almasına yönelik olduğundan bu niyetimize bağlı kalıp burada bir bölüm hâlinde "**Ne dediler**" başlığı altında sizlere sunmaya karar verdik.

İşte farklı yönlerden, gözlerden Terzi Baba'ya doğru giden yol ve yolcular...

"**Nefes-i Rahmân**"dan harflere hecelere kelimelere bürünerek gelen ifade ve yazılar.

* * *

Tekirdağın yakınındaki büyük bir ilçesinde ikâmet eden **İ.. H.. Y..** ismindeki bir arkadaşımız bir gün işi dolayısıyla geldiği Tekirdağ'da işini bitirince eskiden beri hasbihal olduğu yakın bir arkadaşının yanına uğrar. O da kendisine, "**Gel bugün seni bir Allah dostu ile tanıştırayım,**" der ve birlikte bir binanın zemin katından içeriye doğru girerler.

Bundan sonrasını ise, şöyle anlatıyor:

[Zemin kattaki terzihaneye girdiğimizde elindeki işiyle meşgul olan bir zât bizi karşıladı ve buyur etti. Çok oturmayacak 5-10 dakika içinde ayrılacaktık. Ben de çalıştığım işyerine dönecektim. Bu yüzden hemen kalkarız düşüncesiyle ikram dahi almamıştık. Ancak bana yönelen bakışlar ve sözler, sorularına verilen cevaplar adeta beni esir etti. O güne kadar hissetmediğim duygu ve düşünceler beynimi ve gönlümü sarsmaya ve çalkalamaya başlamıştı. Zamanı mekânı, hatta **kendimi** unutmuşum.

O konuştuğunda tesirli sözleri bir ok gibi beynime ve yüreğime saplanıyor, saplandıkları herbir hücreyi ihya ediyor, **özgürlüğüne** kavuştu-
ruyordu.

Saatler ilerliyor ancak bende ne oturacak, ne de kalkacak takat kalmamıştı. Sarsılmıştım. Korku sevinç karışımı bir ürperti ile iç dünyamdaki oluşumları anlamaya çalışıyordum. Aslında aradığım iklimi, muh-
taç olduğum mürşidi bulduğumu anlamıştım.

Ancak tam olarak mutmain olmalıydım. Onu ne tam olarak anlaya-
mayan arkadaşşıma, ne de güvendiğim tanıdıklarına soramazdım. Çün-
kü bu bir gönül işiydi. O hâlde **"gönlüme sorayım,"** dedim. Acaba bu
güne kadar delik deşik, darmadağın, yırtık dökük olan **gönlümün ter-
zisini** bulabilmiş miydiniz?

Bu düşüncelerle onun yanından ayrıldım. Ancak bu ayrılma sadece
fiziksel idi. Zira o benimleydi, bendeydi. Hayır hayır bu ifadeyi şöyle dü-
zelteyim, ben O'nunlaydım, O'ndaydım.

Birkaç gün sonra bir rû'ya gördüm. Hayatımda bu kadar net, bu ka-
dar anlamlı bir rû'ya görmemiştim. Hatta ona rû'ya demeye dahi dilim
varmıyor. Bu bir rûh âleminde oluşan gerçek hayattan bir kesitti adeta.

"Ormanda O (Terzi Baba) ve dostlarla bir kamp yapıyoruz; veda za-
manında ağaçlarla gönülden iletişim kurup vedalaşıyoruz. En önde O, yol-
da yürürken bütün tabiat susuyor, rüzgar, ağaçlar, kuşlar hepsi susmuş, tam
bir sessizlik... O emin adımlarla bize yol gösteriyor. Tekirdağa varıyoruz.
Eski bir ahşap konak önünde duruyoruz. O bu evde oturduğunu ve kendi-
sine veli bir akrabasından miras kaldığını söylüyor. Daha sonra yürümeye
devam ediyoruz. Büyük bir meydana ulaştığımızda meydana büyük bir
kalabalık var. Kalabalık O'nu görünce yarılp yol veriyor. Biz de arkasın-
dan takip ediyoruz. Arayı biraz açınca kalabalık içinde kaybolmak korku-
suyla telaşlanıp hızlanıyoruz. Büyük taştan taraça veya sahne gibi bir yere
varınca, O yukarı çıkıp kalabalığa bir **lider edasıyla bakıyor** ve bütün hay-
kırışlar sesler kesiliyor. Kalabalık O'nun konuşmasını bekliyor, biz de
O'nun kfilesinden imtiyazlı kişiler olarak sahnenin en önünde O'nu dik-
katle izliyoruz. Kalabalıkta oluşan fikrin **onun kurtarıcı veya beklenen
bir lider** olduğunu hissediyoruz."

Bu rû'yayı O'na anlattığımda, **"yoruma gerek yok herşey apa-
çık,"** dedi.

O; benim efendim, önderim, mürşidim, gönül sultanım, alın yazım,
babam, Terzi Babamdı. Hayatımdaki eksiklik O'nunla tamamlandı. O ge-
lince gönlümde fırtınalar dindi, bahar meltemleri esmeye başladı. O
elimden tutunca yerlerde başıboş gezinen rûhum helezonik seferine ka-
natlandı. O konuşunca beynim dimağım hazinelerle doldu.

O geldi herşey tamam oldu.

O gelince Kûr'ân bana nüzûl oldu. Mi'râc yolu açıldı.

Peygamberin eli elime dokundu, **"gayn", "ayn"** oldu."

**“Buldu seni efendim yıkıldı benlik bendim
Buldu seni efendim sende olmaktır emelim”
Nun’dan Kün emrini alan aciz garip Aşık**

İ.. H.. Y..

diyerek Terzi Babamızı nasıl tanıdığını, nasıl bulduğunu ve kendisinde meydana gelen değişim ve inkılapları bu satırlarda bizlerle paylaşarak dile getirmektedir.]

* * *

Mektubunu arzettiğimiz **İ.. H.. Y..** adlı arkadaşımızın aynı ilçe merkezinde ikâmet eden **A.. D..** adındaki yakın bir dostuna belirli bir müddet sonra **“Terzi Baba”**dan bahsedince **A.. D..** isimli arkadaşımızın içinde Terzi Babalı günler bakın nasıl başlamış.

Mektubuna **“Bismillahirrahmânirrahîm”** diyerek başlayan bu kardeşimiz duygu ve düşüncelerini şöyle sıralıyor:

[Bir gün **İ..** (İ.. H.. Y..), **“gel seni Tekirdağa götürüyüm, bir Allah dostuyla tanıştırayım,”** dediğinde, ben de, **“hay hay elbette,”** diyerek, şu anda tarihini hatırlayamadığım bir çarşamba akşamı ziyarete gittiğimizde, **sohbet** vardı.

“Serbest konuşma yapabileceğimizi, sorularımız varsa sorabileceğimizi,” söylediler.

19 mucizesi, helezonik bir şekilde Mi’rac ve yükseliş dikkatimi çekmişti. Sorularımın bir kısmını ileri tarihlere bırakmıştım. **“Yükselişin seyr’de helezonik olduğunu,”** söylediler.

Her hafta olabildiğince sohbetlere gidiyordum. Bende birşeyler değiştiğini anladım. Askıda kalan imân ve inançla ilgili hayatımızda karşılaştığımız çok şeylerin anlayıştan ve Allah’ın kendisini daha iyi bilmemizin ilâhî sistemi iyi bilmemizden geçtiğini, her şeyin bir bütün parçalanamaz ayrı ayrı oluşumlar değil tecelliler olduğunu anladıkça zamanla her şey yerli yerine oturdu.

Bu arada 19 mucizesinin, şeytan âyetlerinin kitabının yazarının matematiksel bir ifadesinden tamamen farklı, Allah’ın âyetlerinin 19 mucizesi olduğunu idrak etmiş oldum.

Terzi Babamı nasıl vasfedeyim, O’nu nasıl anlatayım. Eğer hakkıyla anlatmak istersek zannederim O’nu ne kelimelerle, ne de ifadelerle mümkün olmaz kanaatindeyim. Allah ahlâkıyla ahlâklanmış, Kûr’ân ahlâkıyla ahlâklanmış olan, bizlere de bunlardan vermeye çalışan, sonsuz hoşgörü sahibi, sabır sahibi, Ârif bir zât. Allah beni tanıştıranlardan, karşılaştıranlardan, Terzi Babamdan ve O’nun sevdiklerinden razı olsun. Terzi Babamın himmetiyle Allahım bizim ilmimizi ve anlayışlarımızı arttır.”

**“Bize bizden daha yakın
Ona biraz da hoşça bakın
İnsân olarak yalnız düşünme sakın
O’na verdiği Can’dır Hakkın**

Aynasıdır o da Hakkın”

diyerek duygu ve düşüncelerini bu şiiriyle de noktılıyor.]

* * *

Yaşadığım beldede ikâmet eden yıllardır birlikte kader birliği içerisinde olduğum **C..B..** adlı fırıncı bir arkadaşım ise, **”Terzi Baba”**’yı şöyle tasvir ediyor:

[Hayatım boyunca ne sorusunu sorabildiğim, ne de cevabını bulabildiğim İslâm ahlâkını hiçbir sözcüğe yer verilmeden Terzi Baba’da gördüğümü kalbimin tüm samimiyeti ile ifade etmek isterim. O’nun İslâm ahlâkı sözde değil yaşantısı ile ispatı... Gördüğüm bu öz sözde değil yaşantısı ile ispatlı... Gördüğüm bu öz diğer insânlarda sadece sözden ibaret kalmaktadır.”

Ahlâk Terzi Babamda öylesine gerçeğe uygun bir modeldir, ki O’nun ahlâkına baktığımda 1400 sene öncesini, bir zaman tüneline girmişçesine Yüce Peygamberimizin ve onun ashâbı ile olan münasebetlerinin tamamını tıpatıp aynen görmekteyim. Bu muhteşem uyum sadece dini hayat ile ilgili değil, sosyal bütün ilişkilerde aynen Terzi Babam tarafından uygulanmaktadır.

Böylesine hassas bir ayırım yapılabilmesi acziyetin dışında Cenâb-ı Hakk’ın sözlere sığmaz yüceliğinin eşliğinde olsa gerek... Günümüzde yaşanan sosyal kaosun sebebi bu ahlâktan nasıbsızlık olduğunu düşünüyorum.”

Bir de şunu belirtmek isterim, ki Terzi Baba’yı tanıdığım günden beri ona **”Terzi Baba”** diye hitab etmekteyim. Son zamanlarda içimden şiddetli bir istek ile **”Efendim”** diye hitab etmek istiyorum. Çünkü **”Efendim”** sözü benim içimdeki samimiyeti ve bağlılığı daha iyi aktardığını düşünüyorum.

Ona **”Efendim”** demeyi hayal ederken bile ben de oluşan o muhteşem hafifliği, varlığımın eriyip kayboluşunu sizlere aktarmam mümkün değil...

”Efendim” sözü birkaç harfin oluşturduğu bir kelime değil, yaşamın gayesi, hayatın özü, hayali varlığın paramparça oluşunun bir ifadesidir... Ya Rabbi bu ne güzel bir isimdir ve Terzi Babama da ne güzel yakışıyor.

O zaten hep **”Efendi”** (**Batın-i SEYYİD**) imiş, O hep **”Sultan”** imiş... Ben ise, bunu yeni anlamışım, vay halime...

Son söz olarak yemin ederim ki, güneş onun için doğuyor. Onu üzen canların vay hâline!... diyerek uyarıcı bir ifadeyle sözlerini noktılıyor arkadaşımız.]

* * *

Efendi Babama gönül veren kardeşlerimizin bir kısmı da Ege bölgesindedir. Bu bölgede kendilerinin çok sevilmesinin çeşitli hikmetleri vardır. Bunlardan birisi de Uşşâki şeyhlerinden Seyyid Mûsâ Kazım efen-

dinin de yıllar önce vefat etmeden bir ziyaretlerinde Hazretimize, "**Bi-zim kolumuzu da devam ettir,**" diyerek yol vermesidir.

Bu bölgedeki kardeşlerimizin ona çok muhabbet duymalarının tabii ki başka hikmetleri de vardır. Ancak yeri olmadığı için burada değinmiyoruz. İşte bu bölgemizden **T.. Ç..** adlı kardeşimiz, "**Elhamdülillâh**" diye başladığı mektubunu şöyle sürdürüyor:

[Dünyaya müslüman olarak geldim şu dünyaya. Uşşâki yoluna Annem, Babam ailece bağlı olmamıza rağmen çok fazla meclis ve sohbetlerde bulunamadım. Eşimin belirli bir süre bu toplantılarda bulunması beni çok etkiledi. Ailemin çok yakın arkadaşının evinde NECDET ARDIÇ hocamı tanıdım. İlk sohbetinde beni o kadar etkiledi, ki fikre ve gönüle hitaben ve herşeyi bütün hakikatleri açık açık anlattığı için içimde var olan ALLAH aşkı ve potansiyeli birden uyandı ve neşvü neva buldu. Bugüne kadar dinlediğim sohbetlerinde NECDET HOCAM'DAN zuhur eden Allah aşkı ile kendimi seyri sülûk denilen doğru yolun başlangıcında buldum. Sebatla yürümeye devam ediyorum, Allah (c.c.) muvaffak etsin, duasıyla da bitiriyor. **İz.. T.. Ç..]**

* * *

İz...den **M.. Ö..** de mektubunda şunları söylüyor:

[Necdet Hocamla tanışmam mânevi annem S.. K.. vasıtasıyla olmuştu. Mânevi annem kitaplarını okumuş tanışmış ve bize de tavsiye etmişti. Kendilerinin şehrimize geldikleri birgün birkaç arkadaş gurubuyla **F..** Ablamın evinde ilk tanışmamız oldu. O esnada şartlanmalar içinde de olduğumdan dinlemeden ve anlamadan yargısız infaz kararını verip idam ettim. Bir müddet bu konu hiç konuşulmadı. Ama bendeki boşluk da hiç bitmiyordu. Necdet Hocamın kitaplarını okumaya başladım. Yine onun tavsiyesi ile "**Fusûs**" ve "**İnsân-ı Kâmil**"i okumaya başladım. Fakat çok şeyi anlamıyordum. Kendilerine telefon açıyor sorular soruyordum. Karşımda sabırlı, olgun ve beni anlayışla karşılayan bir insân sesi geliyordu. Bendeki açılımlar artmaya başladıkça insâna, eşyaya, olaylara, kaza ve kadere bakışım sürekli değişti. Tabiidir ki, Tarîkât-ı Âliyyeyi Uşşâkiyeye de bakışım değişti. Ne denli bir hâl içinde olduğumu anlamaya başladım. İçimden acı şekilde "**EYVAH**" sesleri yükselmeye başladı. Necdet Hocamı ne denli yanlış tanıdığımı daha iyi anladım. Hiç yorulmadan, bıkmadan, usanmadan, gerek maddi gerekse mânevi olarak insânlara ufuk açmak isteyen bir mübarek zât... Bana mürşit kılan Cenâb-ı Hakka hamd ederim. **S.** Anneciğim teşekkür ederim. Teşekkür ederim Necdet Babacığım. **M.. Ö.. İz..]**

* * *

Yine **İz..** den **S.. E..** adlı hanım kardeşimiz Terzi Babamı tanıdığı günü kurtuluş günü ilan edip "**Uyandıgım gün**" diyerek şunları anlatıyor:

[Ben 1972 yılında doğdum. O doğduğum gün ama bir gün var, ki bir zâtle, mürşitle tanıştım. İşte o gün mânen benim uyandığım gün oldu. O kadar çok etkilenmişim, ki o güne kadar hiçbir toplumda mânevi boşluğumun o zâtın yüksek ilmi ve derin sohbeti sayesinde bir anda dolduğunu hissettim. Beşer aklımla anladım, ki aradığım sultan o, aradığım cemaat de orası... Akşam sohbetine eşimi de götürdüm. O da benim gibi çok etkilenmişti. Diğer günkü sohbetine saatler geçmek bilmiyordu. Hiçbir şeyi bu kadar çok beklememişim. Aynı zamanda içimi büyük bir korku sarmıştı. Buldum ancak kaybetmek istemiyordum. Gerçi o mânen devamlı bizlerleydi. Çünkü hiçbir şey beni bu kadar derinden etkilememişti. Bundan sonra o benim en büyük mânevi desteğim "**Babam**" hocamdı. Tabii o büyük zât da beni evlâtlığa kabul ederse o zaman şu nefsinin elinde bugüne kadar oyuncak olmuş gönlümün çocuklar gibi sevinmiş olduğunu bilmesini isterim. Çünkü ben onunla hiç olan kimliğimi, boşa geçmiş günlerimi, yazık olan gençliğimi tanıdım. O gün ben mânen kapalı olan gözlerimi açtım, uyandım. Allah ondan razı olsun. O'nun ilminden bizleri mahrum etmesin. Seni seviyoruz Necdet Baba diyerek sözlerini bitiriyor, ardından da yaşadığı bu güzel hâlet-i rûhiyesini şu şiiriyle noktalıyordu.

SENİ BEKLİYORUZ NECDET BABA

**Velilerin Allahı
Gecenin gündüzü
Ayın güneşi
Baharın yazı
Beklediği gibi bekliyoruz Necdet Baba**

**İlmin sonsuz
Şevkatin büyük
Sohbetin derin
Aç gönlümüzü doyurman için**

**Bekliyoruz seni Necdet Baba
Bizi senden mahrum etmesin Allah
Sohbetinle Cem etsin bizleri Allah
Sonra dağılırız darmadağan
Eğer bizlerin gönlüne gelmezsen Necdet Baba**

**Gönlümdeki boşluk seninle doldu
Mânevi huzursuzluk seninle son buldu
Bakar kör oldu gözüm seninle gördü
Ne olur bizleri bırakma Necdet Baba**

**Azgın Nefsime sohbetinde gördüm
Hiç olan kimliğimi yanında bildim
Bilgisizliğimi ilminde öğrendim**

**Ne olur ilminden bizleri mahrum etme Necdet Baba
Seni bekliyoruz Necdet Baba**

S.. E.. İz..]

* * *

Aynı bölgede ikâmet eden bir başka **E.. K..** isimli hanım kardeşimiz ise, "**Esselâmü Aleyküm ve rahmetullah**" diyerek başladığı ve duygularını kaleme dökmekten aciz kaldığını ifade ederek yazısını şöyle sürdürüyor:

[Acizane 8 yıllık ilim öğrenimimde, ki bu azdır hep okumaya öğrenmeye çalıştım, inşâallah son nefesime kadar Allahın hidâyetiyle sizin himmetinizle devam ederim. İlk defa yazmayı sizin sayenizde öğrendim. Çünkü hayâl dünyası çok geniş evham değil de ilhami ve ilâhi düşünceler insânın ufkunu açıyor. Bunu da sizin vesilenizle öğrendim. Kûr'ân-ı Kerîm'de Allah (c.c.) "**vesileyi talep edin,**" buyuruyor.

Bu emirle vesileyi talep ettik. Allah sizden razı olsun. Murad ettiğiniz yere ulaştırırsın."

Benim sizinle ilk tanışmam 1998 yılında "**Mübarek Geceler**" isimli kitabınızla oldu. O güne kadar aklıma gelmeyen şeyler sanki canlı olarak karşımdaydı. Gözümün önüne serilmişti. Gönül âlemimde kitabın yazarına karşı bir ilgi ve muhabbet başladı. Sonra aradan 2 yıl gibi bir zaman geçtiğinde siz İz.. e gelmiştiniz. S.. Annemle sohbetinize geldik. Çok heyecanlandım. Kalbim sanki yerinden fırlayacaktı. O gün Yûsuf sûresi işleniyordu. Sizin o rahat ve geniş hâliniz bana çok ibret vericiydi. Şimdiye kadar çok olmasa da şeyh ve hoca görmüştüm. Ama siz başkaydınız. Şu kelimeleri yazarken bile o heyecanı yaşıyorum.

Sohbetten sonra o muhabbet ağacı tekrar yeşermeye başladı. O gün anladım, ki "**bir saat İnsân-ı Kâmil'in sohbetinde bulunmak 60 yıllık nafîle ibadete bedel.**"

Bu sözü hep duyardım ama o gün yaşadım. Her dökülen söz ok gibi hedefe ulaşıyordu. O gün olsa olsa bu mübarek kişi şeyhim olur dedim. Ama nasıl acaba kabul eder miydi. Cenâb-ı Hak bana benden yakın bu dileğimi kabul etti. Mânevi evlâdınız (müridiniz) oldum elhamdülillâh. Allah mürid isminin tecellisine mazhar kılsın. Allah sizden razı olsun ufku o kadar açtınız, ki şu dünyanın debdebeli ve karışık hâli sizden aldığımız bilgiler olmasa nasıl çekilir bilemem. Her yerde bir ismin tecellisi var ama bunu görene körene!"

E..K.. yazısının son bölümünde ise;

Nüket Annemize yaptığı fedakârlıktan dolayı teşekkür ediyorum. Bizim için evdeki rahatını bozuyor buralara kadar geliyor. Ne yapsak hakkını ödeyemeyiz. Telefon açışlarımda, "efendim kızım" deyişiniz gönlümü ısıtıyor. Sizler buralara gelince şehrimizin havası bile değişiyor. Sizi sık sık görmek istiyoruz.

B A Y R A M

Necdet'ten bir nefes

**Eymene davet etti
Cem ettim azalarımı
Davete icabet ettim
Etturu sinada buluştuk
Terki dünya etmiştik
Aşk-ı Allah olmadan
Rah-ı aşk olmamış
Dilekler hep tamammış
Iyd (bayram) şimdi bize bayrammış
Çarkı dünya döndükçe**

E.. K.. 05/03/2002

adlı şiiriyle yazısını noktılıyor.]

* * *

Daha küçük yaşlardan (14) itibaren değişik isimlerdeki cemeat ve gurupların içlerine giren, değişik şeyh ve hocalarla görüşüp de herhangi birisine gönül vermeyen, dahil olmayan **İz.. li S.. M..** adlı kardeşimiz ise "**Terzi Babam**"la olan tanışmasını şöyle dile getiriyor:

[2000 yılında Tekirdağdan şehrimize bir akrabamızın evine bir hoca efendinin geldiğini ve terzilikle uğraştığını duydum ve sohbetine gittim. Öyle şeyler söylüyordu, ki affınıza sığınarak koyunun kaval dinlediği gibi dinliyordum. Şimdiye kadar hiçbir kimseden, hiçbir hoca ve hacıdan duymadığım şeylerden bahsediyordu. O gece eve döndüğümüzde hanımımınla sohbeti tartıştık. Hanımım daha önce Zekiye annesinden öğrendiklerinin ışığında beni aydınlattı. Hoca efendinin daha sonraki sohbetlerine devam etmeye başladım. Her geçen gün beynimde ve gönlümdeki değişiklikleri hayretle izledim. Bir sohbet sonrası kendilerini Tekirdağa uğurlarken kendi yazmış olduğu kitaplarından bize bıraktı. Kendisi gittikten sonra kitaplarını okumaya ve kasetlerini dinlemeye başladım. Her geçen gün yeni birşeyler öğreniyor ve hayretler içerisinde kalıyordum.

"**Salât**" kitabını belki 20 sefer okudum. Her okuyuşumda yeni birşeyler öğreniyordum. Böyle birşey olamazdı. Bir kitap bir veya iki sefer okunursa anlaşılır... ama hocamın kitapları öyle değil... okudukça açılıyor yeni yeni bilgiler geliyordu. Dikkat ettiyseniz son cümlede "HOCAM" dedim. Çünkü o muhterem zât artık benim de Hocamdı. Şehrimize 2. gelişinde kendisine tabi olup Allahın ipine sıkıca sarıldım. Hocamın sayesinde kendimi tanımaya ve bu dünyaya geliş nedenlerimi daha iyi anlamaya başladım. 2 senedir tanımakla şereflendiğim Hocam da benim gözümde değişmeye başladı. Şöyleki tarikat şeyhi olarak bana anlatılan muhterem Hocamın tarikat şeyhi olmadığını keşfettim. Daha çok yükseklerde yücelerde olduğu kesin. Yalnız bunu ben ham hâlimle tam tesbitten acizim. Allahu âlem Ârif bir Muhterem.

Cenâb-ı Haktan Hocama sağlık ve sıhhat diliyorum. Daha uzun yıllar kendisinden feyizlenmeye ihtiyacımız var.

18/02/2002 S.. M..]

* * *

Yukarıdaki ifadeleri beyan eden **S..M..** in muhterem eşi **Ü..M..** ise duygu ve düşüncelerini şöyle sıralıyor:

[Muhterem Hocam,

Size ve Nüket hanıma saygılarımı ve sevgilerimi sunarım. Bu sene Umre ziyaretine giderken F. Hanım kardeşimle size bir zuhuratımı göndermiştim. Siz de lütfedip o mübarek beldelerden zuhuratımın yorumunu sizden bir hafta önce dönen F. Hanımla göndermiştiniz. Gön-lünüzden kalbinize dökülen o sözler beni o kadar duygulandırmıştı, ki içimden gelen o duygularımı ben de kağıda döküp sizlere şükranlarımı arz etmek istemişim. Çünkü bir dervişin alabileceği en güzel müjdedendendi. O mektupta ilk defa Hacı Annemle (*) olan birlikteliğim ve yüce Allah'ın bir lütfu olan siz muhterem gönül dostlarıyla olan karşılaşmamdan kesitler sunmuş, duygu düşünce idrak akıl ve gönlümdeki değişmelerin bir özetini yazmış.

Sonra da, Hocam bunları niçin yazdığımı bilmiyorum, içimden şiddetli bir yazma isteği geldi diye de sorulmadan yazdığım beyanlar için mazeret beyan etmişim. Şimdi anlıyorum niçin onların yazdırıldığını, meğer siz değerli Hocamızın isteği imiş.

Muhterem Hocam ve sevgili Nüket Hanım, inanın o yazdıklarım çok doğal ve içtendi. Engin hoşgörünüze sığınarak zuhuratlarımın ve beyanlarımın sadece sizlerde kalmasını ve kitaba geçmemesini rica edebilir miyim? (**)

Allahı bilme tanıma yolunda bizlere verdiğiniz emekleriniz karşısında hissettiklerimizi tam olarak aktarmak mümkün değil efendim. Çünkü içimizdekiler yazdıklarımızdan çok daha engin, çok daha büyük... Saygılarımla.

Ü... M... 24/02/2002

* * *

İz.. den H.. Ö.. adlı bir başka hanım kardeşimiz ise, "**Kıymetli Mürşidim Terzi Baba**" diye başladığı beyanını şöyle sürdürüyor:

[17 sene evvel bir efendiden ders aldım. Zikirlerimi hiç bırakmadım. Fakat şimdiki mürşidimin ismini duydum, ona karşı içimde bir sevgi ve güven oluştu. Aradım ama bulamadım.

(*) *Hacı Anne olarak anılan kişi Ü.. M.. hanımın daha önceki mürşidesi şu anda ise, rahmetli*

(**) *Ü.. M.. Hanımın kitaba geçmemesi istediği yazılı beyanları kitaba yazılmadı, sadece Terzi Babamda mahfuzdur.*

Oğlum İsveçten geliyordu. Gel B... da görüşelim dedi. Ben de B...ya kardeşimin evine geldim. Orada üstadımla karşılaştım. Tanıyınca Onu

ve hanımını çok sevdim. Yakınlık duydum, onlar da bana yakınlık gösterdiler.

Şimdi üstadımın verdiği dersleri aldım. Hamdolsun Allah'ıma Necdet Beyi ve Hanımını tanıdığım için çok mutlu oldum. Ölene kadar ibadetlerimi devam ettirmeyi istiyorum.. Allahım sayesinde inşallah. **H.. Ö..]**

Bir üniversitede fizik doçenti olarak görev yapan **O.. S.. Ş..** ise, "**Sevgili Hocam**" diye başladığı yazısında şunları söylüyor:

[Kendi adıma sizinle tanışmaktan çok mutluyum. İlk gördüğüm anlardan itibaren tanımlayamayacağım büyük bir muhabbet ve yakınlık hissettim. Sohbetlerinizi şimdiden özledim. Size daha önceden bahsettiğim gibi, "Evrenin tesbit edilen haritasının yer aldığı dergiyi gönderiyorum. Dergi bu aydan itibaren Türkçe olarak da yayımlanmaya başlayacak. Çok değerli çalışmalar ve insânı derinden etkileyen fotoğraflar yayınlıyorlar. Evrenin haritasına baktığımda hissettiğim yalnızlık ve küçüklüğü kelimelerle anlatmak mümkün değil...

Sanki devekuşu gibi başım kumun içinde bu kadarcık bilgi ile birşeyleri açıklamaya çalışıyorum, ne kadar acı olduğunu insân görebiliyor. Bir kere daha bilerek, isteyerek ve inanarak tüm kalbimle ve elimden geldiğince Allahın ahlâkı ile ahlâklanmak ilmiyle ve nûruyla aydınlanmak istiyorum. Burada da bahsettiğiniz gibi ölmeden önce ölmeye hazır olduğumu belirtmek istiyorum. Üstelik tüm cahilliğimle tüm bilgisizliğimle yalnızca içimden gelen kuvvetli bir istekle en derin sevgi saygılarımla sizi selâmlıyorum. Ellerinizden öpüyorum. **02/Mayıs/2001]**

* * *

B... dan **E.. E..** adlı hanım kardeşimiz ise, "**Terzi Babam**" ile düşüncelerini yazdığı şu şiiriyle dile getiriyor:

H A C I B A B A M A

**Sen senden geçmişen
Sen kendini bulmuşan
Kevser şarabını içmişen**

**Yürü sultanım yürü
Bu dünya yoktur sana
Gökyüzündeki âlem gıpta ediyor sana**

**Ver bu dünyada bizlere himmetini
Sensin bu âlemin gülü
Güllerin de bülbülü
Kimse bilmez seni**

Yaşayan anlar seni

**Hakla hak olmuşsun
Kırklarla beraber olmuşsun
Bırak gizleme kendini**

**Ver elini uçur bizleri
Yarın âlemde topla bizleri**

**Gönüllerde taht kuran
Ölü kalpleri dirilten
Rûha şifa veren
Dünyayı kuşatan hazinesin sen**

**Açıldı kapılar
Saçıldı inciler
Nasibini alanlar
Seninle beraber olacaklar**

Sizi candan seven mânevi dostunuz **E.. E..]**

* * *

B.. dan bir başka hanım kardeşimiz **G..E..** ise, "**Saygıdeğer Terzi Baba**" diyerek şöyle devam ediyor:

[Yıllardır ibadetlerimi yapmaya çalışıyorum. Allah kabul etsin.]

Tanımış olduğum her üstadlardan Allah razı olsun. Senelerdir zikirlerimizi çektik. Eski üstadın bizleri bırakıp gitmesi bizleri bir çıkmaza soktu. Arayış içerisine girdim...

Bir gece rû'yamda tevhid oluyordu. Benim başıma eflâtun yemeni örttüler, "**senin rengin eflâtun,**" dediler. Yanımda kızkardeşim vardı. "**Abla sen aşıklar yoluna devam edeceksin,**" dedi.

Ertesi gün kardeşime gittim, rû'yamı anlattım. O da bana Necdet Beyin, "**Mübarek Geceler ve Günler**" adlı kitabı gelmiş onu verdi.

Kitabı okuduktan sonra tekrar bir rû'ya gördüm.

"Bir su kanalında yıkaniyordum. Oradan çıktım büyük bir havuza girdim. Orada da yıkandım. Dinlenirken rû'yada, rû'ya gördüm. Bana "**Necdet Beye bağlanmamı,**" söylediler. Öyle dururken çok sevdiğim bir kişi geldi ona sarıldım. "**Bana Allah bu kapıları açtı,**" dedim. O bana kızdı, "**araya kimi soktun,**" dedi, iterek gitti. Kızkardeşim içeri girdi, koluma girip dışarı çıkarttı. Kapıda Nüket Hanım karşıladı. Bir minibüs bekliyordu. Beni alıp eve götürdü."

Rû'yamı kardeşime anlatınca o da beni telefonda sizinle görüştürdü. Zikirlerimi değiştirdi.

Daha sonra sizinle ve eşinizle görüştüm. Her ikisini de tanımaktan mutluluk duydum. Hayatlarınızda bütün amaçlarınıza ulaşmanızı sağlıklı mutlu bir ömür geçirmenizi Yüce Allah'tan dilerim. Bütün güzellikler sizinle olsun, Allah başımızdan sizleri eksik etmesin. **G.. E..]**

* * *

Terzi Babamın muhip ve müntesipleri arasında değişik yaştan değişik meslek gurubuna mensup olanların yanında hanım kardeşlerimizin de varlığı ve çok oluşu önemli bir yer tutar.

İşte bu hanım kardeşlerimizden bir başkası ise **B..** dan **Z..** Hanımdır. "**Sevgili Terzi Baba**" diye başladığı beyanlarına bakın nasıl devam ediyor:

[Çocukluktan beri yukarılarda bildiğim Allah'ı hep merak etmişimdir. O'nu tanımak ve tanıdığım Allah'a ibadet etmek istemişimdir. Pekçok efendiyle tanıştım, her birerlerinden birşeyler öğrenmeye çalıştım. Kul-luk vazifelerimi yapmaya çalıştım. Ama hep birşeyler eksikti. Yaşan-tımla gönlüm bir olmalıydı. Kendimi bir çıkmazın içerisinde hissediyor, içlerinde bulunduğum cemeatlardaki hâl ve davranışlar beni umutsuz-luğa itiyordu. Allahıma hep yalvardım bana yardım edecek bir gönül dostu istedim. Üzerimdeki bütün olumsuzlukları bana bildirmeliydi ki, o hâllerden kurtulmalıydım.

Bir gece mânâ âleminde, "eski bulunduğum dergâhta, o zamana kadar ismini duymadığım pir ve talebelerini sohbet hâlinde gördüm. Bana ismi-nin **Hasan Hüsameddin Uşşâki** hazretleri olduğunu söylediler. Ve ondan bana yardım etmesini istedim. Hiç konuşmadan aşağıya ibadethaneye gitti. Ben de yanındakilerden bana yardım etmelerini istedim. Başında beyaz tak-kesi, yeşil yeleği, sakallı gençten birisi bana döndü. İbadethaneye indiğim-de Hasan Hüsameddin Uşşâki Hazretlerinin benim için Allaha çok ibadet ettiğini gördüm."

Bu şekilde uyandım. Bir zaman sonra rû'yamda genci başında beyaz takkesi, yeşil yeleği ile tanıdım. Ondan **Uşşâki dersleri** aldım. Aynı in-sân bana sizin kitaplarınızı verdi. "**Mübarek Günler ve Geceler**" ile "**Namaz**" adlı kitabınızdı. Artık sizi tanımam şart olmuştu. Telefonla ulaştım. Daha sonra da cemâlinizi görüp size bağlanmak kısmet oldu. Tüm sorularım cevap buldu. Kendimi sağlam bir kaleye dayanmış huzur ve sükûnete kavuşmuş buldum. Bana **hakikatimi bildirdiniz**. Rabbimi tanıttınız. Göklerde aradığım Allahım bana ne kadar yakınmış meğer. Onu görmemek mümkün değilmiş. Allah sizlerden razı olsun. İçi dışı bir gönlü güzel eli cömert Nüket Ablam ile sizin ellerinizden öpüyorum. Allah sizleri dünyada da ahirette de bizlerden ayırmasın. Amin.

B.. dan kızınız **Z..** Hanım kardeşimiz son olarak da mânâ âleminde yaşadıklarını şiirimsi olarak şöyle anlatıyor.

**Bir kadın sapanla taş attı karşıya
Böylece başladı kıyamet mânâda
Herkesi aldı büyük bir panik**

**Kimi gurupla başlarına kadar gömülmüşler buzlara
Kimi guruplar diri diri toprağa**

**Ben gezinirken sonum ne olacak diye
Pirim çıktı bembeyaz bir taksiyle**

**Beraber uzun bir yol aştık
Şimdi dedi sıkı tutun yol bitti uçacağız havaya**

**Sonra derin bir nefes al dalacağız okyanusa
İyi kullan nefesini yerden dönüş var buraya geri**

**Çıkardık üzerimdem lekeliği
Pirim verdi siyah ipekten gömleği**

**Leke tutmaz bu dedi artık asla
Nuhun gemisine binip çıktık buradan yola**

**Hem temizlik yaptık hem rehberlik
Peşindeler dediler aman iyi dayan ha**

**Anka kuşuyla uçurdu Allah (c.c.) Tur dağına
Çıkmaz dediler artık burdan asla**

**Bize birşey olmadı
Döndük oradan da elhamdülillâh**

**Oturttular masaya önümde bir sürü dosya
Eşim dedi gel peşindeler buradada**

**Korku yoktur dedim hepsi gelsin
İşte herşey meydanda**

**Her bir dosyaya attım
Hem mühür hem imza**

**Gencecik yaşımda Pirim verdi
Alsana diploma]**

Kıymetli gönül dostlarım,

Mektupların, yazıların mahiyetinden de çok açık olarak anlaşıldığı gibi Terzi Babam ile tanışan ve kendilerinde derin izler bırakan bu görüşme, tanışma, muhabbet ve bağlılığın görülen zuhuratlar yoluyla da bâtin âleminden tasdik edildiğini de açık olarak görüyoruz.

Terzi Babama bu güne kadar ulaşanlar çeşitli vesilelerle onu tanıma imkânına erişmişlerdir. Genelde bir dost tavsiyesi, arkadaş vasıtasıyla ya da sohbet meclislerinde bulunma ile kitaplarını okuyup da ona ulaşma gibi imkânların lûtfundan istifade edilmiştir.

Ancak onun hayatının büyük bir bölümü de kumaşlar arasında iğne, iplik, makas ile geçmiştir. Belki de binlerce kişi bu yolla O'na müracaat

edip elbiseler diktirmiştir. Ancak kendini öyle perdelemiştir, ki bu yolla vechini açmayı dilememiştir, bazı müstesnalar hariç...

İşte o müstesna durumlardan birinde kendisine elindeki kumaş ile ulaşmayı başarıp beşer elbiselerini diktirmenin yanında, Hakk elbiselerini de talep edip onları da giyebilme gayretlerini gösterebilen bir yakın dostumuz ve eşinin beyanları:

İ.. dan T.. Ü.. beyin elindeki kumaştan Terzi Babaya olan yolculuğu:

[1996 senesinde Türkiyede, tarikatlar ve şeyhlerle ilgili gerek görsel basında gerekse yazılı basında çıkan haberler dini İslâm olan bir fert için ciddi üzüntü ve ızdırap kaynağı idi. İslâm bir anne babadan dünyaya gelmiş İslâmın güzelliklerini, huzurunu yetiştirdiğim aile ortamında yaşamış bir insân olarak sonunda İslâmiyet bu olamaz diye düşünüyor ve bu durum beni bu konuda araştırmaya yöneltiyordu.

Her sabah namazından sonraki dualarımda, **"Allahım! Beni ilmini doğru bilen kişiyle karşılaştırm,"** diyerek tam altı ay süren niyazlarda bulundum.

O sıralar elbiselerimin kumaşını temin ettiğim firmaya gidip kendime kumaş almıştım. Satıcı arkadaş beğendiğim bu kumaştan artan ikibuçuk metre kumaş da eşime almam konusunda ısrar ediyordu. Eşimin kumaş beğenmeyeceği (endişesi) ni ifade ederek reddettimse de, satıcı bir metresi için para almayacağını söyleyerek ısrarına devam ediyordu. Sonunda eşimin beğenmemesi hâlinde iade etmek koşuluyla kumaş satın alıp eve geldim.

Eve gelen kumaş hem beğenildi, hem de bu hareket benim tarafımdan yapıldığı sanılarak eşimin bana güzel sözlerine vesile oldu.

İş şimdi kumaş dikecek terziyi aramaya kalmıştı. Komşuların ve akrabamız hanımların tavsiyeleri neticesi İstanbul'daki terziler birer birer eşim tarafından teklif olarak akşamları bana sunuluyor, ben de her teklife bahane bularak terzileri ret ediyordum.

Hafta sonları Tekirdağ'da baba ve annemizi ziyarete geldiğimiz bir Cumartesi günü İstanbuldan hareket etmeden evvel eşime, "Kumaşını yanına al, Tekirdağ'da senin dikiş sorununu çözeriz. Terzi Cevdet'e sorar, tavsiye edeceği bir kadın terzisine götürürüz," dedim.

Cevdet bey, "Çok iyi bir kadın terzisi var fakat artık dikmiyor herhâlde, isterseniz ben sizi çırakla yollayayım," dedi.

Yakın olan dükkâna geldiğimiz zaman altmış yaşlarında gözlükleri burnunun ucuna düşmüş elindeki bir elbise üzerinde çalışırken, işlerken bulduğumuz zâta dikilecek bir elbisemiz olduğunu söyleyip dikip dikmeyeceğini sorduk.

"Dikerim ama beş ay sonraya verebilirim, yanımda yardım-cım yok, bu zamanda da iyi zanaatkar bulmak zor," dedi.

Biz şartları kabul ettik. Model seçimi için ismi **Necdet** olan beyle eşim, moda dergilerine bakarken, ben duvarda duran kütüphanedeki tasavvufla ilgili kitaplara yönelip raftan aldığım herhangi bir kitabın herhangi bir sayfasını okumaya başladım.

Nefis kademeleri ile ilgili sayfayı okuduğumda bu nefis kademelerinin kitaplarda zor bulunacağını ve herkes tarafından da bilinmeyeceğini yüksek sesle düşünürken;

- **"Peki siz biliyor musunuz?"** diye bir sesle irkildim. Soru soranın Necdet Bey olduğunu fark edince;

- **"Biraz araştırmıştım ama, kitaplarda da detaylı bulamamıştım,"** diye cevaplandırdım.

Bu arada okuduğum kitabın kapağını çevirip kitabın yazarının dükânında bulunduğumuz Terzi Necdet Bey olduğunu hatta kütüphanedeki seri hâlindeki kitapların hepsinin yazarının kendisi olduğunu görünce, yaptığım ukâlâlığın anlamsızlığına kapılıp saçımın dibinden ter çıktığını hissettim ve hemen özür dileyerek affına sığındım.

Kendisi rafları dolduran tasavvuf kitaplarının yazarı idi. O anlık cahilliğimiz ve boşboğazlığımız bize İslâmiyet konusunda yaptığımız duaların neticesi olan Allah'ın ilmini bilen zatı karşımıza çıkarıyordu.

Bundan sonra İslâmiyet ile ilgili soruları hoşgörüsüne sığınarak eşim ve ben sormaya başladık. Aldığımız yanıtlar hem yerine oturuyor, hem de bizim çoktandır aradığımız mutmain olma duygusunu yaşıyordu. Ben ve eşim her hafta sonu İslâmiyetle ve Kûr'ân-ı Kerîm tefsirleri ile ilgili sorularımızı tesbit ediyor, küçük teybimizi de yanımıza alarak dikiş bahanesi ile her hafta kendisini ziyaret ediyorduk. Büyük bir sabır ve içtenlikle bizleri dinliyor, her sorunun üzerinde çok geniş açıklamalar yapıyordu. Dualarım kabul olmuştu. Ben ve eşim şimdi doğru bilgilerle yüklüüz. Allah Necdet Ardıç Beyden razı olsun, başka ne diyebiliriz ki!

T..Ü.. 15/01/2003]

* * *

T.. Ü.. beyin muhterem eşleri **N.. Hanım** ise, şu ifadelerle hâlet-rûhiyesini açıklıyor:

[Yıllarca sıradan bir Müslüman olarak İslâmiyeti bilinçsiz ve geleneksel anlamda yaşadım. Yaş olarak olgun bir döneme geldiğimde ise, içimdeki tanımlanması güç boşluğun bir tanımı, varoluş sebebim, bu gibi soruların cevaplarını aramaya başladım. Bu arayış beni zaman zaman yanlış kaynaklara götürdü. En son ise, bana göre daha mantıklı ve gerçekçi düşünebilen eşimin sürekli uyarıları ile yanlış bir kapıdan döndüğümde tanıdım Terzi Baba'yı... Kısa bir sohbetin sonunda İslâmiyeti yeterince bilmediğimi sadece duygularıyla yaşadığımı söyledim. İleriki günlerde tanık olacağımız o muhteşem nezaketleri ve hoşgörülerini ile bana kendilerine ait 4-5 kitap uzatarak fırsat buldukça okuyabileceğimi söylediler.

Yanlarından ayrılıp arabaya biner binmez elimdeki kitaplardan rastgele bir sayfa açtığımda gözüme çarpan ilk cümleyi yüksek sesle okudum. **"İslâmiyet tembellik dini değildir. Sadece duygularla yaşanılmaz, araştırılmalı, öğrenilmeli,"** diyorlardı. Evet o an yıllarca aradığım irfan yolunun doğru adresini bulduğumu büyük bir huzur ile farkettim. Yüce Mevlâm beni de bu kervanla yola devam etmeği hak edenlerden eylesin. Yazabilecek anlatabilecek çok fazla güzellikler ya-

şadık. Ancak daha fazla satır işgal etmemem gerektiğini biliyorum. Satırlarıma tanıdığımız ilk günden bu yana vakitli vakitsiz, gerekli gereksiz her müracaatımızda bize evlerinin ve yüreğinin kapılarını açan gönül dostumuz büyüğümüz Nüket Hanıma minnet duygularımı ifade ederek son vermek istiyorum. Hürmetlerimle...

N..Ü.. 15/01/2003]

* * *

Terzi Babamın mühiplerinden olan ve belirli bir dönemde Tekirdağdaki yazlık evinde komşuluk ettiği **E..** lu **F.. A..** bey de muhabbetlerini şu şiirle dile getiriyor.

Bu kişi "**Bazı Hatıralar**" bölümünde belirttiğimiz Erzurumlu Fikri Efendidir ve o günlerde Terzi Babam'dan "**EDEB**" hakkında bir şiir istemiştir.

Terzi Babam da onun bu arzusunu "**EDEB YA HÛ**" ismindeki şiiri ile yerine getirmiştir. Biz de o şiiri sizlerin de okuyabilmesi için buraya alıyoruz.

YÛCE NÛSRET BABANIN VARİSİ

UŞŞÂKİ VARİSİ

NECDET USTADAN İLHAM

**Nedendir niçin bilemedim, bu sırrı bu âlemi
Lâ faili illâllah'tan bihaber işledim fiilleri
Gönülde bulamadım, zikirde sezemedim esmâları
Boğuldum maddede, perdem kör etti sıfatları.**

**Bırakmadı aynalar göremedim, hep ötede kaldı zât
Üstün oldu hayvanlar özümden, ne yazık ki kat kat
Âdemden bihaber, çekilmiş hep sırlardan kalınca hat
Bir ömür geçti, olamadım varisi veli ibrahimle şad.**

**Şiir türkü imiş sanki, dinledim turu sinada Mûsâyı
Hıristiyanların haçı, sembolü gibi gördüm İsbâyı
Ne yazık ki bulmuştum yitirdim, aşkı Muhammedi
Gerçeği görmeyi bu fakire de nasip et yarab.**

**Âdemden gelip pınarı kevserden içtik ise
İbrahim aleyhisselâm yolunda veli olduk ise
Mûsâdan kelimullah lâfzını aldık ise
İsbâdan rûhullah ve de ehlullah bulduk ise**

**Ben sandığım ben, ben değil isem
Aşkı Muhammediden çok uzak isem**

**Evvel, ahir, zahir, bâtından bihaber isem
Bildir sırrını bize ya ehli Necdeti veli.**

**16.07.1993
Tekirdağ
F.. A..**

* * *

(03.06.1987)

E D E B Y A H Ü

İnsan'a yakışan edeb'dir, edeb,
Yolları aştıran sebep'dir, sebep,
Kendini bilmek gerektir, gerek,
Bilenler yanında edeb ya Hû.

Küçüktün bir dem büyüdün güzel,
Halini biliyormuydunki ezeli,
Yükseklere çıkıpta atma gazeli,
Büyütenler yanında edeb ya Hû.

İlmin yok idi, fakat öğrettiler,
Seni nice zaman bakıp göttüler,
Bir yere getirip adam ettiler,
Öğretenler yanında edeb ya Hû.

Cahillik ettin kaç kere, af gördün.
Belki gönlünün muradına erdin,
Etrafını zaman zaman yerdin,
Affedenler yanında edeb ya Hû.

Gel büyüklenme eyle secdei ahh,
Demiyessin gün geçtikçe vah vahh,
Ediver gönlünü acilen ıslahh,
Salihler yanında edeb ya Hû.

Ermeğe çalış kendi özüne,
Kanma sakın cahillerin sözüne,
Aşk sürmesini çekiver gözüne,
Görenler yanında edeb ya Hû.

Dalmağa çalış bahri zatına,
Çıkiver her dem erenler katına,
Ersin elbet manayı batına.
Erenler yanında edeb ya Hû.

Geçiver artık ak ile karadan,

Mutlak sevmiş senide yaradan,
Çabuk çıkar kendini aradan,
Çıkarınlar yanında edeb ya Hû.

Ölmeden evvel ölmeğe çalış,
Sende olanı görmeğe alış,
Hiç iyi olmaz gaflette kalış
Ölenler yanında edeb ya Hû.

Kendine dön, kendine dön, kendine,
Takılma gayrı varlık bendine,
Ermek için gerçek ALLAH dinine,
Erenler yanında edeb ya Hû.

* * *

İ.. den S.. K.. isimli bir başka hanım kardeşimiz ise, güzel bir ilkbahar gününde **"BAHAR SEVİNCİ"** diyerek kaleme aldığı yazısına **"Esselâmü Aleyküm"** dedikten sonra;

[İlkbahar yine bütün haşmetiyle, güzelliğiyle ovaları, tarlaları sarmaya başladı öylesine güzel, ki Cemâli İlâhiye her yerde zuhur etmiş.

Değerli Hocam ve Kıymetli kardeşimiz Nüket hanım ve bu yolda cihat eden Uşşâki gülüne hak ve hakikat adına gönül verenler diyorum, ki gezmediğim, dolaşmadığım, uğramadığım hiçbir mânevi topluluk kalmadı, ki hep bu sofralardan doyamadım kanamadım, ama ne zaman ki, bu maide sofrasına oturdum hiçbir şeye ihtiyacım kalmadı. Geçmiş ve gelecek hâli değerli hocamızın sohbetlerinde hem aile olarak, hem de cemaat olarak öylesine doyduk, ki kimsenin sofrasında gözümüz gönlümüz kalmadı. Aradığımız her şey var, sormak istediklerimizin cevabı, rû'ularımızın tabiri, herbirimizin hâli lâtifleşerek önümüze serildi. Beklediğimiz, umduğumuz bütün güzellikleri hem kendi bünyemizde hem de çevremizde bulunca hayret ve hayranlık hepimizi sardı. Hem ailemiz hem katmer takımı ve cemaati olarak dünya durdukça dünyada, ahirette ebedi olarak ismimiz hayırlarla güzelliklerle anılsın. Her şeyin en iyisini bilen Yüce Mevlâ kendi katından mükafatlandırсын, **Liva'ül Hamd** sancağının altında cemaylesin, inşaallah diyerek selâm ve saygılarımı sunarım.

S.. K.. 02/03/2002

* * *

Ege bölgesindeki Uşşâki canları için **İ..** deki evini hizmet amacıyla açan ve belli aralıklarla **"Terzi Babam"**ın gidip, canlarla görüşüp sohbet yaptığı evin sahibesi **F..** Hanımdır.

F.. Hanım, birisi **1999** da, diğeri **2001** yılında **"Terzi Babam"**ların Umre ziyaretlerindeki küçük gurubun içerisinde de yer almıştır.

[2001 yılının Umre ziyaretlerinde **F..** Hanım **Mescid-i Haremin** içerisinde yatsı namazı vaktinde şu **tecelli**yi yaşar:

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

"Kâ'be'nin etrafında elips çizerek Hızır aleyhisselâmla tavaf ediyorsunuz. Hızır (a.s.) "Allah", siz de "Vâhid" isimlerini zikrediyorsunuz. Tavafınız, "yerden yukarıya" yüz görülmüyor, sadece sakalınızdan tanıyoruz ve ihramlısınız.

Hem Kâ'be'yi hem de kendinizi tavaf ediyorsunuz. Bize seslendiniz, "beni tutun daha gitmek istemiyorum," diye... Biz de Nüket hanım, Neclâ Hanım ve ben, sizin ihramınıza yapıştık, ihram elimizde kaldı. Yukarıda sadece sakaldan anlaşılabilir simanız var."

F.. D.. 17/09/2001

Pazartesi Yatsı namazı

Mekke-i Mükerreme

F.. hanımın 26/04/2001 de kaleme aldığı yazısı ise şöyle:

Bir filim başladı.	O âlemde derse.
Sahnesiz renksiz.	Devam ediyorsunuz.
İtimat edilir şüphesiz.	Derken kırkımız oldu.
Bizler boş çuvallar.	Bir tek el ayak ağız.
İçimizden dışımızı.	Vücûd, Varlıkta yokuz.
Dışımızdan içimizi.	Çuvalın içinden çıktı.
Arayıp gezdik bir an.	Bir peygamber sekiz veli.
Gördük sizi yatakta.	Hepsine verildi Selâm.
Dudaklar kıpırdıyor.	Denildi beliğ.
Alimin uykusu.	Hz. Peygamber (s.a.v.) havzındanız.
İbadettir diyorsunuz.	Ali Kerremallahu veche suyundanız.

Hasan Hüsamettin Uşşâki yolundanız.

Şeyh Saminin kolundanız.

Bekir Sıtkı Visali kulundanız.

Zekiyye hatun soyundanız.

Osman Şinasi boyundanız.

Ali Baba oğlundanız.

Kumruların toyundanız.

İşte bunlar bizim ceddimiz.

Söyle Necat'a duada bulunsun. (*)

Hepimize fatiha okusun.

(*) "Söyle Necat'a" diye belirtilen isim, Necdet Ardıç Bey'dir.

Necdet Kûr'ânda Necat olarak belirtilmiştir.

F.. Hanım yakaza hâlindeyken yaşadığı varidatı "Terzi Babam"a göndermiş. O da bu varidatı kelime kelime bölüm bölüm şerh etmiş kendisine göndermiştir.

Önce **F.. Hanımın yakazasını** yazalım, sonra da "Terzi Baba" tarafından şerh edilmiş hâlini belirtelim.

"Yıldızım kızım Ülker, hızlı akan sulara baraj yaparlar. Taşları dökse de zemine taban olur. Seni baraj içinde görmek iste-

mem. Zekiyye ana ağzından çıkardığı kâ'be'leri dilimizin altına koydu. Allahın nizamını değişteremezsin. Nefisten Aklı küle giden yol ne güzeldir. Elindeki tahta ince ise, ona göre çivi çak tahta çatlamasın, kırılmasın işiniz zor. Dua dua dua selâmetle necatınıza koşun."

12/01/2002 tarihinde Terzi Babamın **F.** Hanımın **yakazasına** yaptığı izahat:

[(Yıldızım kızım Ülker)

"Yıldız (**necm**) hakkında Cenâb-ı Hak başlı başına bir sûre indirmiştir. **53** no.lu sûredir. Bu da bizim şifre sayımızdır. Hayâl ve nefis yıldızımızı söndürüp, gerçek ilâhi yıldızımızı ortaya çıkarmamız gerekmektedir. Efendimiz, "**benim sahabim gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine baksanız yolunuzu bulursunuz,**" demiştir. Mâlum arkadaşlar (yani, yıldızcılar) farkında olmadan gerçek diye, **nefis yıldızlarına** yönelmişlerdir.

Gerçek yıldızlık, **tarîkât** hali., ay (kamer) lık **hakikat**, güneşlik ise, **mârifettir.**

Yıldızın perdesi, nefistir (beden); ayın perdesi, yıldız; güneşin perdesi ise, aydır.

Bir başka ifadeyle,
ilâhiyat güneşinin tecelli mahalli (perdesi) "**Bedri münir**" (nûrlu ay),

"Bedri münir" (nûrlu ay)'ın **tecelli mahalli** (perdesi), **yıldızdır.**

Ülker yıldızı, gökte ay'ın seyrine en yakın olan yıldızdır. Yıldızın tecelli mahalli (perdesi) ise, nefis (beden) dir.

Kim gaflet içerisinde yaşıyorsa, nefis yıldızından aldığı hayâl ve benlik ateşle yanar, hayâl içerisinde bir ömür geçirir, bir yere ulaşamaz sonu hüsrân olur. Kimde gerçek ilâhiyat yıldızına ulaşırsa saadet ehli olur.

Genel yaşamda görülen bedenler umumi olarak nefis yıldızlarıyla, özel olarak da aralarında bazıları ilâhiyat yıldızları ile dolaşmaktadır. Fakat gaflet ehline bedenleri perde olmakta bu da hakkın onlara bir lûtfu olmaktadır. Eğer ilâhiyat yıldızları herkes tarafından hemen görülüp bilirse huzursuz edilirdi. Bu yüzden perdelidirler.

"Şu yazıları yazarken radyoda hafif bir sesle şiir okunuyordu. "kayan bir yıldız gibi," içinde bir cümle geçiyordu."

(Hızlı akan sulara baraj yaparlar)

"Evet yaparlar çünkü kontrolsüz herşeyi kontrollü kullanmak ve fazlasını lüzûmunda kullanmak için yedek bulundurmamak akıllı tedbirli insanların işidir."

(Taşları dökse de zemine taban olur.)

"Yani aklında fikrinde taşlanmış eski değer yargılarını döksen de onlardan yine faydalanırsın. Üzerine basar yürürsün. Sen onları değil onlar seni taşımış olur."

(Seni baraj içinde görmek istemem)

"Yani şu anda akan bir ırmak ol, barajdan aşağıya doğru yola çık. Tribünlerden geçerek başkalarını aydınlatmak için ışık ol, sonra tekrar yola dönüşüp yoluna devam et. Daha sonra deryaya ulaşır, barajın sınırlılığından deryanın sonsuzluğuna dahil olursun."

(Zekiye anne ağzından çıkardığı kâ'be'leri dilimizin altına koydu)

"Onun ağzından çıkan kâ'be'ler hakikat-ı ilâhiyeyi anlatan zâtî kelimelerdir. Hapların dillerinizin altına yerleştirilmesi nasıl ki kalp ve tansiyon hastaları dillerinin altına şifalarını koyarlarsa o da öyle nefis hastalığına şifa olacak kâ'be kapsüllerini o miktarda sizlere sunmasıdır."

(Allahın nizamını değiştiremezsin)

"Elbetteki bu mümkün değildir. Aklımızda bireysel olarak yapmayı düşündüğümüz birşeyler varsa ve de bunlar Allah'ın nizamına ters düşüyorsa hiç teşebbüs etmeyin demektir."

(Nefisten aklı külle giden nizam ne güzeldir)

"Bilindiği gibi bu ifade seyr-i sülûktur. Bu yolun gerçeği evvelâ nefisini tanımaktır. Bir şeyi tanımadan o şeyin üstüne çalışma yapmak mümkün değildir. (tahta, demir, taş, toprak gibi) Nefsimizin özü aklı kül olduğunu anladığımızda ona ulaşmak için nefsimizden geçmemiz gerekecektir. Böylece kendine ulaşma yolunun nizamı ne güzeldir."

(Elindeki tahta ince ise, ona göre çivi çak tahta çatlamasın kırılmasın)

Bir âyet-i kerimede "**biz onu levhalarla çivilerle yapılmışa yükledik,**" Yani "**Mânâyı Nuh'iyet**"i (derilerle ve kemiklerle) yapılmış beden gemisine yükledik buyrulmaktadır.

Karşımıza çıkan "**Mânâyı Nuh-u**" taşıma arzusunda bulunan küçük küçük kayıklara limanda kalmaları nefis enginliklerine açılıp da batmalarını için onlara uzatacağın halatı bağlamak için büyük çiviler çakma kalınlıklarına yani kabiliyetlerine göre ilâhi hakikatleri mıhlamaya bak, aksi hâlde kayıkta sandalda yara açılır. Limanda bile batma tehlikesi olur."

(İşiniz zor)

"Tabii ki zor. Ancak Hak ile birlikte ve Onu vekil edinenin işi kolaydır. Çünkü vekil onun en büyük desteği ve yardımcısıdır. (**ni'mel Mevlâ ve ni'mel vekiy!**) dir zorluk kişinin nefsiyle başbaşa kalmasıdır."

Not: F.. Hanımın **"Zekiyye Anne"** dediği rahmetli eski mürşidesi Terzi babamın adını **Necat** koymuştur. Kûr'ân-ı Kerim'de **Necat**, **"Necdet"** in karşılığıdır.

(Dua dua dua)

"Şeriat, tarikat, hakikat mertebelerinin dualarıdır. **Mârifet** mertebesinin duası ise, **"kûn"** (ol) dur."

(Selâmetle necatınıza koşun)

"Genellikle **"necat"** Kûr'ân ve Kâdir yolu seyr-i sülûk yoludur. Özel anlamda da siz düşünün.."]

F.. hanımın Terzi Babam'ı ilk tanıdığı günlerde gördüğü bazı zuhuratlar ise, şöyledir:

[30 Kasım 1998

Bismillâhirrahmânirrahim,

- Sâfî Babanın cüppesini giymek istedim
(*mübarekten feyz almak için*)

- Cüppe ile beraber bir fırına girip diğer bir taraftan çıktık

- Mekândan münezzehe yerde boşlukta kefenlenmiş ölümler yatıyor. Hacı Ağabeyim ve Said Nûrsi Hz. leri bu cenazelerin biri baş ucunda biri ayak ucunda

- Bakıp ellerindeki yerlerine işaret koyuyorlar. Bütün cenazelerin adı Abdullah (*hanım erkek hepsi buna dahil*)

- Hacı Ağabeyim diyelimki kuzey doğrultusunda, Said Nûrsi Hz. leri güney doğrultusunda. Batıdan doğuya bir ışık huzmesi "fijuv" diye geçerken bunun Hacı Annem olduğunu görüyoruz.

- Elllerinden diyelim ki, kâğıtları alıp doğu doğrultusuna doğru yoluna devam ediyor.

- Ben Hacı Ağabeyim olmuşum aynı kisvedeyiz. Olamaz, o mürşit ben mürid bile değilim diye içimden konuşurken bütün iç dış organlarımızın benzerliği gösteriliyor.

- Beyin plaklarımız da aynı yönde dönüyor, tabii ki H. ağabeyimin plağının çizgileri daha çok. İş merkezde yani kalpte imiş, en uç köşeleri merkezleri aynı imiş.

- Bu arada "fijuv" diye Hacı annem olan ışık huzmesi doğudan batıya dönerken yahut benim anlatabilmem için öyle gösterilirken Hacı ağabeyim ve Said Nûrsi Hz. lerine aynı kâğıtlar, diyelim mühürlü, tasdikli olarak geri veriliyor. Bu mevtaların hepsi şu veya bu yoldan şehit mertebesi kazanmışlar ve tasdiklenmiş.

- Hacı ağabeyimin ve Saidi Nûrsi Hz. lerinin vücûdları birbirine sarılıyor

- Evliyaları temsilen Eyyüp Sultan Hz. Piranı temsilen Abdülkâdir Geylânî (k.a.s), şehitleri ve nas temsilcileri Hz. Hasan (r.a.) Hz. Hüseyin (r.a.) Valideleri temsilen Hz. Fatimatül Zehra, Asker ve ordu - şecaat temsilcisi Hz. Ali (r.a.), ibadethaneleri temsilcisi Kâ'be-i Muazzama, Peygamberleri temsilen Hz. Muhammed (s.a.v.), kitapları temsilen Kûr'ân-ı Kerîm, suları temsilen Nil, dağları temsilen Uhud, ve melekleri temsilen Cibril (a.s.) ların rûhaniyetleri veya rûhları (hangi kullanış daha doğru ise) birbiri üzerine bir canlı top teşkil ediyor. Bu top öyle bir kaynaşıyor, ki içten dışa dıştan içe döne döne bütün yaratılmışları da bizim bilip bilemediğimiz içine alıp, dışına çıkara çıkara, diyelim ki bir nûrdan perdeden geçip bir nûrdan boru'ya giriyor burada aksi istikâmetten gelen bir nûr süzgeçten geçiyor.

- Süzgeçten hiç geçmeyen kalmıyor

- Hepsi birer ışık huzmesi, yıldızı olarak asli vatanlarına veya vazife yerlerine dönüyor.

- Bu arada biz bir şehre gelmişiz. Hiçbir şey yok, görüntü yol herşey varmış. Bize Allah (c.c.) diye zumlanıyor.

- Bir hamur teknesindeyiz diyelim, o hamur öyle kabarıyor ki ekmek yapmağa yetişemiyorlar.

- Ekmekler pişmiş olarak hamurdan sığıyor.

- Bütün bilip bilmediğimiz ihtiyaç olan yerlere veya talep edenlere dağıtılıyor.

- Karşımda Hacı Annemi görüyorum. Bunu (NECAT)'a bana anlattığın gibi anlat dedi.

- Başımdan sıvazladı, sanki saçlarım yeniden çıkıyormuş gibi dipleri kaşınıyor.

- Gece yattığımda baş ucumda Hacı Ağabeyimin beni elinde kitabı ile bekliyordu. Ben yattıkça o okudu.

- Şimdi kısmet olur Sabah namazını eda edersek tekrar derse devam edecek gibi orada duruyor. Sabah 6:30

- Gaybı Allah (c.c.) bilir. Yanlış anlatışımızı Allah af buyursun Amin.

Not : Zuhuratta görülen manevi ekmekler dağıtılmaya devam ediliyor. **F..** hanımın "**Hacı Ağabeyim**" dediği kişi, "**Terzi Babam**"dır.]

* * *

Tahsil hayatını Avusturyada bitirip mesleğini Türkiyede sürdüren **M..B..** adlı bir doktor arkadaşımız ise, gerçek İslâma ve Terzi Babama ulaşana kadar değişik evrelerden geçip, O'na şu şekilde vasil olmuştur:

[Kendimi bildim bileli herşeyi kabulleniyor görünsem de, herşeyi içimden sorgulayan ve perde arkasını araştıran bir insânım. Bu ortaokul çağımda başladı hâlen de öyle... Herşeyin arkasındaki gizemi, sırrı ve özü araştırıyor, sorguluyorum. Felsefe ve din!... daha bunların ne olduğunu bilmeden, ilgi alanları ve konularına çoktan dalmıştım bile... Ailem müslüman olmasına rağmen birçok sorularıma cevap veremiyordu. Onların bu konudaki yetersiz bilgi eğitimini göremiyor, eksikliğin İslâm dininde olduğunu düşünüyordum.

Böylece mânevi arayış yolculuğum ortaokul yaşlarımdan, birkaç yıl öncesine kadar sürdü. Bu yolculuktaki merhalelerim Hristiyan dini, Mûsevilik, Budizm ve nihâyet ateizm oldu. Mutlak varlığı bulmak için mutlak yokluğu buldum ve yaşadım.

Fakat yavaş yavaş mutlak varlık kendini tanıtmaya başladı. Birşeyleri anlıyordum, keşfediyordum, ama adını bilmiyordum. Ancak birşeyden emindim. Bunlar mutlak gerçeklerdi.

Varoluş ve yok oluş ve bunların arasındaki bütün oluşumlar ve bunların da mânâları... Yeni bir din, mutlak gerçeğin açıklandığı din!... Not ediyorum. Bana verilen dini, mutlak gerçeğin inceliklerini yazıyordum.

Yıllar böylece geçiyordu taa ki İmam-ı Gazzali'nin "**Kimya-ı Saadet**" isimli eserini tevafuki bir şekilde okuyuncaya kadar!... Çünkü yazdığım satırların, gelen bilgilerin aynısını bu eserde okuyordum. Mutlak gerçeği bulmuş ve büyük uğraşlar ile yazıyor iken o eser sayesinde bunun İslâm olduğunu anladım. Anladım ve tabiri caiz ise, "Amerika'yı yeniden keşfetmeyi" bırakıp araştırmalarımı İslâmı araştırarak, okuyarak sürdürdüm.

Bu konuda her türlü yardımı ve desteği de araştırıyordum. İlmihal ve bedeni ibadet bilgilerin, dünyevi yaşam düzeni ile ilgili bilgilerin ötesine geldiğimde artık yalnız yol almak çok zor olduğunu gördüm.

İmamlar ve ilâhiyatçılar ile yaptığım sohbetlerde sorularıma cevap bulamıyordum. İmam olan kayınpederimin bağlı olduğu çok muhterem Nakşibendi ve Kâdiri olan bir zâta bağlandım.

Buradaki usul ise, çok kısa bir süre içinde yetersiz kaldı. Sorularıma cevap almayı bir yana bırakın, **soru sormak bile pek hoş karşılanmıyordu.**

Birkaç ay sonra İzmirde, özellikle hanımlara rehberlik görevi yapan muhterem bir hanımefendi mürşide ile tanıştım.

Evet burada soru sormak hem serbest, hem de cevaplar geliyordu. Şeriat bilgilerinin ötesinde tarikat bilgisi, terbiyesi ve eğitimini burada gördüm.

Ancak bitmez tükenmez sorularıma aldığım cevaplar beni birkaç ay sonra tatmin etmemeye başladı. Cevapsız sorular ve yine bunları cevaplayacak birini bulma sorunu ile yine başbaşa kaldım.

Bir yaz tatili, kayınpederim ile sohbet ederken bana Uşşâki olan bir zâttan bahsetti ve beni onunla tanıştırabileceğini söyledi. Bir ümit ışığı... zaten bağlı olduğum muhterem hanımefendi, Zekkiye annem de Uşşâki idi. Memnuniyetle kabul ettim ve bir yaz günü öğleden sonra dış görünümüyle gerçek bir Tekirdağ beyedendisi görünümünde olan ve kadın tarzılığı yapan atölyesinin (hesapta bir beş on dakikalık ziyaret amacıyla) kapısını çaldık. Kayınpederim ile yapmış oldukları bir Hac farizasından dolayı tanışan iki ahbap dostça selâmlaşmış ben tanıtıldım. Hoşbeşten sonra kayınpederim benim sorularım olduğunu dile getirdi.

Servet Beyin (o zaman daha ismini bilmiyordum, kapısındaki tabelasından dolayı "Servet Bey" diye hitap ediyordum, o da bozuntuya vermiyordu,) ilk dedikleri **"hiç birşey görüldüğü gibi değildir!"**.

"Allah, Allah yahu zaten benim derdim bu ya!" dedim içimden ve beş on dakikalık ziyaret kayınpederimin müsaade isteyip yanımızdan ayrıldıktan sonra birkaç saat daha sürdü.

İsminin Necdet olduğunu da öğrendim. Yine ziyaret edebilme ümidiyle vedalaştık. İyi de ama ne zaman?... Derken ertesi gün daha öğlen olmadan ben Necdet Beyin yanında kendimi soru sorarken, Onu da cevap verirken buldum. Buldum!... Evet aradığımı bulmuştum!... Kendisinden eğitim alabilmek, faydalanmak için izin istedim.

Bu iznin mânevi onayı için istihare önerdi. Hemen o gece yaptım ve ertesi gün zuhuratımı anlatmak üzere huzuruna vardım."

"Bir bitpazarındayım ve çok güzel değerli kandillerin satıldığı bir serginin önüne geliyorum. Bütün kandiller farklı, hepsi çok güzel ama **bir tanesi var, ki** hepsinden daha büyük daha güzel... **"Alayım mı?"** diye sorarken, kendi kendime bir ses bana, **"evde zaten bir kandilin var ki,"** diyor. **"Evet ama bu kandil daha büyük, daha fazla ışık verir,"** deyip almaya karar veriyorum. Neş'eli ve yeni büyük kandilimle sergiden ayrılıyorum..."

"Yorumunuz nedir," sorusuna, Necdet Bey tebessüm ederek, **"sen ne dersin?"** diyor. Eh, daha açık bir zuhurat olamazdı herhâlde.

Tasavvuftaki Şeriat, Tarîkât, Hakikat ve Mârifet yolculuğunda cehâlet karanlığın ifadesi ve ama aynı zamanda meyvesi alîmlik ve âriflik olan cevaplara tohum olan soruların aydınlatılması için ışığa **"kandillere"** ihtiyaç vardır.

Cenâb-ı Hakk **Güneş** misâli, Rasûlüllah **Kamer** misâli ve sahabeler **Yıldızlar** misâli ise, şeyhler, ârifler ve ârif-i billâhlar da elbette yeryüzünde **kandiller** misâlidir.

Önemli olan kendi ihtiyacını karşılayacak yeterli ışık veren kandili bulmak, ki gidilen yolda karanlık kalan bir köşe kenar kalmamasın...

Necdet Bey'in (artık Terzi Babamın) elini öptüm, mânevi biadımızı yaptık ve bol sorulu cevaplı yolculuğumuza başladık. Bu sorular her zaman sözel olmasa da hâl lisânî ile soruyor ve cevabını alıyorum."

"**Terzi Baba**" ismi de nereden çıktı diye siz sormadan önce ben anlatabım. Yine bir zuhurat ile ilgili.

Şöyle ki:

Bir ses bana, "tüm sorularımın cevabını ve mutlak gerçekleri **Dikili Baba**'dan öğrenebileceğimi," söyledi.

Yine ilk fırsatta ben Necdet Bey'in atölyesinde bu zuhuratımı anlatıp, "**Dikili'de bir zâtın olup olmadığını,**" sordum. Çünkü kendim Ayvalıklıyım ve buraya yakın **Dikili** isminde bir kasaba var (Egeliler bilir). Efsaneleri olan bir yer. Belki orada bir zât vardır, yaşamıştır diye düşünerek sordum. O esnada Necdet Bey kesmiş olduğu kalıplarını dikiyor.

Önce "hayır tanımıyorum" dedi ama kısa bir süre sessizlikten sonra yine tebessüm ederek, diktiği kumaşlara işaret etti. Cevabımı almıştım: "**Dikili Baba**" tam karşımdaydı. **Dikiyordu**. O artık "**Terzi Babam**" dı..."

Şişli İstanbul
04/12/2002
03:00]

* * *

Nûsret Tûra efendimizin döneminden **N.. Ç..** adlı bir başka hanım kardeşimiz ise, Terzi Babaya nasıl ulaştığını şöyle açıklıyor:

[Yurt dışında yaşadığım için o günün şartlarına göre haberleşmek ve görüşmeler epeyi zordu. Bir gün Bebek'te Nûsret Baba'mın evine gittiğimde vefat ettiği haberini aldım. İmkânlarım kısıtlı olduğu için her gelişimde, "acaba yerine kimi bıraktı," diye düşünüyordum.

Bir gece rû'yamda, "telefon çalıyor, açıyorum Valide Annemin sesi... Bana kendisinin bir başkası ile konuşmasını dinletiyor, ben de dinliyorum. Valide Annem beni O'na anlatıyor. "**Konuştugu zât niye kendini tanıtıyor,**" diyorum."

Bir başka rû'yamda da, "telefonla konuştuğum o zât bir masada kağıt ve kalem elinde kayıt yapıyor, önce de benim kaydımı yapıyor. Başka kayıt olmak için sırada olanlar da var."

Bu rû'yadan 3 sene sonra (Necdet Efendinin) "**Gönülden Esintiler**" kitabının ilki elime geçti.

Bu kitapta Nûsret Babamdan bahsediyordu ve O'nun halifesi olduğunu bildiriyordu. Daha sonra Türkiyeye geldiğimde kendisini ziyarete gittim. Ve telefonda (rû'yada) konuştuğum kişinin o olduğunu hatırladım. Aynı kişiydi ve aynı şekilde konuşuyordu. Sonra da "**aradığımı buldum,**" dedim.

06/11/2002
N..Ç.. Alm..]

* * *

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

[04.05.2005

Son günlerde çokça üzerinde durduğum hususlardan birisi de Mevlâna Celâleddiyn Rûmi ve Muhyiddiyn Arâbi hazretleri ve meşhur eserlerinin Terzi Baba yolundaki hikmetlerini tefekkür etmeye çalışmamdır.

Hz. Muhyiddiyn Arâbi → **İlm-i İlâhi**
Hz. Mevlâna Celâleddiyn Rûmi → **Aşk-ı İlâhi**

Seyr-i sülûkumuzdaki **Terzi Baba** yolunun temel taşları olarak bizlere bu **nefha-i ilâhileri** ikram ediyorlar. Gerçekten bu iki şahsiyet ve eserlerinin **Terzi Baba** ismi ile zuhura çıkmasının acaba başka ne gibi hikmetleri olabilirdi.

03.05.2005 Pazar günü saat 11.00 civarında yaslandığım kanepenin üzerinde uyuklama (yakaza) anında gördüğüm açık ve mücerred bir rûya şöyle idi.

“Terzi Babam’ın işyerindeki sohbet yapılan odanın içindeyiz. Terzi Babam cam tarafına biraz yakın yerden, önüne konan bir kürsü’den sohbet konuşması yapıyor. Konuşma esnasında bütün vücudunu kaplayan bir sevinç ve mutluluk vardı.

Tam karşı istikametinde oturuyordum; bana doğru bakarak ve sağ eliyle işaret ederek **مُحْيِدِيْن** “**Muhyiddiyn**” nedir biliyor musun? diyordu.

“**Muhyiddiyn**” derken harfleri tek tek, tane tane sıralıyor ve sondaki **ن (nun)** harfine atıf yaparak söylüyordu.

Tam ismi söylediğinde yani “**Muhyiddiyn**” dediğinde ise, ikimiz de aynı heyecan içinde keskin bir cevap ile sonundaki **ن (nun)** dur diyoruz.

“**Muhyiddiyn**”, sondaki **ن (nun)** da, yani “**bende gizlidir**” diye, bu defa da kelâmsız olarak ifade ediyordu.

Ben de “**evet doğru söylüyorsunuz,**” diyorum ve her ikimiz de birbirimizi teyit ediyoruz.”

Uyandığım da bu rûya daha önce gördüklerimden daha farklı idi. O yaşantı ilmî olarak üzerimde o gün hep devam etmişti.

YORUM:

Gerek "**Muhyiddiyn**" derken, gerek "**Celâleddiyn**" derken; her iki kelime de ن (nun) ile bitiyor; ن (nun) harfi ise, bilindiği gibi "**Terzi Babam**"ın ve "**Necdet**"in harf-i rumuzu idi.

Buradaki çalışmamıza sayılar şöyle şahid oldular.

ن (nun) harfinin açılımı, نون (nun) diye yazılır.

O da ebced hesabı ile, (50 + 6 + 50) = **106** etmektedir.

106 da iki adet 53'ün varlığına delil olmaktadır.

Yani

hem "**İlm-i İlâhi**"

hem de "**Aşk-ı İlâhi**" zatından zuhura çıkmış.

Böylelikle de

hem "**Muhyiddiyn**"

hem de "**Celâleddiyn**" hazretlerine delil olmuştur.

Kısaca bu yorumu yaptıktan sonra bu mücerred zuhuratın yorumu için farklı bir tevil daha oluşmuştu.

Tabii ki hata ve eksiklikler nefsimize aittir, muhakkak ki Allah c.c. herşeyin en iyisini bilir.

"**Muhyiddiyn**" مُحَيِّدِينَ → "**Dinin ihyası,**"

İhya edilmesi, hayat ve ruh bulması anlamlarına gelen "**Muhyi**" esmâsından gelmektedir.

Peygamber efendimiz (s.a.v.) sahih bir hadislerinde, "**Her asrın başında bir müceddid geleceğini,**" haber vermişleridir.

Müceddid'in vasıfları sayılırken de; dini hakikatleri, devrin ihtiyaçlarına göre yorumlayan ve Peygamberimizin varisi olan zât anlatılmış olmaktadır.

Terzi Babamız için, niçin **müceddid** ifadesini kullandık?... **Müceddid**'in vasıflarını idrak edip, irfaniyet gözü ile onu tanıdığımızda, bunun cevabını zaten onda müşahade etmiş oluyoruz.

O'nu **müceddid** kılan yönü, berrak bir zihne, nâfiz bir görüşe, dosdoğru bir düşünüşe sahip olması... ifrat ve tefrid arasında orta yolu bulan... yerleşmiş olan bid'at ve taassubtan kolayca sıyrılabilen bir mütefekkir olmasıdır.

Dini hakiki yerine oturtmak için gerekli cesareti kendinde bulan ve mizacı bakımından (s.a.v.) Efendimize en yakın insân olmasıdır.

Burada bid'at ve taasubun kaldırılmasının ancak **müceddid** ile olabileceğini vurgulamak isteriz.

Bid'atların ortadan kaldırılmasından maksat ise, **şeriat** ve **tarikât** mertebesi yaşamların ve hükümlerinin **hakikat** ve **marifetullah'a** inkılap etmesi ve böylece zat-i mertebe yaşantısı hakim kılınıp, yaşanmaya başlamasıdır. Bu mertebeler yok olmamış asl-i hakiki benliklerine ulaştırılmıştır.

Maalesef günümüzdeki İslâm yaşamının gerek zahiri ve gerekse tarikât yaşamlarına bakıldığında **Akl-ı Kül'e** ulaşılmadığı için bid'at ve taasubun çok geliştiğini görüyoruz.

İşte bu gerçekler ancak **Rûh'ul Kûdüs** yani Allah'ın zatının rûhu **Cebrâil** (a.s.) gelip **ölü kalbleri diriltmesi** ile anlaşılabilir.]

Rûh'ul Kûdüs ya da **Rûh'ul Emin** lügattaki yazılışlarını aynen aldığımızda **13** hakikati ile karşılaşırız.

رُوحُ الْأَمِينِ → Rûh'ul Emin

Ebcette:

ri + vav + ha + elif + lam + elif + mim + ye/(i) + nun
(200 + 6 + 8 + 1 + 30 + 1 + 40 + 10 + 50) = **346**
(3 + 4 + 6) = **13**

رُوحُ الْقُدُسِ → Rûh'ul Kûdüs

Ebcette:

ri + vav + ha + elif + lam + kaf + dal + sin
(200 + 6 + 8 + 1 + 30 + 100 + 4 + 60) = **409 (4 + 9) 13**

13 hakikatinden sonra ise, bir başka hakikat ile

وَأَيُّ دَنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ

ve eyyednâhü bîrûhıl kûdusi (*Bakara Sûresi 2/253 ayetinde*)

53 hakikati ile buluşuyor ve açık olarak "**Rûh'ul Kûdüs**" ile desteklendiğini görmüş oluyoruz.]

Kıymetli Gönül Dostlarım!

Aslında bu bölüme ilâve edilebilecek çok daha fazla bilgilerin mevcut olduğu kanaatindeyim. Gönül dostlarımla Terzi Baba hakkında söylemediklerimin, söylediklerimden daha fazla olduğunu da biliyorum Allah (c.c.) cümlemizden razı olsun.

Bu bölümümüzü de acizane fakirin mânânda yaşadığım hatıramla bitirmek istiyorum.

07/01/2002

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

[Uyku ile uyanıklık arasındayım. Hacer'ül Esvedde tavafa başlamak üzereyim. Bir el uzanıyor kalabalığın içinden onu yüzüme sürüyorum. Terzi Babamın eli ve içi yüzüme sürdüm. **"Mikatta söz verdim vec-him senindir,"** diyorum. Uyanıyorum. Terzi Babamın rûhaniyeti bir güneş gibi üzerime aksediyor, benimle konuş diyordu. Tekrar uyumaya çalıştım. **53.** kapının huzurunda namazdayım (*aynı yerde 10 gün sonra namaz kıldım*). Uyanım. Kağıt ile kalemimi elime aldım.

S. Kapın nedir? diye sordum.

C. Varlığın ve yokluğun kapısıym, Mekkenin ve Medinenin kimliğiym, dedi.

S. Senin kelâmın konuşman nasıldır? diye sordum.

C. Benim kelâmım gözlerimle olur. Benim bu gizli lisânımı se-damı duyanlar hep Cemâlîmle yaşarlar.

S. Senin yemen, içmen, uyuman, görmen nasıldır? diye sor-dum.

C. Tutan elim, gören gözüm, işiten kulağım olanlar bunu id-rak ederler, dedi.

S. Senin şefaatin var mıdır? diye sordum.

C. Şefaati dikiğim elbiselerde gizledim, bunu da ehli bilir ancak, dedi.

S. Sen hangi ameli işlersin? diye sordum.

C. Ben Ulûhiyyet elbiseleri diler giydiririm, dedi.

S. Sana en sevimli gelen amel nedir? diye sordum.

C. Bilinmek ve sevmektir, dedi. **Bu da ikr'a hitabı ile başlar. Ümmetimin en hayırlıları Kûr'ân'ı öğreten ve onu başkalarına öğreteninizdir,** buyurdu efendimiz.

S. Sana en sevimsiz gelen amel nedir? diye sordum.

C. Beni okuyup da unutmastır, çünkü ümmeti Muhammedin en şerlileri Kûr'ân'ı öğrenip de unutanlardır.

S. Senin en güç amelin nedir? diye sordum.

C. Beni tanımak ve taşımak çok güçtür, dedi.

S. Senin rahmetin var mıdır? diye sordum.

C. Benim rahmetim beni zikredip hatırlayanlara, beni ziyaret edip güzelliğimi seyredenlerdir, dedi.

S. ن (nun) ile م (mim) in sevdası nedir? diye sordum.

C. ن (nun) ile م (mim) birbirine delil oldu.

ن (nun) → م (mim) ile kaim oldu.

S. O da nasıldır? diye sordum.

C. ن (nun) velâyetimi, م (mim) risâletimi anlatır, dedi.

S. ن (nun) ile م (mim) birbirinden ayrı mı ki? diye sordum.

C. ن (nun) ile م (mim) birbirinden ayrı değildir. Sakin ن

(nun) dan sonra sükûne ermiş ن (nun) ب (be) gelirse,

(nun) → (mim) e dönüşüyor bu da iklâb olur.

S. ن (nun) un sakinliği nedir? diye sordum.

C. Üzerindeki hareketin (hareketin) gitmesi, sükûne ermesidir yani "ben"de fani olmasıdır. Abd'ın hakikati de budur.

ن (nun), نجم (necm) de başta gelir.

Çünkü Risâlet'ten önce Velâyet vardır.

Alfabe de sonra gelir.

Çünkü Risâlet, Velâyetle devam eder.

Ayrıca نور (nûr) olmasa idi, hiçbir şey bilinemez karanlıkta kalırdı.

S. Bu güzelliğin sırrı nedir? diye sordum.

C. O benim şanımdandır, dedi.]

* * *

B. G. İ.

[28/02/2003 Cuma

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Necdet Beyefendi Sultan Hakkında:

السَّلَامُ عَلَيْكُمْ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ
السَّلَامُ عَلَيْكُمْ

وَ عَلَيْكُمْ سَلَامٌ وَ رَحْمَةُ اللَّهِ وَ بَرَكَاتُهُ

Allahümme salli ve sellim ala seyyidina muhammed

Onu en son tanıyanlardan biri olarak yeniliğime rağmen ezel tanışlığı içinde olduğuma Allah bildirmesi ile de emin olduğum (ki salât selâm üzerine olsun) bu Muhammed-i zât hakkında bana bu kitabında lûtfederek söz vermesi bile onun ne kadar âlicenap ve teşvikkâr olduğuna delil değil midir?....

Herkes **"hayvan nedir?"** bilmedikleri hâlde **"hayvanları sevin,"** derler ama hayvan dedikleri de onlara göre sadece köpek, kedi (v.s.) gibi heves ettiklerine göre mahdud olanlardır. Onlar iyi, kötü diye ayırma, seçme ve bu yolda (*sanki kendilerine aitmiş gibi*) hüküm verme gayretinde olup, adeta ari ırk, nesep iddiasında ve övünme telaşındadırlar.

Halbuki **"halkiyetin hallâkı olan Allah sineğinden bile vaz geçmez,"** hakikatini tam tatbik eden, **"Herc ü merc ü lûtf u kahrı meczedip bir bilmişim"** ve yine **"Halkedilene halkedenden ötürü muhabbet ederiz,"** diyen ve bu cem hakikatini vücûd kemâlâtında ikmal eden, tatbikat ile yaşayan velâyet-i hakiki, velâyet-i asliyedir.

Bu fırsatlar hadis olup da Allah lûtfunu görebilen ve bunu rahmete dönüştüren ancak **"er rahmân er rahim Allah"**tır, ki Allah, isimleri ile tatbikatlarında bu isimler tammiyet hateminde, insânda ne kadar kemâl bulmuş ise, Allah O'nda o kadar kemâl bulmuş ve âyan olmuş demektir.

Ey okuyan ve dinleyen **"billâhi"** (allah ile) **"lillâhi"** (allah için) basiretinize sığınarak kimden bahsettiğimi, ki **"O"**nu basir ettiğimize emnim.

Tanıştığım sırasıyla ilk intibalarım; nezakette, tevazuda, ilimde, araştırmada, toleransta, muhabbetinde, gayrette son derece derin ve lûtfkâr; kendindekileri hiçbir menfaat gözetmeden, hiçbir ön şart koşmadan tamamen **Allah rızası** için etrafındakilere hoşça ikram ve paylaşmada arzukâr ve tatbikat zenginliği içinde olan ekmel, mükemmel bir zât-i kemâl'dir.

Kendi ifadesi ile yetiştirmede ilâhi liderlik tatbikatını yani önde olmayı, mani olmak için değil, aksine kişiyi ileriye götürmede, yanında olma ile tatbik ettiğidir.

Nezaketinin açıkça bir ifadesi olan bu ifadeye aynen katılıyorum ve bendeki yansıması ile de O, insânın yetiştirilmesinde ne 6 yönde (sağ,

sol/iki yan; üst, alt, ön ve arka olarak) hem de 6 yönde (yani hem varlık, hem yokluk olarak) görünmekte ancak hangi makam zuhurda ise, o makamın mazhariyeti gereği o yerde ve her vechede yani kısaca onun hamili (taşınanı) olarak görülmektedir.

Yanılgım nefsiime aittir, nefsimi elinde tutan rabbim Allah, yanlışlarımı makbuliyetine tebdil etsin. Amin.

Şahsi intibamın tesirâtı tahtında Allah'ın "**Mürşid**" ismi ile tenezzülât kemâlâtı olarak düşünüyorum, ki bu zât-i tenezzülât, "**el vesile**" (Allah hakikatine uruc irfaniyet tammiyeti için tarîk-i ilâhi seyrinde görünen sır olan hicap, perde, ki) hakikati, nizam-ı ilâhiyi vakt-i kemâl bulduğunda Peygamber Efendimizin buyurduğu üzere "**Ya cebrâil kardeşim sen arkasından vâhyi aldığın o perdeyi aç,**" demesinde görünecek hakikat gibi "**evvel, ahir, zahir, bâtın**" olan "**HU/O'ndan başka ilâh lâ; illâ allah**" olan "**kemâl-i, cemâl-i, vech-i Muhammed,**" ayan olacak olandır.

Şahsi intibamı (!...) kısaca bu şekilde anlattıktan sonra; "**Ben seni, seni bana anlattıkları veya benim senin hakkındaki duygularım ile bilmem ancak ki Allah seni bana nasıl bildirirse, ben seni ve yine Allah beni sana nasıl bildirirse sen beni öyle bilirsin,**" gerçeği içinde Rabbimin ilâhi beyan olarak fakirde lûtfettiğini bu vesile ile nacizane aşağıda aynıyle ifade etmeye çalıştım. Tevfik Allah'tandır.

21 Şubat Cum'a (Cum'a Namazı Sonrası)

Cum'a namazının (*dışarıda işim olduğundan*) ön sünnetini ve farzı olan iki rek'at'ını kılarak, yola koyulup da yolda aşağı yukarı normal Cuma namazının dua vaktine tesadüf eden vakitte; fakirin gönlünde alışık olduğum o güzelin cera'yân-ı ile kendinden kendine sohbet ile öğretimini tatbik etmeye başladı. Bir hayli devam eden bu sohbet gönülde, sırda, hususide idi.

Bilâhere akşamı takip eden gece ibadete kalktığımda tenezzül ettiği ilham ile (*kendinden kendine ifadesi ile*) "**Cum'a namaz sonrası gönül lûtfu, kulum Necdet'e bildir,**" diyerek aşağıdakileri not ettirdi.

Biiznillâh aynen bildirme gayretindeyim eksiği ve fazlasıyla ind-i bairide en güzel şekilde kabul buyurmasını niyaz ederiz.

"ell fakirül mü'min, ene kabul"

"Şu anda Necdet kulumda (bu anda daha derinden gelen bir ilham ile "kendisi hep böyle kabul etmemi, dememi ister," beyanı lûtfedildi,) dua isminde âlemlere rahmet, hidâyete dönmüş olanlara ve hidâyet bulmuşlara rahmet tenezzülündeyim. O gönle muhabbet verdiklerimde de aynen tasdikteyim, bunu böyle bil..."

(**"Kul denmesini"** istemesi konusunda adeta bir tamamlama, bir açıklama getirircesine devam ederek)

"Ona ne ita ettim ise, ne şekilde göründüm ise, o hep kulluğumu tercih ettiği için ona "kulum" hitabını ettim. Bil ki, o "kul" ismimde nice bildirdiğim ve bildirmediğim ve ancak muhabbet duyanlarca zevk edilen isimlerim mündemiçtir."

"selâmün aleyküm ya habibü muhib; muhibbül azizül cebbar'ül mütekebbir; tevfikül selâmet."

B. G. İ.

25.06.2004 Cuma

B. G. İ.

Rûya;

Hanımım ve çocuğum görüntüsünde 2 kişi, sanki önemli bir gün olduğundan dolayı bana, heyecanla, **"Vedat Bey'e gitmemiz gerekiyor,"** diye söylüyorlar.

Kendi halime dönüyorum ve o anda Vedat beyi çocuk görünüşlü genç birkaç kişiyle şakalaşırken şahud ediyorum.

Şuhuden tespit ettiğim şey, gönlümde aradığım zevki vermiyor. Böylece gönlüme iltica ediyorum, **"senin yerin orası değil,"** deniyor.

Bunun üzerine ailem olarak görünen o 2 kişiye, **"isterseniz siz gidin, ben Necdet Bey'e gidiyorum,"** diyorum.

Bir anda ailem dediğim o 2 kişiyi de bana uymuş olarak, **Necdet Beyefendi'nin** yeri olan bir yerde, kendimi görüyorum.

Kendisinin o an için orada olmadığı bu yerde, mütevazi, saygılı, iddiaları, fevkaladelikleri olmayan, sıradan, **etrafa huzur veren** bir takım insanlar görüyorum

Huzurla etrafta dolaşıyorum, fakat nedense **kendimi yine de garip hissediyorum.**

Bir müddet sonra içerde bir telaş oldu; içeriye baktığımda Necdet Beyefendi sanki katıldığı bir toplantıdan verilen bir mola üzerine buraya gelmiş.

O anda ortalık yerde zuhur eden bir masada oturmuş; etrafında bulunan kardeşlerin bazılarına okuyacakları kitapları gösteriyordu.

Bazılarına kitaplar içindeki kendilerine has kaydı ile bir takım hususî yerleri işaret ediyordu.

Hatta bazılarına da yine onlara has olacak şekilde, bazı şeyleri bu sefer yazarak veriyordu.

Böylece onların meşguliyetlerini tespit ederek, onların yetişmesi ile meşgul oluyordu.

Gönlüme bir sıcaklık kaplıyor ve kendi kendime Efendimizin (s.a.v.) **"bu topluluğun seyyidi** (efendisi), **bu topluluğa hizmet ede-**

nidir," sözünü tasdik edercesine, "**Efendi Baba'nın boş vakti yok, onun vakti yani vakt işte bu...**" diyorum.

Bu arada Necdet Bey bana doğru bakıyor, sanki o an için beni o-rada beklemiyorcasına, "**nereden çıktın...**" diyerek, hayretini ifade ediyor ancak itidalini bozmadan fakat gösterdiği farklı sevinç hali ile karşılıklı gayet samimi bir şekilde kucaklaşıyoruz.

Bana hitaben, "**ne sebep ile geldiğimi...**" soruyor.

Ben cevaben, "**ziyaretimin sebebinin sadece elini öpmek ol-duğunu,**" ifade ediyorum.

Bu anda sanki bir kimse hal lisanı ile, "**sen Vedat Bey'e gitmiy-or-sun ama Necdet Bey, o toplantı denilen yerde, onunla beraberdi,**" diyor.

Anında toplantı yeri olarak bir yeri ve içinde 5-6 kişilik bir guru-bu şuhuden tespit ediyorum.

Orada, sanki doğum yapmaya yaklaşmış bir bayanın halini andıran hal içinde bulunan **Kadiri** bir zat (ki sanki ileri bir terakki kemalatının sancıları içinde) ve Vedat Bey dahil muhtelif tarikatlardan gelmiş bazı şeyhler o Ka-diri zata yardımcı olarak orada bulunuyorlardı.

Açıkça tespit ettiğim, onların içinde esas faaliyette olanın **Efendi Baba** olduğu idi. **Vedat** Beyi ise **ismen** ve sadece seyirci olarak görüyorum, o-nun bir müessiriyetini tespit etmiyorum.

Masa başında çalışmakta olan Necdet Beyefendi bendeki bu hali aynen tespit etmiş olarak başını bana kaldırarak **celâli** bir halde, "**unutulmasın biz** (hissettiğime göre **uşşakkilik** yönü ile) **daha önce kadiri bir şeyhin kemalatının tasdiğinde ona cemaat olduk, hatta kadiriliğin bir yıl-dızı vardır** (bunu der demez bende o yıldızla ilgili şuhud açıldı ve yıldız olarak gayet net, kuvvetli ve canlı bir nur tespit ettim) **onun hakikati olan parlamasına hizmetkar olduk,**" diyor.

Ben de onu tasdiken, "**Hakikat tektir, tek olan hakikate gelen ta-rik** (teşkilatlanması ile tarikat) **ler muhtelifdir. Tek olan Hakikatin tek-liğini tasdik bakımından onların birbirlerini tasdik etmesinin tatbi-katı olan bu hadiseden daha normal ne olabilir ki!...**" diyorum

Hürmetle ellerinizden öperim.

16.07.2004 Cuma
B. G. İ.

TECELLİ :

16.07.04 Cuma Gecesi uykudan gece kalktığımda, üzerimde çok büyük bir baskı hissettim. Bilâhare yattığımda, yeni uykulu halde iken, bu cereyan daha güçlü bir vaziyette sanki üzerimde beni koruyan bir örtü varmış da, o örtü kalkmışçasına adeta tam bir tımarhane koşuşu

timsali bir ağızdan fakat her kafadan farklı çıkan vaveyla tipi seslerin insanı sıkması ve boğması gibi beni sıkmaya ve boğmaya başladı.

Bir yandan **"ya dafi"** çekip, bir yandan da **"lebbeyk allahümme lebbeyk..."** okumaya ve tekbir getirmeye başladım.

O anda muhterem, dirayetli bir zat zuhur ederek, **"getirdiğim tek-birlerin bir işe yaramayacağı, beni koruyan kim veya ne olduğunu,"** ilham ediyor ve illa bir isim söylemem istendi.

Kendi kendime, **"Allah ismini zikrediyorum, kafi değil mi?..,"** diye düşündüm.

Baktım halen **isim söylemem** isteniyor ve hatta **zorlanıyorum.**

Bu arada şiddet daha da artıyordu, kendimi tam bir cenderede hissettim, **nefesim kesilmeye başladı,** rabbimden **takat** talep ettim.

O anda şuhuden Hz. Süreyya Beyefendiye tespit ettim, bu vesile ile Vedat bey'in sohbetlerde çok sık tekrar ettiği Hz. Süreyya'nın divanından,

**"Geçit başında sormazlar sana kimsin sen,
Verirsin ismimi görürsün ne şey'im ben,"** sözü aklıma geldi.

Süreyya Bey'i şuhud ettiğim halde **"Süreyya"** ismi değil de, nedense **Vedat Bey** aklıma geldi, ancak aynı anda da ona karşı içimde **tam bir emniyetsizlik** belirdi.

Öyle ki önce tereddüt geçirdimse de, o ismi versem bile nedense **o ismin geçerliliğinin olmayacağı** yolunda karşı koyulmaz bir his duydum.

O anda içimde zuhur eden **"Efendi Baba"** ismini verdim.

Ancak bu isme hiç bir tepki gelmedi. Herşey aynen devam ediyordu.

Mamafih bütün olanlardan sonra bilâhare bu isim için iltica ettiğimde, **"bu ismin hususide olup, hususi toplantılar için olduğu,"** ilham edildi.

"Efendi Baba" isminden sonra, şiddetli bir şekilde gönlümde zuhur eden **"Terzi Baba,"** ismini verdim.

Anında **"isim kayıttadır,"** dendi ve o patırtılı havayı meydana getiren herşey kaybolarak, güneşin ortaya çıkması gibi tamamen süt liman bir hale dönüştü.

Bilahare o zatın vechinde bariz bir tebessüm ile **"senin de kaydın var,"** dendi.

"Sultan (kısa bir sükut anından sonra) bigayb-i ikram ismiyle kaydın var," dendi.

Bundan sonra Hz. Abdülkadir Geylani ve Hz. Süreyya zuhur ettiler, hal lisanı ile kafalarını sallayarak, hali tasdik ettiklerini ifade ediyorlardı.

Bu arada birşey nazarımı çekmişti.

Necdet Beyefendiyi birçok defa şuhuden gördüğüm halde şimdi görmemiştim fakat manevi makamını temsil eden **"Terzi Baba,"** isminin söylenmesi ile **selamet** zuhur etmişti.

H. Abdülkadir ve H. Süreyya ki, zamanlarının ekmel mükemmel İnsan-ı kamil görünmeleri olan zatları şuhuden gördüğüm halde, **onların ismini söyleme** yönünde de bir zuhurat olmamıştı.

Acaba şuhuden kendi görünmediği halde, **isminin zuhuru** ile tatbi-kat ve tasdik görmesi, aslında O'nun zamanın insanı (**İnsan-ı Kamil**) olarak görünmesi değil midir?...

Diğerlerinin görünmesi ise, onların kendi zamanlarındaki kemalat edebi içinde bu zamana saygı ve tasdik edebi riayetidir diyebilir miyiz?..

Yine o önceki zat, **"Hz. Abdülkadir ve Hz. Süreyya'yı tasdik ediyor musun,"** dedi.

Ben hiç bekletmeden, **"Hz. Abdülkadir'i ve Risaleti Gavsyesini; Hz. Süreyya'yı ve Divanını tasdik ediyorum,"** dedim.

Bu tasdik esnasında;

"Risaleti Gavsye" dediğimde, onun incecik orijinal arapça nüshası ve **"Hz. Süreyya Divanı"** dediğimde de yine aynen Hazretin kendi el yazısı ile orijinal arapça aslını şuhud ettim; böylece onları beyan-ı ilâhî olarak kabul ettim.

Bu tasdik ile sadece orijinallerini kabul ettiğimi, fakat onlar üzerinde yapılan tefsirlerin zaman ve mekân kaydında kalıp, orijinallerini bütün kemalleriyle anlatmaması bakımından gönlümden kabul etmediğimi de ifade ettiğimi hissettim.

Bu vesile ile bu tecelli tatbikatında Rabbımın lutfu ve izni ile dikkatimi çeken önemli noktaları açıklamak isterim:

1. Rabbımın lutfu ve izni ile;

"Efendi Baba"ya **18.01.2003** tarihinde bazı mevzular ile ilgili olarak çektiğim faksıma karşılık olarak,

09.02.2003 tarihinde kendi el yazısı ile gönderdiği bir yazıda,

"Mânâ âleminden size verilen şifreniz B. G. İ. olduğunu söyleyebilirim." diye beyan etme lutfu ve nezaketinde bulunmuştur.

16.07.2004 tarihinde vukubulan bu tecellide de

"senin de kaydın var," denerek,

"Sultan (kısa bir sükut anından sonra) bigayb-i ikram ismiyle kaydın var," denmiştir.

Sonradan bunu düşündüğümde;

"bigayb-i ikram" ın Efendi Baba'nın bildirdiği **B. G. İ. (batından gelen ikram)** olabileceğini,

"**sultan**" in da Efendi Baba'nın "**Vahy ve Cebrail**" kitabında bahsettiği Sıfat Mertebesinde Adem'e üflenen ruh mertebesi olan **Ruh'ul Sultan** olabileceğini zevk ettim.

Böylece Efendi Baba tarafından bildirilenin, **Rahmani nefha** ile beyan edilen ayet olup, lutfedilen ilham ile manayı hakikati tatbikat görüp, Allah indinde hakkani tasdiği vukubulmuş oluyor, denebilir.

Allahu â'lem.

2. Yine geçmişte fakirde zuhur eden bir ilhama göre,

"**Mürşidin gönlünde zuhur edip, tasdik gören beyan, ona bağlı evlatta da zuhur edip tasdik görmesi ile, tasdik kemal bulur,**" denmişti.

Nitekim "**bir**"in, "**bir**" olma tasdiği, iki adet ayrı gibi görünen bir ile ancak ispat edilmede, ki böylece en küçük tek sayı olan (3), aslında "**tek bir**"i ifade etmektedir.

Böylece "**Efendi Baba**"nın

09.02.2003 tarihinde kendi el yazısı ile gönderdiği yazıda bildir-diği **B. G. İ.** beyan-ı ilahisi,

16.07.2004 tarihindeki tecellide "**Sultan** (kısaca bir sükut anından sonra) **bigayb-i ikram ismiyle kaydın var,**" diyerek ilham edilen beyan ile

bu sırr-ı hakikat tatbiken tasdik görmüştür denebilir.

Allahu â'lem.

3. Yine Rabbimin lutfu ve izni ile, önemli bir noktayı daha açıklamak gerekiyor.

Bu tecellide Necdet Beyefendi ile ilgili **3 isim** zuhur etti.

- "**Necdet Bey**"
- "**Efendi Baba**"
- "**Terzi Baba**"

Bu üç isim, **zâtın** değişik mertebeler olarak görünmesi tatbikatında kendinden kendine,kendini tasdik ve şahadet etmekte....

- "**Necdet Bey**"

Sadece zahiren tanıyanlar onu "**Necdet Bey**" ismi ile tanıyor, yani bu isim "**Efendi Baba**" ve "**Terzi Baba**" isimlerinin hakikatlerini (hatta "**Şekerci Dede**" ve "**Servet Bey**" isimlerini) sırlıyor ve örtüyordu ancak **ehli için** ise, **camii** oluyordu.

Aslında bu tatbikat, ehli için ayan olan zâtın, zahir görüntü içinde kendinden kendine **tevhid** zevkini mümkün kılıyor.

Demek ki, ehline "**Necdet Bey**" ismi ile anı daimde, zâtın **alem-lere rahmet** hakikatini zevk etmesi mümkündür; yani bu hal ancak ona serbesttir ve o iznilidir.

- "**Efendi Baba**"

Tecellide "**Efendi Baba**" ismi için "**bu ismin hususide olup hususi toplantılar için olduğu,**" ilham edildi.

"**Efendi**" yani "**Seyyid**"; ilham edilene göre "**sırda seyid**" olduğuna işaret oluyor.

A'maiyyette zatından zatına, zati tecellisi olan **Ehadiyyet** ismi olarak görünmesini bu an için "**Efendi Baba**" ismi ile tatbik ettiğine işaret diyebiliriz.

Ancak bir isim ile Ahadiyete kayıt verme düşüncesinden alemlerin rabbi olan Allahımıza istiaze ederiz (sığınırız).

Böylece Efendi Baba'nın bizlere hep talim ettiği üzere, Allahın "**ku-lum**" dediği zati isminde, **esfel-i safilin** adı altında **tevhid** zevki ile idraklarda ne kadar da ileri açılımlar yaptığını fiilen tatbik etmekte olduğunu görüyoruz.

"**Elhamdülillahi rabbül alemiyn**"

- "**Terzi Baba**"

Tecellide gönlümde zuhur eden "**Terzi Baba,**" ismini verdiğimde; anında "**isim kayıttadır**" denip de, "**biismi Allah**" sırrı gereği, vücutta zuhur eden cenderevari sıkmanın ortadan kalkması yani **celali** görünme o an için **kemal bulup cemali** görünmeye inkılap etmesi böylece "**rahmeti gadabına sabık olması**" ve bilahare "**senin de kaydın var,**" denerek "**Sultan (kısa bir sukut anından sonra) bigayb-i ikram ismiyle kaydın var,**" denmiş olması, "**Terzi Baba**" isminin, zamanın insanı tatbikatında vücudunda **gavs** ve **hatem** sırları açılmış Allahın uluhiyetinden zuhur eden ilahi cereyanı (**ilmi ilâhiyi**) alemlerin görünmesinde ve yürümesinde **nefesi rahmani** olarak nefh edip ve tekrar **irci** tatbikatı ile kendinde toplama tasdiği ve şahadetidir, diyebiliriz.

Allahu â'lem.

4. Gülçin hanımda zuhur eden ilham ile bana nakletmesi üzerine..

Efendi Baba'nın haber verdiği tarih : **09.02.2003**

Fakirde Tecelli olan tarih : **16.07.2004**

Bildirilmiş olanın tecelliyatı ne enteresandır ki,

523 gün sonra vaki oldu.

Efendi Baba'dan öğrendiğimize göre,

523 = (**53**) "**Terzi Baba**" nın şifre sayısı
(**2**) sırrın **zahiri** ve **batını** hakikati

523 = Sayı toplamı (5 + 2 + 3) **10** eder ki,
10 Kemal sayıdır → (**1**) **Ahadiyet** mertebesini,
(**0**) onun **aynasını**

yani **bu âlemleri** ifade ediyor

Yani bir (**1**) alemlerde var olan sadece "**mertebe-i Ahadiyyet**"
Sıfır (**0**) lar da onun tecellileridir

sıfırın (0) ortasından bir hat çekersek

(0), iki kavs yani **kavseyni** olur

Böylece **a'maiyyetin** zatından zatına, zati tecellisi
ehadiyyette zuhur eden "**hüviyet**"

yani "**hüve**" nin (هـ) "**he**" sine işaretidir

10 = Tevhidi Sıfat - "Teşbih" - "Fenafillah" - İseviyyet Mertebesi

Zikri : "**Ya Ahad**" (Ahadiyyet mertebesi değil "**Ahad**" ismidir)

Alemi : "**Alemi Ceberrut**" (Hakikati Muhammedi)dir.

Peygamberi : "**İsâ**" (a.s.) dir.

Lakabı : "**Rûhullah**" dir.

"**Rûhül Kûdüs**" ün batınen zuhur mahallidir.

Kelimesi : "**İlâ mevsufe illâ Allah**"

(sıfatlanmış olan ancak Allah'tır)

Seyri : "**Seyri fillah**" (Allah'da seyir)

İdrakı : Kûr'ânı Kerim Ali İmran 3/185 ayetinde
"**küllü nefsin zaikatül mevti**"

(küllü nefis (ve/veya nefsin küllüsü), mevti zevk eder)

Hali : Kûr'ânı Kerim Bakara 2/253 ayetinde,

"**ve eyyednahu birûhil kûdüsü**"

(ve ruh-u kuddüs ile biz onu/kendini/hüviyeti destekledik)

Vahiy Meleği olan **Cebrâil** (a.s.), **İsâ** (a.s.)'a **10** (on) kere gelmiştir

Yine

Efendi Baba'nın haber verdiği tarih : **09 02 2003**

Fakirde Tecelli olan tarih : **16 07 2004**

Bildirilmiş olanın tecelliyatı ne enteresandır ki,

Gün olarak 523 gün

ve ay ve gün olarak da 17 ay ve 14 gün sonra vaki oldu.

17 (1 + 7) = **8** (**8 cennetteki müzahiriyyet kesbiyeti**)

14 (1 + 4) = **5** (**hazârât-ı hamse müzahiriyyet kesbiyeti**) eder

ve **8 + 5 = 13** eder ki **Hz. Rasûlüllah'ın şifre sayısı** olup

"**Hakikati Ahmediyet**" mertebesidir

Hz. Rasûlüllah (sav.)'ın doğum tarihi **571**

toplandığında (5 + 7 + 1) = **13** tür.

Yine

Tarihleri (**gün ve ay**) olarak tetkik ettiğimizde,

09 02 → (9 + 2) = **11 = 2**

16 07 → (16 + 7) = **23 = 5** olur

(5 - 2) = **3** olur

yani tarih itibariyle (**2**) nin → (**5**) e ulaşması **3 ü** meydana getiriyor,

ki bu da yukarıdaki izahı yapılan
kendisinden (1 den) **kendisine** (1 e),
kendisi (1) olan "**tek bir**" in ispatıdır.
Diğer yandan da,
(2 + 5) = 7 olur ki, **7 nefis mertebesindeki müzahiriye** işaretir.

Yine

Tarihleri (**gün, ay ve yıl**) olarak tetkik ettiğimizde,

$$\mathbf{09\ 02\ 2003} \rightarrow (9 + 2 + 23) = \mathbf{34} = \mathbf{7}$$

$$\mathbf{16\ 07\ 2004} \rightarrow (16 + 7 + 24) = \mathbf{23} = \mathbf{5} \rightarrow = \mathbf{12} = (1 + 2) = \mathbf{3}$$

$$\mathbf{09\ 02\ 2003} \rightarrow (9 + 2 + 2 + 3) = \mathbf{16} = (1 + 6) = \mathbf{7}$$

$$\mathbf{16\ 07\ 2004} \rightarrow (16 + 7 + 2 + 4) = \mathbf{29} = (2 + 9) = \mathbf{11\ (1\ ve\ 1)}$$

yani tarih itibariyle

34 (3 + 4) = **7 nefis mertebesi müzahiriye** olan "zat"tan,
lutfedilen beyan (dua, davet)

$$\mathbf{23\ (2 + 3) = 5\ "hazârât-ı hamse" tevhid meratibesi kemalini}$$

$$\mathbf{7 + 5 = 12\ "Hakikati Muhammediyyet"$$

- "**İnsân-ı Kâmil**" vücudiyetinde

zevk edip seyr-i sülûk hitam buluyor.

Böylece "**Mümin Müminin aynası**" sırrı zahir oluyor.

Nitekim

$$\mathbf{16\ 07\ 2004\ tarihinde = 11\ (1\ ve\ 1)\ e\ ulaşılmakta}$$

ve yine

$$\mathbf{09\ 02\ 2003} \rightarrow (9 + 2 + 2 + 3) = \mathbf{16\ (1 + 6) = 7}$$

yani **7 nefis mertebesi müzahiriye** olan "zat"tan
lutfedilen beyan (dua, davet)

$$\mathbf{16\ 07\ 2004} \rightarrow (16 + 7 + 2 + 4) = \mathbf{29\ (2 + 9) = 11\ (1\ ve\ 1)}$$

"**Mümin Müminin aynası**" sırrıyeti mümkün kılanı, özüne çekenin
aslında ulaşılan tarih ile başlama tarihi arasındaki farkı itibariyle

Yani

$$\mathbf{16\ 07\ 2004} \rightarrow \mathbf{29}$$

$$\mathbf{09\ 02\ 2003} \rightarrow \mathbf{-16}$$

Farkı $\mathbf{13}$ ki **Hz. Rasulullah'ın şifre sayısı** olup

"**Hakikati Ahmediyet**" mertebesi olduğunu

huşu içinde müşahade edebiliriz.

Bu hadise tesadüftür denir ise !.... ne manidar değil mi?...

Ve (**57**) sayısı

$$\mathbf{5} \rightarrow (\mathbf{hazârât-ı hamse})$$

$$\mathbf{7} \rightarrow (\mathbf{nefsi makamları})$$

$$(\mathbf{5 + 7}) = \mathbf{12}$$

"**Hakikati Muhammediyyet**" - "**İnsân-ı Kâmil**" mertebesi

12 (1 + 2) = **3** yine yukarıdaki izahı yapılan
kendisinden (1 den) **kendisine** (1 e),
kendisi (1) olan "**tek bir**" in ispatıdır.

Daha nice zuhuratlar kendini gösteriyor.
Bir yandan "**zevk**" yaz diyor,
diğer taraftan da "**itidal**" ara ver ve dinle diyor.
Hayret etmemek elde değil..... **Elhamdülillah**
Allahu â'lem
Hürmetle ellerinizden öperim. **B. G. İ. – E.. K..]**

* * *

[Kendisini uzun yıllardan beri tanımakta olan aynı şehirde ikamet eden H.. T.. adlı arkadaşımız ise, Terzi Babamı nasıl bildikleri sorumuza şu satırlarla cevap verdiler.

"Bismillahirrahmanirrahim
Allahümme salli âlâ seyyidina Muhammed"

"Bazı şeyler vardır ki, söz ve kelimelerle anlatılamaz, ifadeler yetersiz kalır. Lâkin kısaca bir şeyler söylemeye çalışmak istiyorum. Öncelikle bize dinimizi, Hz. Peygamberimizi, Kûr'ân'ı, onun emir ve yasaklarını öğretmeye çalışan Terzi Babam'dan Allah razı olsun.

Onun güzel sözlerinden birisi de, "**Şeriatı olmayan bir tarikat batıldır. Hakikat ve Marifeti olmayan bir tarikat ise, atıl'dır,**" olmuştur.

Biz de yolumuza hep bu anlayışla devam etmişizdir. Kendisini tanıdığım 24 senelik süre zarfında aile içi huzurdan tutun da anne baba ve çevremizle ilişkilerimizin nasıl olmasına kadar yani dengeli bir yaşam sürmeyi hep ondan öğrendik ve el'ân öğreniyoruz. Ona bağlılığımız sayesinde bir çok manevi hayır ve bereketlere nail olduk.

Genç yaşta bir rûya görmüştüm.
Rûyamda bana, "**Allah'tan başka her şeyin boş olduğunu,**" söyledi.
Ben de kendisine, "**boş mudur, hoş mudur?**" dedim.
O da, "**boştur boş,**" dedi.

Bu zuhurat fakire ömrüm boyunca hep yaşam düsturu olmuştur.

Onunla ilgili gördüğüm bir zuhuratımı daha nakledip bitirmek istiyorum.

"Bahçeli bir saray içinde bahçe kapısından tek sıra ile önce Hz. Peygamber Efendimiz sonra ardında Terzi Babam, onun da ardında biz ve ardımızda da 3 - 5 kişi daha vardı. Peygamber Efendimiz elini gözle-

rinin önüne siper etmişti, zira kapıdan gözleri alan nurlu bir ışık vuruyordu.

Efendimiz şöyle dua ediyordu, **“Yarabbi bizi doğru yola nimet verdiklerinin yoluna ilet, gazabına uğrayanların yoluna değil.”**

Terzi Babam da ardından, **“Yarabbi bizi Peygamber Efendimizin izinde eyle,”** diyordu.

Bizler de, **“Yarabbi bizi Terzi Babamın izinde eyle,”** diyerek saray kapısından içeri girdik.”

Allah kendisinden her zaman razı olsun diyerek, beyanlarını ifade etmiştir.]

GÜLDESTE'DEN BİR DEMET
(Özlü sözlerinden)

Hız. Pirimizin sohbetlerini ve bu sohbetlerin tertemiz havasını sizlerle birlikte hep içimizin derinliklerine çekmeye çalıştık. Şimdi ise O'nun çeşitli sohbetlerinden derlediğimiz özden söze dökülenlerden kısa bir demet sunuyoruz.

* * *

Zaman zaman dostlarımız soruyorlar,
"Konuşurken hiç yorulmuyor musun?"
Ben de onlara,
"Eğer ben konuşursam yoruluyorum, ama o konuşursa hiç yorulmuyorum."

* * *

Bir gün kendilerine **"gönül"** nedir efendim diye sorunca şu dörtlükle cevap verdiler.

**Gönül nedir diyene gönül veresim gelir
Gönülden bilmeyene hissiz diyesim gelir
Sevda nedir? Aşk nedir? Bunu bilmek gerekir.
Bunu bilen âşığı her dem göresim gelir.**

* * *

Her şeyin bir bedeli vardır. **Rû'yetullahın bedeli de Can'dır.** Biz bu pazarda **"Can"** alır, **"Can"** satarız.

* * *

Nefsi benlikten, izafi benlikten kurtulmadıkça yolumuz ve ufkumuz açılmaz.

* * *

Şeriatta, duygular vardır, **bilinmez**
Tarîkatta, duygular vardır, → **bilinir** ama **hakim olunamaz**
Hakikatte, duygular vardır, → **bilinir, hakim olunur**
Mârifette ise, kişi duyguyu **imha ve ihya** edebilir.

Şeriat ve Tarîkât birbirinin devamı,
Hakikat ve Mârifet birbirinin kemâlidir.

Şeriat ve Tarîkât'ta tenzih vardır. Allah ötelindedir.
Hakikatte Rabbini **kendinde bulma** zorundasın.

Mârifette ise, Allah'ı **her yerde bulma** zorundasın.

* * *

Bu Tekirdağ'a iki şeyi getirdik.
Birincisi, bu yaptığım (kadın terziliği) **Sanat.**
İkincisi ise, **İrfaniyet.**

Ne yazık ki bunların kıymetini çok az kişi bildi. Hayatım boyunca hep **hakki giydirdim**. Avam bunu bilmezdi hep kendilerini giydirdiğimi zannederlerdi. Kestiğim kumaşı hesaplasam, Marmara denizine örtü olurdu.

* * *

Bizim yanımıza edeb ile gelenler bizden de edeb görür ve öğrenirler.

* * *

Bu kapıdan içeri herkes girebilir. Ancak gönül kapısından içeri kimler girebilir. Ona biz karar veririz. Mesele bu kapıdan içeriye girmek değil, gönül kapısından içeriye girmektir.

* * *

**Sanat ilim musiki
Bir de Aşk ilâhi
Varsa eğer gayreti
Olur insân vallahi**

* * *

**Necdet'ten dinle bu sözü
Hak'tan ayırma hiç özü
Bu dünyanın gerçek tadı
Ölmeden ölmekmiş meğer.**

Not: Tamamı 5 kit'a olan bu şiirinin tabutunun bir tarafına asılmasını vasiyyet etmiştir.

* * *

Rabıta : Kedinin fareyi yakalamak için nasıl hazır bir vaziyette **tetikte, gözünü kırpmadan** beklediği gibi salık de gönül evinin kapısında öyle beklemelidir. Bu esnada gelen **misafiri gaybi**, kimseyi bulamazsa gider, bir müddet sonra yine gelir, yine kimseyi bulamazsa gider ve bir daha da gelmez.

Bu çalışmaları yapmak "kesb", bunun neticesi de "vebd"dir.

Yani **vehbi** ilme, **kesb** ile ulaşılır. Onun için gönül kapısında bekçi olmak lâzımdır.

Rabitanın hakikati ise, İnsân-ı Kâmilin gönlüne girip, oradaki feyiz, ilham ve mârifeti **vakumlayarak** çekmektir.

Kim bizimle bağıni, ilgisini, rabitasını keserse **beşeriyetine** rabıta etmeye başlar. Demiri ateşin içine attığınızda, **"ben ateşim,"** diyebilir. Çektiğinizde ise, yine **demir** olarak kalır.

* * *

Genel olarak Âdem Aleyhisselâmdan 1850'lerin sonuna 1900'lerin başına kadar, yani Sanayi devrimine kadar yeryüzünde **"ef'âl – şariat"** mertebesi yaşandı.

Bu tarihlerden 1950'lere kadar ise, elektrikli iletişim ve mekânîğin kullanıldığı "**esmâ – tarîkat**" mertebesi yaşandı.

1950 ve 60'lardan sonra ise, güç ve kuvvetin hakimiyetini içeren "**sıfat – hakikat**" devri yaşandı.

2000'li yıllardan itibaren de, "**zât**" mertebesi yaşanmaya başlandı. Bu çağ bilgi ve iletişim çağıdır.

Bu yaşantılar insânların düzenlemesiyle değil, ilâhi tecellilerin neticesidir. İşte bu yüzden kaldırılmış olan tekke, zaviye ve medreseler müddetlerini doldurdıkları için belki de ilâhi takdir gereği kaldırılmışlardır. Onları bu hâliyle yaşatmak ise, ilâhi yaşama ayak uyduramamaktır.

Bu demek değildir ki, tarîkat ve şeriat devri kapandı, şeriat ve tarîkâtın yaşamsal ağırlığı azaldı, yani "**şeriat, tarîkât**" bâtına geçti, "**hakikat, mârifet**" zahire geçti.

Hz. Mevlâna, "**Dün dün de kaldı cancazım bugün başka birşeyler söylemek lâzım,**" diyor.

Âyette ise,

"**külle yevmin hüve fiy şe'nin**"

"**O her an yeni bir şe'an, oluşumdadır,**" buyuruluyor.

(*Rahmân Sûresi 55/29*).

İrfan ehli, **tutuculukla** bir yere varamaz. Yaşanan sistemler arkasında değil, yaşanan değişikliğe ayak uydurup sahip olmak esastır. Bu yüzden de **irfan ehlini tanımak** kolay değildir.

Gerçek halife olmanın ilk şartı, kişinin gönlünden mutlaka "**rabbani hakikatleri**" alması gerekmektedir.

Kişi gönlüne danışıp, oradaki ilhamı alabilmelidir. Rabbani bilgilere ulaşamayan, bulunduğu mertebesi itibarıyla hayâl ve vehminden alır, diyordu.

Bu bölümde de bu kadar bilgi vermekle yetinelim.

Kıymetli gönül dostlarım !

Başlarken bölümünde değindiğimiz gibi Hazretimiz Necdet Ardıç Uş-şâki Efendimizin bir halvet yaşantısını anlatan oluşumları "**Halvet'ten Notlar**" olarak buraya aldık.

HALVET'TEN NOTLAR

Bir müddettir halvet'e girmeyi düşünüyordum gerekli mânevi izni gönlümden aldıktan sonra **22.06.1985 Cumartesi gecesinden** başlamak üzere **30.06.1985 Pazar'a kadar** olan süreyi bu işe tahsis ettim ve sene tatili süresini ona göre ayarladım.

O gün gelmeden kendimi bu duruma alıştırmak için hazırlanmaya başladım.

"Murakâbe"

Bir ses ALLAH, "**her şey necdetle konuşur artık dedi,**" diyor.
İnsân ve cinlerin yapıları, yüz hatları ayrı hemen farkediliyor.

Gavsül A'zama niyaz ediyorum daha belirgin.
Hiçlikte bir hâl, bir ses "**kim o,**" diye soruyor;
başka bir ses, "**Necdet**" diye cevap veriyor.

* * * * *

22/06/985 cumartesi gecesini:

Ayhan ile birlikte hücreye girdik gece ikiye kadar sohbet ettik sonra yattık sabah sekizde Ayhan gitti artık yalnızdım ve bu süreyi en iyi şekilde değerlendirmem gerekiyordu.

23/06/985 Pazar - birinci gün:

Hafifçe titriyorum biraz üşüme geliyor ve tefekküre başlıyorum.

Bu arada **كُلُّ شَيْءٍ هَالِكٌ إِلَّا وَجْهَهُ**

"**küllü şey'in hâlikün illâ vecchühü**" âyetini düşünüyorum;
"**şey'iyet ve ef'âl âlemi**" uzun uzun düşündürüyor.

Ayrıca;

**كُلٌّ مِّنْ عَلَيْهَا فَانٍ
وَيَبْقَىٰ وَجْهَ رَبِّكَ ذُو الْجَلَالِ وَالْإِكْرَامِ**

"**küllü men aleyha fanin
ve yebka vecchü rabbike zul celâli vel ikrami**" âyetini düşünüyorum;
"**men iyyet ve esmâ âlemi**" uzun uzun düşündürüyor.

Âyeti Keriyemenin biri, **ef'âl âleminin kalkışı**

diğeri **esmâ âleminin ...**

“Murakâbe”

“Kirk yedinci hücre, kırkların yedinci hücresi,” deniyor.

24/06/985 Pazartesi - ikinci gün;

Bant dinliyorum, bir yerinde,
Hz. Peygamberin varlığı, **ALLAH zâtından** meydana geldi.
Âdemin varlığı, **Rububiyet zâtından** meydana geldi.

“İnsân-ı Kâmil” Shf 136 da,

“Ahadiyet bahsi hakkındaki incelikler,”

“İnsân-ı Kâmil” Shf 136 da,

“Yukarıda anlatılanları dikkate alarak şimdi sen kendinde anlatılan tecelliden bir şey görürsen onu ALLAH’ından Rabbından bil, ona bağla; yaratılmış şekline olduğunu iddia etme.”

Yukarıda geçen Rab hakkında anlayış hatası olmalı.

Yukarıdaki mevzulan düşünüyorum yavaş yavaş ateş basmaya başlıyor; bu arada diyorum, ki

“ne kadar aşikarım,” → ne dedim **“aşikar mıyım?”** **“Hayır.”**

“ne kadar gizliyim,” → ne dedim **“gizli miyim?”** **“Hayır.”**

“Hem gizliyim hem aşikar.”

“O kadar şiddetli gizli o kadar şiddetli aşikar.”

“Murakâbe”

ALLAH’ın zâtının zuhuru yanınızda, maddesi maddenize, varlığı varlığınıza uygun en iyi şekilde ondan yararlanmaya bakın.

Hz. Peygambere yöneliş, **“Oğlum ortaya koyduğum şeyleri iyi anlamaya çalış ve amel et, en iyi şekilde yararlan.”**

* * * * *

Bir çok gayb erenlerinin rûhani mevcudiyetleri meclis hâlinde Efendimizin rûhaniyeti dahil. Yerimden kalkıp buyur etmek istiyorum, **“orası senin yerin bizim için mahal söz konusu değil.”**

* * * * *

ALLAH’ın varlığında tekliğinde Rasûlüllaha yönelmek mümkün mü?
ALLAH’ı ve kendini tanıma yolunda Rasûlüllaha yönelmemek mümkün mü?

* * * * *

Rasûlüllahın ümmetinin

bedeni maddesi, Melikiyyetin zâtından;
Rûhu mânâsı, Rububiyetin zâtından;
gerçek varlığı ve sıfatları, vahidiyyetin zâtından;
Zâtı ise, **ALLAH'ın zâtından** meydana getirilmiştir, dolayısıyla her mertebeye şamildir ve câmidir.

* * * * *

Gönül diyor ki, vaktinin azlığından bir hafta, **kırk güne** bedel olmalı; ona göre çalış ve bastır; Rasûlullah'a niyazda bulun cemâlini açık göstereyim.

* * * * *

Piran hazaratlarına niyazda bulunuyorum, hepsi için ayrı ayrı on'ar bin tesbih çekip ayrı ayrı hepsine yönelerek yardım talep ediyorum.

* * * * *

Tefekkür ve düşünceler.

Sırf **Rahmân tecellisinde** azap olmaz. Çünkü orası **tam ve kâmil** rahmettir.

"İnsân-ı Kâmil" Shf 143 da;

"Allah'ın ilk rahmeti odur, ki onunla bütün âlemi rahmet tecellisıyla onları kendi özünden yarattı."

"İnsân-ı Kâmil" Shf 144 de;

"Âlemin parçalarından her birinde her ferdinde kemâl zuhuru gösterdi.

Hiç bir zamanda sayılı parçalara bürünmedi, kendi özünde zâtı nasıl iktiza ediyorsa öyle "tek"tir, bütün zuhur yerlerinde "bir"dir.

Rahmeti, âlemi kendi özünden yaratmış olmasıdır."

"İnsân-ı Kâmil" Shf 146 de;

"Varlıkların her birinde ALLAH'ın Zâtı vardır. Çünkü onlar varlıklarını ALLAH'ın zâtından almaktadırlar, mevcudun özü, aynen kendisidir."

"ALLAH'ın "Rahmân" ismi ile istilâsı, kudret, ilim ve ihata ile varlıklarını sarmasıdır."

Bu durumda Rahmân'ın tecellisinin azabı nasıl ve nerede olabilir, çünkü tam ve kâmil rahmettir.

"İnsân-ı Kâmil" Shf 148 de;

"Rahmân" ismi yönünden gelen rahmet, "azab" ile karışık-tır," cümlesi, yukarıda anlatılanlara ters düşmektedir, ancak bu anlayış çevirenin düşüncesi olabilir.

Bizce Rahmân tecellisinden sonra meydana gelen ve zahire dönük, kısmen Rububiyet tecellisi istilasıyla gelen rahmet, ancak azab ile karışık olabilir, sırf Rahmân tecellisinde azab söz konusu olamaz, der, özür dileriz.

"İnsân-ı Kâmil" Shf 132 de;

"Vâhidiyet nimet içinde kendisi olur, nikmette onun aynı olur."

"İnsân-ı Kâmil" Shf 132 de;

"Rahmân, İlâhi ve yüce olan isimlere tahsis edilen bir mertebeye isimdir."

Sayfayı oku incele Rahmân sadece yüce isimlerimi mi, yoksa diğerlerini de kapsamına alıyor mu?

"İnsân-ı Kâmil" Shf 160 da;

"Tecelli'i VAHİD'i iyi okuyup anlamağa çalış."

* * * * *

25/06/985 Salı - üçüncü gün

Sabah kalktım abdest alıp uyku mahmurluğunu giderdim, bir taraftan bant dinleyip bir taraftan da devamlı zikir hâli öğleye kadar sürdü, bu arada bulduğum mahalde kabrin iki hâlini de yaşadım yani **azap ve lütûf**.

Eğer kişi, **kabre kişiliği ile girse** gerçekten en büyük felaket, alıştığı ve onlara bağlı yaşadığı bağlantıları varsa sonsuz perişanlık...

Fakat bunun tam aksi hiç bir şeye bağlantısı kalmamış hür olmuş kişinin, **kışiksiz olarak** oraya girmesi, **rahatlığın en güzeli** târif edilemeyecek kadar.

Bu hâller ile öğle oldu abdest alıp namaz kıldım, namazdan sonra zikre başladım.

Bu arada bazı değişik hâller olmaya başladı. İçeriye birtakım rûhani varlıklar gelmekte olduğu anlaşılıyordu dünkü gibi...

Ortada diz üstü zikir hâlinde oturuyorum sanki bana selâm verip geçmek istiyorlar gibi...

Bu arada benimde rûhaniyetim artmaya başladı. Odaya doldular, yalnız karışık oldu bir merasim sırası değil, ancak sonra iş sıraya kondu, o sırada da ben tesbihi bırakmış devamlı tekbir getiriyordum.

Sol tarafta ayakta beyaz sakal ve saçlı bir zât duruyordu **Âdem (a.s.)** olduğu bilinci var, o seyirci olarak ayakta bakıyor.

Ben arttırarak tekbirlere devam ediyorum.

İkinci olarak selâm vererek önüme yine beyaz uzunca saçlı ve sakallı buğday tenli az uzun yüzlü bir zât, **İbrahim (a.s.)** bilincindeyim geliyor oturuyor selâmını alıyorum.

Tekbirler ile birlikte **"lebbeyk allahümme lebbeyk"**in tamamını

devamlı tekrarlıyorum, fakat o hâlin tesiri ile artık ben, bende değilim o zamana kadar hiç böyle bir hâle girmemiştim; **“allahu ekber, allahu ekber, allah, allah”** zikir ve fikri çok dehşet bir hâl idi, bir müddet sonra biraz sakinleşince selâm vererek ayrıldı.

Arkasından **Gavs’ül A’zam** selâm vererek geldi selâmını aldım önümde duruyordu, bu arada yine çok şiddetli bir zikir’e başladım, ömrümde hiç bu acayip hâllerle hâllenmemiştim, adeta **canımı severek veriyordum** sanki can bayramı.

Oturduğum yerde elimi kolumu sallıyorum, son derece sert ve seri hareketler yapıyorum böylece içimden ve dışımdan sanki bir çok şeyi atıp boşaltıyorum, bir müddet sonra yine sakinleşmeye başladım Gavs’ül A’zam da selâm verip ayrıldı.

Arkadan **Abdülkerim Ciyli** geldi, selâm verdi aldım, bu arada **“allah, allah”** zikrine de devam ediyordum.

Ancak Abdülkerim Ciyli durgundu bende de evvelki hâller pek olmadı. Akşam okuduğum **“İnsân-ı Kâmil”** kitabının bazı bölümlerinde dikkatimi çeken yerler oldu, herhâlde onun için durgundur diye düşünüyordum; selâm verdi ayrıldı.

Sırada **Hz. Ali** vardı fakat onun rûhaniyetini bir müddet tutamadım; sonra o da selâm verdi; ben yine bu arada tekbirlere devam ediyorum ve hepsinin selâmlarını alırken lâkaplarıyla **“sizlere ve bizlere”** diye medih yollu alıyorum ve özelliklerinden ricada bulunuyorum.

Sonra **Hz. Ebubekir** aynı şekilde selâm verdi aldım. Bir müddet durdu; selâm verdi, ben de aldım ayrıldı.

Arkadan **Muhyiddin’i Arabi** geldi selâm verdi, aldım; **“medet ya şeyh’ül ekber medet ya imam-ı ilâhi”** gibi sözler söyledim.

O geldiğinde yine bende değişik hâller olmaya başladı. Son derece şiddetli bir zikre başladım, belki evvelkilerinden daha da şiddetli idi ve göğsümün sağ tarafında yavaş yavaş yayılan bir akım hissetmeye başladım.

Bu arada dışarıdan birisi geliyormuş gibi diyor ki, **“burada bizde varız, merasime biz de iştirak edeceğiz”** gibilerde geldiğini hissediyorum bu zâtın **Yahya Efendi** olduğu bilincindeyim, **varlığını tanımak istiyoruz**, ancak sakallarının ağzından çenesine doğru iki yanının açık olduğunu o kadarını anlayabiliyorum.

Biraz sonra sakinleşince Muhyiddin’i Arabi selâm verip ayrıldı. Çok terlemiştim, üstümdekileri çıkardım sadece gömlek kaldı.

Daha sonra **Hz. Hüseyin** gelip selâm verdi; **“aleyküm selâm ya şehidler sultanı, şehid-i kerbelâ, seyyidlerin efendisi,”** dedim; tekbirlere devam, o da selâm verip ayrıldı.

Arkasından **Hz. Hasan** selâm verdi; onun da selâmını, **“aleyküm**

selâm ya Şerifler sultanı” diye aldım.

Ondan sonra da **Hasan Hüsamettin Uşşâki** geldi ve selâm verdi. Ona **“aleyküm selâm size ve bize ya pirim,”** dedim; tekbirlere devam; bütün selâmlardan sonra ve **“alâ ibadillâhissalihin”** dedim.

Yahya Efendi de selâm verip aldı.

En sonda **Nûsret Babam** da orada idi fakat selâma girmedi orada kaldı.

Selâmın birinci faslı bitince, iyice terden ıslanan gömleğimi de çıkar-dım fakat terli olduğum için yanda duran beyaz çarşafı üstüme aldım bir ara bir baktım çarşafa sarınmışım, **her tarafım beyazla örtülmüş; “acaba efendimiz niçin sonraya kaldı.”**

Bu arada odanın boşaldığını hissettim yine hissettim ki, efendimiz ile birlikte gelecekler o zaman çarşafa sarınmış olarak ayağa kalktım ve ayakta kibleye karşı durup beklemeye başladım.

Bu arada, **لَقَدْ جَاءَكُمْ رَسُولٌ مِنْ أَنْفُسِكُمْ**

“lekad caeküm rasûlün min enfüsiküm,” âyetini okuyorum.

Epey bir müddet bekledim kapıdan gelecek gibi, hayır şartlanma ile bekleme...

Bir müddet sonra, nadide taşlarla işlemeli tepe taraf konik gibi hafif sivrilen, alın tarafında 3 tane ileriye çıkmış 10 cm kadar uzunluğunda altın çubuklar ve uçlarında küçük yuvarlak değerli taşlardan bilyeler takılmış burnun üstüne doğru ve yanlardan da kulaklara ve yanaklara doğru uzamış bir taç, miğfer gibi belirmeye başlıyor.

3 tane uç alındaki bunlar, **“ilmel, aynel, hakkal yakıyn”** işaretleri-dir, diyorum. Bu görüntü kible tarafında oluşuyordu.

Yavaş yavaş tacın bulunduğu mahal aşağı doğru belirmeye başlıyor; ben ayaktayım tekbirlere devam ediyorum.

Beden her tarafı çok nadide inciler yakutlar her türlü değerli taşlarla işlenmiş elbise ve üstünde oturulan taht belirginleşiyor.

Ben hem seyrediyorum, hem de tereddütteyim acaba hayâli veya şeytani olabilir mi diye...,

Bir müddet durdum; tereddüdümü anlayınca **“ENE MUHAMMED”** dedi, dolgun vakur bir sesle...

Bu sefer ben düşündüm **“acaba ses bir yönden mi geliyor,”** di-ye... yine aynı ses **“ENE MUHAMMED”** dedi.

Ben yine emin olmak istedim.

Biraz bekledi. ayakta ve ellerim bağlı olarak duruyorum tekrar üçün-cü defa **“ENE MUHAMMED”** dedi

Ve tahtın arkasından **“livaül hamd”** sancağı yükselmeye başladı

yeşil üzerinde

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ مُحَمَّدٌ رَسُولُ اللَّهِ

“**lâ ilâhe illâllâh muhammedürrasûlüllah**” yazılı olarak, o anda secdeye kapandım “**medet ya Rasûlüllah**” diye hepimiz için niyazda bulundum. Hatırıma gelen şeyler hakkında ricada ve hepimiz için şefaât dileğinde bulundum.

Bir müddet sonra merasim bitti, her şey yerli yerinde idi. Zannettim ki bu arada epey uzun süre geçti, halbuki yarım saat kadar bir şey olmuş, eğer o anda biri gelip aniden beni çarşafa bürünmüş ayakta durur hâlde görseydi her hâlde kalp sektesinden giderdi.

* * * * *

Düşünceler.

İbadet ettiğin düzeyi idrak edince oraya yönelerek yaptığın ibadet biter, o türlü ibadet edemez hâlde gelirsin.

Sonra ibadetin bir üst düzeye yönelik olarak yapılmaya başlar, nihâyet orasını da idrak edersin, o zaman da artık oraya yönelik ibadet etmen mümkün olmaz.

Bir müddet sonra daha yukarıya yönelik ibadetin başlar; böylece devam edersin; ta ki, gerçek kimliğine kendine, kendin kendinle olarak.

* * * * *

26/06/985 Çarşamba - dördüncü gün

Düşünceler - Tefekkür

İç ve dış tek şey olduğuna göre, kişinin içerde veya dışarda olması diye bir şey söz konusu olamaz. Eğer oluyorsa onun için daha henüz iç ve dış farkı vardır, içerde iken dışa ait neye meylediyor ise, daha ondan kopamamış demektir, onun tabiat kayıtlarında olduğunun açık ifadesidir.

* * * * *

Ef’âl âlemi isimlerin neticesi olarak meydana geldiği var sayımından hareketle yok hükmündedir. Şartlanmalarımıza göre olan ef’âl âlemi, “**yok**” hükmündedir.

İsimler de sıfatlardan meydana geldiğinden onlar da “**yok**” hükmündedirler.

Sıfatlar ise, senin varlığını teşkil eden, **benliğindir**. Böylece ortada **ef’âl** ve **esmâ** diye isimlenen mertebeler de kalmaz, ancak bunlar yok olmuş demek değildir, yine vardılar fakat sen olarak, zâtın olarak, gerçek olarak sende ve seninle vardılar; zâtın olarak vardılar.

Eğer bu müşahâde tam kemâlli olmazsa, farkında olmayarak yine kendini, kendin olarak fakat ef'âl âlemi kayıtları içinde bulur, yaşar farkında olmazsın, bu da şirktir.

* * * * *

A'MÂ

Genel kanaat "A'mâ"da her şeyin bittiğidir.

"İnsân-ı Kâmil"ın a'mâ bahsinde, "a'mâ, kendi zâtında gizlidir, kendine gizli değildir," kaydı var ve de böyle olması lâzım, herhâlde bilinmez bir şeyden, bilinen bir şey ortaya çıkamaz.

Kendine gizli olmayana, son veya bilinmezlik hükmü takdir edilemez.

Yani "A'mâ" da yokluk vardır, bitiş vardır, belirsizlik vardır diyemeyiz.

Ancak bu âlemdeki vechi ve ilmi varlığı ile, "a'mâ ötesi anlaşılamaz ben böyle diledim," demektir.

Bence "A'mâ", idraki bu yapı ile mümkün olamayan bir berzahdır, mutlak öte tarafı vardır.

Aksi hâlde denge sağlanmaz, bu denge anladığımız mânâda bir denge değildir. Zâtın bu yönde kullandığı yöntem akıl ve ilim sadece bu yönünü idrak edecek biçimde zuhura çıkmıştır.

"Zât" yani "A'mâ" hakkında düşünmeyiniz denmesi, düşünülecek bir şeylerin olduğuna delâlet eder. Ancak bu yönünde ortaya çıkan imkânlar ona yetmez.

O taraf nasıl bu tarafa göre...

"A'mâ" ise, bu tarafta o tarafa göre "A'mâ"dır

* * * * *

İkindiden sonra azıcık uzandım fakat uyuyamadım kalktım düşündüm, "vahid" zikrini yapmaya karar verdim hiç olmazsa bir 10 bin olsun dedim.

Dikkatlice ve tefekkür ederek zikre başladım yavaş yavaş zikir hızlanmaya başladı ve cehriye dönüştü, türlü hareketler olmaya başladı. Bir müddet başım kuvvetle sallanıyor, sonra ellerim kalkıp iniyor, daha sonra ayaklarım oynuyor, ben bağdaş kurmuş oturmaktayım, bu hâlde her türlü hareket çıkıyor akrobasi hiç kalır.

Bir ara dikkat ettim, dalmışım "vahid, vahid...." derken, "vahid vay ne vahid" "vahid vay ne vahid" olmuş, daha sonra "gayret vahid" "vahid vahid" "gayret vahid" olmuş.

Yine ateş bastı terledim üstümdekileri çıkardım, gene çarşafı üstüme aldım. Bu hâlde bir gören olmuş olsa, bu kalıbın mutlak delirdiğine kanaat getirip yanından kaçır.

Zikr'e devam ediyorum aynı zamanda o yaşantıyı gerçek hâli ile idrake çalışıyorum ve hayli genişleme oluyor yine zorluyorum, işi gevşek tutmuyorum.

En belirgin hâli ise, vahidiyet yaşantısında olan bir kimsenin muhatabına, muhatap görmeksizin sadece **ismiyle** hitab etmesi ancak mümkün olabilir, bütün izafetler düşerek, yani **"abi, kardeş bey"** gibi....

Aslında bu hal **esmâ yaşantısı** müşahâdesidir fakat geçiş bu kalandandır.

Daha sonra sadece **kendini**, kendinle bilir, tanır ve kendi kendine muhatap olur, hâli genişleyerek açılıyor.

* * * * *

Not : "*İnsân-ı Kâmil*"in "**EBED**" bahsinde;

"cennet ve cehennem ehlinin ebedlerinin tükenmesi elbette zaruridir," deniyor.

Diğer taraftan **"terkib kaybolmaz,"** deniyor.

Demek ki terkib kaydından çıkabilen ancak ebedi olabilir, diğerlerine bir son vardır.

"*İnsân-ı Kâmil*" Shf 323 de;

"İlmi ilâhidedeki a'yan-ı sabite dahi muhdestir kadim değildir."

"*İnsân-ı Kâmil*" Shf 344 de;

"Çünkü a'yân-ı sabite Haktır, halk değil."

Başka yerde ise, **"a'yan-ı sabite yaratılmış değildir,"** deniyordu

Bunların aralarındaki incelik ve farkı düşünüyorum, **"her iki durum da bulunduğu yerlerde geçerlidir,"** diyorum.

* * * * *

"*İnsân-ı Kâmil*" Shf 350 de;

Kûr'ân bahsi *Rahmân 55. Sûre/1- 2 âyeti*

الرَّحْمَنُ عَلَّمَ الْقُرْآنَ

"er rahmânü allemel Kûr'âne"

"Rahmân Kûr'ân öğretti"

Rahmân, zâttan Kûr'ân-ı öğrendi sonra öğretti.

* * * * *

27/06/985 Perşembe - beşinci gün

Sabah kalktım elimi yüzümü yıkadım uyku mahmurluğu geçti, öğle-ye kadar bant dinledim. Öğle oldu namazı kıldım daha evvelden karar-laştırdığım gibi bu günkü zikrimi de vaktim olduğu kadar "**vahid**"e ayı-racağım ve o niyetle zikr'e başladım.

Bu arada tefekküre de aynı şekilde sıkıca devam ediyorum derken zaman aklımdan geçiyor, "**zaman - vakt - an - dehr,**" diye bunları da düşünüyorum, fakat daha ziyade "**vahid**"e ağırlık veriyorum yine ateş basmaya başlıyor ve yine üstümdekileri yavaş yavaş çıkarıyorum bu arada düşüncem şu, gerçek benliğini bulma kavgası bu, o şekilde zikr'e devam ediyorum, "**gayret vahid**", "**fettah**", "**vahid**" şekliyle sürüyör.

Bu arada mânen de yardım talep ediyorum. Bir müddet sonra, bazı **recalel gayb** seyre geliyor gibi., Bir müddet sonra yavaş yavaş **Gavsul A'zam'ın** belirlediğini fark ediyorum. Daha kuvvetli niyazda bulunup "**yardım, yardım**" diye şiddetle ricada bulunuyorum, "**vahid yaşamı**" açılıns diye....

Bir müddet sonra "**vahid sensin**", "**gayret vahid sensin anla,**" diyor, bu düşünce ile zikr'e devam ediyorum.

Öyle an oldu ki, içimde ve bir kısmı da dışarı çıkarak öyle bağırdım, ki her taraftan duyulmuştur.

Bu arada gerçekten yardım geldi, **her yerde kendimi, kendim** ola-rak **benliğimle bulur** gibiydim.

Her yerde ve tek yerde kendim vardım.

Âdem'den başlayarak bütün peygamberler bendim.

Böylece yaşım yedi bin oldu fakat gerçekte yaşım da yok...

Bunları yaşarken ayağa kalktım, ayakta türlü hareketlerle zikr'e ve tefekküre devam ettim, bu arada Hz. Mûsâ'nın çobanı aklıma geldi.

Hani Mûsâ bir çobana ibadet etmesini öğretir ve gider çoban az son-ra onu unuttur, Mûsâ'nın arkasından koşar, farkında olmayarak suda yü-rür. Bunu gören Hz. Mûsâ "**bildiğin gibi yap,**" der. Çünkü çobanda meydana gelen hareketler **ilâhi emir** gereğidir, şekle bakmaz.

Bir müddet daha ayakta zikr devam etti başım dönmeğe, midem ağ-rımaya başladı yorulduğum da... saat da epey ilerledi yere oturup bir müddet kendime geldim. Belki dinlenirim diye ikindiye kadar azıcık uzandım kırk beş dakika kadar uyumuşum... Kalktım ikindiye kıldım ki-tap okumaya başladım, kısmet olursa yarın cuma "**ehad**" zikrine ağırlık vermeyi düşünmüştüm.

Zaman azlığından her gün bir isim üstünde mümkün olduğu kadar ağırlıklı durmak lüzumlu... Cumartesi de... ama kısmet olursa.

Baktım nevale gelmiş, akşam da oldu zaten... yere gazeteden sof-rayı kurdum, ekmekle zeytini açtım. Maşallah Nüket ölmeyeyim diye di-limleri kalın kalın kesiyor, zeytinler de iri iri o kadar olacak...

Elbet ne var ki günler uzun, çalışma epey sıkı oldukça hararet yapıyor, ağzım ve boğazım zeytinin tuzluluğu, acılığı ile bir hayli kuru ve acı oldu bu akşam... bir tane kesme şeker, küçük parçalara bölüp attım ağzıma... Tabiatıma dönük değil, bedeni zaruri ihtiyaç olarak atmasam da bir şey fark etmezdi. Daha sonra cuma günü için bir dua hazırladım onu temize çekiyorum saat on iki...

* * * * *

**elhamdü lillâhi rabbil âlemin
vesselâtu vesselâmu alâ rasûlüna muhammedin
ve alâ âlihi ve eshabihi ecmain
elhamdü lillâhillezi halâkal insâni minnûr
vesselâtu vesselâmu alâ rasûlüna mazharil envar
ve alâ âlihi ve ehli beytihi kıyaminnasi minnûr.**

**sallü alâ rasûlüna muhammed
sallü alâ seyyidina muhammed
sallü alâ tabibi kulûbena muhammed
sallü alâ şefii zünübena muhammed
allahümme salli alâ seyyidina muhammed.**

Ya ilâhi seni sena etmekten aciziz, seni gereği gibi idrak edemiyoruz, edemeyiz de... ancak sen bize lütfeyle ki, imkânlarımızın son sınırına kadar seni idrak etme yolunu aç ve en geniş şekilde zâtî ilminden bize vermeni dilemiş ol, bu hâlin başka yolu yok ya ilâhi....

Seni yani kendimizi idrak yolunda yaptığımız çalışmalara yardımcı ol, emeklerimizi boşa çıkarma senden ricamız dünya hayatımızın sonuna kadar terakkiye devam ettirip benliklerimize sahip olarak bu hayatı sona erdirmektir, ya ilâhi.

Ahmed, Semâ, Nüket, Cemile, Atasay, Hilmi, Ahmet, Muammer, Aynhan, Ziya ve aile fertleri... Ahmed, Güner, Erdinç, Erol, Cevdet, eşleri ve aile ferdleri diğer yaranlar hazır ve gaybda olanlar için de lütûf rahmet ihsan idrak bekleriz. Hasta zuhurlarına şifa, dertlilerine deva, borçlularına eda niyaz ederiz.

İlâhi duamızı Peygamberimizin kabrinde veya Kâ'be-i Şerif'te veya Arafat'ta veya Cum'a saatine rastlayıp kabul edilen dualardan eyle. Amin.

**Rabbena atina fiyddünya haseneten ve fiylahireti haseneten
ve kına azabennar bi rahmetike ya erhamerrrahimin.**

**bi hakkı ve bi hörmeti elif lâm mim
bi hakkı ve bi hörmeti elif lâm ra
bi hakkı ve bi hörmeti ta ha ve ya sin
bi hakkı ve bi hörmeti kef ha ya ayın sad
bi hakkı ve bi hörmeti ha mim ha mim ha mim ha mim
ha mim ha mim ha mim ayn kaf sin**

**vel Kûr'ânîl hakim ve selâmün alel mürselin
velhamdü lillâhi rabbil âleminel fatiha**

* * * * *

28/06/985 Cuma - altıncı gün

Sabah kalktım elimi yüzümü yıkadım biraz kendime geldim bir müddet kitab okudum, sonra çarkı felekleri yaptım, daha sonra saat yarım kadar bant dinledim.

Cuma vakti yaklaşıyordu kalktım abdest aldım, ezan okununcaya kadar tefekkür ettim, bu arada cuma gününde bulunan **duaların kabul saati** vaktini aramaya çalıştım ve o saatin, tam ezan okunup iki rek'at namaz kıldıktan sonraki, o andır olduğu kuvvetle muhtemeldir diye düşündüm.

Az sonrada ezan okundu, kalktım kısa bir selâ getirdim ve vakit ezanı okuyup, iki rek'at namaz kıldım. Daha sonra dünden hazırladığım duayı okudum ve bu iş bitti.

Dua saati vakti hakkında şöyle düşündüm;

- ezan okunacağı zaman güneş tam kemâldedir,

- ezan-ı Muhammedi ise, Zâtın her yönlü kemâlini kendi kendine kendinde olarak ilânıdır,

- namaz ise, kemâlât izharından sonra bu kemâlâtı yaşamasıdır. İki rek'at oluşu, aslında tekliğine delâlet sayılır, (**fenabillah – bakabillah**)

- İşte böyle bir anda, kendinin kendine kendi olarak yaptığı duanın kabul olmaması herhâlde mümkün değildir.

Günün kemâli, ezanın kemâli, namazın kemâli, duanın kemâli ve kâmilin kemâli bir araya gelirse, işte o saat, **duaya icabet saati** olur ister istemez.

Daha sonra bu günkü zikre geçtim, bu ağırlıklı olarak programa göre **"Ahad"** zikri olacak.

Güzelce kendimi vererek başladım devam ediyorum. Düşünceme hiç bir şey almak istemiyorum, gelmeğe çalışan zuhurları döndürüyorum, yalnız bu arada **"ahmed"** var, onu döndüremiyorum.

"Neye," diye düşünüyorum, sonra **"orası zaten onun,"** deniyor ve ben de onu bırakıyorum, daha sonra o da gidiyor.

Yine ateş basmağa başlıyor, fakat bu gün daha az, çünkü **"Ahad"** zikri daha ziyade tefekküre dayanıyor.

Böylece yoruluncaya kadar devam ediyorum, daha sonra düşünceye dalıyorum.

Bu hâlin gerçekte Zât cenneti olduğunu düşünüyorum, cennet bahçelerinden bir bahçe, bu küçük bir yer.

Cum'a gününde olan dua saatinin bir başka yönünü düşündüm.

"Cum" cem demek, **"gün"** ise, ilâhi tecelli demektir. Eğer sen kendinde **ef'âl, esmâ, sıfat** ve **zât** olarak gerçek kimliğinle kendini cem edebilmişsen işte sende, onun adı **"Cum'a"**dır.

Cum'a'nın **"A"** sı **Ahadiyettir;** o da sırf **zât tecellisidir.**

İşte her ne zaman bu tecelli ile olursan, o an senin için Cum'a da olan duaların kabul saati vaktidir, değerlidir. Aslında onu da değerlendirecek zaten sen değilsin, o da ayrı mesele.

Yine yoruldum biraz uzandım yarım saat kadar dalmışım. Kalktım abdest aldım, ikindiye kıldım.

Tekrar ağırlıklı olarak "**Ahad**"a devam ettim.

Bir müddet kitab okudum, daha sonra bant dinledim zaten akşam oldu.

İftar ettim, akşam sahurda yaptığım gibi gene zeytin yemedim, ağzımın acılığı daha iyi... Yemekten sonra biraz oturdum, tekrar zikir, kitab, bant, tefekkür...

Bu gece kulaklıkları aldım, çok iyi oldu. Onlarla sesizce dinleniyor ve uyumamaya da yardımcı oluyor.

Saat üç, yine kalan ekmeği yedim, iki adette zeytin, bir bardak su sahur oldu.

Bir kaset daha dinledim, namaz kılıp yattım. Zaten saat dört olmuştu; bu günde böyle geçti.

* * * * *

29/06/985 Cumartesi - yedinci gün

Sabah kalktım belirli işleri yaptım; bir müddet zik'r, bir müddet bant, bir müddet de kitaba vakit geçirdikten sonra, aşağıdaki yazı zuhur etti onu yazmaya başladım.

Not : Halvet'e girdiğim mahâl iş yerimin bir odası idi; dışarıdan farkedilmemesi için cama halı kapatmışım, ışık sızmasın diye de lâmbanın üzerine boru şeklinde kâğıt takıp, ışığı bir noktaya gelecek şekilde ayarlamışım ve okuyup yazarken de o ışığı kullanmışım.

Her akşam üstü o günlerde 12 yaşlarında olan oğlum Cemal Cem bir dilim ekmek, 4-5 adet zeytinden ibaret olan günlük yemeğimi getirip, hole bırakarak beni görmeden giderdi, sonra ben de hole geçip onları alır, ikiye böler, yarısını iftarda, yarısını da sahurda yedim.

Böylece gündüzlerim oruçlu, gecelerim sabah namazına kadar uykusuz geçerdi. Sabah namazını kıldıktan sonra yatar bir müddet uyuyordum.

İşte o bir haftalık yaşamımdan bu hatıralar kaldı.

SEYR HAKKINDA

İnsânlar ve şuurlu varlıklar ALLAH ve âlemin varlığı hakkında ne düşünürlerse, ne tür yargıya varırlarsa varsınlar, bu düşünceleri onda hiç bir değişiklik meydana getirmez. O düşünceler mahallin idrakidir onları bağlar ve sınırlandırır.

Biz burada konumuz "**İnsân**" olduğu için onu ele alalım.
İnsâna dendi ki,
- sen sadece şu **bedenden ibaret değilsin**, aslını ara...
- şöyle şöyle yolları vardır...
- **âlem halk edilmiştir, varlıklar hayâlden ibarettir...**
- evvelâ **madde âlemini** terk,
sonra **melekûtu**,
sonra **sıfat**,
sonra **Zâtı** da geç;
nihâyet "**A'mâ**" hâline gel.

O da bütün bunları teferruatıyla öğrenir ve gerçek hâli bulmaya çalışır.

Uzun ve yorucu çalışmalardan sonra gözünden "**ef'âl âlemi**" kalkar,

daha sonra, "**esmâ âlemi**" de kalkar,
daha sonra, "**sıfat âlemi**" de kalkar,
daha sonra, kendini "**tek zât**" olarak **müşahâde** eder,
oradan, "**A'mâ**" yaşantısına geçer.
Bu ise, Zâtının gizliliğidir amma **kendine gizli değildir**.

Şimdi bu müşahâdeye geçen kimsenin gözünde ne âlem kalır, ne benlik, ama o, müşahâde edenin gözünde ve yaşantısındadır.

Acaba gerçekten de âlem ve gerçek benlik ortadan kalkmış mıdır?
- Hayır.

Âlem ve gerçek benlik olduğu gibi her şeyi ile durmaktadır ve kalkması da zaten mümkün değildir.

Peki şimdi ne olacak?... bu müşahâdenin kemâli için kendinde yok olan âlemlerin tekrar yerli yerine gelmesi lâzımdır.

O mahale gelmeye bilir de... "**A'mâ**" ve "**Ahadiyet**" hâlinde yaşar; amma ekmele olan gelmesidir.

Fakat bu geliş nasıl olacak?... Şimdi oraya gelelim.
Zât'ın "**A'mâ**"da durması mümkün değil, kendi varlığını ortaya koyması **şanının** icabıdır.

İşte bu yüzden **"A'mâ"**da bir tecelli olur,
ismi **"Tecelli-i Vahid"**dir yani tek tecelli...

İşte bu tecelli, evvelâ **"zâtî tecelli"** ismini alır ve **"ahadiyete"**
geçer. Ancak **"A'mâ"**da beraberdir, fakat orada **"Zât"** öndedir.

Aynı tecelli **"Zât"**tan yani **"Ahad"**dan → **"Vâhid"**e geçer.
Geçerken de,
hem **"Ahad"**ı, hem de **"A'mâ"**yı → **"Vâhid"**e taşır.
Ancak burada **"Vâhid"** zuhurda, onlar (**Ahad** ve **A'mâ**) bâtındadır.

Aynı tecelli **"Vâhid"** den → **"Rahmân"**a geçer.
Geçerken de
Vâhid"i **"Ahad"**ı, **"A'mâ"**yı da yüklenir, hep birliktedir.
Burada **"Rahmân"** zuhurdadır.

Aynı tecelli yani **"Tecelli-i Vahid"**
"Rahmân"dan → **"Rabb"**a yani **"esmâ"**ya geçer;
Geçerken de
"Rahmân"ı, **"Vâhid"**i **"Ehad"**ı ve **"A'mâ"**yı, oraya da taşır.
Fakat burada da **"Rab"** zahirdir.

Yine aynı tecelli, **"Rab"** dan → **"Melik"**e geçer;
Geçerken de
"Rabb"ı, **"Rahmân"**i, **"Vâhidi Ehad"**ı ve **"A'mâ"**yı, **"Melik"**e taşır
yani **"Ef'âl âlemine"** taşır.

İşte **"Ef'âl âlemin"**deki yaşantı böyle kemâlli bir yaşantıdır.
Yani **"A'mâ"**sıyle **"Ehad"**ıyle, **"Vâhid"**ıyle, **"Rahmân"**ıyle, **"Rabb-ı"**
ve **"Melik"**ıyle ve bunların kapsamında olan bütün özellikleriyle mev-
cuttur.

İşte **ef'âl âleminde**, **"ALLAH"**ın aldığı isim, **"Melik"**tir.
Fakat bütün özellikler bünyesinde.

Ancak şöyle diyebiliriz burada;
"Melik" ismi, **bilfiil** → diğerleri, **bilkuvve** vardır.
Aslında hepsi, hem bilfiil, hem de bilkuvvedir, o da ayrı mesele....

"ALLAH"ın

Ef'al âleminde	aldığı isim,	"Melik" tir.
Esmâ âleminde	aldığı isim,	"Rabb" dır.
Sıfat âleminde	aldığı isim,	"Rahmân" dır.
Lâhud âleminde	aldığı isim,	"Vâhid" dir.
Zât âleminde	aldığı isim,	"Ahad" dır.
kendi gizliğinde	aldığı isim	"AMÂ" dır.

Bütün bu sayılanlar ise, birbirlerinden kopuk ayrı ayrı yerlerde başka başka mahallerde değildir. Hepsi birden tek bir şey, tek bir hakikat, tek bir varlık, tek bir isimdir. O'na verilen bütün târif babında söylenenler bir tarafa bırakırsan geriye bir söz kalır oda **"A'mâ"**dır.

"A'mâ" dediği zaman bütün âlem ve varlıklar, **"yok"** mânâsına değildir. Kendinde kendi olarak, kendini bilmesi hükmüdür.

Bütün varlıklar tümüyle vardır, ancak **"Tecelli-i Vahid"** hükmü ile hepsi, **"A'mâ"** özelliğindedir. Artık burada tabii **"hepsi"** sözü de gersiz; anlamaya çalış.

Aslında buraları anlamak gerçekten çok zor bir uğraştır. ALLAH'ın rahmeti o dur ki, âlemi kendi özünden ve özünde, kendinde meydana getirdi, hatta **meydana getirdi dahi diyemeyiz**, söylenecek tek şey **kendidir**.

Sen bunu kendini idrak ettiğin genişlikte **"kendimde"** dersin çünkü sen de o bütünden ayrı değilsin, ancak her zuhur mahalli, zâtının nasibi kadarını alır, idrak edebilir.

İşte **"Ef'âl âlemi"** diye isimlendirilen aynı zamanda **"Zât âlemi"** de olan **"Mevcud"** ismiyle anılan özellik yaşantı tek bir yaşantıdır.

Fakat burada bulunan her bir zuhur mahalli de, kendine has zâtıyla sıfatıyla esmâ ve **ef'âliyle** bilfiil mevcuttur, tektir ve hepsi de gerçekten birbirinden mutlak olarak özellikleri bakımından ayrıdır, ancak bu ayrılık genel teklîğe zarar vermez, çünkü özü ve mayası, **"Tecelli-i Vahid"** ki, bu **"Tecelli-i vahid"** bir defa olmuş ve bitmiş de değildir, sürekli ve devamlıdır.

"Vâhidîyet" ve **"Rahmâniyet"** âleminde aldığı isim,
"Tecelli-i İlâhi"

"Esmâ" ve **"Ef'âl"** âleminde aldığı isim ise,

كُلُّ يَوْمٍ هُوَ فِي شَأْنٍ

"külle yevmin hüve fiy şe'nin"

"hüve" külle yevm olarak şe'n'dedir."
(**şe'n:** iş, hadise, ahval, hâli tavır oluşumda)

"Beşer" ismi ile meydana gelen varlık, beşeriyet şartlanmaları ve idrakiyle hayatını sürdürmeye başlar. Kendi gerçek asliyyetini bulması gerektiğini anlar ve çalışmalarına başlar.

Bu arada evvelâ **"Ef'âl âlemini terk et,"** derler; onu terkeder. Terkeder amma o kadar kolay değil tabii, sonra **"Esmâ"** sonra **"Sıfat"** diye devam edilir.

Acaba terkettiği âlemler gerçekten terk oldu mu... geniş mânâsı ile, yoksa kendi idrakinde mi terk etti?...

Aslında âlemlerin geniş mânâda terki mümkün değildir, kişi onları kendinde terk ettiğini sanır; böyle de olması lâzımdır, başka türlü bir üste çıkamaz ancak onda âlemlerin gerçek yönde terki değil kendindeki beşeriyetinin getirdiği kendine has âlemler hakkındaki hayâli zannının terkidir.

Âlemlerde terk edilecek bir zerre yoktur; terk edilecek tek şey, **ha-yâle dayanan kanaatlerdir.**

İşte böylece âlem her mahalde ve tek bir mahalde her özelliği ile tektir.

Bu hususta ne tür düşünce ve kanaat olursa olsun o düşünce ve kanaat mahalline aittir, genel mânâda olamaz.

O mahal denilen de ayrı bir şey olmadığından oradaki düşüncede kendine göre haklıdır, ancak genel adeti değiştirmez, bulunduğu mahalli ilgilendirir ve bağlar.

Birimlilik ve mahallilik düşüncesinden çıkıp genel bir ihata ile her şeyin yerli yerinde hakkını vermek, yaşamak ve yaşatmak en güzel şeydir.

Allah cümlemize en geniş idrakleri nasib etsin, bir şeyin gerçeği önümüzde açılınca şaşırıp kalmayalım, daha evvelden o gerçekleri idrak etmiş olalım.

* * * * *

Daha sonra öğlen oldu, namaz kılıp tekrar günlük işleri yapmağa başladım. Öğlenden sonra daha çok düşünceye kayıyorum sakinlik var.

Akşam oldu yemek yeyip kalktım, "**biraz zikir yapayım**" dedim. Başladım, bir müddet sonra göğsümden bir şeyler yayılmağa başladı yavaş yavaş genişledi, kollarıma, başıma doğru istila ederek ilerledi nihâyet her tarafımı sardı ve her uç noktadan dışarıya doğru çıkmaya başladı.

Bu hâl epey devam etti sanki içimde bir şeyler yanıp yok olup gidiyor eriyor gibiydi, yavaş yavaş o hâl sakinleşmeye başladı; yayılma sürdüğü gibi toplanmaya başladı.

Nihâyet ellerimden parmaklarımdan sanki akıyor gibiydi. O akış parmaklarımda epey devam etti, sonra onlar da kesildi; ben de zaten yorulmuştum.

Biraz dinlenmek için durdum, bant dinlemeye başladım. Epey dinledikten sonra kafam ağırlaşmaya başladı, dinlemeyi bırakıp azıcık uzandım. Bir müddet sonra kalktım saat yarım olmuş, abdest aldım yatsıyı kıldım.

Oturduğum yerde tekrar zikre başladım. **"Allah"** zikrini çekiyordum epey devam etti.

Bilincime bağı şeyler gelmeye başladı, aynı anda bir çok şeyler belirir gibi oluyordu. Türlü hayvanlar, değişik yerler görüş sahası açılıyor; çok şeyler o sahaya sığıyor gibi...

Bu arada bir de insân silüetinde, çok kıvrıkcık saçlı saçlarının dipleri siyah yukarılara doğru beyaz kırçılı küçük yüz, esmer omuzuna bir örtü atmış doğulu kıyafetinde yüzü ve saçları parlıyor gözleri aşağı doğru, böylece yan tarafta duruyor.

Bir de birbirlerine saldıran iki topluluk kılıçlarla... Bunların üstünde durmuyorum, uzaklaştırmaya çalışıyorum. Üstünde dursam herhâlde artacak fakat bu hâl benim kendimi daha iyi tanımama yardımcı oluyor.

Az sonra zikri **"Ahad"**a çevirdim, ona devam ettim, bir müddet sonra da kestim.

Şimdi düşünüyorum acaba bu gördüklerim hayâli mi?... Evet hayâl, fakat ben gerçek; gerçek olan benim.

Bunu daha iyi anlıyorum, o hayâller de bende olduklarından, onlar da gerçek, ama onlar benimle var, benimle gerçek, kendi kendilerine değil... Çözümü çok zor bir bilmece, hem varlar, hem yoklar; hem yoklar, hem varlar.

Hangi mertebede bulunursan, o mertebenin örtüsü yani bedeni o mertebeye göre gerçektir, diğerine göre hayâl hükmündedir ama hayâli de olsa vardır, ama ben bunlarla kayıt altına girmem, fakat dışıma da atamam. Hayâl denilen şey de, hayâlliği yönünden de olsa, yine gerçektir.

Bu hâl ve idrak-ı yaşantıyı sonuna kadar götürmeye çalışıp, kişi kendini mümkün olan en geniş mânâda tanımaya çalışmalı. Bu dünyadaki süremiz dolmadan müşterisi ve talepcisi olduğunuz **"Lâtife-i ilâhi"**den ne kadar alabilirsek o kadar gerçek benliğimizde genişlemiş oluruz.

Piran hazaratından niyazımız yolumuzda mümkün olduğu kadar lütûf ve ihsan etmeleridir.

Zaten sonsuz lütûfları eksik değil ki, aciz olarak şükrederiz.

Bu günde böyle geçti saat epey ilerledi istirahate çekiliyorum yarına ya kısmet.

30/06/985 Pazar

Sabah kalktım mutat işler, elimi yüzümü yıkadım abdest aldım, iki rek'at namaz kıldım bir müddet zikr yaptım daha sonra yine düşünmeye başladım.

Buraya gireli bir hafta oldu **"Ef'âl âlemi"** şartları içindeki süremiz doluyor, her hâlde bu gün öğlen civarında buraya **"elveda"** der çıkarım.

Zaman denen şey ne acaba?...

Zamanı her mertebede ayrı isimlendirmişler ve dört türlü belirtmişler; "**zaman**", "**vakt**", "**an**", "**dehr**"... Bunların her birerleri ayrı mertebede ve ayrı ifadede kullanılıyor.

Zaman sözü, dünyanın da içinde bulunduğu "**Ef'âl âleminde**" geçerli birbirini takib eden hadiselerin sıraya dizilişi ile meydana gelen hâl.

Vakt ise, "**Esmâ (isimler) âleminde**" geçerli, burada hadiseler yok isimlerin mânâları tek bir mânâ olarak mevcut bunun ifadesi de "**vakt**" oluyor.

An ise, "**Ceberut âleminde**" geçerli; burada da tek ve küll olarak kendi varlığını kendi olarak bilişi, bunun ifadesi de "**an**" oluyor.

Dehr ise, "**Ulûhiyet âleminde**" geçerli; "**Ulûhiyet âlemi**" ise, belirtilen bütün âlemleri kapsamında toplar böylece "**dehr**" ismini alır ve bu hususta çok kuvvetli tenbih vardır "**dehr'e küfretmeyiniz dehr Allah'tır**" haberi verilerek bu mânâ anlatılmak istenmiştir.

Yine gelen haberlerde,

bir saat tefekkür **bir yıllık**

bir saat tefekkür **yetmiş yıllık**

bir saat tefekkür **bin yıllık** nafile ibadetten hayırlı olduğu

bildirilmiştir.

Burada geçen süre tefekkür hâlinde olarak ortalama **yüz saattir**.

Yine yukarıda belirtilen haberin de ortalamasını alırsak, o da yetmiş (**70**) senedir, (100 x 70 = 7000).

Şurada kalınan süre zahire göre her ne kadar bir haftalık zaman ise de mânâya göre yedi bin (**7000**) senedir.

Buraya kırk yedi yaşında girdim, yedi bin kırk yedi yaşında çıkıyorum sakın mubalağa yaptığımı sanmayın az bile dedim, yaş veya zaman sözü beni kaplayamaz, bunu Âdemliğim üzerinden söyledim.

Onun da bu âleme gelişi ortalama yedi bin sene civarındadır, bütün peygamberlerde seyrettim onlarda idim hepsiyle birlikte.

Âdem'e "**ilmi rûh**"tan nefy ettim, şimdi "**Kûdsi rûh**"tan nefy ediyorum.

Velhasıl buraya giren çıkmadı, çıkan da giren değil; zaten olan oldu, geçen geçti, hepsi burada kaldı, hayâl oldu ama ben yine benim ve gerçek BEN.

Hücre dostlarına selâm,

Bu oldu son kelâm,

Hoşça kalın vesselâm,

Huu, uuu,

Necdet Ardıç

Tekirdağ

30.06.1985

GÖRÜLEN KERAMETLER

Keramet, yolda bulunan salikten zuhur eden fevkalâde ve olağan-üstü hâller diye tanımlanır. Ehl-i sünnet itikadınca Evliyauallahın kerameti "**hak**" kabul edilmiştir.

Sofiler kerameti 2'ye ayırmışlardır.

(**Sofi** : Ashabı suffaya mensub olanlara benzeyen kimse demektir.)

a) Kerameti Kevniyye

b) Kerameti İlmiyye

Kerameti Kevniyye : Belli bir zaman içinde olup biten, geçip giden kerametlerdir. Maddi olan oluşumları içerdiği için tasavvufta pek itibar olunmaz.

Kerameti ilmiyye : İlâhi Ledünni bilgi yönünden oluşan keramettir. Söylenen sözler, sohbetler, yazılan yazılar, kitaplar bu bölümün içerisine girer. Daimi olarak kalan asıl önemli olan keramet de budur.

(**Ledün ilmi** : Allahü Teâlâ ile ilgili bilgi ve sırlara ait gayb ve mârifet ilmidir.)

Tarîkâti Halvetiyye-i Uşşâkinin "**Terzi Baba**" dönemi öncesinde ve kendisinin yetiştirilip olgunlaşma dönemlerinde zuhur edip yaşanan ve yine kendilerinin (Terzi Baba'nın) beyanlarıyla kaleme aldığımız keramet hükmündeki bazı tecellilerine değinmek istiyoruz.

Ancak bu görülen kerametlere geçmeden önce Terzi Baba yolundan ve döneminden keramete nasıl bakılmaktadır? Açıklamaya çalışalım.

Esasen Terzi Baba yolunda maddi olan ve **Kerameti kevniyye** olarak bilinen hâller kişilerde zuhur etse bile buna pek ehemmiyet verilmez.

Hazretimiz, "**bu hâllere hiç önem vermeyin ve zuhur ettiğinde de üzerinde durmayın, bunlar salikin ayak bağlarıdır, oysa bizim yolumuz Mi'rac'dır, görülen kevni nitelikteki kerametleri de ancak o kişinin ölümünden sonra anlatmak en doğrusudur,**" beyanlarında bulundular.

Terzi Baba yolunda ve yolculuğunda kerametın en büyüğü "**Kişiyeye nefsini ve Rabbını tanıtmaktır.**"

Bu yüzden Hazreti Pirimizin bütün sohbet, konuşma ve eserlerinde nefislere tesir edip, onları olgunlaştırıp nizam, kurtuluş, teslimiyet ve **necata** doğru götürmesi bu nitelikte olup yani "**Kerameti İlmiyye**"dir. Çünkü onun gönlü ve vücûdu hakkın mekânıdır.

Kerametin lûgat mânâsı da İkram'dır. Bir sâlikin onunla olan yolculuğunda **zât-i olan ikramları ve varidatları müşahâde etmesini kerameti ilmiye** olarak değerlendirebiliriz.

Sözü uzatmadan söylemek gerekirse "**Terzi Baba ile görüşüp dost olabilmek kerametın en büyüğüdür.**"

Tarîkât-ı Âliyyenin Terzi Baba koluna ulaşana kadar bu mübarek halkanın içerisinde yer alan, bugün için ise pek çoğu merhum (ölü) bulunan kimselerin yaşadığı ve aynı zamanda Hazreti Pirimizi de bizlere müjdeleyen ve bazı kerametler dediğimiz tecellileri kendi notlarından açıklıyoruz.

Rahmiye Annemizden rivâyet olunmuştur ki:

Efendi Babam (Nûsret Tûra Uşşâkî), anneanesi tarafından 17 yaşında **"Uşşâkî gülü"** diye, yaşının ileri olduğu zamanda **Mustafa Sâfi Hazretlerine**, takdimi... Hazretin de **Hazmi Tûra'yı** kasederek **"daha seninki gelmedi,"** demesi... fakat buna rağmen yine de kendisinin genç Nûsret'e dersini vermesi.

Bir gece yarısı dergâhta Mustafa Sâfi Dedenin seccadeye oturup tesbih elinde şiddetli ve coşkun zikir yaptığını, bakıcı hanım fark ediyor. Bu hâlin normalin dışında olduğunu anlayıp, neticeyi beklemeye başlıyor.

Bir müddet sonra efendi hazretleri **"elhamdülillâh"** deyip, zikrini sona erdirip sükûnete eriyor ve yanına gelenlere de **"çok şükür Nûsret'i kurtardık,"** diyor.

Nûsret o tarihlerde 18 yaşındadır ve savaşın zorlukları onun da ailesini etkilemiştir. Babası deniz zabiti olduğu hâlde, Anadolu'ya kol kumandanı olarak gönderilmiş, elde avuçta ne varsa satılmış, güçlkle ev halkı hayatlarını devam ettirmeyi çalışıyor.

Bu sıralarda okula devam eden Nûsret daha yüksek okula gitmek için babası ile o zamanki denizcilik okulu imtihanlarına girmek için okula gidiyorlar. Giderken denize düşüp ıslanıyor O vaziyette imtihana girilemeyeceği için eve dönüyorlar. Dönüşte Nûsret'in babası oğluna, **"oğlum her işte bir hikmet vardır, demek ki sana bu işte kısmet yok,"** diyor.

Daha sonra eve geldiklerinde annesi, **"hayırlısı ne ise öyle olmasını,"** ve kendisinin de bir rû'ya gördüğünü şöyle diyerek anlatmaya başlıyor:

"Nûsretim daha dünyaya gelmemişti. Bir gece gökyüzüne doğru baktım, **iki minare** yükseliyor ve arasında mahye gibi ışıklarla yazılmış Nûsret ismi okunuyor ve altında bir denizci neferi elinde tüfeği ile durmakta," diye anlatıyor.

Ev halkı işlerini Mevlâ'ya teslim edip, günlük sıkıntılı yaşamlarını devam ettirmeye çalışıyorlar. Geçim için çalışmak lâzım...

Sonra Deniz Yollarına yolcu gemilerine kamarot olarak ilk hayata atılmış ve orada çalışmalarına devam ederken, bir gece **"Karadeniz"** isimli gemi ile Karadeniz'de **Samsun** seferi yaparken **Ereğli** önlerinde yakalandıkları bir azgın fırtınada gemi kocaman dalgalarda kabuk gibi sallanırken, bir ara denizin dibini görüp o anda bir elin kendilerini yukarıya çekip, su üstüne çıkardığını görmüşler.

O zaman kaptan ile **kamarot Nûsret**, dergâha bir kurban adak adamışlar ve bir müddet sonra deniz sükûnet bulup sağ salim İstanbul'a limana gelip durmuş.

Fakat geminin ne çapası ne kaptan köşkü, hiçbir şeyi kalmamış. Dışarıya çıkınca dergâha kurban götürülmüştür. Yukarıda geçen "**çok şükür Nûsret'i kurtardık**," ifadesi bu hadise içinmiş.

Rivâyet aneden:

Bir gün **Mustafa Sâfi Baba** eşi ve yakınları ile birlikte boğazdan kayıkla geçip bir davete gitmesi icap ediyormuş. Tam boğazdan geçerken şiddetli bir fırtına kopup denizi coşturmuş. Denizden çok korkan valide hanım "**aman efendi sen koru**," demiş. O zaman Mustafa Sâfi Hazretleri denize hitaben, "**dur ya derya, senden büyükler var**," dediği anda, o dalgalarla coşmuş olan derya derhal sükûnet bulmuştur.

Mustafa Sâfi Hazretlerinin yardımcısı Nuriye hanımdan dinledim:

Bir gün dergâh kalabalıkmış. Epey gelen giden olmuş. Yemekler yapılmış, tam sofralar kurulacağı sırada meydancı kadının mutfaktan çıktığı duyulmuş. Oraya gidenler dolapların birinin üstünde kırkayak gibi daha büyük bir mahlûkun durduğunu görüp korkmuşlar. Hemen efendiye haber verip oraya çağırılmışlar. Oraya gelen **Mustafa Sâfi** Hazretleri o hayvana bir nazar ettiğinde, hayvanın su gibi eriyip, akıp gittiğini görmüşler.

Nûsret Efendimiz Hz. den rivâyet:

Bir gün **Mustafa Sâfi** Hz. Kasımpaşa'da câmiye giderken önüne bir sarhoş çıkıp mübarek sakalından tutup tartaklamaya ve sen şöyle kötü, böyle kötü bir insânsın dedikçe o da, "**öyledir oğlum öyledir**" diyerek cevap verirmiş.

Nihâyet sarhoş yoluna devam etmiş, fakat akli az önce yaptığı işe takılmış. Eve geldiğinde sarhoşluğu da biraz geçer gibi olmuş. Bu hâli hanımına anlatmış. Hanımı da tartakladığı kimsenin târifini yapmasını söylemiş. O da hatırında kaldığı kadar târif etmiş.

Hanımı; "**aman efendi, sen ne yaptın. O mübarek zât, Uşşâki Dergâhının şeyhidir, sen yarın hemen git özür dile**" demiş.

Sabahı zor yapan adam hemen gidip efendi hazretlerini bulmuş, özür dilemiş ve hemen orada kendisine derviş olmuştur.

Rivâyet olmuştur ki:

Uşak'taki dergâhta bir müddet ihvan ders geçememiştir. Hep birden Hazretin hanımı olan **Halva-i Bacı'ya** (*kendileri helvayı çok sevdiği için bu lakap takılmıştır*) gidip, huzura girip kendilerinden dua etmesini rica etmişlerdir. O da tülbentinden birer parça kesip, hepsinin takkesinin üzerine dikmişler ve o gece hepsi validenin duası bereketiyle birer ders geçmişlerdir.

H. Nûsret'ten rivâyet:

Kasımpaşa'da bir gün dergâh yıkanmış, temizlenmiş, ihvan gelmeye başlamış.

Derken üstü başı perişan, ayakları çamurlu bir derviş içeriye girmek istemiş, Mustafa Sâfi Efendinin meydancısı, içerisi yeni temizlendi, kirlenmesin diye onu içeriye almak istememiş. O esnada **Mustafa Sâfi Efendi** oraya gelip vaziyeti görünce, her ikisini de memnun etmek için gelen misafiri "**haydi biz bahçeye gidelim,**" deyip, alıp oraya götürmüştür.

Rivâyet anneden:

Annemin arkadaşı olan Hayriye Hanım kocası kahveci çavuştan çok şikâyetçi imiş. Zavallı kadına çok eziyet eder, ayakkabılannın altını sokağa çıkmasın diye yarar, o da terlikle dolaşmış. Artık bunu çekemeyeceğini anlayarak, **Mustafa Sâfi Babaya** ricaya gitmiş, fakat odada başka biri ile konuşan Mustafa Sâfi Hazretlerinin konuşmasını bitirmesini beklemiş.

Konuşma epey sürdükten sonra Hayriye hanıma dönüp "**kızım, sabır sabır,**" demiş, başka bir şey dememiş. Sonra evine giden Hayriye hanım kocasını güler yüzlü bulmuş ve ondan sonra bir daha hiç huysuzluk etmemiştir.

Rivâyet anneden: (kendi başından geçmiştir.)

Gençliğinde bir zamanlar hasta (guatr) olmuş, hastalık çok şiddetlenmiş. Muhakkak ameliyat olmak lâzım geliyormuş. Bunun için doktorlar sayfiye ve temiz hava tavsiye etmişler. Onun için Emirgân'da bir ev tutmuşlar ve orada oturmağa başlamışlar.

Hastalığın iyice şiddetlendiği bir gün bahçede kuyu başında oturup, denize doğru bakıp "**aman Ya Rabbi, canımı al da kurtulayım,**" demiş.

O esnada **Hazmi Hazretleri** ihvan ile birlikte hünkara yemeğe giderlerken gemide içine bir his gelip, Emirgân'da karaya çıkarlar ve ihvanına, "**hadi gelin bir yere gidiyoruz,**" der ve bize gelirler, "**kızım, seni bir nefes etmeğe geldim, hadi bakalım kalk,**" der ve yemekler orada açılıp yenir ve ondan sonra hastalık yavaş yavaş iyileşir, ameliyat olmadan sıhhate erer.

Rivâyet anneden:

Dergâhta **Mustafa Sâfi Hazretleri** bir rehber hanım varmış, ismi **İffet** imiş. Bütün dergâhın işlerini görür, hanımların zuhuratlarına bakar, işleri idare eder, efendisinin de hizmetinde bulunmuş.

Geceleri 2-3 arasında kalkınca İffet hanım saatin kaç olduğunu bilemezmiş. Bunu hisseden Mustafa Sâfi Hazretleri, cebinden zincirli saatini çıkarıp, zincirinden tutup, ona döndürüp, "**bak**" dermiş, iffet hanım da saate bakar ona göre işlerini tanzim edermiş.

Rivâyet anneden:

Bir gün **Hazmi Baba** ile ihvanı Bursa'ya gitmişler. Orada tanıdıkları ile **Nilüfer** çayına gitmişler. Orada tanıdıklarının birinin oğlu, ikram etmek için balık tutmağa gitmiş. Balık tutarken dinamit atmış. Bunu gören jandarmalar, çocuğu tutmak için gelmişler.

Bunları gören çocuğun annesi "**aman efendi baba,**" deyip niyaz etmiş ve **Hazmi Hazretleri** hemen jandarmanın yanına gidip, vakarını takınıp jandarmaya bir nazar etmiş, celâllenmiş... Jandarma yavaş yavaş boynunu eğmiş ve "**peki efendim,**" deyip oradan ayrılmış.

Rivâyet anneden:

Dergâhta her zaman yemek pişirilip ihvana ve fakirlere yedirilirmiş. Yine böyle bir ramazan günü akşam olmak üzere, dergâhta hiç yemeklik yok... Onun için yemek yapılamamış. Meydancılar **Mustafa Sâfi Babaya** gidip "**efendim, ne yapacağız?**" diyerek üzölmeye başlamışlar.

Hazret "**yemeğimiz Hak'ta, onu melâikeler pişirir**" dermiş.

"**Nerede ise top patlayacak, hiç olmazsa bir çorba yapalım,**" demişler ve onu yapmışlar.

Herkes sofraya oturmuş, o esnada kapı çalınmış, kocaman bir tepsi pizola gelmiş, "**bunu falan zât yolladı,**" deyip tepsiyi bırakıp gitmiş. Hepsi karınlarını doyurup dua etmişler.

Efendimizin kardeşinden rivâyet:

Nafize halam evlendikten sonra vazifeli beyi ile birlikte Malatya'ya tayin olurlar. Orada ikâmet ederlerken beyi ile aralarında biraz anlaşmazlık olur. Bunun üzerine dayanamayıp, "**aman efendi baba beni kurtar,**" diye niyaz eder.

Ertesi gün **Hazmi Baba Hazretleri** çıkar gelir, "**kızım nasılsın? darda olduğunu anladım**" deyip, 1-2 gün misafir olup sonra beyinden halamı tebdil hava için İstanbul'a götürmek üzere izin ister ve giderler. Bir müddet sonra beyi gelip alır ve iyi bir hayat yaşamağa başlarlar.

Mustafa Sâfi Babanın halifeleri;

Osman Nurullah, İsmail Cemâli Efendi, Tefvik Refik Efendi, Gürcü Muhammed Efendi, Ahmed Rüştü, Osman Efendi, Cemâl Efendi, Şeyh Ali Dede, Molla Ahmed Efendi, Muhammed İzzeddin Safiyullah, Muhammed Hazmi...

Rivâyet Nafize halamdan:

Bir gün Ankara'da memuriyet yapırlarken izinli İstanbul'a gelirler ve Fatih nüfus dairesindeki işlerini görmek için oraya giderler, işleri bitince, efendi babayı ziyaret etmek isterler ve dergâha giderler. Daha sokağa gelince bakarlar, ki **Hazmi Hazretleri** bahçe kapısında onları bekliyor, "**Hadi kızım nerede kaldınız? Sabahtan beri sizi bekliyorum,**" der.

Hazmi Tûra'nın halifeleri;

Nûsret Tûra, Mehmet Efendi, Hayri Efendi...

Bizzât Sahit olmuşumdur:

Vakti gelince efendi babama gittim. Beni Hazmi Efendi babaya gönderdi. Fakir, Fatih'e gittim, dergâhı buldum ve ilk sülûkum öyle oldu. Mübareğin bir müddet sohbetinde bulunabildim. Hacca gitti ve orada hastalandı. Geldikten sonra 15 gün kadar yaşadı ve teslim-i rûh etti.

Bu arada bir gün Peygamber Efendimizi rû'yada görürler ve **"ey sevgili Hazmim, ben senden uzakta mı idim, bu ihtiyar hâlinle niçin kendini bu kadar yordun?"** demişler.

Sülûkumdan bir müddet sonra bir gün dükkânda çalışırken (*makine basında dikiş dikerken*) bir ara daldım ve o anda **Hz. Hazmi'yi** karşımda rûhaniyetini görüp, fakire gayret verir gibi **"hadi oğlum, hadi oğlum, lâ ilâhe illâllah, lâ ilâhe illâllah,"** diye fakiri uyardı. Az sonra bu hâl geçince makineden kalktım ve ütüyeye geçtim. O anda gözüm yere takıldı. Yerde **(ع ayın) - (س ye) - (د dal)** dan ibaret, yan yana **üç**

harf gördüm ve onu tespit ettim.

Bir müddet sonra dergâha ziyarete gidince, Hazmi Babamın rahmete kavuştuğunu öğrendim.

Dergâhta valide hanım **"oğlum, Nûsret Efendiye gideceksiniz, efendi babanın vasiyeti bu,"** dedi ve fakir hemen Nûsret Efendi Babama gittim ve orada sülûkuma devam ettim. Ve o hâli anlattım.

"Oğlum," dedi; **"o gördüğün harflerin mânâsı, ('ıyd) bayram demektir, o anda onun bayramı imiş, sana o malûm olmuş,"** dedi. Fakir de o zaman meseleyi anladım.

Hazmi Efendi Baba Fatih Câmiiinde vaaz ederdi. Fakir bir gün dinlemeye gitmiştim. Orada Hz. Nuh'tan bahsettiler ve Mesneviden okudular. Orada Hz. Nuh'un sırrını öğrendim.

Kûr'ân-ı Kerimde **"vester şevsiyab"** denir. Yani Nuh'un irşatlarına kulak asmayan ümmeti elbiselerini başlarına çekip, duymamazlığa geldiler, diye konuştu. Mübarek kelâmıların dinledikçe hakikatlerini anlamaya başladım.

Bir gün Üner ile birlikte efendi babamı ziyarete gittik. Akşam oluyordu, efendi babam evde yalnızmış. Ev halkı başka bir yere gece yatısına gitmişler. Fakat geldiğimizde, **efendi babamın üç kişilik balık pişirdiğini** ve bize yemek hazırladığını gördük, sonra hep birlikte lokma ettik.

Annemden rivâyet:

Bir ramazanda, dergâhta akşam olmak üzere imiş, fakat iftarlık yokmuş. Ev halkı **Hazmi Baba'ya "ne yapacağız,"** diye sorduklarında; **"yemeğimiz Hak'tadır, üzülmeylem,"** dermiş. Ve az sonra da Nûsret Bey elinde etler, içeriye girmiş. Bunun üzerine Hz. Efendi Baba **"bu gün Nûsret Allahlık (Rezzaklık) yaptı,"** demişler. Hane halkı hemen yemeği hazırlayıp iftar etmişlerdir,

Bizzât şahit olduklarım:

Bir gün Tahir Üner ile birlikte Efendi babayı ziyarete gittik. Epey konuştuğundan sonra dedi ki; **“roman, şu bu gibi şeyleri okuyup zihninizi dağıtmayın, ‘La dame au camelia’ ve daha başkaları gibi,”** diye nasihat etti.

Tekirdağ’a geldiğimizde gördük ki; **“La dame au camelia”** filmi oynuyor. Bu gibi şeylerden uzak durmaya baktık.

Bizzât şahit olduklarımdan:

Bir gün Efendi babamı ziyarete gitmiştik. Sonra izin isteyip, başka bir yere gidip orada ders yapacağız dedik. O dedi ki kapıdan çıkarken:

“Deryada yıkanıp temizlendiniz; hadi gölde gidip kirlenin.” Bunun mânâsını çok seneler sonra anladık.

Bizzât şahit olduklarımdan:

Efendi babam gişede çalıştığı günlerde ziyaretine giderdim. Eğer gemi yok da gişe kapalı ise, az sonra kapıyı açar, fakirin geldiğini görünmeden anlardılar. Ve kapıyı açıp buyur ederdi, ilâhi sohbet yapardı.

Bizzât şahit olduklarımdan:

Yine efendi baba gişede çalışırken ziyaretine gittim. Epey konuştuğundan sonra fakire bir elma ikram etti, dönüşte onu yedim ve bir ders geçtim.

Bizzât şahit olduklarımdan:

Efendi babam gişede çalışırken o muhitin umumi tuvaletine bakan yokmuş. Her gün iş dönüşü oraya uğrar, temizler ve sonra eve gidermiş, fakat kimseye belli etmeden.

Fakir onu çok sonra fark ettim. Akşam üstü iş dönüşü bazen eve giderken, **“hadi oğlum sen şu taraftan git,”** diye başka yol gösterir, **“ben de şimdi geliyorum,”** deyip tuvaletin olduğu tarafa giderdi.

Sonradan anladım ki; orasını temizler, böylece nefsinin alçaltır ve diğer mü’minlere de faydalı olurmuş.

Bir Pazar günü Efendi babamı ziyarete gitmek için yola çıktım. O gün mübarek, ev halkına **“bu gün nûrlu biri geliyor,”** demişler. Fakir o gün hakikaten rûh âlemim çok yerinde idi, eve vardığımda bu müjde ile karşılaştım.

Fakirin şahit olduklarımdan:

Bir gün Tahir Üner ile birlikte **Hazmi Tûra** Hazretlerinin kabrini ziyarete gitmiştik. Az sonra yanımıza bir yaşlı zât geldi.

“Akşam bir emir aldığını ve Hazmi Babamın ziyaretine gitmesini,” söylemişler, o da gelmiş.

Fakirleri orada görünce, **“sebebi buymuş,”** dedi, çok sevindi ve ağladı.

Sonra kendisini tanıttı ve Hazmi Babanın halifelerinden Mehmet Efendi olduğunu ve şeyhinin mümkün olsa ayağının suyunu içeceğini söyledi.

Dua ettikten sonra bir müddet daha konuştuk, sonra ayrıldı gitti. Epey bir müddet sonra Hakk'ın rahmetine kavuştuğunu öğrendim.

Yukarıda ismi geçen Tahir Üner bey, baştaki ikinci resimde Nûsret Efendi'nin sol yanında görülen Necdet Bey'in Tekirdağ'daki, **ilk yol arkadaşlarından** birisidir.

1994 senesinde genç denebilecek yaşta vaki olan vefatına çok üzülen Terzi Babam, bu üzüntüsünü arkasından şu şiiri ile dile getirmiştir.

O dönemde bir acı kayıpları daha olmuştur, ki o da **"5 tabut"** zuhuratında belirtilen 1989 yılında elektrik çarpması sonunda vefat eden Erdinç Çakım isimli kardeşleri imiş.

BİR DOSTA

10.01.1994

Bu gün mahzunuz hem de üzgün,
Kalbimiz yanık bağrımız süzgün,
Hak yolunda yürüyen düzgün,

Dostlar aramızdan bir can gitti

Kardeşti kardeşlere her dem,
Olmuştu vaktiyle Adem,
Yordu onu biraz bu alem,

Dostlar aramızdan bir ihvan gitti.

Aşıktı o cemâlullaha,
Ulaştı bir gün ehlûllaha,
Dua ederdi hep Allah'a,

Dostlar aramızdan bir aşık gitti.

Kemal yolunda eyledi sefer,
Kazandı nefsine hep zafer,
Alırdı manadan çok haber,

Dostlar aramızdan bir kemal gitti.

Nurla doldurdu benliğini,
Aradan çekip senliğini,
Giymişti derviş gömleğini,

Dostlar aramızdan bir derviş gitti.

Parlakı hep yıldız gibi,
Olmuştu ilim sahibi,
Genişti gönlünün sahili,

Dostlar aramızdan bir yıldız gitti.

Gönül alemine dalmıştı,
Masivadan boşalmıştı,
Şeyhinden çok feyz almıştı,
Dostlar aramızdan bir gönül gitti.

Bir ses oldu ömrü boyunca,
Coşardı bir Hak söz duyunca,
Zikr etti hep ömrü boyunca,
Dostlar aramızdan bir ses gitti.

Ruh gibi hafifti varlığı,
Bilirdi yokluğu darlığı,
Açıktı duyardı kulağı,
Dostlar aramızdan bir ruh gitti.

Selâm derdi gelen geçene,
Demezdi kimseye banane,
Etmedi kimseye bahane,
Dostlarına selâm verdide gitti.

Üç ayların nurlu başında,
Elli sekiz olan yaşında,
Bereketli mana aşında,
Dünyadan müddeti doldu da gitti.

Güner Tahir Hû ile zahir,
Kendini bildi, buldu ahir,
Unvan oldu "fahri fakir"
Dünyadan Hû ile Hû deyip gitti.

Bayramdan evvel göçtü buradan,
Çıktı aradan kaldı yaradan,
Seyredip deryadan karadan,
Dostlarına bayram etmeğe gitti.

Oku ruhuna sen de Fatiha,
Hoş gör eğer buldunsa bazen hata,
Helal et hakkını son defa,
O herkesi gönülden sevdi de gitti.

Hız. Nûsret'ten rivâyet;

Hazmi Efendi Baba gençliğinde Erzurum'da imiş, tahsil için İstanbul'a gelmiş. Gelmeden evvel orada bir mübarek şeyhi de varmış, İstanbul'da tahsil yaptığı sıralarda, arkadaşları onu ders bittikten sonra hep kahveye götürmek isterlermiş. Fakat o gitmez, hemen handaki odasına gider, derslerine çalışır. Bir gün yine arkadaşları çok ısrar etmişler, zorla kahveye götürmüşler. O da oturup arkadaşlarının oyununu seyretmeye başlamış.

Oturduğu yer kapıya karşı imiş. Arada sırada kapıdan giren çıkana bakarmış. Bir ara gözü yine kapıya takılmış, aman efendim o ne; Erzurum'daki şeyhi kapıda durup onu seyretmiyor mu!.. Hemen yerinden fırlayıp ayaklarına kapanmış, fakat o anda da hazret ortadan kaybolmuş.

Bunun üzerine orayı terk edip hemen odasına gitmiş, tövbe etmiş ve bir daha kahveye gitmemiştir.

Hazmi Efendi Erzurum'daki şeyhi vefat edince, İstanbuldaki Uşşâki Dergâhına gidip Mustafa Sâfi Babaya derviş olur ve orada Hakk'ın sevgisine erer ve Sâfi Babanın kızıyla da evlenip damat olur.

Fakirin şahsında olanlar:

Bir gün dükkânda çalışıyorum, müşterilerden biri çocuğunun bir rû'ya gördüğünü ve merak ettiğini bir ara söyledi. Fakir de şöyle izah ettim: **"Yakınlarda Kıbrıs'ta bir çatışma olacak, fakat kısa sürecek,"** dedim. Nitekim bir müddet sonra Kıbrıs'a hava hücumu oldu ve kısa sürdü.

1971 Senesinin sonuna doğru bir gece mânâ âleminde fakire **taç** ve **hırka giydirildi** ve mânevi vazife verildi.

Rivâyet Nafize halamdan:

Bir gün Hazmi Efendi Baba dergâhın bahçesinde ağaca çıkıp yemiş topluyormuş. Bir ara **"Ya Allah"** deyip kendisini yere atmış ve sonra kalkıp kendini üstünü basını temizleyip, yanına gelenlere **"Hatice'yi kurtardık"** demiş.

Aradan birkaç gün geçip Hatice Hanım Ankara'dan gelip, **"Efendi Baba, büyük bir kaza atlattım, az daha ahireti boylayacaktım,"** demiş.

Bu hanımı ve beyini sonraları çok gördüm. Birlikte sohbetlerde bulunduk, ikisi de tevazu sahibi hoş kimselerdi. Çok hizmetleri olmuştur.

Fakirde tecelli edenler:

Bir akşam mânâda akrabalarından birinin bir erkek çocuğu olduğunu gördüm, fakat çocuk beklediklerinden haberim yoktu. Ve onların iki kız çocuğu olup, üçüncüsünü de erkek istiyorlarmış.

Fakir eşime, **"onların bir erkek çocukları olacak inşallah,"** dedim. Aradan iki ay geçmeden hakikaten bir erkek çocukları dünyaya geldi.

Fakirin de iki erkek çocuğu olacağı, daha sülûkumun başında mânâda gösterildi, ilk çocuğumuz dünyaya gelmeden bir müddet evvel Efendi Babamdan, **"ne isim koyayım?"** diye sorduğumda, **"İzzet' veya 'Cemâl' koy"** dedi. Fakir de ilk çocuğuma **İzzet** ismini koydum.

Aradan **8** sene sonra, mânâda hanım ve ben ikinci çocuğumuzun olduğunu gördük.

"Demek artık vakti geldi," dedik, zuhura çıkmasını bekliyoruz, inşallah ismini **Cemâl** koyacağım.

İhvandan, Bakırköylü Ahmet Efendi isimli bir zât var. Uşşâkiliğe ait bir küçük kitap vardı, Fakir anneme, **“o kimde ve nerede acaba,”** diye sordum. O da Ahmet Efendide dedi.

Bir bayram günü ziyarete gitmiştim. O zaman bizim hanım evde otururken, **“gezmeye gidelim, Nafize Halaya bakalım,”** dedi.

Fakir de evde oturup sohbetlerde bulunup, hem de yardım etmek istiyordum. Fakat hanım huzursuz olmaya başladı ve kalktık yola çıktık. Az sonra Ahmet Efendi ile karşılaştık. O da eve ziyarete geliyormuş. Sonra biz gideceğimiz yere gittik fakat evde bulamayıp hemen döndük ve Ahmet Efendi daha oradaydı. Kitabı getirmesini rica ettim ve bir müddet sonra getirdi. (*)

Bir gece, Mustafa Sâfi Baba mânâda validemize yani kendi eşine **“artık gel”** deyip ahirete davet eder. Sabah merakla uyanan validemiz hemen halifesi ve damadı Hazmi Babaya gelir ve gördüklerini anlatır, fakat ölümden de korkar.

Sonra Hazmi Baba, valide ve canlar Sâfi Babanın kabrine gidip dua, niyaz, Kûr’ân, zikir yaparlar ve sonunda Hazmi Efendi **“efendi babacığım, annemi getirdim,”** der ve arkasından da **“müsaadelerinizle gene götürüyorum,”** der ve ayrılırlar. Ondan sonra daha çok seneler yaşar.

Hazmi Babam vefat edince, bütün ihvan cenaze törenine gelmişler. Nûsret Efendi Babam da gitmiş, cenazeyi hazırlamışlar. Kûr’ânlar okunuyor, dualar ediliyor, zikirler yapılıyor, bütün muamele de tamamlanınca Kasımpaşa’daki kabrine götürülmek üzere yola çıkarılıyor.

Epey bir müddet gittikten sonra, Nûsret Efendi Babam, hanımı Rahmiye anneme, **“ben daha fazla gidemeyeceğim, dayanamıyorum,”** deyip, yavaşça yanlarından ayrılmış.

Kafile kabristana gelmiş, mevta gömülmüş, gene Kûr’ânlar okunmaya başlamış; zikirler, dualar, ağlamalar, feryatların sonu gelmiyor.

Bir ara ihvandan biri Rahmiye annemin yanına gelip, **“Nûsret Bey nerede?”** diye sorunca, daha yanda bulunan bir zât hemen atılıp, **“şuradaki ağacın altında dua ediyordu, görmedin mi?”** demiş ve onun da orada hazır olduğunu bildirmiştir.

Gene, **Hazmi Babamın** evlâtlarından **“Allah’ın Mustafa”**sı diye isimlendirilen bir zât vardı. Fakir, birkaç sefer görüştüm.

Bir sefer o anlatmıştı:

Bir ara memleketine gitmiş, aylardan Ramazan imiş, teravih kıldırılacakmış fakat hoca efendi hastalanmış. Namaz kıldırılmaya imam yokmuş. Mustafa Efendinin orada bir eski şeyhi varmış. O, ona **“namazı sen kıldır,”** demiş. Mustafa Efendi, **“ezberim yok,”** dediyse de; **“kıldıracaksın,”** diye diretince şeyhi, hemen namaza başlamışlar.

(*) **Not :** Bu kitap, kitaplarımız arasında 8 numarada çıkan Osmanlıca’dan çeviri **“Tuhfet’ul Uşşâkiye”**dir

Fatihadan sonra hiç ezberinde olmayan şeyleri okuyup ramazanı tamamlamışlar.

Bu zâtın ağzından düşürmediği bir ilâhisi vardı ancak aklımda kalan cümleleri bu kadardır.

**Oldum yine nefse esir
Ahvalime sensin habir**

(Bu bölümü ilâhinin nakarat bölümüdür.)

**Ey sakii kevser Ali
Damadı peygamber Ali**

Bir de Rahmiye annemden duyup ilâhi defterime kaydettiğim Uşşaki ilâhisi vardır onu da belirtelim.

ASİTANEN SENİN

Asitanen senin darül emandır,
Şerabı vahdetle kalbimiz kandır,
Himmat eyle bize Pir Hüsameddin,
**Allah, Allah, ya ya Allah hay, hay
Allah, Allah, hû, hû, Allah.**

Tarikat Pirleri sana geldiler,
Kutbul vakt olduğun bildiler,
Hizmetin yoluna canlar verdiler,
Himmat eyle bize Pir Hüsameddin,
**Allah, Allah, ya ya Allah hay, hay
Allah, Allah, hû, hû, Allah.**

Enbiya, evliya ervahı bile,
Arifi aşıkan erenler ile,
Himmat eyle bize Pir Hüsameddin,
**Allah, Allah, ya ya Allah hay, hay
Allah, Allah, hû, hû, Allah.**

Hazreti Ali'den almışın desti,
Hazreti Rasûlun sevgili dostu
Bir kuru tahtadır döşeği postu,
Himmat eyle bize Pir Hüsameddin,
**Allah, Allah, ya ya Allah hay, hay
Allah, Allah, hû, hû, Allah.**

Ravzana yüz süren olur, ber murat,
Tarikat rüknünde kıldık içtihat,
Hüsâmi kulundur eyleme azat
Himmat eyle bize Pir Hüsameddin,
**Allah, Allah, ya ya Allah hay, hay
Allah, Allah, hû, hû, Allah.**

Yeri gelmişken Nûsret Babamın da “**Biz Uşşâkileriz**” isimli ilâhisini ilâve edelim.

BİZ UŞŞÂKİLERİZ

Neş-e poşu Hazret-i Mustafayız,
Muhibbbanı Aliyyel Murtazayız,
Ehl-i Beyt-e bir mir’at-ı safayız,
Biz Uşşâkileriz berk-i Hüdayız.
Hû, Hû, Hû, Allah
Hay, Hay, Allah.

Hak güneşi tariklerin başıdır,
Gönlümüzde son yol aşkın yoludur,
Kervanımız aşıklarla doludur,
Biz Uşşâkileriz bahr-ı safayız.
Hû, Hû, Hû, Allah
Hay, Hay, Allah.

Levlâke Levlâk lema halektul eflâk,
Hayran bize ins ü melek ve eflâk,
Haktan gayrı yoktur asla inhimak,
Biz Uşşâkileriz Nûr-u Hüdayız.
Hû, Hû, Hû, Allah
Hay, Hay, Allah.

Hep dertliyiz fekat aynı devayız,
Alem bize gıpta etse sezayız,
Aşk denen cevhere mübtelâyız,
Biz Uşşâkileriz sırr-ı cihanız.
Hû, Hû, Hû, Allah
Hay, Hay, Allah.

Zaman olur başımız hep sücutta,
Ne ten kaldı ne can kaldı vücutta,
Huzurdayız arş üstünde huzurda,
Biz Uşşâkileriz Nûr-u Hüdayız.
Hû, Hû, Hû, Allah
Hay, Hay, Allah.

1976 Senesinin sonlarına doğru bir gece mânâda **5 tabut** gördüm. Biri Erdiñç’in, biri Rahmiye Annemin imiş. Tekirdağ’a gelmiş, burada rû-hunu teslim etmiş, defin hazırlıkları yapılıyor.

Üzüntüye sebep olmaması için kimseye söyleyemiyorum. “**Mevlâm görelim neyler, neylerse güzel eyler.**” Burada defin olunacakmış.

Daha sonra anlaşıldığı üzere geriye kalan üç tabuttan biri Nûsret Babamın, diğeri damadı Ali eniştemin ve diğeri kızı Nuriye ablamın imiş. Cenab-ı Hakk hepsine rahmet-i ilâhiyyesi ile muamele etsin. Amin. Bütün geçmiş büyüklerimizin ve ihvanın ruhlarına (**El Fatiha**).

Bizzât şahit olduklarım:

Efendi babam ile Rahmiye annemi zaman zaman bizde kalmaları için gider alır, misafir ederdik. Böyle geldikleri zamanlarda onları Marmara'yı dolaşıp gezdirerek yerlerine götürürdük.

Bu geliş gidişler arasında onları nereye gezmeye götürdü isek, sonradan o yörelerden dostlarımız olmuştur. Bu hâle ben de gerçekten hayret etmişimdir.

Şu açık olarak ortaya çıkmış olmaktadır, ki kendisinde bulunan **"Nûr-u Muhammed-i"** oralara tesir ettiğinde zaman içerisinde o yörelerde zuhura çıkmaya başlamıştır.

İZMİR'DEN KÜÇÜK BİR NEFES

15 Mart 2003 tarihinde, İzmir'e ziyarete gelen dostlarımızla beraber, bir dost ziyaretine gittik. Yeterince vaktimiz olmadığından, ziyaret ettiğimiz Nihat Baba'nın evinde fazla kalamadık. Bu nedenle Necdet Ardıç Efendi bana;

- **"Sizler müsait bir zamanda Nihat babayı ziyaret edin. O Pir Hasan Hüsamettin Uşşâki türbesine çok hizmetlerde bulundu. Orada duyduğu ve bizzât şahit olduğu bir hayli kerametler vardır. Emânetleri bizler için dinleyip gönderirseniz bizlerde bulunan diğer emânetlerle hepsini bir bölüm hâline getirebiliriz,"** diyerek bizlere bu görevi verdi.

Bu verilen görevi yerine getirmek için Nihat Baba'dan randevu almaya karar verdik. Ama bir türlü uygun zamanı bulamadık. Onun yaşı epeyce ileri olduğundan sağlık durumunu beklemek zorunda kaldık. 14 Nisan 2003 Pazartesi saat 21.00 de randevu aldık, annemle beraber gittik.

İşte herşey o anda başladı. Amacımız halis, kalbimiz mutmain, o mübarek dergâha hizmet etmiş, kerametleri, bilfiil yaşanmış anıları, buram buram nûraniyet kokan dergâh havasını okuyan gönüllere ve ihvanı Uşşâkiye hediye etmek. Annemle gittiğimiz bu ziyarette kerametleri dinlemeye mi gittik, yoksa yaşamaya mı gittik, daha çözmüş değilim. Yüce zâtların kitaplarında yazdığı gibi **YAŞA DA GÖR!...**

Kapıdan içeriye girdiğimizde, sanki Pir Hasan Hüsamettin Uşşâki Hazretlerinin (k.s.) türbesine gittik. Her tarafı oranın kokusu ve havası sarmıştı. Nihat Baba yatsı namazını kılmış dua ediyordu. Pırıl pırıl parlayan gözleri ve gülümseyen bir çehre ile bizlere hoşgeldiniz dedi. Hanımı Semra hanım da pervane misâli aynı şekilde...

Bu karşılama yanımda götürdüğüm annemi bir anda 14 Ağustos 1999 tarihinde dergâha yapmış olduğu ziyaret zamanına götürdü. Orada yaşadığı hatıraların nûrani havası içerisinde onu kendinden geçirdi. Beni hiç sormayın, çünkü ben bir anda **Tin sûresinin** âyetlerindeki **âlâ'yı illiyyin esfel-i sâfilinin** zaman ve mekân üzerindeki hakikatlerini yaşıyordum.

Bu hâli rûhaniyet içinde Nihat Baba anlatmaya başladı.

[Pir Hasan Hüsamettin Uşşâki dergâhında o zamanın şeyhlerinden M. Sâfî Efendi talebelerinde beraber zikrullahâ dalıyorlar. Yanında bulunan Hüseyin efendi hıçkırma hıçkırma ağlamaya başlıyor.

"Neden ağlıyorsun evlâdım?" diye soruyor.

Hüseyin efendi de, **"Nasıl ağlamayayım şeyhim, bütün herkes burada. Başta Rasûlüllah (s.a.v.) ve bütün Piran hazaratı hepsi gelmişler, bizi seyrediyorlar,"** diyor. Yani bizim o mübarek dergâhımız hiç boş kalmazdı, hep böyleydi, diyor.]

Yine dergâhın tamiri sırasında, orada çalışan gönlü saf bir ustanın sahit olduğu ve kendisine anlattığı olayı bizlere naklediyor.

[Bu usta alt katta çalışırken, dört tane yeşil cübbeli, sarıklı kimsele-
rin dolaştığını görüyor.

Onlara, **“siz kimsiniz, bu dünyanın insânlarına benzemiyor-
sunuz,”** diyor.

Onlar da parmaklarını ağızlarına götürüp **“sus”** işareti yapıyorlar,
diyerek devam ediyor. **“Ben fakir de çok def’âlar açılıp kapanan
kapılar, merdivenlerden inen çıkanların seslerini duyuyordum,”**
diyor.

O günlerde Pirimin yanına gidip, **“Ne olur bana öyle aniden
gözükme, ben senin nûrunu kaldıramam,”** diye niyazda bulundum;
o da **“elhamdülillâh”** kabul etti.]

O zamanlarda Beyazıtta yaşayan Nazif efendi tüm şeyhleri imtihan
edermiş. Acaba hangisi hakiki mürşid, keramet sahibi, merak edermiş.
Birgün bizim dergâha gelmeye karar vermiş. O zamanın postşini M. Sâ-
fî Efendi ve Hüseyin Efendi beraberce oturuyorlarmış.

İçeriye giren Nazif Efendiye, **“Evlâdım hoş geldin demiş ve sen
beni imtihana gelmişin sorularının cevapları şunlar,”** diyerek Ona
söylüyor. Bu hâl karşısında Nazif Efendi hemen M. Sâfî Efendinin ayak-
larına kapanıp ona intisap ediyor...

Nihat Baba birgün yatsı namazını kılmak için alt kattaki mescide
iniyor. Niyet edip **“ALLAHUEKBER”** dediğinde üzerinde durduğu zemi-
nin havaya doğru süratle yükseldiğini hissedip bir anda korkudan titre-
meye başlıyor. Korktuğu için aniden hızla iniyor. **“Evlâdım bazen bu
hâlleri kaldıramıyorduk,”** diyor.

Dergâha ziyaret için Rufailerden bir zât geliyor. Nihat Baba ile o ar-
kadaşı beraberce oturup sohbet ederlerken Pirimizin sandukasının arka-
sında yuvarlak bir delik vardı. Bir anda **“HUU...”** diye bir sesle bizi içe-
riye çektiler. O zât ile kafa kafaya gelip titremeye başladık. O hâli üle-
rimizden çabuk aldılar evlâdım **“ELHAMDÜLİLLÂH”** diyor.

Cemâlettin Uşşâki Hazretlerinin türbesini yapıyoruz.

Biri geldi, **“Sen kimsin buraları yaptırıyorsun,”** dedi.

“Ben onun akrabasıyım,” dedi.

“Ben de onun evlâdıyım,” dedim.

“Madem evlâdıydın da neden bugüne kadar gelmedin” dedi.

“Ben de eğer kuvvetin varsa ona kendin sor,” dedim.

Sonra o kişiyi bir daha görmedim.

Nihat Baba bunu anlattıktan sonra biraz hüzünlendi. **“Bu yollar
böyle evlâdım,”** dedi. **“Bu yolda insânın sırtından pek sopayı ek-
sik etmezler,”** diyerek, ardından da dergâhtan ayrıldıktan sonra çok
üzüldüğünü anlatıp, eğer Pirimi bir gün rû’yamda görüp, bana **“evlâ-
dım bu imtihanı da atlattın”** dedikten sonra içinin rahatladığını anlat-
tı.

Çeşitli yerlere ziyaretlere gittiklerinden bahsediyor. Her gittiği yere dergâh örtülerinden hediye götürüyor. Gittiği ziyaret ettiği yerden de oranın örtülerinden hediyeler alıyormuş. Bize de Bilâl-i Habeşi Hazretlerinin, İmam-ı Azam Hazretlerinin türbedarının ve Pirimizin örtülerinden çıkardı. Odanın içerisi bir anda tevhidi hakikin kokusuna büründü.

Biz Bilâl-i Habeşi Hazretlerinin örtüsüne bakarken, bir anda diğer örtüleri kaybettiler. Sanki kerametli anlar devam edercesine sonradan divanın üstündeki yastığın altından çıkıyor örtüler...

Saate bakıyorum, epeyce ilerlemiş, daha fazla rahatsız etmemek için zevki hâl içerisinde Nihat Babanın ellerini öperek ayrılıyoruz. Hizmet ehli ile geçirdiğimiz o güzel vakitleri unutamayacağız.

Bu anları bize ikram eden çok değerli Necdet ARDIÇ efendime sonsuz şükranlarımızı sunarken, bana söylediği birkaç satır geliyor hatırıma;

DENGELİ YAŞAM;

AKLIN, DUYGULARIN ÖNÜNDE OLMASI İLE MÜMKÜN OLUR.

DENGESİZ YAŞAM İSE;

DUYGULARIN, AKLIN ÖNÜNDE OLMASINDAN İLERİ GELİR.

BURADAKİ DUYGULARDAN MAKSAT,

NEFSANİ ARZU VE İSTEKLERİ MEYDANA GETİREN DUYGULARDIR.

İLAHİ DUYGULAR İSE,

İNSANA GÜÇ VERİR VE YARDIMCI OLUR...

İzmir'den Herkese Selâmlar...

M.. K..

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

HİLÂFET ve MERTEBELERİ

Tarîkât-ı Âliyyenin "**Terzi Baba**" kolunda hilâfet mevzuuna bakışın ne olduğunu, Peygamberimiz (s.a.v.) den beri süre gelen bu ilâhi seyrin bizim Hak yolumuzda nasıl oluştuğunu da açıklamak istiyorum.

Bu meseleyi kaleme almadan önce bir ziyaret vesilesiyle "**huzur-u dergâhında**" bulunup sohbet edebilme imkânı bulabildiğim "**Terzi Babam**"dan hilâfet konuları hakkında izahat ve fikir talep etmiştim. Kendileri de acizane fakiyre bu konuda geniş beyanlarda bulundular. Hatta o ana kadar gizleyip açıklamadığı bazı meseleleri de açıklamış oldular. Ancak öncelikli olarak konumuzu baştan ele aldığımızda, "**Halife**" ve "**hilâfet**"e açıklık getirmeğe çalışalım.

"**Halife**" sözlükte, "*arkada olmak, birinin arkasından gelmek, yerine geçmek,*" anlamlarına gelen "**half**" kökünden türetilmiştir.

Bir başka açıdan baktığımızda Efendisi adına irşad faaliyetinde bulunan ve ölümünden sonra O'nun yerine geçen kimsedir. Buna İnsân-ı Kâmil anlamında kullanılan tasavvuf terimi de diyebiliriz.

Bir kimsenin diğer bir zâtın yerini tutmasına da **hilâfet** denmiştir.

Hilâfet, قُلُّ "kul" hitabının mazharı olabilmektir.

Halife sözcüğünün biri siyasette, diğeri de tasavvufta olmak üzere başlıca iki alanda kullanıldığını görüyoruz.

Âyet ve hadislere göz attığımızda da Hz. Âdem ve soyuna **halife** denmiştir.

Halife ve hilâfet bir tasavvuf kavramı olarak İnsân-ı Kâmil fikrinin gelişmesi sonucu ortaya çıkmıştır.

Bazı âyetlerde ise şöyle beyan edilir.

Bakara 2/30. âyetinde:

اِنِّیْ جَاعِلٌ فِی الْاَرْضِ خَلِیْفَةً

inniy ca'ılün fiyl ardı haliyfe

"**kesin ben yeryüzünde halife ca'l edeceğim (halkedeceğim)**"

Enam 6/165. âyetinde

وَهُوَ الَّذِي جَعَلَكُمْ خَلَائِفَ الْأَرْضِ

ve hüvelleziy ce'aleküm halaifel ardi

"ve sizi yeryüzünün halifeleri ca'l eden (kılan) ..."

Sad 38/26. âyetinde

يَا دَاوُدُ إِنَّا جَعَلْنَاكَ خَلِيفَةً فِي الْأَرْضِ
فَاحْكُم بَيْنَ النَّاسِ بِالْحَقِّ

ya davudü inna ce'alnake haliyfeten fiy'l ardi

fahküm beyne'n nasi bi'l hakkı

"ya Davud kesin biz yeryüzünde seni biz halife ca'l ettik (kıldık)

O hâlde hakk ile insânlar arasında hükmet..."

Sahabeddin Es-Sührûverdi de, "ilâhi nefsin Allah'ın yeryüzündeki halifesi olduğunu," söyler.

Allahın halifesi dendiği zaman ise, isim ve sıfatlarıyla kendisinde en mükemmel biçimde tecelli ettiği **İnsân-ı Kâmil** akla gelmektedir.

Öte yandan insân filini, işini, varlığını Allah'ın himayesine havale ettiği için Allah da "**İnsân**"ın halifesidir.

Nitekim Peygamberimiz (s.a.v.) bir sefere çıkarken "**Allahım, yolda sahibim, ailem de halifem sensin,**" diye dua etmişlerdir.

İbn'ül Arabî'ye göre; "**Allahın yeryüzündeki halifesi peygamberlerdir. Peygamberler O'nun hükümlerini O'nun adına insânlar arasında uygularlar.**

Hz. Muhammedden sonraki halifeler de Allah'ın değil, Rasûlünün halifeleridir." (Fusûs s.162)

Terzi Baba'nın ilâhiyat mektebinde bu meselelere nasıl bakılıyor?... **hilâfet sistemi** nasıl işliyor?...

Kendisinden sohbet esnasında edindiğim bilgi ve fikirleri de beyan etmek istiyorum.

"**Halife kendi önünde bulunanın arkasında olandır. Âdem (a.s.) halifedir. Çocukları da O'nun halifeleridir. Ayrıca bu peygamber de, kendi mertebesinde hakkın halifesidir. Bu peygamber ayrıca Kelime-i Tevhidin ve Kelime-i Risâletin bulunduğu mertebesi itibarıyla halifesidir."**

Halifeyi tanımlarken, “**kendi önünde bulunanın arkasında olan-
dır,**” demiştik.

İnsân Allah’ın halifesi olduğundan, Allah (c.c.) tek sûrette görünen olmadığından, kendisi asil olmakla birlikte, **görünen olmadığından** bâtında kalmaktadır. O zaman da halifenin önünde kimse olmadığından asil olmuş olmakta ve asaleten de halife olmaktadır (*yerinde kaimdir*).

Böyle olunca da

Kul = Halife = → Zahir ↔ Allah (c.c.) = → Bâtın’dır.

Ancak burası çok hassastır. O kişi hiç bir zaman haddini aşmaması gerekir, ki zaten gerçek halife de haddini aşmaz.

Halife gerçek mânâda kullanıldığında görünmeyenin görüneni olur.

Halife ve hilâfet hususunda şunu da söylememiz mümkündür.

Ahad’a bir taayyün ﴿ (mim) i ilâvesiyle **Ahmed** yani bu âlemler oluşmuştu. Burada Ahmed’in aldığı diğer bir isim de “**Halife**”dir.

Önceki bilgilerimizi tazeleyerek sayılar ile baktığımızda;

Ahad’a **13**’e bir ﴿ (mim) **40** ilâvesiyle **Ahmed 53** oluşmuş idi.

Böylece “**Ahmed**” → “**Ahad**”ın;

(**53**) de → (**13**) ün halifesi durumundadır.

53 görünen (zahir); **13** de bâtın’dır.

Hulefa-i Râşidiynin sonuncusu Hz. Ali Efendimizden gelen kendi yolumuzdaki hilâfet sistemimizi yine efendi babamdan öğrendiğim beyanlar istikametinde açıklamaya çalışayım.

Bizim yolumuzda **hilâfet** sistemi dört (**4**) yönlüdür.

Bunlardan birincisi, “**Hilâfet-i Şahsiye**”dir.

Derslerini bitiren herkese verilen “**hilâfet-i şahsiye**” ile kendi varlığının halifesi olma, kendini yönetecek duruma gelme, **Âdemiyyet mertebesini** itibarıyla kendinde bulma ve yaşama hâlidir.

Seyr-i sülûk derslerini bitirince oluşan bu halifelikte, kişi insânlığını anlar ve idrak eder, kendi kendini idare eder duruma gelir, kendi beden mülküne konmuş olurlar. İlk bilinmesi lâzım gelen hilâfet budur.

Bu hilâfete ulaşamayan kimse kendini yönetemediğinden nefisleri tarafından yönetilmiş olurlar. İnsânın amir olarak başkasına sözü geçse de kendi nefsinin memuru sayıldığından nefesine söz geçiremez.

İkincisi “**Rehber Halife**”dir. Terzi Babamın bulunduğu yerde yaşayan ve çevrelerine fayda sağlayan kimselerdir. Kendisine özel olarak yardımda bulunan bu kimseler yeni gelenlere kendisinin işinin kolaylaşması için yol gösteren ve fayda sağlayanlardır.

Üçüncüsü **"Vekil Halifelik"** ise, Hazretimizin bulunduğu yerden başka yerlerde ikamet eden tekmiil tarîk etmiş seyri sülûkunu tamamlamış halife-i şahsiyye ünvanını alan kabiliyetli kişilerin arasından seçilip görevlendirilenlerdir.

Bunlar buldukları yerlerde Hazretimize vekâleten, kendilerine asaleten görev yapan kardeşlerimizdir. Bunların belirli selâhiyetleri vardır. Kendi başlarına halledemeyecekleri mesele olursa istişare yapıp meseleleri çözerler ve yolun devamını sağlarlar.

Dördüncüsü ise Mutlak Halife **"Hilâfet-i Asliye"**dir.

Efendi Hazretlerimizin irtihâinden evvel **merkezde kendi yerine tayin ettiği** "halifesi veya halifeleridir".

Bunlar görevi alırlar, kendi başlarına asıl halife olarak **üstadın halifesi, kendinin de asılı olarak** görevlerini sürdürürler.

Onlara da aynı sistem içerisinde kendinden sonrakilere aldıkları emaneti (hilâfeti) aktarırlar. Böylece tevhid ilmi ve Muhabbetullah gönüllerden gönüllere seyran ederek yolculuğuna devam eder.

Burada yeri gelmişken şu hususları da belirtmek istiyoruz.

Üçüncü hilâfette (**vekil hilâfet**) olanlar;

- dilerlerse, bağlı oldukları makam göçtükten sonra kendi başlarına asaleten hükmüyle görev yaparlar;

- dilerlerse, dördüncü sırada bulunan **Halife-i asliye'**ye bağlanırlar.

Az önce sıralamasını verdiğimiz hilâfet mertebelerinden başka diğer bir husus ise; derslerini bitirememekle birlikte belirli bir yerlere gelmiş, Hazretimizin bulunduğu yerin dışında ikamet eden kimseleri de buldukları yerlerde fayda sağlaması bakımından görevliler hükmüyle kendilerine görev verdiği kimselerdir.

Bir çok yerde bu kardeşlerimizden vardır.

Terzi Baba yolundaki hilâfet sistemi ana hatlarıyla belirttiğimiz bu özelliklerden oluşmaktadır.

Ancak burada unutulmaması gereken çok önemli bir hususu da ifade edelim.

Terzi Baba yolunda, **"Gerçek halife"** olmanın ilk şartı, **"Kişinin gönlünden mutlaka rabbani hakikatleri alması gerekmektedir."**

Kişi gönlüne danışıp oradaki ilhamı alabilmelidir. Rabbani bilgilere ulaşamayan, bilgiyi, **nefsinden ve vehminden** alır, ki bu da hatalara sebep olan yanlış bir yoldur.

Sevgili dostlarım,

Efendi Babamızın çeşitli yerlerden birçok muhibbi ve bağlıları vardır. Bunların hepsi de kıymetli ve mümtaz şahsiyetlerdir. Bunların içlerinde tekmiil tarîk ederek, seyr-i sülûk edenler vardır.

Şu an itibarı ile Terzi Babamın tekmiil tarîk ederek kendisinden icazetname almış 30 dolayında halifesi vardır.

Bunlardan bazıları **halife-i şahsiyye**, bazıları **halife-i Rehber**, bazıları da **halife-i Vekil** olmakla birlikte isimleri bizde mahfuzdur.

Burada yeri gelmişken bir konuya daha açıklık getirmek istiyorum. Terzi Babamın uzun yıllar tekmil tarîk edip, gayret, çalışma, mücadele, edep, bağlılık göstererek takdirlerini almaya hak kazanmış 30 civarında halifesinin olduğunu söylemiştik.

Ancak içlerinden 3 tane arkadaşımız hâlen sebebini henüz anlayamadığımız gerekçelerle Terzi Babam'dan ve O'na bağlılıklarından uzaklaştılar, bu mübarek yolculuğu terk ettiler. Böylece almış oldukları hilâfetlerini (**hilâfet-i şahsiyye**) iade etmiş oldular.

Bu kimselerle bunun nedenlerini hiç görüşmedik. Bizce gitmelerinin tek sebebi, nefislerine yenik düşmeleri ve gerçek seyri sülûka dayanamamaları idi. Kendilerini yıllarca yetiştirmeye çalışan **insânlık mertebesi** ile tanıştıran hazretleri ile ilişkilerini kesince "**Vehmin ve hayâlin hilâfetini aldıklarını**" bilemediler.

Unutmayalım ki, bir şeyden ilgi ve rabita kesilince **diğer bir şeye** karşı **ilgi ve rabita oluşur**.

Yani **Haktan ilgisini kesenler nefislerine yönelirler**.

Burada şunu da belirtmek isteriz ki, tasavvufi hayat dediğimiz gönül yolculuğunda bu tür vakalar az da olsa görülmektedir.

Tasavvufi çalışmalarına bizlerden çok önceleri başlayan ve yaş itibarıyla da birçok ihvandandan büyük olan bu arkadaşlarımızın tavır ve davranışları başta efendi babamız olmak üzere her birerlerimizin gönlünü incitti.

Kendilerine tekrar süre ve imkân verilip hatalarından dönmeleri için yapmaları gereken usul ve erkan belirtildi. Ancak buna rağmen dönmeyip "**Mescid-i Dırrar**" temsilcileri gibi "**Hilaf**" olmayı sürdürdüler. Kısa bir zaman sonra da herkes tarafından unutulup gittiler. Böyle hilâfet yerine "**hilaf**"lık mesleğini giyindiler.

Bu **hadiseden çıkan bazı önemli sonuçlar** da oldu tabii ki;

- İtaati, bağlılığı, edebi, saygıyı ahde vefayı yeniden öğrenmiş olduk.
- Seyr-i sülûk yolunun tuzaklarla dolu olduğunu, kişinin hilâfet ünvanı olsa bile nefisine yenik düşebileceğini müşahâde ederek öğrendik.
- Ebeveynimiz olan Terzi Babamın kırılmasının, incinmesinin bedelinin hiçbir şeyle mukayese edilemeyeceğini gördük.
- Bu vakadan sonra sanki gizli bir el bizi seyri sülûk yolunda ileriye doğru fırlattı. Bu da yolumuzun açılmasına, genişlemesine muhabbet ve ilmimizin artmasına vesile olduğu için bizlere rahmet olmuş oldu.

Kıymetli Okuyucum,

Terzi Babamın halifelerinden bahsetmişken şu ana kadar sır olarak kalmış bir meseleyi de Allahın izniyle sizlere açıklamak istiyorum.

Bundan yaklaşık 40 sene evvel 1964 yılında Terzi Babam Nüket Anem ile evlendiklerinde şöyle bir zuhurat görmüştür.

(Daha evvelce zuhuratlar bölümünde belirtmiştik)

“Mânâ âleminde bana **kırmalı geniş iki adet altın bilezik** verilmişti. İkisinde de madalyon gibi küçük zincirle asılmış sarkaçlar vardı. Bunlardan biri **kalb**, diğeri ise **kılıç** idi.”

Daha sonra Hazretimiz uyandığında bu rû’yaya şöyle bir yorum getirmiştir.

“Uyandığımda o günün hâli içerisinde şöyle yorumlamıştım. Bizim iki erkek çocuğumuz olacak, muhtemelen bunlardan birisinin mesleği **kalb** simgeli, **doktor**; diğeri de **kılıç** simgeli, **asker** olacak.

Bilindiği gibi halk arasında **altın bilezik**, meslek olarak geçer. **Sarkaçlar** da, mesleğin türünü ifade eder.”

“Zamanı geldiğinde gerçekten de bizim iki erkek evladımız oldu. Fakat meslekleri zaman içinde zuhuratdaki gibi tam uygun değil, dolaylı oldu.

Birinin hâli askerde yedek subay olduğundan **“kılıç”**, diğerrinin işi de bayanlarla ilgili olduğu için duygusallık, gönül yani **“kalb”** oldu.

Her ikisi de el alıp zikirli olduğundan hem zahir, hem bâtin evlâtlarımız oldular. Allah cümlesini bütün evlâtları hayırlı eylesin.”

Terzi Babam bu konuyu izah etmeyi şöyle sürdürdü:

“Bunun üzerine bu zuhuratın diğerr açılımının manevi yoldan gelebilecek evlâtlar olabileceğini düşünerek tecellilerini beklemeye başladım.”

“Nihâyet **1995 senesinde** yukarıda ifade edilen zuhuratta gördüğüm bâtından gelen **kalb** rumûzlu bileziğin sahibi bize ulaştı. Gerek kendinde meydana gelen zuhuratlar, gerek ilgi ve davranışları bu hâli açık olarak ortaya koyuyordu. Fakat o günlerde bundan kendisinin haberi olmadı. Çok sonraları öğrenecekti.”

“Ne dediler” bölümünde bu arkadaşımızın Efendi babama nasıl ulaştığını kendi lisânından beyan etmiştik.

“Bunun üzerine **kılıç** rumûzlu bileziğin sahibini beklemeye başlamıştım. Nihâyet daha önce kitaplarından bilgi sahibi olduğumuz, değişik meşrebe mensup bazı ihvanlar bir araya gelip bizim fakirhanede görüşmüştük. İçlerinde **E.. K..** adında bir arkadaşımız da vardı.”

“O günden sonra E.. K.. isimli beyle aramızda yakınlık ve muhabbet artmaya başladı.

Yine bir müddet sonra E.. K.. Bey, eşleri ile birlikte ziyaretimize gelmişlerdi. Sağlık, sıhhat, hoşbeşten sonra E.. K.. Bey kısa bir müddet evvel gördüğü bir rû’yasını bize (Terzi Babama) anlatmaya başladı. Biz de dinledik.”

Rû'yası şöyle idi:

E.. K..
18/01/2003

Necdet Beyefendi Sultan ile vaki konuşma üzere, kendisinden âli tevilini mümkün kılması hususunda Rabbimin kulu üzerinde son zamanlarda lutfettiği ikramlarından bazılarını teferruata kaçmadan sırası ile aşağıya dercedilmiştir.

Rû'ya

Mânâmda **kılıç** verildi; akabinde **kitap** verildi. Kitap verildiğinde, hal lisanı ile **kitap ile kılıcın aynı şey olduğu** ifade edildi.

Bende, verilen o **kitabın aslını talep etme** zuhur etti. Bunun üzerine şuhuden tespit ettiğim insan simasındaki memnuniyet ifade eden gülümseme neşesi ile **aynı ebat ve kalınlıkta bir kitap daha** zuhur etti.

Yine hal lisanı ile, zuhur eden bu kitap, önceki kitabın aynısı olduğu ancak **işlem ve tatbikat** ilk **önceki kitapta olur** dendi.

Bu kitap bana öğretiliyordu; öyle ki bu öğretme sanki ufak bir çocuğun elinden tutarak **"şunu şöyle yap,"** dercesineydi.

Dikkat ettiğim ben kitaba sahip olmuyordum, **kitap ne istiyorsa**, ben onu sanki o **benim kendi halimmiş**, malimmiş gibi tatbikattaydım.

Bu rüyadan sonra Necdet Beyefendi Sultan'ın daveti zuhur etti. Bu davete eşim ile Tekirdağ'da makamlarında icabet ettim. Kendisi eşi ile beraber bizi evlerinde kabul buyurdular. Bu vesile ile kendisine anlattığım bu rû'yayı kayda alınmasını istedi. Allah Razı olsun.

Kıymetli okuyucum,

Yukarıdan beri Terzi Babamın lisânından beyan etmeye çalıştığım bu zuhuratın ve sonrasındaki tecellilerin neticesinde **Altın bilezikte** kendisine sunulan **Kılıç** ve **Kalb** rumûzla belirtilen **Bâtından gelecek iki halifesi** de ortaya çıkmış oldu.

Tekrar belirtmek gerekirse;

Kalb rumûzlu erkek evlâtlarından birisi **M.. B..** isimli ve **B. G. M.** (**Bâtından gelen müjde**) dir.

Kılıç rumûzlu ise 2000'li yıllarda ortaya çıkan **E.. K..** isimli ve **B. G. İ.** (**Bâtından gelen ikram**) rumûzlu arkadaşlarımızdır.

Böylece bu zuhurat hem **zahir**, hem **bâtın** olarak tamamlanmış oldu. Şu an itibarı ile bunu bilen de çok az kişi vardır.

Bir miktar da hilâfet sisteminin oluşumundan bahsedelim:

Dualarda sık sık söylenen **3'ler, 5'ler, 7'ler, 40'lar** diye bir tekerleme vardır.

Efendi Babam bize bunu **3'ler, 5'ler, 7'ler, 9'lar, 11'ler, 13'ler** ve **40'lar** şeklinde yeni bir oluşum hâlinde beyan ettiler.

Bunun her mertebede bir olgusu ve mânâsı vardır.

Bu sistemi bize hilâfet sıralanışı şeklinde belirtirken şöyle dediler.

(1) ler : Fahri Başkan (A.. A..)

Buradaki **A.. A..** isim olarak da ihvandan bir büyüğümüze ait Terzi Babamın da ağabeyi olan "**Ahmed**"dir. Ancak hakikatte Ahmed, **53** olduğu için **Necdet** yani "**Terzi Babam**"ın bâtında kendisidir.

- (3) ler : M.. B.. (B. G. M.) "Bâtından gelen müjde"** rumûzlu
E.. K.. (B. G. İ.) "Bâtından gelen ikram" rumûzlu
Ş.. K.. (Ç. H. U.) "Çelebi Hüsameddin Uşşâki"
rumûzlular

Not : Bundan sonraki oluşumlar hep 3 lerin üzerine devam eder.
Yani 3'ler bütün oluşumlarda mevcuttur.

- (5) ler : K.. Ö.. (B. G. M.) "Batıya giden Muhabbet"** rumûzlu
Eski ismi (**İmanuel Gerenet**), **Abdülvahid Gerenet**
A.. G.. (B. G. M.) "Batıdan gelen Muhabbet" rumûzlu

- (7) ler : S.. İ.. (M. S. E.) "Medineli sefer el ensari"** rumûzlu
S.. M.. (İ. B. S.) "İrfani Batınî Süleyman" rumûzlu

- (9) lar : Ş.. A.. isimli**
L.. B.. isimli kardeşlerimiz.

- (11) ler : T.. Ü.. (G. G. Y.) "Gökten gelen Yıldız"** rumûzlu
E.. G.. isimli kardeşlerimiz.

- (13) ler : N.. A.. (H. V. M.) "Hizmet ve Muhabbet"** rumûzlu
F.. D.. isimli kardeşlerimiz.

- (40) lar : Ü.. M.. isimli**
H.. C.. isimli
H.. E.. B.. isimli
S.. K.. isimli
M.. K.. isimli
H.. E.. isimli
E.. E.. isimli
Z.. Ü.. isimli kardeşlerimiz...

ve isimlerini belirtmediğimiz diğer isimleri bizde mahfuz bay ve bayan kardeşlerimizdir. Diğer bütün ihvan kardeşlerimizin hepsi de ayrı ayrı birer değerlidir.

Bu tabloyu incelediğimizde isimler ve sayı değerlerine baktığımızda her bir ismin taşıdığı sayı **53**'e ulaşmakta ve **53**'ü bünyesinde bulundurmaktadır.

Bu da **bâtinen** bir tasdiktir. Bu tablo bizde mevcuttur.

Bu halifeler acizane fakıyrin de içinde bulunduğu çok büyük bir fedakârlık ve eğitim neticesinde yetiştirildiğini yakinen biliyorum. Bazı guruplarda görülen belirsizlik, gurupların başında olan kişilerin irtihalleriyle boşalan yere daha evvelden ehil kimseler yerleştirilmediğinden büyük bölünme, belirsizlik, sıkıntılara yol açılmaktadır.

Yukarıda belirtilen "**kırklar**"ın dini guruplar arasında belirtilen "**kırklar**"la ilgisi yoktur. Aslında o "**kırklar**" mevzuu da çok abartılıdır.

Mevzu buraya gelince gerçekten **3** ler, **5** ler, **7** ler ve **40** ların ne olduğunu da Terzi Babam'a sormuştum, dediler ki,

Tarikat Mertebesi itibariyle, bunları şahıslara (atfederler) bağlarlar.

Hakikat mertebesi itibariyle ise,

(3) Üçler, "Besmeleyi Şerif," (**Allah → er Rahman → er Rahim**)

(5) Beşler, "Hazarat-ı Hamse" (**beş hazret mertebesi**)

(7) Yediler, "ettur-u seb'a" (**yedi nefis turu**)

(40) Kırklar ise, **(3 + 5 + 7) = 15** bunlara ilaveten

6 "Sıfat-ı Zatiye" ve

7 "Sıfat-ı Sûbutiye" ve

12 "Hakikat-i Muhammediye"dir diyebiliriz.

Böylece **(15 + 6 + 7 + 12) = 40** eder,

ki bunların hakikatini idrak etmek, **hakikat mertebesi**; yaşamak ise, **marifet mertebesi** itibariyle "**üçler, beşler, yediler, kırklar**" dır diyebiliriz.

Bunlar ise, **ilâhi tecellinin o mahallerden zuhurlardır**, diyerek bu hususta güzel bir açıklama yapmışlardır.

Not : Fakıyr'e (**Ç. H. U.**) rumuzunun ne sebep ile verildiğini ve neyi ifade ettiğini edeben sormamıştım. Bu malûmatları verirken sanki sorumun cevabını da veriyormuş gibi idi. "**Oğlum senin bu talebin** ("Terzi Baba"yı yazma) **az da olsa Mesnevi-i Şerifin yazılışına benzemektedir, bu yüzden sana (Ç. H. U.) (Çelebi Hüsâmeddin Uşşaki) rumuzunu verdim,**" diyerek fakıyr'e olan manevi lutfunu belirtmiştir. Bu lutuf da bizi çok mutlu etmiştir, şükrederiz.

Şimdi yeri gelmişken sizlere bu hususta çok manidar, yaşadığımız bir oluşumu da belirtmek istiyorum. Yukarıda **“Halife-i Şahsiyye”**yi iade etmiş **üç kişiden** bahsetmiştik.

Bunlardan sevdiğimiz bir kardeşimiz bir müddet sonra diğer bir arkadaşıyla tekrar sohbetlere katılmaya başladılar. Böylece zaman içerisinde tekrar eski hallerine ulaştıkları belli oluyordu.

Terzi Babam mutadı olduğu üzere **21.11.2003** senesinin Kadir Gecesinde yine **üç kişiye “Halife-i Şahsiyye”** olmak üzere **“Tac-ı Şerif”**i giydirme merasimini uygulamak istiyordu; bunların üçü de İstanbullu idiler.

Onlardan biri Terzi Babamı çok eskiden tanıdığı adeta eski İstanbul Sohbetlerinin tamamında birlikte oldukları, kendisi Kadiri Meşayihinden muhterem bir kişiye bağlı olan ağabeyimizdi.

Kendilerine yapılan bu teklifi hepsi memnuniyetle kabul etmişlerdi. Ancak kısa bir müddet sonra (**H.. K.. K..**) ismindeki ağabeyimiz bu teklifi **“ben bu yaştan sonra baştan başlayarak derviş mi olacağım?”** ifadesiyle reddetmişti.

Halbuki bu tatbikat onu derviş yapmak değil, **kemalâtını tasdik bakımından Hakk’tan ilâhi bir lutuf** idi.

Çünkü bu merasim seyr-i sülûkun başında değil, sonunda uygulanır.

Terzi Babamın anlattıklarından hakikaten bu ağabeyimizin Hakk yolunda ne kadar çok fedakârlıklar yapmış olduğunu biliyorum. Yaptığı bu fedakârlıklarına bir ikram olması dolayısıyla kendisine bu lutuf yapılacaktı fakat kendisi hür iradesi ile **“Tac-ı Şerif”** merasimine katılmıyacağını nezaketle bildirmişti.

Ben bu hadiseyi çok çok düşündüm ve neticede bu hadisenin hakikatini Terzi Babama sordum. O da hiçbir şeyin tesadüfi olmadığını, her oluşumun başka bir oluşuma sebep olduğunu ifade ediyordu.

Bu oluşumun özünde olan ise, **“Hüseyn”**in **“Hasen”**e olan lutfudur, diyordu.

Bilindiği gibi **Hasen**, güzel; **Hüseyn** ise, (**ism-i tesgir**) güzelcik veya küçük güzel demektir.

Hâl böyle olunca, **“Hüseyn”** hakkını **“Hasen”**e devretmiş olmaktadır, diye ifade etmiştir.

Bu sözleri anlamaya çalışırken izah ederek buyurdular ki, **“bu hadise bize bir şey’in tasdikinin bildirilmesidir,”** diyordu.

Şöyle ki, kendisine giydirilen **Tac-ı Şerif**’i iade eden bir kimse tekrar eski haline ulaşması için gereğini yerine getirip, Tac-ı Şerif’i tekrar giyebilecek safiyete ulaşmış, giymesini icabeder.

İşte bu hadise çok ibret verici bir hadisedir.

“Hüseyn”in **Tac-ı Şerif**’i giymeyip, boşlukta bırakması (ki bu iş boşlukta kalmıştı); aslı itibariyle bu iş boşlukta kalmaz.

İşte boşta kalan bu **Tac-ı Şerif** tatbikatı Hakk’ın bir lutfu olarak manen **“Hasen”**in diyeti olup, ona aktarılmıştır.

Böylece **“Hasen”**in başından çıkarılan **Tac-ı Şerif** bu yolla tekrar Hakk’ın lutfu olarak **batınen** başına konmuştur.

Demek ki, tekrar bunu **hakedecek safiyete** ulaşmıştır.

Böylece bu tatbikat gerçek adresini de bulmuş ve **“Tac-ı Şerif”** boşta kalmamıştır.

Bu hadise hakkında çok yazışmalar olmuştur, buraya özet olarak alınmıştır. Böylece **“Hasen”**in manen **“Hüseyn”**e sonsuz şükranları vardır, diye ifade etmiştir.

Terzi Babamın bu kısa izahlarından sonra mânâ âleminin ne kadar ince ve hassas oluşumları olduğunu tekrar tekrar müşahade etmiş ol-maktayım ve Terzi Babamın her yaptığı işte bir hikmet olduğunu görmüş bulunmaktayım. Şükründen aciziz.

NECAT NEDİR

Bu kitabı derleyip düzenlerken, epey zamandır düşündüğüm bir hususu Terzi Babama sormayı düşünmüştüm, o da şuydu:

Kendisinin vasfı "necat"tır, **Nuh (a.s.)** in da vasfı "necat"tır. Acaba bu "necat"lar arasında ne fark var idi?

Bir müsait zamanda sorduğum bu soruma verdiği cevabı şöyle olmuştur:

[Bu vasfı (**necat**) bana ilk defa **Nûsret** babam **01.08.1964** tarihli **mektub** ile izafe etmişlerdir.

Daha sonra Cenâb-ı Hakk, daha evvelce de belirttiğimiz gibi **zuhuratlarımızda** gösterilmişti.

Daha sonra mânâ'da (İzmir) **Ze..** anne tarafından tasdik edilmişti.

Daha sonra (**B. G. İ.**) rumûzlu kardeşimize **11.04.2003** Cuma 22.00 de "**Vedudum Necat'tır, Necat'im Vedud'dur,**" tasdiği gelmiş. Böylece "necat" mânâ âleminden verilen bir vasfımız olmuştur.

Sakın ha ... **Nuh neciyullah** ile buradaki necat-ı karşılaştırıyoruz sanılmasın.

Nuh (a.s.) Allah'ın (c.c.) büyük bir peygamberidir, biz ise aciz bir kuluz. Nuh (a.s.) in hâli geneldir, bizim hâlimiz ise, özel (indi) dir, kimseyi bağlamaz, ancak bu zevki bir hâl ve ilimdir.

İbrani lûgatında "**NUH**"un (**RAHAT**) mânâsına olduğu ifade edilmiştir.

Hâl böyle olunca "**Nuh neciyullah**" mânâsı, Allah'ın o mertebedeki (**rahat-ı huzur**) ve **kurtuluşu** demek olur, ki her mertebede ayrı ayrı zuhur ve yaşantısı vardır.

Şimdi özet olarak kısa kısa bunları incelemeye çalışalım.

Aslında Kûr'ân-ı Kerim'in her yönü, **hayâl ve vehimden necat'tır.**

1. Cenâb-ı Hakk **Âdem** (a.s.) ı "**balçık-toprak**"tan halk etti.

Toprak ise aslı itibariyle "**Hikmet**"tır." (venefahtü) "**içine rûhundan üfledi**".

Böylece toprağın ağırlığından "**hikmet**" ile rûhun hafifliğine (**necat-rahata-huzur**) ile ulaşmış oldu. **İlk necat** budur.

2. **İdris** (a.s.) çok ibadet ve riyâzat yapıyordu, böylece kendinde büyük bir lâtiflik hasıl oldu ve Cenâb-ı Hakk onu "**mekânen âliyyen**" "yüce mekâna" yükseltti. Böylece o da "**hava**" ki (kuvvet) tir, havaiyattan "**nefs-i hevası**"nın kuvvetinden **necat** bulup rahat ve huzura kavuşmuş oldu.

3. **Nuh** (a.s.) kavmine uzun seneler nasihat etti "**vester şevsi-yab**", onlar Nuh-u dinlememek için sırtlarındaki örtülerini ters döndürüp başlarını ve kulaklarını örterek, onu dinlemek istemediler.

Nihâyet Nuh tufanı oldu kavmi **suda boğuldu.** "**SU**" (ilim)dir, aynı zamanda da (hayat)tır.

Nuh (a.s.) **vücûd gemisi** ile kendi mertebesi itibariyle ilim derya-
sında yüzerék necat bulup rahat ve huzura kavuştu.

Kavmi ise, kendilerine ait olan hayatı, suya gark olarak bulduklarından dünyadan "necat"ları suda gark olmakla oldu.

4. Nemrud **İbrahim'e** çok eziyet etti ve sonunda ateşe attı.

"ya naru küni berden ve selâmâ"

Cenâb-ı Hakk ateşe, **"ey ateş soğu ve selâmette ol"** dedi, bulunduğú yer **gül bahçesi** oldu.

"Ateş" (Azamet)tir, böylece Nemrud'un zahir, bâtın azameti İbrahim'i yakamadı, çünkü üstünde **"Hullet"** esmâ-i ilâhiyyenin dostluk ör-tüsü ve kibriyası vardı. Böylece İbrahim de ateş'ten **necat** bulup rahat ve huzura kavuşmuş oldu.

Bu mertebelerdeki kişi **"anasır-ı erba'a"** beden yapımızı meydana getiren (dört ana unsur) **"toprak, su, ateş, hava"** ve bunların tabiatlarından **Necat** bulup rahat ve huzura kavuşmuş olması lâzım gelmektedir.

5. **Meryem oğlu İsâ** (a.s.) **"ve eyyedna hu birûh'ül kûdüs"** **"biz onu rûh'ül kûdüs ile destekledik"** hükmü ile, beşeriyetinden necat bulup gök ehli oldu.

6. **Necat-ı Muhammed-i** âlemde (azb) azab anlayışını rahmet anlayışına döndürüp, **"Rahmeten lil âlemiyn"** hükmü ile âlemlere rahmet olmaktadır.

7. **Fırka-i Naciye** : Bütün fırkaların (topluluk) hepsini kendi bünyesinde toplayıp buldukları yerdeki haklarını vererek onları da bünyesinde toplayarak (fırkalılık) farklılıktan kurtarıp kendi bünyesinde tevhid edendir.

Necat → kurtuluş; **kurtuluş** → istiklâl; **istiklal** → hürriyet;

Hürriyet → bağımsızlık; **bağımsızlık** → ulûhiyettir.

Ulûhiyyet ise, → bütün âlemlerde necat'tır,
ki **"hubb"**iyet olan **"mertebe-i Muhammed-i"** dir.

Diğer mertebelerde mahalli olan necat,
"mertebe-i Muhammed-i" de umumidir,
yani bünyesinde **her mertebenin "necat"**ı vardır.

"Makam-ı Muhammed'i"den ümme't'ine geçen bu **necat** bu yönüyle diğer necatlardan ayrıdır, aradaki fark da budur.]

Diyerek özetle Terzi Babam sorduğum soruyu böylece izah etmiş oldu.

B. G. İ. Rumuzlu kardeşimizin **NECAT-ıyyet** hakkındaki bir varidatında Terzi Babam'dan izin olarak mevzu ile ilgili olmasından dolayı buraya ilave etmeyi uygun bulduk.

20.07.2005

**Zatı itibariyle SIR olup,
irfan olunma hubbiyetinde,
kendinden kendine yaptığı kendi irfaniyet seyrindeki
Hatm-i NECAT MARUFİYETİ** (bilinmekliğidir.)

Kûdsi Hadisin bildirdiğine göre,
"küntü kenzen mahfiyyen feahbebtü en u'refe fehalaktül halka liu'ref"

mahfi (hafi/gizli) **kenz** (hazine) idim,
bu halde **en u'refe** (irfan olunmayı) **ahbebtü** (hubb/muhabbet ettim)
bu halde **liu'ref** (irfan olunma için) halkı, **hâlâk** (halk) ettim."

mahfi kenz (hafi olan yani gizli hazine),
Kendi (zat) (mutlakiyet itibariyle arifiyet) arifliğinde kendinden kendine, haliyle kendisinin irfan olunma seyrini muhabbet ediyor, demektir.

Burada **mahfi kenz** (hafi olan yani gizli hazine), irfan olunma hubbiyeti ile irfan olunmaya vasıl olma seyrinde tenezzülen hamd etmeye başlıyor, demektir.

Vasıl olduğu arzulanacağı ki, rıza olduğudur (**radiyeten**).

Rıza olduğunun görüldüğü ki, rıza olunandır (**mardiyeten**).

Her vasıl olunan safha (mertebe), onun **Necat'ı** olmaktadır.

"el hamdülillah" sırrı gereğince, hamdın hatmi (kemâli) ile hüviyet olarak hâlâk edilen halk, hüviyet-i Muhammed-i olarak Allah şahadetine vasıl olur, ki bu vasıliyet, onun **Necat'ı**dır.

Böylece bir yandan hamdın vuslatı ve Necat'ı olan Muhammed, aynı zamanda Allah şahadeti itibariyle Necat da kendi necatiyetini hatmeder ve aslı olan mahfiyetine rucu olunur.

Diğer bir ifadeyle;

"İrfan olunma hubbiyeti", kendinden kendine, yani "irfan olunma hubbiyetinde" **"hu"** nun irfan olunması, ancak **"hu"** nun **hubbiyetine vasıl olması** halinde **NECAT** bulur.

Ve bu muhabbet **Ehadiyetini** tasdiklen kendisini (ki **eşşhadeti** olan İnsan-ı Kamilin remzi itibariyle **19**, ki bölünemeyen tek sayıyı) muhtevi olarak,

1. akl-ı kül - nefis-i kül, (kalem ve levh) (2)
2. arş - kürsi, (2)
3. yedi kat sema/ay (yedi nefis mertebesi) (7)
4. hava - ateş - su - toprak, (enasır-ı erbain) (4)
5. cemadat (maden) - nebatat - hayvanat (3)

toplam **18 alemde** tenezzülen merhale merhale (Şeriat – Tarikat – Hakikat – Marifet) olarak **4** ve (Tevhid-i Ef'al – Tevhid-i Esmâ – Tevhid-i Sıfat – Tevhid-i Zat) olarak **5 Hazret** makamın mazhariyeti üzere **Hakikat-i Muhammed-i hakayıkı** gereği, NECAT zevkini ikmal eder.

Yani "**irfan olunmaya**" vuslat, kendi hubbiyetinde gizli olan "**NE-CAT**" ı tatbikat ile gösterir hale getirerek, tasdik görmüş olur.

Böylece kendi hubbiyetinde NECAT, bir taraftan irfan olunmaya itici güç olurken, diğer taraftan da irfan olunmaya vuslat ile murat meyva olanı, Muhammed-i isim olarak şehadet görür, diyebiliriz.

Kendi (zat) (mutlakiyet itibariyle arifiyet) arifliğinde iken yani kendi isimlendirmesi ile **mahfi kenz** (hafî olan yani gizli hazine) iken irfan olunmayı hubb etmesi ve bunu tatbikata koyması yani ona vasıl olması **onun Necat'ıdır**.

Ve aynı şekilde irfan olunma için halkı, **hâlâk** (halk) etmesi yani ona vasıl olması yine **onun Necat'ıdır**.

Böylece kendi zatında, irfan olunma hubbiyeti ile **Necat** olunmayı **rûh** kılmaktadır.

Nitekim,
"**Rahmân alleme Kûr'ân**" sırrı gereği,
"**Rahmân**"ın **allem** etmesi ile **Rububiyeti, Rabblığı** şehadet olur ve tasdik görür.

Kendi zatında, irfan olunma hubbiyeti ile Rahman Kur'anı Allem etmesinde Rububiyet makamı olarak tenezzülünde, "**rabbül has**" hakikati, "**rabbül erbab**" hakikatül hakayıkına inkılab edince, **Necat** bulur.

Böylece,
Ademiyyet makamında → "**ve nafahtü fihî min rûhî**"
Museviyyet makamında → **Ruh-u sultani**
İseviyyet makamında → "**ve eyyednahü birûhıl kûdüsü**"
→ **Ruhul kûddüs (Akdes ve Mukaddes)**

Muhammediyyet makamında → "**evhayna ileyke ruhan min emrina**" → **Rûhu azam (Muazzam)** isimleri

hep onun (**HU – HÜVE**) kendi mertebelerinde **Necat** olunmasını tasdiktir.

Yine,
"**Rahmân alleme Kûr'ân**" sırrı gereği,
Rahmetullah tenezzülünde,
Rahmân (tüm âlemler) olarak
Rahîm (tüm âlemlerde hususiye) olarak şe'ndedir.
Bu isimlerle tatbik görüp, kemal bulması, onun **Necat'ıdır**.

Diğer bir deyişle; yine

"küntü kenzen mahfiyyen feahbebtü en u'refe fehalaktül halka liu'ref"

mahfi (hafi/gizli) **kenz** (hazine) idim,

bu halde **en u'refe** (irfan olunmayı) **ahbebtü** (hubb/muhabbet ettim)

bu halde **liu'ref** (irfan olunma için) halkı, **hâlâk** (halk) ettim."

hadis-i küdsisindeki, halkın hâlâk edilmesi yönünde,

mahfi kenz (hafi yani gizli hazine) yi **TOHUM** (çekirdek, nokta) olarak,

hâlâk edilen halkı da, içinde tohumları (çekirdekleri, noktaları) olan **MEYVA** olarak görülür.

Bu halde

Tohum (çekirdek, nokta) → **Rahîm**

Meyva (içinde çekirdekleri olarak) → **Rahmân**

(yani **rahmâna** (meyvaya) **rahîm** (tohum) olan,

aynı zamanda **rahmânın** (meyvanın) içinde **rahîm**'dir
(tohumlardır.)

Yani **Vasıl olduğu**, kendi; **Necatiyeti**, Kendinden kendine, **kendidir**.

Tohum → **Gaybı** (hafi yani gizli hazineyi)

Meyva → **Şehadeti** (irfan olunma kemalatını)

GAYBI (Tohum) **ve ŞHADET** (Meyva)

HÜVE

er RAHMÂN (Meyva) **er RAHÎM** (Tohum)

"gaybı ve şehadet HÜVE'r rahmânir rahiym"

Tohum → **HAMD**

Meyva → **MUHAMMED**

Daima, bir önceki hali ile **TOHUM**, bir sonraki hali ile **MEYVA** ile sonsuz **illiyet** (sebebe netice münasebeti) tatbikatında devam eder.

Evveli Tohum (çekirdek) irfan olunma hubbiyeti gereği meyvasına neden (sebebe) olup, meyva, tohumun neticesi (ahiri) olarak kemal bulur.

Böylece irfan olunma hubbiyeti, murada vasıliyet ile **NECAT'a** erer.

Diğer deyişle, **hamd vuslat seyri**, **Muhammed** olarak **Necat'**ına tasdik ve şehadet olunur.

Yani **Necat**, bu **muhteşemliğin ruhu**, **özü** olarak görülmektedir diyebiliriz.

→ **HÜVE** ←

"külli yevmin HÜVE fiy şe'n"

(külli yevm **"Hüve"** nin şe'n'i hakkındadır)

Bu kemalat, bünyesinde nice tohumları mündemiç ve muhtevidir. Vuslat, **tohum – meyva – tohum** ve ilh... sürecinde devamdadır.

Diğer bir anlatımla;

Rahmân isminin mazharı olan arz (toprak), bünyesindekileri (batınındakileri) (muhtelif şeylerin tohumları) ile **Rahîm** ismini izhar eder.

İrfan olunma hubbiyetinin "**vebtegu ileyhil vesilete**" sırrı gereği, sema'dan ilka olarak görünen (yani **lika nûru** muhtevi) rahmet ile **tohum**, kendine irfan olunma tatbikatında bu sefer **rahmân** ismi mazharı **meyvasına** vuslatı görünür.

Çekirdeğin, (kendindeki kendine irfan olunması ile hüviyetinin tasdiği olan) meyvasına **vuslatı**, hamd seyrinde, onun **Necat'**idir.

O meyva ki, arz (toprak) misali **Rahmân** isminin mazharı olup, bünyesinde (batınında) ki tohumların varlığı ile de **Rahîm** isminin müjdesi ve mazharıdır.

O noktada vuslat o tohumların görünmesidir, ki bu da hamd seyrinde, onun **Necat** bularak, **Muhammed** görünmesi olur.

Nûh isminde, muazzam ve muhteşem dalgalardan zarar görmeyecek vücut gemisinin inşası ile bariz olarak kıssa edildiği üzere (ki Allahın dediğinin şeksiz şüphesiz yerine getiren Allah abdiyeti (kulluğu) tatbikatı...) her makamın (mertebe olarak) **billahi** (Allah ile) **lillahi** (Allah için) inşası o makamın **Necatiyetidir**

Demekki, **mahfi kenz** (hafi yani gizli hazine) olarak, İrfan olunma hubbiyetinde "**vuslat ve necat**" mahfuz olup, İrfan olunma seyri (yani tohum), **hamd etme sürecinde** aslına vuslat edip, içinde tohumları havi **Muhammed'e** vasıl olduğunda **Necat** bulur.

S O N S Ö Z

Çocukluk çağlarımın bittiği dönemlerden itibaren din okullarından eğitim alıp bunu kendime bir yaşam tarzı ve meslek edinmişim. Ancak akıl, şer-i hükümler, duygular dinin dış unsuru olarak kalıyor ve taklidi bir yaşam tarzının içerisinde dolaşıp duruyordum. Aradığım, istediğim **"dinin özüne"** doğru yolculuk yapabilmektir. Bu çabalarım ta ki meşhur yahudi alimlerinden Abdullah bin Selâm'ın Medineye gelip Hz. Peygamberimizi görüp de **"Bu yüz yalancı olamaz,"** diyerek İslâm-ı seçmesindeki yol gibi ben de Terzi Babam'ı bulup tanıdıktan sonra **"dinin özüne"** doğru yolculuk yapabilmem için, Allah'ın necat'ına vasıl olabilmenin ilham ve aşk kaynağının menba-ı olan bu İnsân-ı Kâmile teslimiyetten geçtiğini idrak etmişim.

Kıymetli Dostlarım:

Velâyet, **"İnsân-ı Kâmil"**in makamıdır. İnsân-ı Kâmil ise, Yüce Allah'ın habibi, kâinat ağacının çekirdeği peygamber efendimiz (s.a.v.) bilvekele de Peygamberler ve onların varisleridir.

Nübüvvet ve risâlet efendimizle kesilmiş ancak velâyet devam etmektedir. Kişi imânın esaslarında **"peygamberlere imân ettim,"** sözünü söylerken bilsin ya da bilmesin **Velâyet'e** de imân etmiş olmaktadır.

Maide sûresi 5/35. âyette şöyle buyruluyor.

﴿٣٥﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ
وَابْتَغُوا إِلَيْهِ الْوَسِيلَةَ وَجَاهِدُوا فِي سَبِيلِهِ
لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ ﴿٣٥﴾

ya eyyühelleziyne amenuttekkullahe
vebtegu ileyhil vesiyete ve cahidu fiy sebiylihi
le'allekum tüflihune

"Ey İman edenler! Allah'tan korkunuz ve O'na vesile arayınız. Onun yolunda mücahede bulununuz ki felâh bulabilesiniz"

Bu âyeti Kerîmede belirtildiği gibi hidâyette olmanın felaha ermenin yolunun **vesile'**yi aramakla olduğu beyan ediliyor.

"Vesile"yi genel anlamda **"Emri teklifi"**yi sunan Peygamber efendimiz (s.a.v.) dir.

Özel anlamdaki kendi yolumuz için de **"Emri teklifi"**yi bizlere sunan **"Terzi Babam"**dır.

Âyetin rakkamları ise, bu gerçeği şöyle doğruluyor.

5. sûre Âyet **35 (5/35)** → (5 + 3 + 5) toplamları **13** ü verdiği gibi İnsân-ı Kâmilin şifresi sayılan (**5/35** → **53** 5) ün de ilk iki rakkamı (**53**) işaret etmektedir.

İnsân vücûdu insânda bulunan ilâhi özellik ve kemâllerin sergilendiği yerdir.

Maide Sûresi 5/3. âyetinde,

الْيَوْمَ اكْمَلْتُ لَكُمْ دِينَكُمْ وَأَتَمَمْتُ عَلَيْكُمْ نِعْمَتِي
وَرَضِيتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا

“el yevme ekmeltü leküm diyneküm
ve etmemtû aleyküm ni’metiy
ve radiytü lekümül islâme diynen”

Peygamber efendimizin veda haccında söylediği ve dinin kemâle erdiğini bildiren bu âyette meâlen şöyle buyuruluyor.

“Bugün sizin üzerinize nimetimi tamamladım ve sizin için din olarak İslâmiyete razı oldum”.

“İnsân-ı Kâmil”de, bu âyetin oluşumunu görüp izlemek ise, çok muhteşem bir olaydır.

1999 yılındaki Umre haccımızdaki günlerimizde Terzi Babam’ı Harrem-i Şerif’te öyle gördüm ki, hayranlığımdan bu âyeti kendisine okumuştum.

İşte sergilenen bu kemâller dindeki kemâlâtı da aynı zamanda takdim ediyordu. Bu da ancak Velâyet kemâlâtından yansıyabilirdi.

Dindeki kemâlât sürecini anlatan bu sûre ve âyet numaraları ise, 5/3 → **53** olarak kendi şifresini veriyordu.

“Ahad” a bir mim م mim (40) ilâvesi ile “taayyün mim” i ile

Ahad → “Ahmed” ; 13 de 53 oluyor.

İşte âlemlerdeki bu mükevvenat “taayyün mim” inden sonra “Ahmed” adını almış oluyor. 13 evvel; 53 ahir oluyor.

(13) ten ► (53) e nüzul (iniş);

(53) ten ► (13) e uruc (yükseliş) vardır, diyebiliriz.

Hadid Sûresi 57/3 âyetinde,

﴿٣﴾ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ

“hüvel evvelü vel ahirü vez zahirü vel bâtinü”

“O ilktir, sondur, zahirdir, bâtındır” âyeti celilesi burayı ne güzel açıklıyor

Mi’racımız ise, Ahmed’den (53’ten) ► Ahad’a (13) olmuş oluyor.

Ahmet, taayyünün başlangıcında olduğundan varlıkların aslını oluşturan "**Atom**"daki nötron, proton ve elektronların değeri **53** ediyordu.

Kıymetli gönül Dostlarım:

Düşünüyorum ki hayatımda en çok dikkat ettiğim korktuğum husus hataen bile olsa gönül sarayımın şeref konuğu olan "**Terzi Babam**"ı **incitmekten** daima Allah'a sığınıyorum.

Bu satırları yazdığım saatlerde ise, elime aldığım bir derginin rastgele bir sayfasını açtığımda dikkat çekici olarak şu ifade yazıyordu;

"Ehlullah hakkında olumsuz söz söylemek insâna Allah'ın en büyük mekridir. Cenâb-ı Hak bir kimseyi yerin dibine batırmak isterse O'nu evliyaullahı düşman yapar."

Buhari Teberani'den nakledilen hadis-i kûdside şöyle buyruluyor;

"Kim benim bir veli kuluma düşmanlık ederse, benimle savaşmak üzere meydana çıkmış olur veya ben ona karşı harb ilân ederim."

Sizlere bu çalışmamızda Terzi Babamı tanıtmaya Allah'ın izniyle gayret ettim. Gönlümde kaynayan muhabbeti sunmaya çalıştım. Hemen aczimi itiraf etmeliyim, ki O'nu mutlak olarak tanıtmak mümkün değildir. Ben fakir sadece O'nda neyi gördüysem, neyi okuduysam, hangi kemâllere şehâdetlik ettiysem onları sizlere beyan ettim. Birisi O'nu bize tanıtmak dese herhâlde anlatamazdım. Çünkü kendim henüz tam olarak anlamaya güç yetiremedim, onu ufuklarıma sığdıramıyorum.

Hemen belirtmeliyim ki, O'nunla ilgili çalışmamız sadece bu kitapla da sınırlı olmayacaktır. Öyle olacağını düşünüyorum ki, O'nun her bir eserinden çok sayıda eserler meydana gelecektir.

Düşündüğüm bir başka husus da, O'nun bütün eserlerini tekrar derleyip bir bütün olarak "**İnsân-ı Kâmil**" ismiyle ve de tarih boyunca insânlığın yolunu gönlünü aydınlatmasıdır.

O'nu tanımadan, hayatını bilmeden, gönüllerimizin O'nun sevgisiyle bezenmeden istenilen İslâmi hayatın bizlerde başlaması, oluşması mümkün değildir.

O'na karşı sevgide kemâle ermeden insânda kemâlâtın mümkün olamayacağını düşünüyorum.

O'nu sevmek demek, **yolunu yol, sözünü söz edinip, yolunda "kurb'an" olmaktır** diye düşünüyorum.

O'nun nefeslerinden pay almaya çalışmak bizler için en büyük lütûf olacaktır. O "**kitab-ı ezeli**"dir.

O'nu öğrenip okumak; başkalarına da öğretmek asli görevimiz olmalıdır diye düşünüyorum.

Bir hadiste peygamberimiz (s.a.v.)

“Sizin en hayırlınız Kûr’ân-ı öğrenen ve O’nu başkalarına öğreteninizdir,” buyuruyor.

Tavafa başlarken bitirirken **“hacer’ül esved”** istilâm (öpmek, el sürmek, selâm vermeyi isteme) ediliyor. Bu fakir de acizane olarak O’nun **sağ elinin içini** öpüp de zâtını selâmlamış olarak, **“bismillâhi Allahü ekber,”** diyerek bu yolculuğu gönülden tamamlamak istiyorum.

Terzi Babamdaki ilâhi ihtişam O’nu **İnsân-ı Kâmil** cihetiyle değerlendirdiğimiz zaman beşer tasavvurunun çok üzerinde olduğunu görürüz.

O güzellikler hazinesinin sultanıdır. O’nu görebilmek ve tanıyabilmek bir bakıma arif ve bilge bir kişiliğe ve de O’na karşı muhabbet hisleriyle dolu olmaya bağlıdır.

O’nun esrarını anlatmanın sonu yoktur. Çünkü ne kadar söylense, ne kadar anlatılmak istense, O’nu bir tarif cümlesine sığdırmak mümkün olamıyor.

O’nunla konuşan kişi anlar ki, evvelce söylediği sözlerin hiç biri O’nu tarif edememiştir. O zaman da evvelce söyleyip, yazdıklarının acizliğinden kifayetsizliğinden utanarak susmayı tercih eder.

O İnsân-ı Kâmil’de, O’nunla tefekkür ediyorum. İnsân-ı Kâmil kendi lisanıyla, **“ben her şeyde varım, herşey de bende var; kâinattaki her zuhura gelen varlık, ben senin şanının yüceltmek için geldim,”** diyor.

Bakara Sûresi (2)/156 ayetinde.

اِنَّا لِلّٰهِ وَاِنَّا اِلَيْهِ رَاٰجِعُوْنَ

inna lillahi ve inna ileyhi raci’üne

ayeti celilesi koro halinde terennüm ediliyor.

“Biz senden geliyoruz, senin içiniz, sana dönücüleriz,” diyorlar.

İnsân-ı Kâmil’i mutlak yönüyle bilip, tanımamız mümkün değildir. Sadece **mukayyed** olarak bilebiliriz. Çünkü bütün mertebeleri ve âlemleri kuşatmıştır. Her sâlik de mutlaka Terzi Babamı bir başka cihetiyle ve vechiyle bilip tanıdığını söyleyecektir.

Çünkü o, kişilerin nefis ve rûhani mertebelerine tenezzül ederek, perdelerini birer birer yırtıp, açarak sâliki nefsin ve vehmin tehlikeli geçitlerinden geçirir. Bir sâlik için bazen zehir, bazen de panzehirdir.

Nefs-i emmareler için **zehir**; kendisine dönmeyi becermiş ve razi olduğu nefisler için de **panzehirdir.**

Böyle olunca da zehiri de, panzehiri de **rahmet** olmaktadır.

Şu beyanımı da çok samimi olarak itiraf etmem gerekirse, Terzi Babamdaki kemali ve ihtişamı bizler çok yoğun olarak alabilseydik, em-

inim ki, hiç birimiz dünyevi ve beşeri hayata tam anlamıyla dönemez, zamanımızın tümünü O'nunla ve O'nun yanında geçirmek isteyecektik.

O kendisini nasıl sevdirdiyse, nasıl tanıttıysa, neleri bildirdiyse ben de öylece bildim, tanıdım. Eksiklik ve hatalar nefsim aittir.

Bu çalışmayı tamamlamak için nefes bahşeden ve nefsim elinde olan Yüce Rabbime hamd ediyorum. O'nun habib-i edibine iki cihan serveri, insânlığın rehberi Hz. Muhammed Mustafa (s.a.v.) efendimize nefeslerimizin adetince selatü selâmlar olsun. Hakkın rızasına muvaffik olması niyazımızdır. Allahın (c.c.) selâm ismi hepimizle olsun.

Şu kısacık duamızda bizden size hediye olsun.

“Allah'ın Necat-ı hepimizin üzerine olsun. Amin...”

Buraya kadar olan beyanlarımızdan sonra yolumuza **Necm Sûresiyle** devam edelim.

05.03.2003
Çarşamba
Ç. H. U

Bu kitapta emeği geçen evlâtlarımıza ve daha başka türlü emekleri geçenlere de teşekkürü borç biliriz.

Not: Tesadüfi oluşan yukarıdaki tarih dahi nasıl bir uyum içindedir, şükrederiz.

(05.03.2003) → **(05 ▶ 03) = 5** ve **3** yani **53**tür

→ **(05 + 03 + 2003) = 13**tür

Terzi Baba

SİLSİLE – İŞERİFE

Şecere-i Âliye-i Halvetiyeye-i Uşşâkiyye

17-SEP-03 13:42

HECDET ARDİC

02822637873

SEITE: 1

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Şecere-i Âliye-i Halvetiyeye-i Uşşâkiyye

Şahîd-ı Akîm Muhammed Mustafa (S.A.V)	فوق علم محمد مصطفیٰ (صلی)
1. Şahreti Ali	حضرت علی شکرنامه وجهه
Mutan İsmail	حسن حبیبی
2. Davud-u Cal	کاراود طالی
Kasıfu Şahî	مغروی کتوفی
3. İsmâ Şahatî	سرسوق اداى
4. Cüneydi Bağcıoğı	جنید د نوری
5. Hamad Dîrmazî	محمد د نوری
6. Mehmet Dîrmazî	محمد د نوری
7. Mehmet Dîrmazî	محمد د نوری
8. Mehmed Vakıfodîn	عبدالله شہروردی
9. Abdül Nâhîr Şihrevêrk	فضل اللہ شہروردی
10. Kucheddin Behrî	محمد رکن الدین
11. Mehmed Kucheddin	شہاب الدین شہروردی
12. Şaheddin Mehmed Sîrâzî	سید محمد علی شہروردی
13. Seyyid Mehmed Cemaluddin Çetirizî K.S.	ابراہیم اللہ کتالی
14. İbrahim Zâhid Geylanî K.S.	ابو محمد کتالی
15. Ala Muhammed Gayfânî	نور محمد کتالی
16. Mehmed Marâmî	محمد اسدی
17. Hoct İsmâeddin	ساجد محمد کتالی
18. Sadreddin Samî	صد رالدین سامی
19. Seyyid Yahya Şîrwanî	محمد نجی شروانی
20. Mehmed Kalla Şîrwanî K.S.	محمد کتالی
21. İbrahim Çelebdîn K.S.	محمد کتالی
22. Abdeddin Uşşâkî	محمد کتالی
23. Ahmed Şîhî Hoct	محمد کتالی
24. Hoct Hasan Karamanî	محمد کتالی
25. İsmâ Şîrwanî	محمد کتالی
26. Emir Ahmed Şaherhândî	محمد کتالی
27. Şîrwanî	محمد کتالی
28. Şîrwanî	محمد کتالی
29. Şîrwanî	محمد کتالی
30. Şîrwanî	محمد کتالی
31. Şîrwanî	محمد کتالی
32. Şîrwanî	محمد کتالی
33. Şîrwanî	محمد کتالی
34. Şîrwanî	محمد کتالی
35. Şîrwanî	محمد کتالی
36. Şîrwanî	محمد کتالی
37. Şîrwanî	محمد کتالی
38. Şîrwanî	محمد کتالی
39. Şîrwanî	محمد کتالی
40. Şîrwanî	محمد کتالی
41. Şîrwanî	محمد کتالی
42. Şîrwanî	محمد کتالی
43. Şîrwanî	محمد کتالی
44. Şîrwanî	محمد کتالی
45. Şîrwanî	محمد کتالی
46. Şîrwanî	محمد کتالی
47. Şîrwanî	محمد کتالی
48. Şîrwanî	محمد کتالی
49. Şîrwanî	محمد کتالی
50. Şîrwanî	محمد کتالی
51. Şîrwanî	محمد کتالی
52. Şîrwanî	محمد کتالی
53. Şîrwanî	محمد کتالی

Şecere-i Âliye-i Halvetiyeye-i Uşşâkiyye

	Fahri Alem Muhammed Mustafa	(s.a.v.)
	Hz. Ali (keremallahu vechehu)	
Şeyh	Hasan Basri	(k.s.)
Şeyh	Habib-i Acemi	(k.s.)
Şeyh	Davud-u Tai	(k.s.)
Şeyh	Maruf-u Kerhi	(k.s.)
Şeyh	Sırrı Sakati	(k.s.)
Şeyh	Cüneydi Bağdadi	(k.s.)
Şeyh	Hamşad Dinnuri	(k.s.)
Şeyh	Mehmet Dinnuri	(k.s.)
Şeyh	Mehmet Bekri	(k.s.)
Şeyh	Mehmed Vahyettin	(k.s.)
Şeyh	Abdül Kahir Sühreverdi	(k.s.)
Şeyh	Kudbeddin Behri	(k.s.)
Şeyh	Mehmet Rükneddin	(k.s.)
Şeyh	Sehabettin Mehmet Şirazi	(k.s.)
Şeyh	Seyyid Mehmed Cemalettin Tebrizi	(k.s.)
Şeyh	İbrahim Zahid Geylani	(k.s.)
Şeyh	19. Pir Ömer Halveti	(k.s.)
Şeyh	Mehmed Merami	(k.s.)
Şeyh	Hacı İzzedin	(k.s.)
Şeyh	Sadreddin Sami	(k.s.)
Şeyh	Seyyid Yahya şirvani	(k.s.)
Şeyh	Mehmet Molla Pir Erzincani	(k.s.)
Şeyh	İbrahim Taceddin	(k.s.)
Şeyh	Alâaddin Uşşâki	(k.s.)
Şeyh	Ahmed Yiğit Baş	(k.s.)
Şeyh	Hacı Hasan Karamani	(k.s.)
Şeyh	Ümmi Sinan	(k.s.)
Şeyh	Emir Ahmed Semerkandi	(k.s.)
Şeyh	31. Pir Hasan Hüsameddin Uşşaki	(k.s.)
Şeyh	Seyyid Mertcan Erzincani	(k.s.)
Şeyh	Ömer Mermert	(k.s.)
Şeyh	Alim Sinan	(k.s.)
Şeyh	Mehmet Keşani	(k.s.)
Şeyh	Halil Gümülcinevi	(k.s.)
Şeyh	Abdül Kerim	(k.s.)
Şeyh	Osman Sıdkı	(k.s.)
Şeyh	Hamdi Mehmed Bağdadi	(k.s.)
Şeyh	40. Seyyid Cemaleddin Edirnevi Uşşâki	(k.s.)
Şeyh	41. Pir Abdullah Selâhaddin Kesiyri	(k.s.)
Şeyh	Mehmed Zühtü	(k.s.)
Şeyh	Süleyman Rüştü	(k.s.)
Şeyh	Ali Vasfi El Galibi	(k.s.)
Şeyh	Mehmet Tevfik	(k.s.)
Şeyh	Ömer Hulusi	(k.s.)
Şeyh	Hüseyin Hakkı	(k.s.)
Şeyh	Mehmed Emin Tefiki	(k.s.)

Şeyh Fahreddin Himmeti (k.s.)
Şeyh Mustafa Safi (k.s.)
Şeyh Hacı Mehmed Hazmi Tûra Uşşâki (k.s.)
Şeyh Mehmet Nûsret Tûra Uşşâki (k.s.)
Şeyh 53. Hacı Necdet Ardıç Uşşâki (Terzi Baba) (k.s.)

06/05/2001
Pazar Günü

NECM SÛRESİ

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

euzü billâhimineş şeytanir raciym

bismillâhir rahmânir rahiymi

Bugünkü sohbetimizin konusu inşallah **Necm Sûresi** Hakkında olacaktır.

Mevlâm bakalım neler nasib etti, onları anlamaya çalışalım. Her zaman dediğimiz gibi bizim anladığımız şekliyle değil, onun bize verdiği yönüyle anlamamızı nasib etsin.

Beşeriyet, akl-ı cüz hukukları içerisinde değil, **ulûhiyet**'ten, **aklı kü'l**'den olan mânâlarını anlamaya çalışalım, **İnşirah** sûresindeki hakikatleri içerisinde olan Onun açılması ile anlayalım. Yoksa onu sadece hayâl ve vehmimizdeki şekliyle, bireysel ve cüzi yönüyle kullanmış oluruz, ki bu bizi mutlak hakka götürmez, rivâyet ehli kılar, ki bu kötü bir şey değildir ama Kûr'ândan gaye, Kûr'ân zâttır ve **zâtına götürmek üzere** getirmiştir. **Hz. Rasûlüllah** da yani "insân" da onun için gönderilmiştir.

Kûr'ân-ı sadece güzel okunması ile dinlersek o duygusallık yönünde kalmış olur, irfanîyeti oluşmaz. Ama bize lâzım olan maddeyi geçmek, **duyguları da geçmek**, oradan **akla ulaşmak**. Tüm temiz, güzel, her şeyden tecrit edilmiş, berrak akla geçmek gerekir.

Bu temiz akli üretmediğimiz, oluşturamadığımız takdirde bunları anlamamız mümkün olmaz.

Daha önce bahsettiğimiz gül nebulasında olduğu gibi gönlümüz içerisinde **nefsi emmare** yağları ve renkleri, **levvame** yağları ve renkleri, **mülhime** yağları ve renkleri olduğu sürece, gönlümüze temiz giren bilgiler, o yağlarla yağlanmak sûretiyle vasfını kaybederek çıkar. Bu da onun hakikatine hiç de saygı göstermemiş olduğumuzun işareti olur.

Allah cümlemizi gerçekten rabbimizin kendi istediği şekilde idrak sahibi olan kullarından eylemesi olsun.

Bu düşünceler içerisinde yine Allahımızın bize göndermiş olduğu ve sûrelerin içerisinde **53**. Sûre olan **Necm** sûresininin hakikatlerini anlamaya çalıştısın.

Necm Sûresi **53**. sûre **62** âyetten meydana gelmiş.

Elimizde bulunan okuduğumuz Kûr'ân, Diyanetin bir kuruldan geçe-

rek tespit ettiği Kûr'ândır.

Kûr'ân-ı Keriym'in hiçbir sûresi, âyeti, kelimesi, harfi, harekesi, rakamı mânâsız değildir. Hepsinin tüm bir mânâsı olduğu gibi kendi bün-yelerinde de özel mânâları da vardır.

Kûr'ân-ı Keriym baştan sona bir mânâlar manzumesidir. Bu mânâlar olmazsa bizde birşey faaliyete geçirmez.

Bu mânâların zuhura çıkması için bir elbise gereklidir. Mevlâna Hazretlerinin dediği gibi, "**Mânâlar kelime libaslarına, harf elbiselerine bürünerek ortaya çıkarlar.**"

Buradaki Kûr'ân-ı Keriym'in şekli yazımları ve harfler ile meydana gelen yazılar esasında onun mânâlarının şekillendirilmiş hâlidir yoksa kendisi değildir. Biz burada Kûr'ân-ı okuyarak sadece şekli hâlini telâfuz etmekteyiz, **irfan ehli** ise, o şeklin içindeki mânâları ile meşguldür.

Bizim de bu mânâları çıkarıp, gerçek özüne ulaşmamız gerekmektedir. Yani Akl-ı cüz kuralları içerisinde (mertebesinde) sadece şeklini almış oluruz. Ezberlense de sadece şeklini ve savt (sesini) muhafaza etmiş oluruz.

53. Sûre; (53) kendi arasında toplandığında

$$(5 + 3) = 8 \text{ eder.}$$

Yine (62) âyet sayısını da kendi arasında toplandığında

$$(6 + 2) = 8 \text{ eder.}$$

8 ikiye bölündüğünde $(8 / 2) = 4$ eder, ki (2 adet **4**) olur.

Bir (4), → **İlâhi varlıktaki hakikatler.**

Diğer (4) de, → onun yansıması olan "**insân**"daki İlâhi hakikatler.

"**Kâ'be-i Şerif**"ın de **4 köşe** olması bu hakikate dayanmaktadır.

İbrahim (a.s.) Kâ'be'si iki köşeli idi ve arkası yuvarlaktı.

Çünkü O'nun 2 mertebesi (**şeriat** ve **tarikât**) vardı.

Ancak Muhammed (a.s.) 4 mertebesi,

"**şeriat, tarikât, hakikat ve mârifet**" vardır;

yani

"**ef'âl âlemi**", "**esmâ âlemi**", "**sıfat âlemi**" ve "**Zât âlemi**"dir.

Necm sûresi İslâmın gerçeğini o muazzam hadiseyi ifade ettiğinden yani Mi'rac hakikatini ortaya getirdiğinden Mi'rac da bir bakıma İslâm'ın kemâli olduğundan bu dört hakikati ile burada zuhura çıkmış olmaktadır.

Ancak bunu bu kadarla da sınırlamak mümkün olmayıp; daha nice hakikatlere de havidir.

Yine **8**, İbrahimiyyet mertebesidir.

Kûr'ân-ı Keriym Fussilet 41/53 âyetinde,

سُنُّرِيهِمْ آيَاتِنَا فِي الْأَفَاقِ وَفِي أَنْفُسِهِمْ
حَتَّىٰ يَتَبَيَّنَ لَهُمَ أَنَّهُ الْحَقُّ

“senüriyhim ayatına fiyl afakı ve fiy enfüsihim
hatta yetebeyene lehüm ennehül hakku”

“ta ki kesin onun hakk olduğu onlar için tebeyün edinceye kadar afakta ve kendi enfüslerindeki âyetlerimizi yakında göstereceğiz,” hükmüyle bu gösteriş **8.** mertebede başlar.

Nefis mertebeleri 7 mertebedir.

8. Mertebe ise, **“Hazarat-i Hamse”** (beş hazret mertebe) sinin başıdır.

Ayrıca yine 2 adet 4; biri **zahir**, biri de **bâtını** ifade eder.

Ulûhiyetteki zâtının, ef’âl mertesindeki 4 hakikat ve bir de **zâtının kendi içindeki 4** mertebesini işaret eder.

Burada olduğu gibi bizim kendimizde de **zahirimizdeki 4** hakikat ve **bâtınımızdaki 4** hakikat olarak işaret eder.

Sır olarak vereceğim bir şey de vardır, ki bu sûre (yani **53. Sûre**) bizim Kûr’ân-ı Kerîm’deki özel sûremizdir. Bunun açılımlarını inşallah daha sonra vereceğiz.

Bunun izahını şimdilik bu kadarla bırakalım. Bunlar *“Sayıların Dilinden”* bölümünde açıklanmıştır.

**euzu billâhi mineş şeytanir raciym
bismillâhir rahmânir rahiym
elhamdülillâhi rabbil âlemiyn
vessalâtü vesselâmu ala rasûlüna muhammedin
ve alâ âlihi ve eshabihî ecmain**

Birinci kısımda

Diğer bir sohbetimizde,

İsra süresi **1.** Âyetinde bahsedilen

“Mescid’il Haram”dan → **“Mescid’il Aksa”**ya kadar olan gidişi incelemiştik.

Bu bölümde ise, **“Mescid-i Aksa”**dan → **“göklere”** çıkışı ve orada oluşan hadiseleri incelemeye inşallah çalışacağız.

Ey irfaniyet ilmine talip olan kişi; bu hadise aynı zamanda senin de Mi’racın’dır. Şu mevzu’u okurken bütün dünya muhabbetlerini bir tarafa bırakarak tefekkür edersen çok büyük fayda sağlayacağın muhakkaktır.

Kûr’ân-ı Kerîmin **53.** üncü süresi olan Necm Sûresi’nin ilk **18** Âyetinde göklere çıkış anlatılmaktadır.

- ﴿١﴾ وَالذَّجَجِ إِذَا هَوَىٰ ۖ^ع
- ﴿٢﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ
- ﴿٣﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ۗ
- ﴿٤﴾ إِنْ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ۖ
- ﴿٥﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ۖ
- ﴿٦﴾ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ
- ﴿٧﴾ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَىٰ ۗ
- ﴿٨﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّىٰ ۖ
- ﴿٩﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ۗ
- ﴿١٠﴾ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ
- ﴿١١﴾ مَا كَذَبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ
- ﴿١٢﴾ أَفْتُمَارُونَهُ عَلَىٰ مَا يَرَىٰ
- ﴿١٣﴾ وَلَقَدْ رَآهُ نَزْلَةً أُخْرَىٰ ۗ
- ﴿١٤﴾ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهَىٰ
- ﴿١٥﴾ عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَأْوَىٰ ۖ
- ﴿١٦﴾ إِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ
- ﴿١٧﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ
- ﴿١٨﴾ لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ

vennecmi iza heva (1)

ma dalle sahibüküm ve ma ğava (2)

ve ma yentıku anil heva (3)
in hüve illâ vâhyün yuha (4)
allemehü şediydül kuva (5) zü mirretin festeva (6)
ve hüve bil üfükıl alâ (7) sümme dena fetedella (8)
fekane kâ'be kavseyni ev edna (9)
feevha ilâ abdihî ma evha (10)
ma kezebel fuadü ma rea (11)
efetümarunehü alâ ma yera (12)
ve lekad reahü nezleten uhra (13)
inde sidretil münteha (14)
indeha cennetül me'va (15)
iz yağşessidrete ma yağşa (16)
ma zağal basarü ve ma tağa (17)
lekad rea min ayati rabbihil kübra (18)

(Vennecmi iza he-va.....)

Elmalılı Hamdi Yazır'ın "Hak dini Kûr'ân dili" adlı tefsirinden cilt 7. s. 286

Meâlen :

- 01 - İnmekte olan yıldıza and olsun ki.
- 02 - Arkadaşınız sapmadı ve azmadı.
- 03 - O hevadan arzularına göre konuşmaz.
- 04 - O'nun konuşması kendisine vâhy edilenden başkası değildir.
- 05 - O'nu müthiş kuvvetleri olan biri öğretti.
- 06 - Ki o akıl ve reyinde kuvvetli bir melektir hemen gerçek melek şeklinde doğruldu.
- 07 - O en yüksek ufukta idi.
- 08 - Sonra Cebrâil ona yaklaştı ve sarktı.
- 09 - Onunla arasındaki mesafe iki yay kadar yahud daha az kaldı.
- 10 - Kuluna verdiği vâhyi verdi.
- 11 - Onun gördüğünü kalbi yalanlamadı.
- 12 - O'nun gördükleri hakkında kendisiyle tartışacak mısınız?
- 13 - And olsun, o'nu bir kez daha görmüştü.
- 14 - Sidretül Münteha'nın yanında
- 15 - Ki Cennet'ül Me'va o'nun yanındadır.
- 16 - Sidre'yi kaplayan kaplıyordu.
- 17 - Peygamberin gözü şaşmadı ve sınırı aşmadı.
- 18 - And olsunki o Rabbinin âyetlerinden en hüyükünü gördü.

Böylece Mi'rac hadisesiyle ilgili âyetler bitmiş oluyor.

Şimdi burada dikkat çeken bir konu vardır, mevzua girmeden evvel ona bir göz atalım.

İsra Sûresinde Mi'racın hakikatinin başlangıcı **1. âyetinde**, yine **İsra Sûresinden 1. âyet** ve **Necm Sûresinden 18 âyet** bu hadiseden bahsetmektedir;

Bunların ikisini topladığımızda **(1 + 18) = 19** oluyor.
- Bakın acaba bu bir rastlantı mıdır?...
- Rastlantı değil tabii ki!

Şimdi **18** ne idi?.. **19** ne idi?...
evvela kısaca bunları bilmemizde yarar vardır.

(18) on sekiz bin âlemin ifadesidir.

İşte on dokuzuncusu **(19)** da "**İnsân-ı Kâmil**" dir,

- neden?

Çünkü bütün bu âlemleri kendi varlığında idrak ve ihata etmiştir. Kurân-ı Kerim'deki on dokuz **(19)** sayısının bir özellik arz etmesi bu yüzden olmaktadır.

Esasen on sekiz **18 bin âlemin** zuhura getirilişi o bir Tek "**Vâhid**", "**Ahad**", olan "**İnsân-ı Kâmil**"in yüzü suyu hörmetinedir.

O'nun için Kûr'ân-ı Kerim'de **19** sayısı "**İnsân-ı Kâmil**"in rumûzudur. Fakat ne yazık ki bunun gerçeği genel olarak bilinmemektedir.

(Enbiya Sûresi 21/107)

﴿ ١٠٧ ﴾ وَمَا أَرْسَلْنَاكَ إِلَّا رَحْمَةً لِّلْعَالَمِينَ ﴿﴾

ve ma erselnake illâ rahmeten lil âlemiyye

"**Seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik.**" buyruldu.

On dokuz'un **(19)** harflerini ayırırsak yani **1** ve **9** meydana geliyor, toplarsak **(1 + 9) = 10** oluyor;
onunda arasını açarsak **(1 - 0)** bir ve sıfır meydana geliyor.

Burada ki

(1) bir, **Hakk'ın birliğini**, "**Ahadiyet**" mertebesini,
(0) sıfır da **o'nun aynasını** yani **bu âlemleri** ifade ediyor.

Ahadiyet mertebesi;

- kendinde mevcut hakikatleri zuhura çıkarmayı diledi;
- bu âlemleri, **zuhur mahalleri** olarak halk eyledi
- ve kendini **onlarda seyr'e** başladı.
Böylece âlemler, o'nun aynası, "**aynısı**" oldular.

Dolayısıyla âlemlerin kendilerine has özel birer varlıkları olmadığından **(0)** sıfır yani "**yok**" hükmünde oldular,

(1) in yuvarlanarak **(0)** sıfır'ı meydana getirişi gibi bu âlemleri de **(1)** olan **Ahadiyet** mertebesi meydana getirdiğinden hakikatte, **(1)** den

başka hiçbir şey yoktur, ki o da **ezelî** ve **ebedî** olan ve her mertebede zuhur eden **Hakk'ın** ta kendisidir.

(1) bir, gerçek varlık, "**Ahadiyet**", "**İnsân-ı Kâmil**",
(0) sıfır ise, "**hiçlik**" ve "**ayna**"dır.

Eğer sıfırın ortasından bir çizgi geçirirsek (0-);
o zaman bunun bir tarafı **kadim**,
bir tarafı **hadis** olur.

Yani **kadim**, varlığı kendinden ezeli olan,
diğeri ise **hadis**, sonradan meydana gelen kadimin gölgesi'dir.

Bu mevzuu daha sonra "**Kaab-ı kavseyn**" âyetinde tekrar ele alacağız.

Böylece 1 ve 18 sayılarının kısaca özetlerini gördükten sonra tekrar gelelim Necm Sûresi'nin baş tarafına,

(*Necm Sûresi 53/1*)

﴿ ۱ ﴾ وَالذَّجْمِ إِذَا هَوَىٰ

"vennecmi iza heva"

"**İnmekte olan yıldız and olsun ki**"

Tefsirlerde bu konuda birçok değişik ifadeler vardır.

Bazıları, "**cıkmakta** olan **yıldız** andolsun," demiş;

Bazıları ise, (*meselâ Diyanetin Kûr'ân-ı Keriminde*)
"**batmakta** olan **yıldız** andolsun," denmiş.

Burada Elmalı ise, "**İnmekte** olan **yıldız** andolsun **ki**," demiş.

Demek ki kişiler yıldızın hâline değişik mânâlar vermişlerdir.

Halbuki burada aslı itibarıyla Cenâb-ı Hakk'ın muradı çok değişiktir. Ancak bizler hep lâfız kısmına (*kelimelerin dış ifadelerine*) takıldığımızdan, özüne ulaşmamız çok zorlaşmaktadır.

"**İnmekte olan yıldız and olsun ki**"

"necm" yıldız demektir.

"**iza heva**" yukarıda belirtilen mânâ da "**inmekte olan yıldız and olsun**," şeklindedir.

Buradaki "**heva**" kelimesine alimler bir çok değişik mânâlar vermişlerdir ve pek çok izahlarda bulunmuşlardır.

Biz bu "**heva**" kelimesini bir satır aşağıda geçen

(*Necm Sûresi 53/3*)

﴿ ۳ ﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿﴾

ve ma yentıku anil heva

"O hevadan arzularına göre konuşmaz."

yani **"o kendi nefsi "heva"sından konuşmaz"** şeklinde ifadesini bulduğu şekliyle düşünmek istiyoruz.

Heva'nın burada hayâl, hayâlate dönüşük bir ifadesi vardır. Hayâl ve hevadan konuşmaz.

Burada **heva**, hakk'ın dışında olan şeyler demektir.

Bu âyette **"heva"** kelimesi Hz. Pefgamberin kendi varlığından, nefsi-hevasından konuşmadığı şeklinde ifadesini bulduğundan, havai-yat olarak da düşünmeyi uygun görüyoruz.

Her mertebede değişik mânâlar ifade eden Kûr'ân âyetlerini sadece bir mânâ ile ifadelendirirsek çok büyük haksızlık etmiş oluruz, hadis-i şeriflerde Kûr'ân âyetlerinin bir çok mânâları olduğu açık olarak ifade edilmiştir.

Şimdi biz burada Hak yolunun yolcuları, salıklar yönünden baktığımızda, verilmesi gereken mânâ şöyle oluşmaktadır.

(Necm Sûresi 53/1)

﴿ ۱ ﴾ وَالذِّجْمِ إِذَا هَوَىٰ ﴿﴾

"vennecmi iza heva"

"yıldızın heva olduğu zamana and olsun ki"

yani **"yıldızının havaiyattan başka birşey olmadığını anladığın zamana yemin olsun."**

İşte bu senin için, hakikate giriş veya çıkış kapısıdır.

Cenâb-ı Hak **"heva"**ya yemin ediyor.

Cenâb-ı Hak kolay kolay yemin etmez. Kendimizden düşünelim, bizler dahi öyle kolay kolay yemin etmeyiz, eğer yemin edeceksek en değer verdiğimiz şeyler üzerine yemin ederiz.

Cenâb-ı Hak, ettiği bu yemin ile birşeye dikkat çekilmesini istiyor. Nitekim Cenâb-ı Hak tin (incire), zeytine, asr'a vs. yemin eder, ki tahkik yönünden bizim dikkatimizi çekmek ister.

"Yıldızın heva olduğu zamana andolsun ki,"

Kûr'ân âyetlerini mutlak sûrette iki yönlü, yani **afaki** ve **enfüsî** olarak biri, **genel mânâda**, diğeri de, **kendi içimizdeki yaşam** şekliyle anlamak zorundayız.

Mamafih bu düşünmede daima sadece Peygamber Efendimize ve umum olarak geldi diye düşünülür. Halbuki Efendimiz şahsında, "**in-sân**"a, insân'daki "akla" gelmiştir.

Bu yüzden de dinimiz, akıl dinidir.
Kâmil akıl ile yapılan fiiller hakikate ulaştırır, akılsızca yapılan işler ise, **taklidi** olmaktan ileriye gitmez.

Dinimizi taklidi olarak kullanırsak "**ehl-i taklit**" oluruz ve maalesef "**ehl-i tahkik**" olamayız.

Kişi beş vakit namaz kılması, hacca gidip, zekat vermekle dini işinin bittiği zannı içinde hareket ediyor. Bunlar beden ile ilgili olandır.

Tarîkat tarîkiyle hakikate ulaşma ise (*ki onları kabul etmiyor veya şüphe ile bakıyor*) aklının, rûhunun, lâtif tarafının işidir.

Kesif taraf ile lâtif tarafı ayırmak gerekir.

Ceddimiz bunları ayırmış. Bizden evvelkiler bunları ayırmışlar ve kitaplar dolusu ilmi kendinden sonraki nesillere bırakmışlar, yani bize bırakmışlar. Çalışma sistemleri bırakmışlar.

Bir sistem yetmemiş, birçok sistemler bırakmışlar. Bir çok yol tespit etmişler ve hangi meşrebde isen, meşrebine göre intisab ettiğin tarîkat ile Hak ve hakikate ulaş demişlerdir.

Muhyiddin-i Arabi Hazretleri "Kişi gerçek hayvanlık mertebesine (hayvanlık hakikatine, yani hayy anlamına) ulaşamadıkça, insânlık mertebesine geçemez," buyuruyor.

Fusûs'de "**İshak Fass**"ında, "**Allah'a en yakın madenlerdir; ondan sonra nebatlar, bitkiler, sonra hayvanlar ve en sonra insânlar gelir,**" diyor.

Bu yön ile bakılırsa, "**Allah'a en uzak olan varlık insândır,**" deniyor.

Allah önce **madenleri**, sonra **bitkileri**, sonra **hayvanları** en son **insânı** halketti.

Burada "**hayvanlık**"tan murad, avamın anladığı mânâda yani tahkir anlamında değildir.

Hayvanlık mertebesi, **hayy** isminin tatbikatı olması ile, **taltif** bir kelimedir.

Madenlik mertebesinde, **durağanlık** vardır, kendilerinden oluşumları yoktur. Bu yönleri ile mutlak Hakk'a tabidirler.

Nebatlar mertebesinde, yavaş yavaş kimlik bulmaya başlarlar.

Maden, yataydır; **nebat**, dikeydir.

Madenler de, nebatlar da aslı itibariyle hayvandır. Ama **Hayvanlar müstakillik** kazanmıştır. İşte onlarda bu müstakillik hâli onların hayvan ismini almasına sebep olmaktadır.

Cenâb-ı Hakk'ın **sıfatı subutiyesinin** (hayat, ilim, irade, kudret, kelâm) evveli olan **hayy** kelimesinin zuhuru geniş mânâda hayvanlarda görünmeye başlıyor; bu yüzden tahkir değil, taltif anlamındadır.

Hayvan kelimesi açıldığında, "**hay - ve - an**" yani "**her an yaşayan**" demektir.

İşte kişi kendisindeki hayvan "**hayy**" (**hayat**) mertebesine ulaşmadıkça, **insânlik** mertebesine geçmesi mümkün olmaz. Yani biz kendimizdeki **hayatı** idrak edemezsek, bunun üzerine **ilmi** idrak edemez ve ne de onun üzerine inşa edebileceğimiz irademiz, kudretimiz nasıl olur ki, yani bu durumda insânlığımızı nasıl idrak ederiz?...

Hayy esmâsı ile vücûdun zuhurda olduğunu **hayvanlık** mertebesinin (yaşamın, bireysel faaliyetin ortaya çıkmasının) idrakı ve böylece o yaşamın **ilminin** idrakı, sonra onu tatbik etmenin **iradesi** olacak ve irade için **kudretin** olması ile böyle "**sıfat-ı subûtiye**" devam etmiş olacaktır.

Bu yüzden önce kendimizi çok iyi tanımamız gerekiyor. Bu tanıma da bu merteye ile başlıyor.

Kûr'ân-ı Kerim'in **bütün insânlara genel hitabı olduğu** gibi; bir de, tek tek, birey birey her birerlerimize "**nüzulü**" inişi vardır.

Önceden biz Hz. Muhammed'in Kûr'ânını okuyoruz, ne zaman ki, o Kûr'ânın mânâlarını biz bünyemize indiririz, mânâsını işleriz işte o zaman (*dışarda yağın yağmura çıkıp da kişinin iliklerine kadar işlerse o zaman o kişi yağmurdan hissemend olduğu gibi*) Kûr'ân bize de nâzil olmuş olur.

Yoksa lâfzi, duygusal, iyi niyetle dinlemede kalırız. Tabii ki onun da bir faydası vardır; ancak biz sadece duygu noktasında geçici olmasını değil de ebedi malımız olması yönünde arzulu olmalıyız.

"Kûr'ân, insânın bir bâtından doğan öz kardeşidir."

İnsâna bir bâtından doğan öz kardeşinden (*ana-baba hariç*) daha yakın birşey var mıdır?...

Bir ana-babadan doğmuşuz, **ahadiyyet** mertebesinden ve **hüvviyeti** ile, **inniyetinden** zuhura gelmişiz.

Babamız, **akl-ı küil**, hatta **akl-ı evvel**;
Anamız, **nefs-i küil** diyelim, ama biz kardeşiz.

Bu Mi'rac hadisesi ne muazzam bir hadise; bundan sonra oluşan Kâdir gecesini, Mi'rac hadisesi ile kendi kadri kıymetini, hakikatini idrak eden İnsân-ı Kâmil yani Hakikat-i Muhammediye'ye diğer kardeşi olan Kûr'ân-ı Kerim, Kâdir gecesini lûtfedildi; vuslat ettirildi, birleştirildi. O gece çok muhteşem bir gece öyle kolay değildir.

Ufkunu geniş tut, ey zahit, biz öyle fakir insân değiliz. Yani üç beş kuruşa (sevaba) fit olacak insân değiliz, sonsuza açık olan gözümüzü, ufkumuzu perdelerle kapatmayalım, gereksiz heva perdeleri icat etmeyelim. Akıl, düşünce vs de olan prangaları yıkalım, onlardan kurtulalım ve yüz metre ilerisi ile yetinmeyelim, gerçek ufkumuzu görelim.

O iki kardeş "**âlem-i ervah**"da veya "**âlem-i misâl**"de değil, ancak "**âlem-i şehâdet**"te (yani müşahâde âleminde, burada) buluşmaları mümkündür.

Bu âlemin ismine "**esfel-i sâfilin**" derler, esasında burası **Hz. Şehâdet**'tir, (yani **Hazret âlemi**'dir.)
Burayı biz **esfel-i sâfilin** yapıyoruz.

"**Hazrat-ı Hamse**" deniyor ya birincisi (**Hz. Ef'âl**) burasıdır.

İşte burada **Hz. İnsân** ile **Hz. Kûr'ân** ancak "**Hz. Şehâdet**"te buluşur.

Kûr'ân ancak burada nâzil olmaktadır. **Nâzil** olmak demek, bir gökten diğerine cisim olarak gönderilmesi, indirilmesi demek değildir.

Nâzil (nüzü'l) olması, **mânâsının indirilmesi**, anlaşılmasının kolaylaştırılması demektir.

Yani "**kardeşimiz**" aslı olarak gelmiş olsaydı onu beşer olarak anlamamız mümkün değildi.

O'nun (Hz. Kûr'ânın)

ilk yazılışı "**Ulûhiyyette - zât** mertebesinde" - "**Allahça**";

sonra "**Rahmâniyyette - sıfat** mertebesinde" - "**Hakça**";

sonra "**Rububiyette - esmâ** mertebesinde" - "**Rabça**"

sonra "**Şehâdette - ef'âl** mertebesinde" - "**Arapça**"

Böylece kolaylaştırılarak, bizlerin anlayacağımız şekile nüzü'l ettirildi.

Biz bunun sadece bir mertebesinde yani sadece Arapça mertebesi etrafında ve peşinde dolaşıyoruz.

Arapça beşer lisânı, Hz. Kûr'ân ise, **Allah kelâmı** ama kapısı, arapçandır; işte biz arabçasıyla **rabcasını**, **Hakkçasını**, **Allahçasını** çözmeye çalışıyoruz.

Bunun doğrusu **Arapça** olan kapısından girip,
önce **rabcasını**,
sonra **hakkçasını**,
sonra da **Allahçasını** tahsil edebilmemizdir.

"**Allah'ı Allah bilir**," denmiştir. Bu mertebelerle karşılaşmadan o mertebeyi anlamak mümkün değil demektir. Okullarımızda yapılan eğitim, Türkçe ve Arapça olduğundan sadece zahirini, o da ne kadar veriliyorsa!...o kadar ile anlayıp, orada kalınıyor.

Sûret ve şekil idrakı olan bu anlayışta kalıp, hakikati kendimize nuzül ettiremiyoruz, yani şeklini, kabuğunu başımızın üstüne koyuyoruz ama kardeşimizi kucaklayıp, bağrımıza basamıyoruz. O da bir hürmettir ama tam yeterli değildir.

Seneler önce "**Kûr'ân hâlik midir, mahlûk mudur?**" diye ihtilâfa düşülmüş.

Bazıları "**hâlik**"tir," demişler;

Bazıları da "**mahlûk**"tur," demişler.

Bilseler ki, ikisi de doğru fakat **eksik** söylüyorlar.

Kûr'ân **Allah kelâmı** olmakla (ki kelâm zât'a bağlı, **zâtın ayındır**) "**hâlik**"tir.

Yani özü ve mânâsı itibariyle "**hâlik**"tir.

Sûreti itibariyle; görüntüsü, kağıdı, cildi, mürekkebi ile "**mahlûk**"tur.

Elimizdeki kitabı ateşe atarsak yanar. Kâğıt (maddi) olarak Allah'ın maddi nizamına tabidir. Ancak Allah dilerse ve **biiznillâh** dediğimiz nizam-ı ilâhî gereği o şeyin taşıdığı mânâ-i hakikati ilâhisi gereği Allah yakmayabilir.

Hz. İbrahim'in Nemrutun ateşinde yanmaması, cesedi olarak değil **mânânın yanmamasıdır.**

Yani İbrahim (a.s.) içinde taşıdığı mânâ-i İbrahimiyye (yani Allahın **hullet**/dostluk mânâsı) olmasaydı, diğer odunlar gibi o da yanardı. Bu istisnai bir haldir.

Çünkü âyet-i Kerîmede, "**Allah yolunda değişiklik bulamazsın,**" buyuruluyor.

Kûr'ân öz kardeşimiz olduğuna göre, ona çok dikkat edip, kıymet vermemiz gerekir. Dünyevi ailemiz ve kardeşimiz için (bazı nedenlerle sevgimizi kaybedenler istisna olarak) ne kadar fedakârlık ettiğimizi düşünürsek, o öz kardeş için, onun biraz başı ağrırsa neyiz varsa vermemiz gerekiyor.

Kûr'ân ile insân birbirlerinin en yakın dostu, sevgilisi, yâridir; ayrı ve uzak kalmaları mümkün değildir. Bu yüzden ona yakışır şekilde cansiper olursak o da bize öyle şüphesiz cansiper olur.

O yüce kitaptan ne kadar âyet-i Kerîmeyi idrak etmişsek, bizim **özel Kûr'ân'ımız, o kadar oluşmuş** olur.

Yani yaşadığımız dünya süresi içinde okuduğumuz âyetten ne ve ne kadar anlayıp, tatbik ettiğimiz bizim Kûr'ânımızdır.

Bize gelmiştir ama diyelim ki, bir sofraya düşünün **114** çeşit yemek var, biz azar azar; ondan ve bundan alıp, "**doyduk**" diyerek kenara çekilmiş isek, o kadarlık istifade etmiş oluruz. Geri kalanlar ise diğer onlardan yiyeceklere istifadeli olur.

Dengeli rûhi beslenme için hepsinden gerekli beslenmeyi yapmamız gerekir. Hem geçmişini hem de geleceğimizi bilelim.

İşte bu dünyadaki en büyük kazancımız kendi Kûr'ân'ımızı mümkün olduğu kadar geniş mânâlı oluşturmak olacaktır.

Ahirette **"ikr'a kitabek"** dediklerinde; kitabımızı açtığımızda sahifeler boş olursa veya çok az olduğunu görürsek, hüsrana uğrayanlardan oluruz. Allah onlardan bizleri eylesin.

Kûr'ân Sûrelerindeki âyetlerin toplamının **6666** adet âyet olduğunu söylerler (ki **6666** adet olması özelliği **"Sayıların Dilinden"** bahsinde belirtilmişti) ancak diyanet işlerinin tasdiği ile çıkmış Kûr'ân-ı Kerim'de bulunan sûrelerin âyetlerini topladığımızda **6237** âyet çıkmaktadır.

Bu sayının yarısı olarak,
3118 bir tarafta ve **3118** bir tarafta ve **1** olarak taksim oluyor.
Tam ortada olan bu **1** âyet Şu'ara Sûresinin 26/187. âyetidir.

1 - Kûr'ân okumaya başlarken **"eûzü besmele"** çekerek, recm olmuş, taşlanmış, kovulmuş şeytandan ve cinden Allah'a istiaze ederiz.

2 - Kûr'ân'ın en son sûresi olan Nas Sûresi 114/6 sonunda da

﴿٦﴾ مِنَ الْجِنَّةِ وَالنَّاسِ ﴿﴾

minel cinneti vennasi

"O vesvese veren -gerek cinden ve gerek insândan- olsun, hepsinden de Allah'a sığınmalıdır-."

En sonunda da cinden bahsediyor.

3 - Tam ortada olan Şu'ara Sûresinin 26/187. âyeti de şeytandan (cinden) bahis ediyor.

﴿١٨٧﴾ فَاسْقُطْ عَلَيْنَا كَسْفًا مِنَ السَّمَاءِ

﴿﴾ اِنْ كُنْتَ مِنَ الصَّادِقِينَ ﴿﴾

feeskıt aleyna kisefen minessemâ'i

in künte minessadikiyne

"Artık sen eğer doğru söyleyenlerden ise üzerimize gökten bir parça düşürüver".

Ayrıca ortalarda da bahsettiği gibi başlı başına da **"Cinn"** sûresi de vardır.

Cinn, hayâl ve vehim ile ilgili değildir, ki bu **"Necm"** sûresi ile ilgilidir. Yıldız falına bakanlara da **müneccim** derler.

“**Necm**” yıldızına **afakî** mânâda,
“**batmakta veya doğmakta olan yıldız**” diye ifade edilmişse
de;
biz burada **enfüsî** mânâsı itibariyle, şahsımızda yaşanması gerektiği
şekliyle baktığımızdan, bu yıldızın **her birerlerimizde mevcut** olan ve
baş tacı etmeye çalıştığımız “**nefs heva yıldızı**” olduğunu idrak etme-
miz zor olmayacaktır.

Gökyüzündeki yıldız bir an bir kenara koyalım. Her varlığın kendi
varlığında bir yıldız var.

Yani yöneldiği şey ki, **ilk yöneldiği kendi nefsidir**;
“ben, ben, ben,” “ben böyle bilirim,” “ben yaparım,” “benden üstün
yok,” gibi vs. **benlik yıldızı** ki, kendisini aydınlatan bireysel kaynağıdır.

Meseleye bu yönüyle baktığımızda meydana gelen ifade “**batmakta
olan nefsi heva yıldızına and olsun ki**,” şeklinde oluşmaktadır.

Yani **beşeri mânâda aydınlandığımız** (dikkat edin **nûrlandığımız**)
değil...

Esasında bu **nefsani** mânâda olduğundan; nefsanîyet **kesif** oldu-
ğundan, kesafet de, zulmet olduğundan karanlıktır.

“**Aydınlandığımız**,” yerine beşeri bakımdan “**karardığımız**,” de-
mek daha doğru olacaktır.

Yani Hakikat-i Muhammed-i nûruna ulaştırmayıp, kendi karanlığında
bırakır.

Kişi **nefsanîyetine** yöneldiğinden Hakikat-i Muhammed-i kamerine
ayna, aydınlık ulaşamaz çünkü **o yıldız kendisine mani olur** ve o yıldız-
ından aldığı **benlik düşüncesi** ile aydınlandığı zannı ile hareket eder.

En büyük yanılgı, bu beşerîyyet “**nefsanîyet heva yıldızının**” pe-
şinde koşmaktır.

Bu yıldızla yönelmede ışık bu yıldızdan alınır, ki buna yoğunlaşıp in-
sânlarla yardım ediyorum diyerek cincilik, müneccimlik ortaya çıkar.
Kendi beşerîyetini ön plâna çıkarıp, kendi yıldızından aldığı bilgilerle
başkalarına “**ziya**” yerine “**ziyan**” verirler.

Eğer Hakikat-i Muhammed-i kamerinden (**nûrundan**) aydınlanmaya
çalışsalar, bunlara itibar etmezler.

Müneccimlik, “**beşeri NECM**”de yoğunlaşmanın neticesidir.

Burada dışarıdaki yıldızları araştırmak yerine hemen yakınımızdaki
kendi nefis yıldızımızı tanımaya çalışmak daha gerçekçi olacaktır.

Böyle değerlendirdiğimiz zaman, bizde varlığını var zannettiğimiz,
aslında “**heva**” olan yani “**bizim hevamızdan kaynaklanan o benlik
yıldızının söndüğü zamana and olsun ki**” diye buyuruyor, Cenâb-ı
Hakk..

Yani kendimizde varlığını var zannettiğimiz ama aslında “**heva**” olan
(hevamızdan kaynaklanan) **benlik yıldızının söndüğü ana** andolsun.

Cenâb-ı Hak, ey kulum dikkat et sen de öyle bir **heva yıldızı** var ki onu söndürdüğün an, ancak **beni bulur, bana ulaşırsın**.

Aksi takdirde bu sende olduğu müddetçe, kitapları yutsan, arapça alîmi olsan, hâfız olsan, ne yaparsan, ne olursan ol, hevandan kurtulamazsın denmektedir.

Bizim beşeriyetimizden kaynaklanan "**hevayı hevesimiz**" nedeni ile kendimizi bir **yıldız gibi** gördüğümüzden, bunun sönüşüne de âyette "**inmekte, sönmekte olan, yok olan yıldıza yemin olsun,**" şeklinde ifade edilmiş bulunuyor.

Yani "bu yıldız yok, sen bu yıldızı üretiyorsun, bu sende olduğu müddetçe bana ulaşman mümkün değildir," diyerek, Cenâb-ı Hak "**andolsun**" ahdi ile ikaz etmektedir.

Böylece Cenâb-ı Hak bizlere o kadar güzel bir misâl getiriyor, ki bahsedilen mânâ oluşmazsa, "**Kûds-ü şerif**"ten **gök yüzüne uruc, "Ahadiyet"** mertebesine yükselme mümkün olamıyor.

Senin, benlik "**nefs heva yıldızın**", sende olduğu sürece gök yüzüne uruc etmen ne yazık ki mümkün olamayacaktır.

Bu hakikati iyi anlamaya çalışalım.

"Senin benliğın sende oldukça, ibadet bile etsen Gönül Kâ'ben meyhaneye döner," diyen zât ne güzel söylemiştir.

Senin **heva yıldızın** sende yandığı, parladığı, seni o hayalen aydınlattığı sürece "**Hakikat-i İlâhiyye**"ye ve Hakkani nûrlanmaya yolun yoktur.

O halde seni aydınlattığını zannettiğın **küçücük heva yıldızını söndürüp, terk edip, Hakikat-i Muhammed-i kameri ve ilâhiyat güneşi** ile aydınlanmaya çalışmak lehine olacaktır.

Çünkü "**heva**" gerçekten en büyük "**hayali ilâh**"tır.

Böylece نَجْم "Necm" yıldızının **nefsi heva** yönünü ifade etmeye çalıştıktan sonra, onun diğer yönünü de idrak etmeye çalışalım.

Eğer ona **rahmani** yönden bakmağa çalışırsak, içinde bulunan öz mânâsını şöyle anlayabiliriz.

(ayrıca)

ن (nun)	"nur'u ilâhi"	▶ "ilâhiyat yıldızı"
ج (cim)	"cemâl-i ilâhi"	▶ "ilâhiyat güneşi"
م (mim)	"Hakikat-i Muhammed"	▶ "ilâhiyat kameri" ni

ifade eder diyebiliriz.

Eğer bilinçli ve gerçekçi bir seyr çalışması yapabilirsek, yıldızın "heva"lık özelliğini "ilâhiyat" özelliğine çevirebiliriz ancak ondan sonra bizim yolumuz "ilâhiyat kameri" ne, oradan da "ilâhiyat güneşi" ne doğru yol almağa başlar.

Bir şeye daha dikkat çekelim.

"Necm" 53 üncü sûre olduğu gibi ilk 2 harfi de 53 lüğü ifade etmektedir.

ن (nun) 50

ج (cim) 3 = 53

م (mim) 40

93 (9 + 3) = 12 eder,

ki bu da "Hakikat-i Muhammediye"dir

Heva yıldızımızı bu yolla "ilâhiyat yıldız" lığımıza döndürmemiz gerekmektedir, aksi halde biz ona değil, o bize hükmedecektir.

(Necm Sûresi 53/2)

﴿ ٢ ﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ

ma dalle sahibüküm ve ma ğava

"Arkadaşınız sapmadı ve azmadı."

"ma dalle sahibüküm"

"sizin sahibiniz delalette değildir," yani onda "Mudil" isminin tesiri yoktur ancak onda "Mudil" in karşıtı olan "Hadi" isminin tesiri vardır.

"ve ma gava"

"onda azgınlık da, haddi aşma da yoktur."

Bu azgınlığı meydana getiren şeyler;

"Aziz" "Cebbar", "Mütekebbir" isimlerinin zuhurlarıdır.

Aziziyet, Cebbariyet, Mütekebbiriyet onda meydana gelmez.

Ancak adaleti temin gayesiyle yeri geldiğinde bunları karşı tarafın menfaati için kullanır, **onlarla tasarruf eder**, fakat onların tesiri altında kalmaz.

Yani Hz. Peygamberimizden "Aziz" "Cebbar", "Mütekebbir" isimleri ezmek maksadıyla çıkmaz ancak adaleti temin maksadıyla yeri geldikçe, karşı tarafın menfaati için, suçlulara karşı kullanır.

(Necm Sûresi 53/3)

﴿٣﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾

ve ma yentiku anil heva

"O "heva"dan arzularına göre konuşmaz"

O bir şeyler anlatırken kendi hevasından nutk etmez, kendi nef-sinden kelâm söylemez.

Burada yine **heva** kelimesi geldi "**hevayı heves**" olarak değerlendirildi, yukarıda aynı kelimeyi biz de **heva** olarak kullandık.

Kendi **heva yıldızının** sönmesi ile ancak Hz. Rasûlüllahın hakikatini anlayacak duruma gelmesi mümkün olabilebilmektedir.

Hz. Rasûlüllah'ın hakikatini **kamer** yani ay, ayın ondördü **bedr** olarak düşünürsek;

senin yıldızın sende olduğu sürece ona bakmazsın;

yıldızından aydınlandığını zannedersin, ama sana yıldız gibi görünen

hevanı ortadan çıkarınca karşında kalacak olan "**bedr-i münir**" nûrlu kamer (ay) olur. O da Hz. Rasûlüllah'ın nûraniyyetidir.

O zaman oradan feyz almaya başlarsın ve anlarsın, ki

"ve ma yentiku anil heva"

"o hevasından konuşmuyor"

neden konuşmuyor?

Sen o hâlin ile "**heva**"nı attıktan, ondan kurtulduktan sonra,

o ki "**levlâke levlâk lema halektül eflâk**"

yani "**eğer sen olmasaydın olmasaydın bu âlemleri halk etmezdim**" Hadis-i Kûdsi'sinin muhabatı olan "ilâhi zuhur" mahalli Hz. Muhammed (s.a.v.) efendimiz kendi heva'sından konuşur mu?...

İstese de konuşamaz çünkü kendisinde "**Mudil**" ismi bulunmadığından onun meydana getireceği **heva**'nın da olması mümkün değildir. Dolayısıyla o hevasından konuşmaz.

Peki öyle ise nasıl konuşur?

(Necm Sûresi 53/4)

﴿٤﴾ إِنَّ هُوَ إِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾

"in hüve illâ vâhyün yuha"

"O'nun konuşması kendisine vâhy edilenden başkası değildir."

Kendi **heva yıldızının** sönmesi ile ancak Hz. Rasûlüllah'ın hakikatini anlayacak duruma ermesi mümkündür.

Neden?...

Çünkü Hz. Rasûlullah'ın hakikatini **kamer** olarak düşünürse; ayın on dördü bedir gibi düşünürsek;

senin yıldızın sende olduğu sürece ona bakmazsın; yıldızından aydınlandığın sürece de ondan aydınlanmazsın.

Fakat yıldızın olan **hevanı ortadan kaldırdıktan sonra**, o zaman karşında kalacak olan **bedir (ay)** dir.

Dolayısıyla o da Hz. Rasûlullah nûraniyetidir, o zaman oradan feyz almaya başlarsın ve anlarsın, ki

(Necm Sûresi 53/3)

﴿٣﴾ وَمَا يَنْطِقُ عَنِ الْهَوَىٰ ﴿٣﴾

ve ma yentıku anil heva

"O "heva"sından arzularına göre konuşmuyor,"

neden konuşmuyor?...

Sen o hâlin ile hevanı attıktan ve kurtulduktan sonra, o Hazret kurtulmamış mıdır?....

Bundan sonra artık onun için **nefsinden konuşuyor** diye bir şey düşünmek mümkün müdür..?

Daha başlarda olan bir kimse belirli çalışmalarla **heva yıldızını ortadan kaldırdıktan sonra** Hz. Rasûlullah Aleyhissalâtu vesselâm efendimiz, ki âlemlerin güneşi olduğu halde kendisinde **heva yıldızının tesiri olması mümkün değildir.**

Bunu anlayabilmek kendi yıldızının sönmesine bağlıdır. Senin yıldızın sende parladığı sürece dışarıya bakıp gerçekçi bir değerlendirme yapamazsın.

Peki kendi hevasından konuşmadığına göre nasıl konuşuyormuş?..

O zaman işte

(Necm Sûresi 53/4)

﴿٤﴾ اِنَّ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾

in hüve illâ vâhyün yuha

"ancak vâhy ile konuşuyor."

Kendi hevasından, yıldızından konuşmuyor, "**hakikat-i ilâhi**"den, "**ilâhi nûr**"dan konuşuyor.

O'nun yıldızı, hevası yok olduğuna göre orada var olan **güneş** olmuş oluyor.

Görüntüde ay olmuş oluyor ama ay da ışığını güneşten aldığına göre orada var olan **güneşin ta kendisi** olmuş oluyor.

Nasıl ki ay'ın aydınlığı güneşten geliyorsa, o da hevasından konuşmaz.

(Necm Sûresi 53/4)

﴿٤﴾ اِنْ هُوَ اِلَّا وَحْيٌ يُوحَىٰ ﴿٤﴾

in hüve illâ vâhyün yuha

"**ancak vâhy ile konuşuyor.**" demesi **Allah'ın kelâmı** kendisinden aksedip zuhura çıkıyor, demektir.

Kelâm, Hakk'ın kelâmıdır. Nasıl ki kamerdeki ışık; güneşin aydınlığı, ışığı ise, ondaki kelâm da Hakk'ın kelâmıdır.

(Necm Sûresi 53/5)

﴿٥﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ ﴿٥﴾

allemehü şediydül kuva

"**O'nu müthiş kuvvetleri olan biri öğretti**".

Mi'rac ile ilgili âyetlere ve bütün âyetlerin zahirine baktığımız zaman zahir ehline hitab edecek çok güzel bir tertip görüyoruz.

Âyetlerin bâtınına baktığımız zaman da bâtın ehli ârifler için en geniş ve en derin bir tertipte olduğunu müşahâde ediyoruz.

İşte Kûr'ân-ı Kerim'in zahirini olduğu gibi ayrıca bâtınını da anlayabilmek için, kişinin mânâ âlemindeki irfaniyeti ne kadarsa, bunun derinliğine ve genişliğine o derece ulaşması ancak mümkündür.

Eğer şu meselelerin özüne nüfuz etmemişse bir kimse bunun derinliğine inmesi mümkün değildir.

Sadece kendi hayâlinde, kendi yıldızının aydınlattığı ve kendi yıldızının anlayabildiği kadar Mi'rac hadisesini anlamış olabilir ama bu hâlin gerçeği ile yaşanması mümkün olamaz.

İşte bu oluşumları anlayıp da yaşamak için bu âyetlerin hakikatlerine nüfuz etmemiz gerekmektedir.

Mi'rac olayının tamamen yaşanması için, bizlerin bu âyetlerin hakikatlerine nüfuz etmemiz gerekmektedir.

Mi'rac olayının tamamen yaşanması bizler için mümkün olmayacağı tabiidir. Çünkü o Hz. Rasûlallah'ın müstesna bir yaşantısıdır.

Ancak bizler de onun ümmeti olduğumuzdan ve onun arkasından, onun izlerini takip ederek onun açtığı yoldan gittiğimizden, herhâlde bizler de biraz bir şeyler anlamamız gerekmektedir.

Önümüzde balta girmemiş bir orman olsun. Eğer buradan daha evvel bir geçen olmamışsa, bir iz de bırakılmış olmadığından o ormanda kayboluruz, fakat daha evvel bir kimse o ormandan geçerken yollarda iz bırakmış ise, biz de o izleri takip ederek tehlikesizce o ormanı aşabiliriz.

İşte mânâ âleminin sonsuzluğuna giden Hz. Rasûlullahın özelliklerini Cenâb-ı Hak bizlere bu âyet-i Kerimelerle, bize açtığı yoldan anlatıyor

ve bu yoldan siz de gelebildiğiniz kadar korkmadan Mi'racınıza gelin bu-
yuruyor.

Daha yukarıda hakikati belirtilen
(*Necm Sûresi 53/2*)

﴿٢﴾ مَا ضَلَّ صَاحِبُكُمْ وَمَا غَوَىٰ

ma dalle sahibüküm ve ma ğava

"Sizin sahibiniz sapmadı, dalalette değildir ve azmadı,"
ifadesiyle onun arkasından tereddütsüzce gidilebileceği açık olarak ifade
edilmektedir.

(*Necm Sûresi 53/5*)

﴿٥﴾ عَلَّمَهُ شَدِيدُ الْقُوَىٰ

allemehü şediydül kuva

"O'nu müthiş kuvvetleri olan biri öğretti."

Kûr'ân-ı Kerimde, Cebrâil (a.s.) şiddetli kuvvetini gösterdiği bir çok
hadiseler belirtilmiştir, yeri olmadığı için ayrıntılarına girmiyoruz.

Ancak, sen de Mertebe-i Cibril-i idrak edersen, sende de bir çok ma-
nevî idrak güçlerinin ortaya çıktığını anlarsın.

(*Necm Sûresi 53/6*)

﴿٦﴾ ذُو مِرَّةٍ فَاسْتَوَىٰ

zü mirretin festeva

**"Ki o akıl ve reyinde kuvvetli bir melektir, hemen gerçek me-
lek şeklinde doğruldu."**

Müfessirler belirtilen âyetlere değişik mertebelerden az farklı ifade-
lerle mânâ vermişlerdir.

Âyete lûgat mânâsı ile baktığımızda;

"zü" sahip

"mirre" kuvvet, Akıl, Sağlamlık

"zü mirre" "Halk, Hasen, Güzellik"

yahud; **"Bedi-i eserler,"** anlamında,

"istiva" Müsavi oluş, itidal, istikamet v.s. anlamında belirtilmiştir.

"istiva"nın başındaki **"fe"** de, hemen bir oluşu ifade etmektedir.

Yukarıda âyete meâlen verilen mânâdan da yola çıkarak, **meleğin**
sadece bir **kuvvet** olduğunu düşünürsek bu kuvvetin de yalnızca Hakk'

a ait olduğunu, onda var olan güçlerin aslında Hakk'ın güçleri olduğunu; o mertebede **esmâ** zuhurunda bulunduğunu ve o geceye mahsus olarak “**festeva**” ifadesiyle “**hemen doğruldu**” yani **zât tecellisine** başladığını düşünebiliriz.

Başka bir ifade ile **Cebrâil** perdesi altında, **zât tecellisine** başlanmıştır diyebiliriz.

Nasıl ki Mûsâ (a.s.) a ağaçtan ateş şeklinde **zât tecellisinde** bulunmuş idi.

(Ta-Ha Sûresi 20/11-12)

﴿١١﴾ فَلَمَّا آتِيهَا نُودِيَ يَا مُوسَى ﴿١٢﴾
﴿١٢﴾ اِنِّي اَنَا رَبِّكَ فَاخْلَعْ نَعْلَيْكَ
اِنَّكَ بِالْوَادِ الْمُقَدَّسِ طُوًى

“felemma etaha nudiye ya Mûsâ” (11)

“inniy ene rabbüke fahla’ na’leyke

inneke bil vadil mukaddesi tuven” (12)

(11) Vaktaki, ateşin yanına geldi. Ya Mûsâ!. Diye nida olundu

(12) Şüphe yok benim, ben senin Rabbinim. İmdi pabuçlarını çıkar. Muhakkak ki, sen mübarek bir vâdide, Tuvadasın

Allah (c.c.) zâtîyle her yerde mevcuttur, fakat tecelli ve mertebelere riâyet şarttır.

(Necm Sûresi 53/7)

﴿٧﴾ وَهُوَ بِالْأُفُقِ الْأَعْلَى ﴿٧﴾

ve hüve bil üfukıl ala

“O en yüce en yüksek ufukta idi”

yani “**Mertebe-i Cibril**”den en yüce ufukta zuhurda idi.

Ufuk, - gözün görebildiği en geniş saha;
- mânâ âleminin sonsuzluğu,
- Rasûlüllah’ın ihata ufkunun genişliğidir.

(Necm Sûresi 53/8)

﴿ ۸ ﴾ ثُمَّ دَنَا فَتَدَلَّى

sümme dena fetedella

"Sonra (Cebrâil Hz.. Peygambere) yaklaştı ve sarktı".

Yani **Cebrâillik** mertebesinden yaklaştı, yaklaştı ve sarktı (**tenezül etti**).

Zâtî yaşantı ilmini zuhura çıkardı,

İşte o zaman **ulûhiyyet** ile **abdiyyet** mertebesi bir birine o kadar yaklaştı ki:

(Necm Sûresi 53/9)

﴿ ۹ ﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَى

fekane kâ'be kavseyni ev edna

"Onunki arasındaki mesafe iki yay kadar yahud daha az kaldı".

Yani **kavs**'ın

bir tarafı **abdiyyet** mertebesi

bir tarafı **ulûhiyyet** mertebesidir.

İşte bu iki "**kavs**"i yani **iki mertebeyi**

"**kaab**"ın'dan, "tutma yerinden" tutup, kendi varlığında ilk defa cem eden yüce insân Hz Rasûlüllah tır.

Bu iki mertebe bir birine o kadar yakın oldu ki, nerde ise birleşeceklerdi, fakat özellikleri itibariyle iki mertebenin de hakkının korunması lâzım gelmektedir.

İşte burada ifade edildiği gibi

bu âlemin dışı (**zahiri**) → **halk**,

içi (**bâtını**) → **Hakk'tır** ve bir birine o kadar yakındır.

İkinci bölümün baş tarafında

(**19**) sayısını (1 + 9) toplarsak (**10**) on eder.

On sayısını (**10**) (**1** ve **0**) ayırırsak,

elde bir tane (**1**) ve bir de (**0**) kalır demiştik.

İşte o sıfırın (**0**) ortasından bir hat çekersek (**0**),

iki kavs yani **kavseyni** olur.

Eskiden cengaverler oklarını iki kavs'lı yayları ile atarak daha fazla güç sarfeder fakat okun hedefe şiddetli ulaşmasını mümkün kılarlardı. Ortadan çekilen hat "**ka'be**", tutulan yerdir.

"**Ka'be kavseyni**", iki kavs (yayı),

ortadan çekilen hattın **İnsân-ı Kâmil ka'ab** eder (tutar),

ki o **iki kavs'in** (yayın)
üstteki, "**ulûhiyet**",
aşağısı "**abdiyyet**"tir,

ki böylece İnsân-ı Kâmil "**ulûhiyet**" ve "**abdiyyet**" mertebelerini elinde tutar.

Biri "**kadim**"; biri ise, "**hadis**"tir.

Biri **kidem** yani hakkın varlığı, diğeri ise **gölge**, bu âlemlerdir.

İşte Mi'rac gecesi Hz. Peygambere kendi zâtında bu hakikatler, yani hakkın varlığı bildirildi.

Bunlar zahir ehline göre birer kelâm; hakikat ve mârifet ehline göre ise, birer yaşamdır.

Beşer lisânı bunları anlatmaya yetmiyor. Ta ki yaşama sokarak kişi kendi bünyesinde idrakını oluşturması gerekiyor. Bunlar gerçekten hikâye, masal veya eskilerin "**esatirül evveliyn**" dedikleri değildir. Buram, buram; kaynaya, kaynaya bizim, her birerlerimizin hayatımızı, şahsi yaşantımızı anlatıyorlar.

Bakın "**Allah yaklaştı, yaklaştı ve sarktı,**" diyor yani Allah kuluna ulaşıyor, diyor.

Biz de biraz elimizi açıp o yukardan geleni tutsak olmaz mı?... "**Tu-tarsan tutulursun,**" diye ifade etmiştik.

O bize sarkmış, adeta bize yardımcı olsun diye uzanabildiği nispette Kûr'ân-ı ve "**el vesile**"si ile, kopmayan urganı, ipi ile uzanıyor; yeter ki, biz tutunanlardan olalım.

Bir **(1)**, "**ahadiyet mertebesi**"dir.

Ahadiyet mertebesinin zuhuru **İnsân-ı Kâmil**'de "**ulûhiyyet**" ve "**abdiyyet**" ile kemâle ermiştir ve bu **iki kavs** bir birinden ayrı şeyler değildir.

İnsân-ı Kâmil'in içi hak; dışı halk'tır.

Bunu tutan da "**ahadiyet mertebesi**"dir.

Mevzuları irfaniyet ile incelediğimiz zaman nasıl derinliği olan bilgiler ortaya çıkmaktadır. Bunun için de başta belirtilen "**nefs heva yıldızı**"nın sönmesi gerekmektedir.

İleride tekrar bu mevzulara dönmek üzere bu kadarla bırakıp Mi'racımıza devam edelim.

Herşeyin insânda zuhuru olduğu gibi **"kaabı kavseyn"**in de insânda zuhuru mevcuttur.

Tarîkat mertebesi itibari ile; **"ne var âlemde, o var Âdem'de"** ki söze bakarak, **"kaab-ı kavseyn"**i kendimizde aryalım.

İnsânın aynası olan **yüzü** ve orada bulunan alnında iki kaşı vardır, işte bunlar **"kavseyn"**dir.

İki kaşın arası ise, **"kaab"**tır ve orada bulunan iki ayrı göz; **ayrı ayrı gördükleri** hâlde, **tek görüşe sahiptirler.**

Yeni gelen dervişlere rabita olarak şeyhinin tam alnına baktırırlar, böylece **"kaabı kavseyn"** feyzinden istifade ettirilmek istenir.

(Necm Sûresi 53/10)

﴿ ١٠ ﴾ فَأَوْحَىٰ إِلَىٰ عَبْدِهِ مَا أَوْحَىٰ ﴿﴾

"feevha ilâ abdihi mâ evha"

"kuluna verdiği vâhy-i verdi".

İşte böyle olduğu içindir ki, abdine vâhy etti, yani Hz. Rasûlüllaha vâhyetti.

O vâhy ettiği şeyler ne idi oraya tekrar döneceğiz.

O kaab-ı kavseyn'de ki olan hadise, Cebrâil (a.s.) in yaklaşması, sarkması değil; Cebrâil (a.s.) görüntüsünde Hz. Allah (c.c) nün **zâtî zuhurunun** meydana gelip **"Hakikat-i Muhammed-i"** ile ünsiyet kurmasıdır ve bu hadise Hz. Rasûllullah'da öyle bir oluşum meydana getirdi, ki

(Necm Sûresi 53/11)

﴿ ١١ ﴾ مَا كَذَّبَ الْفُؤَادُ مَا رَأَىٰ ﴿﴾

ma kezebel fuadü ma rea

"O'nun gördüğünü kalbi yalanlamadı."

O akşam Hz. Rasûllullah öyle şeyler gördü ki, kalbi onları yalanlamadı.

Âyet-i Kerîme ne kadar açık ve ne kadar güzel bir müşahâde hâlini ifade etmekte, burada dikkat çeken bir özellikte görüşün sadece göz ile olmayıp değişik yollarla da olabildiğidir. Gözden değil **"görme"**den bahs edilmektedir.

Bu mevzua da tekrar döneceğiz.

(Necm Sûresi 53/12)

﴿ ۱۲ ﴾ اَفْتُمَارُونَهُ عَلٰی مَا يَرٰى ﴿﴾

“efetümarunehü alâ ma yera”

"O'nun gördükleri hakkında kendisiyle tartışacak mısınız?"

Bu âyeti Keriyeme, daha sonra Mi'rac hadisesi hakkında inkarcılara bir cevap niteliği taşımaktadır.

Vuku'unda şahid olmadığı bir hadiseyi, kişinin inkar etmesi elbetteki mümkün değildir.

İki kişi düşünelim, denize gidiyorlar, biri sadece ayaklarını suya sokuyor, diğeri ise, derinlere dalarak oranın güzelliklerini görüyor, inci mercan çıkartıyor, dönüşte de anlatıyor. Diğerrinin bunları inkar edip onun ile çekişmesi herhâlde makul bir şey olmasa gerektir.

(Necm Sûresi 53/13)

﴿ ۱۳ ﴾ وَلَقَدْ رَاَهُ نَزَلَةً أُخْرٰى ﴿﴾

ve lekad reahü nezleten uhra

"And olsun o'nu bir inişte daha görmüştü"

nerede?....

(Necm Sûresi 53/14)

﴿ ۱۴ ﴾ عِنْدَ سِدْرَةِ الْمُنْتَهٰى ﴿﴾

inde sidretil munteha

"Sidretül-munteha'nın yanında". *(4)

(Necm Sûresi 53/15)

﴿ ۱۵ ﴾ عِنْدَهَا جَنَّةُ الْمَاوٰى ﴿﴾

indeha cennetül me'va

"Cennet'ül Me'va onun yanındadır".

***(4) Sidre-ül munteha;** Mahlûkat ilminin ve amelinin kendisinde nihâyet bulup, kevn âlemini hudutlandırın bir işaret. Yedinci kat gökte olduğu rivâyet edilen ve peygamberimiz (a.s.) in Mi'rac gecesi gördüğü uğradığı bir makam.

Sidre ağacı, Arabistan kirazı denen bir ağaç. (Yeni lûgat sayfa 631)

(Necm Sûresi 53/16)

﴿ ۱۶ ﴾ اِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَىٰ

“iz yağşessidrete ma yağşa”

“Sidreyi kaplayan kaplıyordu”

(o sidreyi nasıl gaşy etmek (kaplamak) lâzımsa öyle gaşy ediyordu)

Şimdi burada biraz düşünmemiz gerekiyor.

Biraz evvelki âyette, **cebrâil'den** bahsediyor, fakat sidreyi gaşyetmesin de **Cenâb-ı Hak'tan** bahsediyor.

Bu mevzuların bir biriyle uyum sağlaması gerekmektedir. Demek ki orada gördüğü tekrar Cebrâil (a.s.) in varlığında, Hakk'ın varlığından başka bir şeyin olmadığını idrak etmesidir ve Cebrâil (a.s.) in varlığında o sidreyi Hakk'ın gaşyetmesi (*kaplaması*) dır.

(Necm Sûresi 53/17)

﴿ ۱۷ ﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَىٰ

ma zağal basarü ve ma tağa

“Peygamberin gözü şaşmadı ve sınırı aşmadı”

Yani o gece gördüğü olağan üstü hadiseler karşısında şaşırmadı ve bunları anlatırken belirli bir sistem içersinde izah edip, sınırı aşmadı,

(Necm Sûresi 53/18)

﴿ ۱۸ ﴾ لَقَدْ رَأَىٰ مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَىٰ

lekad rea min ayati rabbihil kübra

“And olsun ki o Rabbinin âyetlerinden en büyüğünü gördü.”

Görüş! Mi'rac gecesinin en mühim oluşumlarından birincisi, Cenâb-ı Hakk'ı görüş ve müşahâde hususudur.

Bu babda, mevzu ile ilgili tefsir ve kitaplarda değişik yönleriyle çok geniş tafsilat vardır. Ancak izahı uzun sürer, araştırmacılar oralara da müraacat edebilir.

Yukarıda sıralanan âyetlerin beşinde görüşlerden bahsedilmektedir.

- Acaba, bu görüşlerle ne kastedilmektedir?...

- O gece gerçekten Hz. Rasûlüllah Rabbini mi, yoksa âyetlerini mi görmüştür?...

- Ve bu âyet (işaret) diye belirtilen şeyler nelerdi?...

Hz. Rasûlüllah Mi'rac gecesini açık olarak **“ben Rabbi'mi gördüm,”** demiyor ve bunu da aslında **zahir** olarak söylememesi gerekiyordu.

Açık olarak eğer **"ben Rabbi'mi gördüm"** demiş olsaydı o zaman ümmetleri ve bizler de **"O'nun gördüğü gibi"** zannederek, kendi hayâlîmizde şekillendirdiğimiz bir Rabb düşünerek O'nu aramaya başlayacaktık.

Bu da putperestlik ve hayâlperestlikten başka bir şey olmayacaktı.

Bu yolu kapatmak için kendisi açık olarak **"Rabbi'mi gördüm"** dememiştir.

Nitekim **"Mertebe-i İseviyet"**in iyi bilinmemesi neticesinde o zümre içinde çok büyük yanlışlıklar ortaya çıkmış, Allah (c.c.) ve İsâ (a.s.) **"baba - oğul"** teması içerisinde aslından tamamen uzaklaştırılıp **"madde baba-oğul"** anlayışına indirilmiştir.

Hadiseyi daha geniş mânâda incelersek âyetlerin içerisindeki ifadelerde bildirildiği üzere, insânlığın genel seyri içerisinde Hz. Rasûlüllah'ın Rabb'ini görmemiş olması mümkün değildir.

Ancak bu görüş, hangi biçimde olmuştur, bunu çok iyi anlamamız gerekmektedir.

Hiz. Rasûlüllah'ın zuhurundan gaye, Rabb'ini görüp idrak etmek ve ehli olanlara da idrak ettirmek içindir.

İnsân oğlunun bu dünya da ulaşabileceği en üst derece, en son menzil Mi'ractır. O da böylece yapılmış oldu.

(Necm Sûresi 53/18)

﴿ ١٨ ﴾ لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى ﴿﴾

lekad rea min ayati rabbihil kübra

"And olsun ki o Rabbinin âyetlerinden en büyüğünü gördü."

Burada büyük âyetten maksat, âyet (işaret) demek olduğuna göre, Cenâb-ı Hakk'ın varlığını gördüğünü **âyet** ile yani **"işaret"** ile bildirmek demektir.

Büyük âyet nedir?

Kendi varlığının hakikatinin Hakk'ın hakikati olduğunu o akşam en geniş mânâda anlamasıdır, ki bundan büyük âyet yoktur.

Hiz. Rasûlüllah Rabbini daha evvelce **"ef'âl"** ve **"esmâ"** mertebeleri itibariyle müşahâde etmişken Mi'rac gecesinden **"sıfat"** ve **"zât"** mertebeleri itibariyle de müşahâde ve idrak etmiştir.

İşte bu oluşum Cebrâil (a.s.) in *(Alâk Sûresi 96/1)* **اقْرَأْ** ikr'a (oku) emri ile geldiği gün başlamış ve Mi'rac gecesinde de kemâlini bulmuştur.

Hiz. Rasûlüllah'ın Hira dağında başlayan seyr-i sülûku, Mi'rac gecesinde kemâlini buldu ve **"İnsân-ı Kâmil"** mertebesi ile tahakkuk etti.

Ancak bundan sonraki yaşantısında; gerek ilâhî olgunun kadr ü kıymetini bilmesi ve bildirmesi bakımından ve gerekse bu oluşumu idrak etmesi için bir Kâdir gecesi düzenlendi.

İnşallah gelecek bölümde onu da ayrıca inceleyeceğiz. ("**Mübarek Geceler**" kitab-ı orada mevcuttur.)

Yani Mi'rac gecesi insânoğlunun ulaştığı en üst gece ve Kâdir gecesi de bunun tasdiklenmesi, bunun kadr-ü kıymetini bilmesi hakikatidir.

Bismillâhir rahmânir rahiym

O gece görülen "**büyük âyet**" yani "**âyet'el kübra**" başka bir yönden incelendiğinde; evvelce bahsini ettiğimiz **nefs yıldızının sönmesi** neticesinde oluşan kemâlât ile meseleye bakıp çözmeye çalışmak gerektiğini anlarız.

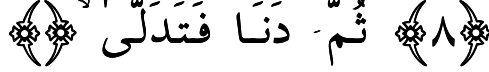
O kadar kısa bir süre içerisinde bu oluşumları yaşayabilmek son derece önemli bir olaydır.

Âdem (a.s.) dan başlayan **insânlığın bütün ömrü** bir birine eklen-se ve hepsi bir kişiye verilse bile yine de oralara gidilip, geri dönülmesi imkânsızdır.

Yani bizim Allah'a ulaşmamız mümkün olmayacağına göre, o hâlde Allah'ın bize ulaşması gerekiyor, demektir.

Zaten kendisi de Hz. Kûr'ân-ı Kerîmin'de, "**ben size şah damarınızdan daha yakınım,**" buyuruyor.

ve (Necm 53/8. âyette de)

sümme dena fetedella

"**Sonra Cebrâil ona yaklaştı ve sarktı.**" buyuruyor.

Fakat Hz. Rasûlüllah geri döndüğünde henüz daha yatağının bile soğumamış olduğu belirtilmektedir.

Bu nasıl bir seyr'dir?...

Mevzu ile ilgili kitaplarda bu **akıl dışı** bir iştir, akıl ile izah edilemez denmektedir.

Doğrudur, **Akl-ı Cüz** bu işi idrak edemez. (yani yıldızla bu işe bakılırsa yıldızın ışığı bu işi aydınlatamaz. Ancak **Akl-ı Kül** ile mesele izah edilebilir.

"**âyet'el kübra - Büyük âyet**", Hz. Rasûlüllah kendisinde mevcut olan "**Hakikat-i Muhammediye**"yi en geniş şekliyle o akşam idrak etmiş olmasıdır.

Şimdi bunu şöyle düşünelim:

Bir tohum (bir çekirdek) var; o tohumun (çekirdeğin) içinde kökler, gövde, dallar, yapraklar, çiçekler, meyveler, nihâyet aynı çekirdek de var.

Yani bir çekirdek ki, ağacın bütün safahatı mevcut ve ayrıca çekirdeğin kendi de mevcut....

Bu nasıl bir **hilkat** şaheseridir?... iyi düşünelim!..

İşte Hz. Rasûlüllah'ın yer yüzündeki hâli, o **çekirdek** gibidir. Ayrıca her birerlerimizin de hâli budur, ancak Hz. Rasûlüllah'ın hâli **en kemâli** olandır.

Şimdi, aklı selim ile şöyle bir düşünelim:

O gece içersinde çekirdek açıldı;

kök → **gövde** → **dallar** → **yapraklar** → **çiçekler** → **meyveler**
ve içinde tekrar **çekirdekler** meydana geldi.

Yani, o çekirdek bütün safahatını çok kısa bir süre içerisinde hep birlikte zuhura getirdi ve bunu idrak etti.

Bu çekirdek, "**Hakikat-i Muhammed-i**" idi.

Zuhura gelip müşahâde eden yönü ise, dünyadaki ismi ile "**Hz. Muhammed**" idi ve bu bize "**Sidre-i Münteha**"da intiha (son) olan "**sidre**" ağacı olarak bildirildi.

"**Allahu âlem**" (*daha iyisini Allah bilir.*)

Mi'rac'a çıktığında "**Sidre-i Münteha**" da, **sidre ağacı** için, "**bu âlemlerin sınırı**" deniyor.

Cenâb-ı Allah insânların sınır olarak tek bir ağacı kullanmadıklarını bilmiyor mu?...

İnsânlar sınır olarak tek bir ağacı kullanmazlar. Ancak **iki ağaç** olur ise, onların arası hat olarak sınır olabilir.

Burada ağacın misâl verilmesi, "**Hakikat-i Muhammed-i**"nin **çekirdek** ifadesini anlatmak içindir.

Yani ağacın kendisi değil, ağacın çekirdek'ten itibaren ve yine **çinde çekirdeği olarak** oluşumunu anlatmak içindir.

Sedir (sidir) ağacına Arabistan kirazı derler.

Mi'racın diğer bir yönü olan "**tenzih**"in izahı; Hz. Rasûlüllah'ın **göklere seyahat** ettiği şeklindedir.

Bu hadisenin her mertebede; o mertebenin yaşamı içerisinde izahı vardır. Mühim olanı **zât mertebesi itibariyle** idrak etmektir.

Mi'rac hadisesinin, "ef'âl mertebesinde", "esmâ mertebesinde", "sıfat mertebesinde" ve "zât mertebesinde" yani **her mertebede** bir izahı vardır. Oradaki yaşayanlara göre bir oluşumu vardır.

Fakat mühim olanı kendi hakikati içerisinde **zât mertebesi** içindeki yaşantısını anlamaktır.

Şeriat mertebesi, bunu sadece dinler, o gecenin ibadetini, günün orucunu tutar.

Tarîkat mertebesi ibadet ve zikirlerini fazlalaştırır.

Hakikat mertebesinde ise, **onun hakikatına gidiş** vardır, yani baş göğe kalkmıştır.

Mârifet mertebesinde ise, **yaşantısı** vardır.

Çoğunluğun görüşü **fiziksel** olarak

"Mescid-i Haram"dan → **"Mescid-i Aksa"**ya gidildiği, daha sonrasının da **mânâ âleminde** (rûhen) cereyan ettiği şeklindedir.

Özetlersek, **iki** yönlü bir **Mi'rac** olgusu düşünebiliriz.

Birincisi **zahir ehli** için birinin bir yerlere gittiği şeklindedir.

İkincisi **bâtın ehli** yani **ârifler** için, her hangi bir yere gidilmeyip bütün bu olgunun kendi varlığı içerisinde oluşumu hadisesidir.

Ancak **irfan ehli** bu oluşumların iki yönünü de kabul etmektedir.

Hem gidilen bir mahal vardır ve **hem de oluşan bir hâl** vardır.

Gonca hâlinde bir gül düşünelim;

Mi'rac; bu goncanın çok kısa bir süre içerisinde açılıp koku vermesi gibidir.

Bu oluşum **iç bünyenin genişlemesi'dir** ve ehli bilir.

Gül âlemlere benzetilirse; açılım daha iyi idrak edilir.

Bir hadis-i Küdsîde,

"ben yerlere göklere sığmam mü'min kulunun kalbine sığarım," ifadesi, bu babta çok manidar izah taşımaktadır.

Ana hatlarıyla bu mevzua baktıktan sonra, tekrar incelemeye çalışalım.

İnsânlığın ezeli arzusu olan Cenâb-ı Hakk-ı yer yüzünde iken görmek mümkün müdür?... Yoksa değil midir?

Bunu daha iyi anlayabilmek için biraz geriye dönüp,

﴿٩﴾ فَكَانَ قَابَ قَوْسَيْنِ أَوْ أَدْنَىٰ ﴿٩﴾

fekane kâ'be kavseyini ev edna

"Onunla arasındaki mesafe iki yay kadar yahut daha az kaldı" bölümüne tekrar kısaca bakalım.

Mi'rac hadisesinin başından sonuna kadar **Cebrâil** (a.s.) Hz. Rasûlullah'ın yanında yer almaktadır.

Cibril, insânda **saf aklın** (ilmin) timsalidir.
Genelde ise, "akl-ı küll"ün timsali ve yoğunlaşmış ifadesidir.

"İslâm, İmân, İhsan İkan", kitabımıza konu ettiğimiz **Cibril** hadisinin **"İhsan"** bahsinde; dünyada iken Hakk-ı görmenin kapısı aralanmaktadır. Tafsilat isteyenler orayada bakabilirler.

Cebrâil (a.s.) beyazlar giyinmiş, siyah sakallı insân sûretinde Hz. Rasûlullah'a gelip,

"Ya resulullah İslâm nedir; İmân nedir; İhsan nedir; Kıyamet ne zaman kopacaktır," diye sorduğunda;

Hz. Rasûlullah'ın **İhsan** kelimesine verdiği cevabı manidardır, şöyle ki;

"Her ne kadar (şimdilik) ibadet ediyor, namaz kılıyorken sen Allah'ı görmüyorsan da onun seni gördüğünü bilmendir," buyuruyor.

Demek ki **ihсан'ın**, yedirme, içirme, fakiri doyurma değil, görüş, rû'yet olduğunu ifade ve ikaz ediyor.

"Her ne kadar" ifadesinde **"şimdilik"** kaydı vardır, bu yolda **ısrar, sebat** ve **sabırla devam edilirse** mutlaka/kesin **rû'yet** edilecek demektir.

Burada **görmenin kapısı açılmış** oluyor.

İhsan **zahir** mânâda insânları faydalandırmak ama **bâtinî** anlamda Allahı müşahâde etmektir yani **zâtî ihсандır**.

Allahın zâtını ihsan etmesidir, ihsan...

Hz. Rasûlullah kendi cephesinden **Hz. Cebrâil'i** iki **(2)** defa gerçek hüviyeti ile gördüğünü bizlere ulaşan haberlerden bilmekteyiz.

Bu tarz görüntü hiç bir insân ve peygamberlere nasib olmamıştır.

Birinci aslî görüntü, **"hira"** dağında ilk âyet geldiğinde,

ikinci aslî görüntü ise,

"sidre-i munteha"da Mi'rac gecesi vuku bulmuştur.

Daha evvelce de kısaca bahsettiğimiz ilgili âyetlerde **Cebrâil (a.s.) in şahsında ilâhi hakikatlerin zuhuru** yani **Cenâb-ı Hakk'ın zâtî zuhuru** idi.

Bu oluşum **Hak cephesinden** bakılınca böyle idi.

Fakat **Hz. Rasûlüllah'ın** cephesinde ise, "**Hakikat-i Muhammed-i**" nin kemâli ortaya çıkmış idi, aynı zamanda...

İşle bu da "**Kaab-ı Kavseyn**"dir.

Hz. Rasûlüllah o mertebeye, peygamber olarak **kendine has varlığı** ile ulaştı, orada en geniş şekliyle kendindeki "**Hakikat-i Muhammed-i**" tarafını idrak etti.

Bir taraftan kendindeki "**Hakikat-i Muhammed-i**",
diğer taraftan Cebrâil (a.s.) in varlığında "**Hakikat-i İlâhiye**",
işte orada bir **kavsın bir tarafı**, diğeri öbür tarafı oldu.
Ve "**kaab**" tutan da **Ahadiyet** mertebesi oldu.

Mertebe-i Ahadiyet,
Ulûhiyet ve **Abdiyet** mertebelerini elinde tutmaktadır.

"**ev edna**" hatta daha da yakın olduğu belirtiliyor,
ama "**birleşti**" denmiyor.

Eğer "**birleşti**" derse iki mertebenin de özellikleri birleşmiş olur ve o mertebelerin hakikatleri kaybolmuş olur.

Çünkü "**Hakikat-i Muhammed-i**" mertebesi ayrı bir mertebe,
"**Hakikat-i İlâhiye**" (**Ulûhiyet**) ayrı bir mertebenin ifadesidir.

Bunların meydana getiricisi de "**Ahadiyyet**" mertebesidir.
Orası da **kabza "kaab"** bütün bunları tutan mertebedir.

İşte o akşam Hz. Rasûlüllahın akl-ı şerifleri **abd** (kulluk) mertebesinin en üst derecesi olan "**Hakikat-i Muhammed-i akl'ına**" ulaştı.

İlk ve son defa bütün insânlarda mevcut, fakat çok düşük kapasite ile çalışan beyin **tam kapasitesi** ile çalıştı.

Bütün insânlara bu imkân verilmesi hem haksızlık olmaması hem de Hz. Rasûlüllah'ın hâlinin akıl edilebilmesi içindir.
Yoksa insânlar kendilerini bu hadisenin dışında görmüş olurlardı.

O gecenin hatırına bizlere de son derece geniş kapasiteli beyinler verildi.

Bizler de ne kadar çok beyin kapasitesini genişletirsek, "**Hakikat-i İlâhiyeyi**" o derece genişlik ve kemâlât içersinde idrak eder ve yaşarız.

Aksi hâlde nefs, tabiat ve duyguların mahkumu olan **akl-ı cüz'imiz** ile bu ilâhi yaşam ve oluşumları idrak etmemiz ebediyen mümkün olmayacaktır.

Tarîkat mertebesi itibari ile;
"ne var âlemde o var Âdemde," ki söze bakarak "kaab-ı kavseyn"i kendimizde arayalım.

İnsânın aynası olan **yüzü** ve orada bulunan **alnında iki kaşı** vardır. İşte bunlar, "kavseyn"dir

iki kaşın arası ise "kaab"tır
ve orada bulunan **iki ayrı göz**; ayrı ayrı gördükleri hâlde, **tek gö-rüşe** sahiptirler.

Rabitanın sırrı buradadır. Kendimizi tanımamız yolunda katedeceğimiz küçük mesafeler bizlere çok şeyler kazandıracaktır.

Yani çalışmalarımızı dışarısını tanımak yönünde değil de kendimizi tanımak yönünde yaparsak o bize daha çok şey kazandıracaktır.

Mi'racta ilk defa tahakkuk eden "**Rû'yetullah-ı**" daha başka yönleriyle de ele almaya çalışalım.

Hz. Rasûlüllah'tan gaye "**rû'yetullah**"tır. Allah'ı dışarda da müşahâde edebilmedir.

Allah'ın bâtın yani **a'mâ'dan** zuhura çıkması, **kendini göstermesi** içindi.

O hâlde kendini göstermesi ağız, kulak, burun değildi; **göz, görünme** idi. O zaman gören, görünen, görmeyi mümkün kılan araç, vesile gerekiyordu.

Hedef bu olduğuna göre hâlâ Hz. Rasûlüllah'ın Mi'rac gecesi rabbini görmesi konusunda neden ihtilâfa düşülüyor?...

Ehl-i hâl bir ârif zât'a sormuşlar; "**Allah'ı görmek mümkün mü?...**
O da "**görmemek mümkün mü?...**" demiştir.

"İmanın başhca şartı: her nerede olursan ol Cenâb-ı Hakk'ın seninle olduğunu bilmendir."

Kişi bu hakikati bilse de bilmese de, bu hakikat mutlak böyledir.

Rû'yetin başlangıç yaşantılarında son derece önemi olan hakikat-i biraz gayret sarfederek anlamağa çalışmamız bizlere çok şeyler kazandıracaktır.

(Hadid Sûresi 57/4 Âyette)

وَهُوَ مَعَكُمْ أَيْنَ مَا كُنْتُمْ

"ve hüve me'aküm eynema küntüm"

"**O sizinle beraberdi siz nerede idiniz**"? hitabına bu beraberliği bilenlerin vereceği "**yarabbi seninle beraberdik**," cevabı ne mutlu bir son olacaktır.

O gün sorulacak sorulardan bir tanesi budur.
Onunla olduğunu bilen, **"onu gördüm,"** der.
Gözünün olduğunu bildiği hâlde bilmez ise, **"görmedim, var mı ki?.."** der.

"Tefekkür gibi ibadet yoktur" *(5)

Bu Hadis-i şerifin özünü çok iyi anlamamız gerekmektedir.
Ne yazık ki **fiilî ibadetleri**, ibadetin son menzili zannedip, sadece şekilleri ile iktifa etmeye çalışıyoruz, tefekkürün bizleri nerelere yükselteceği bu Hadis-i Şerif ile çok güzel ifade edilmektedir.

Hz. Mevlâna da *Mesnevi-i Şerifin 1. inci cildinde*

"Ârif bir kişi ile bir saat sohbet, yüz senelik nafile ibadetten hayırlıdır" buyurdular.

Sakın ha: ibadeti küçük görüyoruz zannetmeyin, anlatmak istediğimiz, uyuşuk, gaflet içinde, muhabbetsiz, yapılan ibadeti, gerçek, canlı muhabbetli ve idrakli yapmaya yöneltmeğe yardımcı olmağa çalışmaktır.

"Allah nezdinde en mutlunuz onlardır ki sabah ve akşam Allah cemâlini görürler, bu öyle bir zevktir ki bütün bedenî zevklere nisbeti bahr-ı muhitin (büyük dış deniz) bir damlaya nispeti gibidir." (*Hadis i Şerif 54*) *(6)

Müthiş bir ifade, yorumunu siz yapın.

"Rabbınızı gördüğünüz zaman onu ay'ı gördüğünüz gibi (aşikar tecelli ettiğini) görürsünüz." (*Hadis-i şerif 55*) *(6)

"Günahkar olduğun hâlde Allah'ın cemâl tecellisini görmezsin" (*Hadis-i şerif 56*) *(6)

Günah yükün üstünde olduğu müddetçe Cenâb-ı Hakk'ı müşahâde etmen mümkün değildir. Allah (c.c.) cümlemizi kurtarsın. Amin.

(Başta belirtilen yıldızın sönmesidir.)

"Rabbimi en güzel sûrette gördüm" (*Hadis-i şerif*) *(7)

"Bir nûr gördüm" (*Hadis-i Şerif*)

***(5)** "*Hadisi şerifler mevzulara göre*" (*Hadis-i şerif 15*) (*Hadis-i şerif 712*)

***(6)** "*Hadis-i Şerifler mevzularına göre*" (*Hadis-i Şerif 54-55-56*)

***(7)** *İslâm tarihi Şehbenderzade Filibeli Ahmet Hilmi S-145*

İmam-ı Ali'nin

“İlâ a'büdü rabben lem erahu”

yani **“görmediğim Rabbe ibadet etmem,”** sözü, irfan ve müşahâde ehlinin gerçek hâlini çok veciz bir şekilde ifade etmektedir.

Ehlullah rû'yeti beş şekilde ifade etmişler ***(8)**

1. **“ma reeytü şeyen illâ rû'yetullahu ba'dehu!”**

- **“Akabinde Allah-ı görmediğim hiç bir şey yok”**

2. **“ma reeytü şe'yen illâ rû'yetullahi fiyhi!”**

- **“Bir şey görmem ki onda Allahı görmüş olmayayım”**

3. **“ma reeytü şe'yen illâ kablehu”**

- **“Her şeyden evvel onu görürüm”**

4. **“illâ Allah”**

- **“Ancak Allah”**

5. **“İlâ yerallahu illâ Allah”**

- **“Allah-ı ancak Allah görür,”** ifadesiyle târif etmişlerdir.

Yani beşerin Allah'ı görmesi mümkün değildir. **“Çık aradan kalsın yaradan,”** dedikleridir.

Bu târiflerin daha ilerileri de vardır, yeri olmadığından bu kadarla iktifa ediyoruz.

Hz. Rasûllü Allah **“Mescid-i Aksa”**ya gelince orada bütün peygamberlerin rûhlarına **iki rek'at** namaz kıldırıldığını bildirmişlerdir. ***(9)**

Bu oluşum, kendisinde bütün peygamberlerin makamının mevcut olduğu ve kendi mertebesinin de onların üstünde olduğunu göstermektedir, ayrıca onun ümmetinin de, diğer ümmetlerden üstün olduğu anlaşılmaktadır.

Mi'rac gecesi **iki kase** geldi;
birinde **süt**,
birinde **şarap** vardı.

Cebrâil (a.s.) **“hangisini dilersen iç!”** dedi.

“Ben sütü içtim”

Cebrâil (a.s.) **“Hak Teâlâ Hazretleri ümmetine İslâmlığı hediye etti,”** dedi. ***(10)**

***(8)** Muhyiddin-i Arabi *“Lübbül Lüb”* Osmanlıcadan çeviri Necdet Ardiç. Shf 63

***(9)** Peygamberler tarihi (Altı Parmak) (S-552)

***(10)** Peygamberler tarihi (S-552)

Aynı gece "Sidret'ül Münteha"ya vardığım zaman bana **üç şey** verildi:

- Biri **beş vakit namaz, *(11)**
- ikincisi **Bakara sûresinin sonu** ve
- üçüncü olarak da **ümmetimin büyük günahları** affedildi.

Daha evvelki sayfalarda "Sidre'tül Münteha"dan bahsedilmiş, oradan "**kuluna nasıl vâhyedilmesi lâzımsa öyle vâhyettiği,**" bildirilmişti, o şeylerden bir kısmı bunlardır.

Peygamberimiz (s.a.v.) Hazretleri göklere ve "Sidret'ül Münteha"ya ve cennete geçtiği zaman Cebrâil (a.s.) dedi ki!

"Ya Rasûlüllah : Ben bu mevkiden yukarı çıkamam. Eğer yukarı çıkarsam ARŞ'in nûrundan yanarım. Çünkü bundan ileri geçmeğe senden gayrisine yol yoktur." *(12)

Çünkü varoluş mertebesi orası olduğundan daha yukarı çıkmaya yolu yoktu. Eğer çıkmış olsaydı kendi ifadesiyle "**yanarım**" diyordu, yanacaktı, **yok olacaktı, kimliği kaybolacaktı.**

"**Yanarım**" demesi, kendisinden birşey kalmamasıydı, ama Hz. Rasûlüllah "**yanarsam ben yanarım,**" dedi.

Neden geçebildi oraya?...

Çünkü o **zât** kaynaklı olduğundan onun mertebesi çok daha yukarılara, "**zât**"a kadar dayanıyordu.

İşte aşağıdaki **nefs yıldızlığından**, (beşeriyetinden) geçti ama **hakikatine** ulaşmış oldu.

Dolayısıyla Cebrâil (a.s.) yukarıya çıkmış olsaydı kimliğini kaybedecekti, tabii ki bir varlık için kimlik kaybı zor bir şeydir.

Ama **insân Hakk yolunda** bu **beşeri kimliği atıyor, kaybediyor**, fakat bu sefer **hakiki kimliği** kendisinde olduğundan o kaybettiğini çok daha fazlasıyla zuhura çıkarmış oluyor.

Hz. Rasûlüllah'ın kaynağı "**Ahadiyyet - Zât**" mertebesinden olduğundan Cebrâil (a.s.) kaynağı ise, "**Vâhidiyet - Sıfat**" mertebesinden olduğundan; Hz. Rasûlüllah o sıfat mertebesine geldiğinde, kendi mertebesi itibariyle daha yukarı çıkması icabediyordu.

***(11)** "Salat, Namaz" isimli kitabımızın ilgili bölümünde izah vardır

***(12)** Peygamberler tarihi (Altı Parmak) (S-554)

Cebrâil (a.s.) o mertebede, **“ben buradan daha yukarı çıkmam,”** dedi.

Çünkü onun daha yukarıda yeri, **halkediliş kaynağı yoktu**. Orada kaynak hâli olmadığı için, onun **“yanarım,”** demesinin anlamı, kimliğinin kaybolmasına işarettir. Böylece Cebrâillik ortadan kalkmış olurdu.

Hz. Rasûlullah, **“yanarsam ben yanayım,”** demekle, yıldızı, (**beşeriyeti**) sönsen de, yukarıda da hakikati ve kaynağı olduğundan o hâliyle yaşantısına devam ediyor.

Yani **Ahadiyet** mertebesinde **Nûr-i İlâhi** ile hayatyeti devam ediyor.

Sidre-i Müntehaya gelindiği zaman Cebrâil (a.s.).

“Rabbine selâm ver,” diye işaretle bulundu.

İşte burada Peygamber (s.a.v)

“ettehiyyatü lillâhi vessalavatü vettayyibat”

yani **“oturuşum, salavatlarım, yaptığım iyi işlerim Allah içindir,”** diye söyledi.

Bunun üzerine Cenâb-ı Hakk!

“esselâmu aleyke ya eyyühennebiyyü ve rahmetullahi ve berakatühu” buyurdu.

Yani **“Rahmet ve bereketim senin üzerine olsun ey peygamberim,”** dedi.

Bunun üzerine Hz. Peygamber,

“esselâmu aleynâ ve alâ ibadillâhissalihin”

yani **“selâmet bizim ve salih kullarının üzerine olsun,”** dedi.

Ve bu hadiseye şahid olan melekler de,

“eşhedü en lâ ilâhe illâllah

ve eşhedü enne muhammeden abdühu ve rasûlühu”

diyerek, **“kelime-i şehâdet”**i getirdiler.

Böylece Hz. Rasûlullah'ın risâleti Melekût âleminde de tasdik edilmiş oldu.

Biz şehâdeti getirmekle Hz. Peygamberin, peygamberliğini **Ef'âl** âleminde, yani **“âlem-i şehâdet”**te tasdik ediyoruz.

O gece ise, bu şehâdet ile **“âlem-i melekût”**ta (*melekler âleminde başka ifade ile rûhlar âleminde*) peygamberin, peygamberliğinin tasdik edilmiştir.

Mi'rac hadisesine kadar kelime-i tevhid

“lâ ilâhe illâllah muhammedün rasûlüllah ” şeklinde iken,

meleklerin şehâdetiyle

“eşhedü en lâ ilâhe illâllah

ve eşhedü enne muhammeden abdühu ve rasulühu”

şekline dönüşmüştür.

Çünkü gerçek tamamen ortaya çıkmış ve **müşahâdeli** yaşam başlamıştır. İslâmın gayesi de budur: hayâl ile değil müşahâde ile yaşamaktır.

Çok az bir kısmını nakil etmeye çalıştığımız Hz. Rasûllü Allah'ın Mi'rac hadisesini daha iyi anlayabilmemiz için,

- 1 - **İdris (a.s.)** Mi'racını "**yükseltilişini**"
- 2 - **Mûsâ (a.s.)** Mi'racını "**mülâkatını**" ve
- 3 - **İsâ (a.s.)** Mi'racını "**göğe alınışı**"nı da

kısaca anlamaya çalışmamız yerinde olacaktır.

1 - İdris (a.s.)

Kûr'ân'ı Kerîmin bildirdiği şekliyle Mi'racı, "**yükseltilişi**" şöyledir.
(*Meryem 19/56-57*)

﴿٥٦﴾ وَاذْكُرْ فِي الْكِتَابِ اِدْرِيْسَ

اِنَّهُ كَانَ صَدِيقًا نَبِيًّا

﴿٥٧﴾ وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا

"vezkur fiyl kitabi idriyse

innehü kane sıddıykan nebiyyen" (56)

"ve refa'nahü mekanen âliyyen" (57)

"Ey Muhammed! kitap'da idris'e dair söylediklerimizi de an; çünkü o dosdoğru bir peygamberdi. Onu yüce bir yere yükselttik."

İnsânlığın ilk **Mi'racı** (göğe yükselişi) **İdris** (a.s.) ile başlıyor.

Hz. Muhyiddin-i Arabi "**mekanen âliyyen**"in (yüce mekanın) **güneş** olduğunu belirtiyor.

Yani Güneş sistemi içinde en âli mekan o olduğu için, anlaşılın diye öyle ifade ediliyor.

2 - Mûsâ (a.s.) in Mi'racı "Mülâkatı"

Kûran-ı Kerim'in bildirdiği şekliyle şöyle olmuştur:

(A'raf Sûresi 7/143 âyetinde)

﴿١٤٣﴾ وَلَمَّا جَاءَ مُوسَىٰ لِمِيقَاتِنَا
وَكَذَّبَهُ رَبُّهُ

قَالَ رَبِّ ارِنِي
وَلَكِن انظُرْ االى الجبل
فان استقرّ مكانه فسوف ترينى
فلمّا تجلّى ربّه للجبل جعله دكّا
وخرّ موسى صعقّا
فلمّا آفاق قال سبحانك تبت االىك
وانا اول المؤمنى

"ve lemme cae Mûsâ limiykatina
ve kelleme hü rabbühü
kale rabbi eriniy enzur ileyke kale len terâniy
ve lakinizur ilel cebeli
feinistekarre mekane hü fesevfe teraniy
felemma tecella rabbühü lil cebeli ce'ale hü dekken
ve harre Mûsâ sa'ıkan
felemma efaka kale sübhaneke tübtü ileyke
ve ene evvelül mu'mniyne"

"Mûsâ tayin ettiğimiz vakitte gelip Rabbi onunla konuşunca
Mûsâ: Rabbim! Bana Kendini göster. Sana bakayım" dedi.
Allah: "Sen Beni göremezsın ama dağa bak, eğer o yerinde
kalırsa, Sen de Beni göreceksın" buyurdu.
Rabbi dağa tecelli edince onu yerle bir etti ve Mûsâ da bay-
gın düşdü; ayılınca
"Ya Rabbi, münezzehsin, sana tevbe ettim, ben inananların
ilkiyim." dedi.

Mûsâ (a.s.) buradaki "**ben inananların ilkiyim,**" ifadesine dikkat edelim. O güne kadar inananlar yok muydu ki Mûsâ (a.s.) böyle bir ifade kullandı?... Tabii ki vardı, ancak o'nun ilkiği **Mûseviyet** makamının ilki olmasının ifadesiydi.

İbrahim (a.s.) de, "**beni mü'minlerin ilki olarak yaz demişti.**" Peki O güne kadar mü'minler yok muydu?... Tabii ki vardı, ancak o'nun da ilkiği **İbrahimiyet** makamının ilki olmasının ifadesiydi.

3 - İsâ (a.s.) in Kûr'ân-ı Kerim'in bildirdiği şekliyle Mi'racı "**göğe alınışı**" şöyle olmuştur:

(Ali İmran Sûresinde 3/55)

﴿٥٥﴾ اذ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ كَفَرُوا
وَرَأَيْتُكَ مِنَ الَّذِينَ كَفَرُوا

“iz kalallahü ya ıysa inniy müteveffiyke
ve rafi'uke ileyye
ve mutahhirüke minelleziyne keferu”

"Allah demişti ki; "Ey İsâ! Ben seni eceline yetireceğim (dünyada yaşam süreni tamamlayacağım), seni kendime yükselteceğim, inkar edenlerden seni tertemiz ayıracağım."

(Nisa Sûresi 4/157-158)

﴿١٥٧﴾ وَقَوْلِهِمْ
إِنَّا قَتَلْنَا الْمَسِيحَ عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ رَسُولَ اللَّهِ
وَمَا قَتَلُوهُ وَمَا صَلَبُوهُ
وَلَكِنْ شُبِّهَ لَهُمْ وَإِنَّ الَّذِينَ اخْتَلَفُوا فِيهِ
لَفِي شَكٍّ مِنْهُ
مَالَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِلَّا اتَّبَاعَ الظَّنِّ
﴿١٥٨﴾ وَمَا قَتَلُوهُ يَقِينًا
﴿١٥٨﴾ بَلْ رَفَعَهُ اللَّهُ إِلَيْهِ
وَكَانَ اللَّهُ عَزِيزًا حَكِيمًا

“ve kavlihim
inna katelnel mesiyha iysebne meryeme resulallahi
ve ma kateluhü ve ma salebühü
ve lakin şübbihe lehüm ve innelleziynahtelefü fiyhi
lefiy şekkin minhü
ma lehüm bihî min ılmin illâ ittiba ‘azzanni
ve ma kateluhü yakıynen” (157)
“bel refe’ahullahü ileyhi
ve kanallahü aziyzen hakiymen” (158)

“Allah’ın peygamberi “Meryem oğlu İsâ Mesih’i öldürdük” demelerinden ötürüdür. Oysa onu öldürmediler ve asmadılar fakat onlara öyle göründü. Ayrılığa düşdüğü şeyde doğrusu şüphededirler, bu husustaki bilgileri ancak sanıya uymaktan ibarettir kesin olarak onu öldürmediler, bilakis Allah onu kendi katına yükseltti. Allah güçlüdür, Hakim’dir.”

Görüldüğü gibi **İdris** (a.s.) in sadece göğe alındığı bildirilmektedir.

Mûsâ (a.s.) in **Tur dağında**, yani dünya üzerinde olan bir **mülâkatı** vardır.

Rû’yet **“görüş”** dileğinde bulunduğunda;
“len terâni”

“asla beni sen göremezsın” hitabına maruz kalmıştır.

Mûsânın içinde bulunduğu **“Mûseviyet”** mertebesindeki bu ricâsında Allah’ın cevabı böyle olmuştur.

Dağa edilen tecelli neticesinde düşüp bayılmıştır.

Hz. Rasûllullah’ın ise, o gece

(Necm Sûresi 53/11)

﴿ ۱۱ ﴾ مَا كَذَّبَ الْفُؤَاءُ أَدُ مَا رَأَى ﴿ ۱۱ ﴾

“ma kezebel fuadü ma rea”

“fuad rû’yet ettiğini (gördüğünü) tekzib etmedi (yalanlamadı),”

(Necm Sûresi 53/17)

﴿ ۱۷ ﴾ مَا زَاغَ الْبَصَرُ وَمَا طَغَى ﴿ ۱۷ ﴾

“ma zağal basarü ve ma tağa”

“gördüğünü kalbi yalanlamadı”. “gözü ne şaştı ne de aştı”.

O kadar harikalar içinde. Kendisinde hiç bir değişiklik olmadı, ve aynı gece bütün **âlemleri seyrederek geri döndü**.

Ne büyük oluşumdur!..

İsâ (a.s.) göğe alındı, orada **ikinci semâda** kaldı.

Mertebesi "**fena fillâh**" "Hak'ta fani olmak" olduğundan Allah'ın ilminde belirlenen süre dolduktan sonra Mi'rac'tan (**ikinci semâ'dan**) geri dönüp "**baka billâh**" hâline "Hakta baki olmak" ulaşacaktır ve **Şeriat-ı Muhammed-i** üzere hüküm edecektir.

Mehdi (a.s.) ile birlikte dünyaya belirli bir süre düzen verdikten sonra gerçek eceliyle ölüp Hz. Peygamberin yanına defnedilecektir.

O da böylece gerçek seyr-i sulûkunu tamamlamış olacaktır ve bir müddet sonra kıyamet kopacaktır.

Belirli bir süre sonra insânlığın kıyamet sonrası programı uygulamaya konacaktır.

Ümmet-i Muhammed'in Allah'ı müşahâdesi mümkün müdür?

(*En'am 6/31*)

﴿٣١﴾ قَدْ حَسِرَ الَّذِينَ كَذَّبُوا بِلِقَاءِ اللَّهِ
kad hasirelleziyne kezzebu bilikaillâhi

"Allah'a mülaki olmayı yalanlayanlar mutlak hüsrandır."

(*En'am 6/52*)

﴿٥٢﴾ وَلَا تَطْرُدِ الَّذِينَ يَدْعُونَ رَبَّهُمْ
بِالْغَدَاةِ وَالْعَشِيِّ يُرِيدُونَ وَجْهَهُ

ve lâ tatrüdilleziyne yed'une rabbehüm
bil ğadati vel aşıyyi yüriydune vechehü

"Sabah ve akşam Rablarının vechini (yüzünü) görmek için dua edenleri huzurundan kovma"

(*Bakara 2/115*)

﴿١١٥﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ
فَإَيْنَمَا تَوَلَّوْا فَثَمَّ وَجْهُ اللَّهِ

"ve lillâhil meşriku vel mağribü
feeynema tüvellu fesemme vechullahi"

"Doğu ve batı Allah'ındır, nereye dönerseniz Allah'ın vechi (yüzü) oradadır."

Mûsâ (a.s.) a **Mûseviyet** Mertebesinde,

“len terâni”

“*asla göremezsin*” derken

Muhammed (a.s.) a **Muhammediyet** Mertebesinde,
“feeynema tüvellu fesemme vechullah”

“*nereye dönerseniz Allah’ın vechi (yüzü) oradadır,*”
buyuruluyor.

(*Rad 13/2*)

يُفَصِّلُ الْآيَاتِ لَعَلَّكُمْ بَلِقَاءِ رَبِّكُمْ تُوقِنُونَ

“yüfassılül ayati le’alleküm bilikai rabbiküm tükınune”

“*Allah âyetlerini açıklar, umulur ki, siz Rabbinize yakıyn olarak mülaki olacağınızı bilesiniz.*”

(*Hadid 57/3*)

﴿٣﴾ هُوَ الْأَوَّلُ وَالْآخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ

وَهُوَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمٌ ﴿٣﴾

“hüvel evvelü vel ahırü vez zahirü vel bâtinü
ve hüve biküllü şey’in aliymün”

“*Evvel, ahır, zahir, bâtin odur; o her şeyi hakkıyla bilendir.*”

Zikr

“lâ mevcude illâ Allah”

“*Mevcud yoktur ancak Allah vardır.*”

(*Enfal 8/17*)

وَمَا رَمَيْتَ إِذْ رَمَيْتَ وَلَكِنَّ اللَّهَ رَمَىٰ

“ve ma remeyte iz remeyte ve lakinnallahe rema”

“*Attığın zaman sen atmadın ancak Allah attı*”

(*Kaf 50/16*)

وَنَحْنُ أَقْرَبُ إِلَيْهِ مِنْ حَبْلِ الْوَرِيدِ

“ve nahnü akrebü ileyhi min hablil veriydi”

“*Biz ona şah damarından daha yakınız.*”

(*Ahzab33/56*)

﴿٥٦﴾ اِنَّ اللّٰهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلٰى النَّبِيِّ
يَا اَيُّهَا الَّذِيْنَ اٰمَنُوْا
صَلُّوْا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوْا تَسْلِيْمًا ﴿﴾

“innallahe ve melâiketehü yusallune alennebiyyi
ya eyyühelleziyne amenu
sallu aleyhi ve sellimu tesliymen”

“Gerçekten Allah ve melekleri Peygamber üzerine salât ederler, Ey imân edenler! Siz de ona salât edin ve gönülden teslim olun”

(Enbiya 21/107)

﴿١٠٧﴾ وَمَا اَرْسَلْنَاكَ اِلَّا رَحْمَةً لِّلْعٰلَمِيْنَ ﴿﴾

“ve ma erselnake illâ rahmeten lil âlemiyye”

“Biz seni ancak âlemlere rahmet olarak gönderdik”

(Hadis-i Küdsi)

“levlâke levlâk lema halaktul eflâk”

“Eğer sen olmasaydın, olmasaydın bu âlemleri halk etmezdim.”

(Hadis-i Şerif)

“men arefe nefsehu fekad arafe Rabbehu”

“kendi nefsinin ârif olan/bilen, kendisinin Rabbini ârif olur (bilir)”

(Hadis-i Şerif)

“muti kable en temutu”

“mevt olmadan (ölmeden) evvel mevt (ölü) olunuz”

(Zümeer 39/9)

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الَّذِيْنَ يَعْلَمُوْنَ
وَالَّذِيْنَ لَا يَعْلَمُوْنَ
اِنَّ مَا يَتَذَكَّرُ اُولُوْا الْاَلْبَابِ ﴿﴾

“kul hel yesteviylleziyne ya’lemune
velleziyne lâ ya’lemune

innema yetezekkerü ulul elbabi

"De ki; Hiç bilenlerle bilmeyenler bir olur mu? Ancak Kâmil akıl sahipleri anlar"

(En'am 6/50)

قُلْ هَلْ يَسْتَوِي الْأَعْمَىٰ وَالْبَصِيرُ

kul hel yestevil a'mâ vel bæsiyrü

"De ki: görenle görmeyen bir olur mu"

(İsra 17/72)

﴿٧٢﴾ وَمَنْ كَانَ فِي هَذِهِ أَعْمَىٰ

فَهُوَ فِي الْآخِرَةِ أَعْمَىٰ

"ve men kane fiy hazihî a'mâ fehöve fiy'l ahreti a'mâ

"Kim burada a'mâ olup Rabbini göremezse ahirette de a'mâdır!"

Ümmet- i Muhammed'in Allah'ı müşahâdesi mümkündür.

Yukarıda belirtilen ve benzeri bir çok âyet ve hadis bize bunun mümkün olduğunu göstermektedir, zaten gaye de budur.

Âdem ile başlayan Allah'ı bilme seyri

- yavaş yavaş yükselerek **Mûsâ** (a.s.) → **"Tenzih"** mertebesinde, **görölmek** istendi ise de,

"len terâni" **"sen beni bu mertebede asla göremezsin,"** hita-bı geldi.

- **İsâ** (a.s.) → **"Teşbih"** mertebesinde,

"rafe allahu ileyhi" **"Allah onu kendi katına yükseltti,"**

buyurdu.

O'da orada kaldı geri dönemedi, **daha sonra indirileceği**, evvelce bahsedildi.

- Ve işte iki cihan serveri Allah'ın habibi son Peygamberi bir gece **"sübhanellezi esra"** ile başlayan muhteşem olguyu habibine hediye etti.

Allah'ın ezeldeki gayesi kendisinin bilinmesi idi, o gece bu bilinç **Abdiyyet** mertebesinde kemâlini buldu. Bütün mertebeleri kendinde topladığından **"Tevhid vahdet"** meydana geldi ve bütün bu oluşumları ümmetine hediye etti.

Ve ümmetinin belirli gayretleri sonunuda Allah'ı **müşahâde** edebileceklerini ifade etti.

İslâm, → **"insânlığın"** kemâli.

Mi'rac da → "**İnsân**"ın kemâlidir.

Bunun da kemâli → "**kadr**" kadrini kıymetini bilmektir.

GÖRÜŞ VE MÜŞAHÂDE:

Görüş; Çok yönlü ve idraklere göre değişen bir olaydır.

Allah-ı,

Zât-ı Mutlak itibariyle görmek, "**muhaldir**" imkânsızdır.

Zât-ı Mukayyed olarak ve **Rububiyet** mertebesi itibariyle görmek, mümkündür.

Ve bunun her mertebede ayrı bir oluşumu vardır.

"**ef'âl**", "**esmâ**", "**sıfat**" ve "**zât**" mertebeleri itibariyle bilinç ve değer yargıları değişiklik arz etmektedir.

Gerçek İslâm'ın oldukça zor anlaşılan yönleridir.

Geniş İslâm kültürü, sadece **sathi genişleme** ile değil, onunla birlikte **şakulî** yükselişle anlaşılabilir.

Ârifler, "**vuslat mârifettir**," demişlerdir.

Yani bu oluşumların kemâli, **mârifet** mertebesidir.

Bu mertebeye ulaşmamış kimseler, bu hâlleri ezberleyerek öğrenseler dahi yaşamaları mümkün değildir,

"**men lem yezuk lem yuğraf**" yani "**tadan bilir**," denmiştir.

Şeriat ve **tarikat** mertebesinde, "**tenzih**" vardır.

ilâhi varlık ötelerdedir, görülmez; **bilinir**.

Onun için Mûsâ (a.s.) "**len terâni**" hitabına maruz kaldı.

Hakikat mertebesinde, "**teşbih**" (benzeşme) vardır.

Bu mertebede kulun varlığı yok olur, "**fena fillâh**"tır.

"**Hakta fani oluş**" "tükeniş"tir, "**İseviyet mertebesi**"dir.

Bu mertebede kulun varlığı olmadığından yine belirli birimsel bir görüş söz konusu değildir.

Müseviyette, Allah ötelerdedir **görülmez**,

İseviyette, kul yoktur **yine görülmez**

ancak "**Mârifet**" mertebesi itibariyle görüş ve **müşahâde** meydana gelebilmektedir.

Bu görüş ise, ümme-i Muhammedi'ye has bir görüştür.

Burada **kuldan gören Hakk** ve **görülen de Hakk'tır**. Çünkü burası "**tevhid**" ve "**vahdet**" makamıdır.

Bu sır ancak efendimizin şahsında Mi'rac gecesi vuku bulup insânlığa hediye edildi. İnsânlığın ulaştığı en üst seviyedir.

İşte bu **beraberliği, tekliği** belirtmek için efendimiz Mi'rac'tan döndükten sonra,

“**men reani fekad reel hak**” şaheser izahını yaptı.
yani “**beni gören Hakk-ı gördü,**” buyurdu.

Gerçek medeniyet bu istikamette ilerlemektedir. Mekanik gelişme ise, bu dünyada kalacak filli olan nefsin medeniyetidir, ki insanlığa sadece ızdırap verir.

Bismillâhir rahmânir rahîm,

İşte bu makam “**varis-i Muhammedi**”lerin makamıdır ve Allah'ı her mertebesi itibari ile ancak onlar müşahâde ederler.

Bu makam “**hakikat-i Muhammedi**”nin “**varis-i Muhammedi**”lerin makamıdır, ki bunlar Allah'ın her mertebesi (**ef'âl, esmâ, sıfat, zât ve insân-ı kâmil**) itibariyle müşahâde ederler.

Bunların diğer ismi “**irfan ehli**”, “**ârifler**”dir.

Alimler ise, birer mertebesi yönüyle veya ihtisası olduğu mertebesi ile Hakk'ı idrak, müşahâde ederler.

Bir kimse Hakk'ı belirli makamlardan müşahâde eder de diğerlerinden **müşahâde edemezse** o fırka (**fark ehli**) olur.

Tevhid ehli ise, bütün mertebelerden şeksiz, **şüphesiz müşahâde** eder.

Bu hâl (*Ali İmran 3/18*)

﴿ ۱۸ ﴾ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

“**şehidallahü ennehü lâ ilâhe illâ hüve**”

“**Allah şahittir ki kendinden başka ilâh yoktur**” ifadesiyle Allah'ın kelâmında zuhur eder. Yani bu yaşantı bu kelâm ile meydana çıkar.

Allahın “**lâ ilâhe illâ hüve**” şahitliği **kendinden kendinedir** ve şahit olan ancak kendidir. Yani şahit olan da, olunan da kendidir.

Allah bunu zâtından Kûr'ân-ı Kerîm'de ifade eder. Fakat **Ârif kişinin** de **lisânından** bu ifadeyi dile getirir.

Yani bu yaşantısını ârif kişinin lisânından ve hayatından ortaya koyar.

İrfan ehli en geniş şekliyle, bütün mertebelerinden; irfaniyet noktasına gelmekte olanlar da gelebildikleri mertebeden bunu zevk ederler.

(*Araf 7/172*)

وَآشْهَدُهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ

“ve eşhedeühüm alâ enfüsihim”

“Onlar kendi nefisleri üzerine şahid oldular” ifadesiyle de “abdiyyet-i hakiki” mertebesinden, bu yaşam hâli ifade edilir.

Hakiki abdiyyet (kulluk) mertebesinden;

İşte kişi bu âyetin hükmüne girdiğinde, onun tahakkukunu sağladığında **hakiki abd (kul)** oluyor, demektir.

Şehâdet kelimesi de bununla bitiyor, “abdehu ve resûlehu”...

Bakin burada “abdiyyet”, → “risâlet”ten evvel geliyor.

Çünkü **risâlet özel bir hâldir**, Allah’ın belirli kimselere lûtfettiğidir ama **abdiyyet bütün insânlara açıktır**, genellemesi itibariyle o öne alınmıştır.

İnsânların **bireysel** olarak kendi yaşamları vardır. Yani kendisindeki “**hakikat-i ilâhi**”den farkında olmadığı yani gaflet hâlinde yaşamları vardır.

Ne zaman ki “**hakikat-i ilâhiye**”yi hisseder ve bunu yaşamına tatbik etmeye başlarlar o zaman **kendi nefisleri üzerine şahit** olurlar.

İslâmın, müslümanın en büyük vasfı **şehâdet, müşahâde ehli** olmasıdır.

Biz bu kelimeyi (**şehadet**) lâfzi söylersek, kelâmî olarak söylemiş oluyoruz, ama kelâm ile birlikte yaşantımızda tatbikatta ise, o zaman müşahâde eder ve şehâdet eder, şahid oluruz. Yani “**eşhede**”nin sahibi oluruz.

İnsân görmediği birşeyin şahidi olmaz ancak böyle bir şahitlik yaparsa o da **yalancı şahid** olur, ki hukuku saptırmaktan, haksızlık yaptığı için ceza alır.

Yani nefسانی olarak işlediğimiz bu amelde, ettiğimiz yalancı şahitlik hâlinde, rûhumuz **bâtını** kaldığından, onu zuhura çıkarmadığımızdan, rûhumuzu cezalandırmış oluruz.

Böylece rûhumuzun hakikatini ortaya çıkararak ondan aldığımız bir bilgi, bir oluşumla, Kûr’ân-ı Kerim’in tasdiği ile şehâdet edersek yani **nefahtü** olunan rûh şahid olursa bu âyet tatbik olmuş, meydana çıkmış olur.

“Onlar kendilerinin nefisleri üzerine şahit oldular.”

Nefisten kasıt, bir bakıma 7 nefis mertebesi ise de, tek ve toplu olarak söylendiğinde **nefs** o şey’in **zâtı**, özüdür.

Bizim herbirimizin nefis itibariyle tüm varlığımız (zahir, bân, rûh, madde v.s.) her yönümüz **nefs** ismini almaktadır.

Nitekim Cenâb-ı Hak Kûr’ân-ı Kerim’de **insânı vasfederken 283** yerinde (ki en çok olarak) **nefs** kelimesi ile ifade etmekte, **nefs** keli-

mesini kullanmaktadır.

Bunun yanında (ancak daha az olarak) **Âdem, insân, ins, mahlûk, beşer** kelimelerini de kullanmıştır.

Cenâb-ı Hak bütün bu âlemleri halk etmezden evvel, sistemi kurarken **“Nefes-i Rahmâniye”**sini genel olarak âleme (**hu** diyerek) **nefh etti**.

Böylece **âlemler ve insânlar** meydana geldi, bu **nefes** ismi ile isimlendi. Âlemler içindeki insânların herbiri de **nefis** ismi ile isimlendiriler.

Yani genel âlemde üflendiğinde ismi, **“nefes”**;

Özel olarak birey insânlar meydana geldiğinde ismi **“nefis”** oldu.

Evliyaullah bu yüzden, **“nefis terbiye olursa; olur nefissss”** buyurmuştur.

Nefse makamlar itibariyle bir takım vazifeler yüklenmiştir. Bu Allah'ın nizamı ilâhisidir. Ancak baştaki iki makama (**emmare** ve **levvame**) irfan olduğunda ve **mülhime**'ye gelindiğinde işler daha da kolaylaşır.

Ondan sonraki üç makam nerdeyse bir bütün hâlinde arka arkaya tatbik olunuyor.

Safiye idrakıyla de **nefse tam ârif** olur, ki o nefis **sana müştak** olur. Sen ve nefis bir olarak **sukun** bulursun.

Burada nefsi emmare boyun eğiyor ve rûhun tesiri altına giriyor. Yani esas iş **emmare** ve **levvameyi** atlatıncaya kadardır.

Buradaki nefis itibariyle her birerlerimizin **zâtı** ifade edilmektedir. Emmarelik ve levvamelik değil, külli olarak **tek bir varlık, kimlik** ifade edilmektedir.

(Araf 7/172)

“ve eşhedeühüm alâ enfüsihim”

“Onlar kendi nefisleri üzerine şahid oldular”

Evvela kendi varlığını tanıyacak, ki **“ne var Âdemde o var âlemde; ne var âlemde, o var Âdemde,”** hakikatiyle, sonra da aşağıdaki âyete ârif olacaktır.

Yani önce bireysel olarak, kendinde Hakk'ı tanıyarak nefesine şahit olur. Ondan sonra da aşağıdaki âyetin hakikati ilei âlemde Hakk'a ârif olur.

(Ali İmran 3/18)

“şehidallahü ennehü lâ ilâhe illâ hüve”

“Allah şahittir ki kendinden başka ilâh yoktur”

Bunların birisine yani bireysel mânâda kendini tanıması ve faaliyet göstermesine (**kendindeki teklik**) **vitriyet**;

Birisine, yani bütün âlemi tanimasına (**bütün âlemdeki teklik, kesret içindeki vahdet**) **ferdiyete** denir.

Vitriyet, tek olan şeydir.

Vitr namazı bu sırta binaen kılınmaktadır.

Hz. Rasûlullah efendimiz, hadiste,

“allahu vitran yuhubbül vitra”

“Allah birdir, birleri sever,” buyurmuştur.

Buradaki **“bir”** için **“vitr”** kelimesini kullanmıştır.

Düşünelim Hz. Rasûlullah Efendimiz burada neden **“ehaden”**, **“vahiden”** kullanmadı da **“vitren”** kelimesini kullandı?...

Demek ki **vitriyetin**, ferdiyete yol açması itibariyle böyle kullandı.

Gerçek yaşam her mertebede değişiktir ve o mertebenin idrakine göre **müşahâde** hâli vardır.

Yüksek bir binanın gerek kat irtifalarından, gerekse cephelerinden aşağıya ve etrafa bakıldığında farklı şeyler görülür. Görülenlerin hepsi doğrudur ama biri diğerinin gördüğünü göremez. En yukarıda olan, kuş bakışı baktığı için ihatası, tabii ki daha geniş olur.

Bu kimsenin görüp de söylediğini aşağıdaki bir kimsenin o şeyi göremediğinden dolayı kabul etmemesi doğru değildir. Ancak kişiye inanmıyorsa reddedemez ama kabul etmez. Eğer kişiye inanıyorsa, zaten o ne söylerse hepsine **“amenna, soddakna”** der, imân eder.

Bu yüzden Sevgili efendimizin Mi’rac hadisesini birçok kimse göremediğinden, anlayamadığından veya terslik olsun diye inanmaz iken Hz. Ebubekr **“Rasûlullah söyledi ise doğrudur,”** diyerek derhâl tasdik etmiştir.

Mertebelerde (**ef’âl, esmâ, sıfat, zât** gibi) o mertebenin hususiyeti gereği görüşler ve anlayışlar ve tatbikatlar o mertebenin hususiyetine göre olacaktır.

Mertebeyi ibadet ağırlıklıdır diye de küçük görmek doğru olmaz, evet müşahâde esastır ama ibadetsiz müşahâde de eksik olur.

Nitekim Risâlet-i Gavsiyede, **“mücahedesiz (irfani yönü itibariyle cehd etmeden, ibadet etmeden) müşahâde olmaz,”** buyuruluyor.

Bunun dışında görüş beyan edenler, **vehmî** ve **hayâlî** görüşlerini ortaya koymaktadırlar, ki burada başta belirtilen **kendi yıldız görüşleri, müşahâdeleridir**.

Burada tekrar kısaca açıklayalım:

Eğer biz kendi nefsani, bireysel, ilmimizden, bilgimizden yaşıyor da bu şekilde hayatımızı sürdürüyorsak, bizi aydınlatan, **bilgi kaynağımız** olan yıldızımız, nefsimiz yani **nefs-i emmare, nefs-i levvamemizdir**.

Necm Sûresinin başına Cenâb-ı Hakkın **and olsun** dediği **necm** (yıldız) işte bu nefis, beşeriyet yıldızıdır.

Yani biz kendi nefsimizi beğenmekle, nefs-i emmaremize, nefs-i levvamize arka çıkmakla, kaynağımızı bu yıldızdan almaktayız, ki bu da hayâl ve vehm'e dayanmaktadır. Bu yüzden sağlam düşünceye ulaşamayıp, hayâli ve vehmi yaşantıda kalıyoruz.

İşte bu hayâl ve vehim yıldızı sende olduğu müddetçe, kendini beğenmişken, araştırma ve tetkik yapmaz isen, doğruyu bulamazsın deniyor.

Bu yıldız heva'ya dönüştüğünde, yani onun **hakikatini** idrak ettiğinde, "**Nûr-u Muhammedi**"den nûrunu almaya başladığında sana **hakikat yolları** açılır, deniyor.

Yani kişi koordinatlarını nefsi emmaresine göre değil de Hakikat-i Muhammediye göre ayarlarsa, oraya kitleneceğinden, sonunda kitlendiği yere varır. Bu da ancak bilgi ve irfanîyetle olur.

Nefs, **necm** (yıldız) e saplanırsan ortada, boşlukta kalırsın bu sistemi kaldırıp da Peygamberimizin, getirdiği **kamer** (ay) sistemi (ilâhi sistem) konursa, o seni kilitletiği o yere götürür, seni boşlukta bırakmaz.

Bunun neticesi, "**abduhu ve resuluhu**" olur, ki

"**abduhu**" → "hu"nun kulu → **hüviyetten kulluk** (tatbikat)

"**resûluhu**" → "hu"nun risâleti → **inniyetten risâlet**

Daha açık ifade ile;

(Araf 7/172)

وَأَشْهَدُهُمْ عَلَىٰ أَنفُسِهِمْ

"ve eşhedeühüm alâ enfüsihim"

"**Onlar kendi nefisleri üzerine şahid oldular**" beyanı ilâhisi;

"**abduhu**" → "hu"nun kulu → **hüviyetten kulluk** (tatbikat)

gelir.

(Ali İmran 3/18)

﴿١٨﴾ شَهِدَ اللَّهُ أَنَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ

"şehidallahü ennehü lâ ilâhe illâ hüve"

"**Allah şahittir ki kendinden başka ilâh yoktur**" beyanı ilâhisi;

"**rasûlühu**" → "hu"nun risâleti → **inniyetten risâlet** gelir.

Bunun dışında görüş beyan edenler, **vehmî** ve **hayâlî** görüşlerini ortaya koymaktadırlar, ki burada başta belirtilen kendi yıldız görüşleri, müşahâdeleridir.

Nitekim TV de görüyoruz ilâhiyat profesörü olarak selâhiyetli görünen bazı kişiler Kûr'ân âyetlerini açıklarken hepsi kendi ferdi görüşlerini yani hakikat noktasından olmayıp da, **ef'âl**, madde mertebesinden yani yıldızlarından aldıkları ışık ile kendi görüşlerini yıldız kabul edip, onu açıklamaktadırlar. Bu yüzden birbirlerini red edecek şekilde muhtelif anlamlar ortaya çıkarmaktadırlar.

Bilinmeli ki, gökyüzünde yıldızdan başka ay da, güneş de vardır. Yani **kamer** (aya) (**Nûr-u Muhammediye**'ye) ve **şems** (güneş'e) (**Nûr-u ilâhiye**'ye) ulaşmak gerekir.

Güneş çıktığında ne ayın, ne de yıldızın ışığı görünmez. Ama güneş çekildiğinde kamer (ay), güneşten aldığı aynen yansır.

Hz. Muhammedin görevi İlâhi hakikatleri yakmadan, terletmeden, acıtmadan insânlara ulaştırmasıdır.

Onların, "**gördüm, duydum, konuştum,**" dedikleri "**Rabb-ı Has**" larıdır, ki bu da hayâl mertebesinde oluşan hayâlî bir görüştür. Ayırde-dilmesi oldukça zordur.

Kişiye saran bu hayâlden kurtulmak ancak **mârifet** mertebesinde bulunan **bir kişiye teslim olmak** ve **hakiki müşahâdeye** geçmekle mümkün olur.

(En'am 6/103)

﴿١٠٣﴾ لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ
وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿﴾

"lâ tüdrikühül ebsarü
ve hüve yüdrükül ebsare ve hüvel latyful habiyrü"

"**Gözler o'nu göremez, o bütün gözleri görür, o lâtiftir, haberdardır.**" buyuruldu.

Birimsel benlikle (yani **yıldız bakışıyle, bireysel benlikle**) ve "**tenzih**" bakışıyla bakan gözler onu göremez, ancak o, o gözlerden bakarsa herşeyi görür.

Bu şekilde yani madde düşüncesi içindeki bakmayla görmesi için ya gözünün büyümesi, ya da âlemin küçülmesi gerekir.

Kûr'ân-ı Kerimde geçen, "**İğne deliğinden deve geçmesi,**" bahsiyle ilgili olarak ehlullah'tan birine, "**İğne deliğinden deve geçer mi? ...**" diye soru tevdi edildiğinde, o da cevaben, "**vızır vızır geçer,**" buyurmuş.

Bizim yağ tabakasından meydana gelmiş gözlerimiz onu göremez, çünkü onun idrakı onu görmeye müsait değildir.

O sadece taşı taş, insânı insân, ağacı ağaç olarak görmek üzere halk edilmiştir.

Bunun yanında bütün âlemdede Hak'kı müşahâde eden kimse de Hakk'tan başka birşey göremez. Onun manzarı (*nazar ettiği yer*) sadece Hakk'ın varlığı olur.

Burada bir incelik vardır, kişi her gördüğüne "**Allah**" derse yanlışlık olur; Allah'ın her mertebede değişik tecellisi ve kendisine verdiği başka bir isim vardır.

Senin gözünden bakanın o olduğunun idrakında olan noktada **Allah kendini görür.**

Yani bir mahal ki, kendi varlığını, necm yıldızını ortadan kaldırmış, kendi nefsanîyetini ortadan kaldırmış, orada Hakk'ın tecellisinden başka birşey kalmamış, işte o gözden bakan Hakk'ın ta kendisi olduğundan, kendisini de ancak kendisi görmüş olacağından; o gözlerden görür.

Basarlardan görmez, basiret olarak görür.

"Zuhurun şiddeti kendisine perde oldu."

Cenâb-ı Hak o kadar şiddetli zuhurda ki beşeri anlamdaki o yıldızla değerlendirdiğimizde, o şiddeti (ilmi tecellinin devamıyeti) (*yani bir şeyi anlamada, ben bu şeyi şiddetli anladım, bunu öğrenmek beni sarstı denir*) algılayamaz.

Meselâ güneş hergün doğmaktadır. Bu hadise bizim için olağandır. Ama hergün güneşin doğması çok büyük ve çok şiddetli bir olaydır. Bu fezanın, yıldız sisteminin hayatîyeti, etki, tepki, çekimi bütün bunlar güneşin hareketlerine tabidir.

Düşünelim, güneş kendi etrafında, ona bağlı olarak diğer seyyareler kendi etraflarında ve güneş etrafında dönüyorlar ve bu sistem bir başka sistem etrafında gurup olarak dönüyor.

Bütün bu işler olurken birbirleriyle de hiç çarpışmıyorlar. Bunlar çok büyük işler olduğu hâlde bizler hiç hissetmiyoruz.

Bu ve buna benzer nice olaylar hiçbir aksaklık ve zarar vermeden devamlı olarak her an olmaktadır.

"Cenâb-ı Hak bir an için nefhasını, zuhurunu bu âlemden çekse, âlemler yok olur," denir de; ne olacağını tahmin etmek mümkün değildir.

Tenzih görüşünde ise, Allahı yukarıya koyar, hiçbir fiil ve sıfatta görmez; **haşa nerdeyse onu yok hâle getirir.**

Ancak bu görüşde Allah'ın tertibindedir ve himayesindedir. Onu o mertebeye ile kabul etmek gerekir. Çünkü bu mertebeden sonra terakkide devam edecek olan mertebeler vardır.

Bütün bunlardan sonra hâlâ Hakk'tan gayri birşey görüyorsan "**şirk**"tir, ki ona ayrı bir müstakillik (istiklal, varlık) vermek gerekir. Bu da mümkün değildir, çünkü müstakil (istiklal) olan Allah'tır.

Burada yani **müstakillik** bakımından istisna olarak sadece insân vardır, ki kendi iradesiyle hayatını idame ettirebilir, benliği, şuurunu vardır, sınırlar içinde dilediğini yapabilir.

Bu hâl bir Allah'ta ve sınırlı olarak bir de insânda mevcuttur. Diğer mahlûkat bir program içinde yürümektedirler.

Meselâ ağaç, ağaçlığını zuhura getirir ve başka birşey yapamaz. Hayvaniyatta bile (ki **hayy** sıfatını taşıdıkları hâlde yani nebatlar ve madenlerle mukayese edildiklerinde onlar, yerlerinde sabit durdukları hâlde hayvanlar gezmede avlanmada serbesttirler) hangi ahlak üzere kurgulanmış ise, o hayvan onu tatbik eder.

Bizde (yani insânda) bütün bunlar (nebat, maden, hayvan) vardır, ama ilâve olarak "**ve nefahtü**" sırrı vardır ve bunun vermiş olduğu için özellikle istiklalimiz vardır. Allah'ın verdiği değer ne kadar üstün, efdaldir.

İnsânın istiklali olduğu için bütün mahlûkat üzerine "**halife**"dir. Mahlûkatın bir kısmına hakim olamıyorsa, o kısma hilafeti olmaz.

Efendimiz "**Rasûlü sakaleyn**" iki ağırlığın (**insânların** ve **cinlerin**) da resulüdür. İki omuzunda bunları taşıyor.

Ötelerdeki Allah'ı (Mûseviyetteki → "**Tenzih**"i);

yere İseviyetteki → "**Teşbih**" mertebesine indiridiğimiz zaman

ve bunu genelleştirip (**Tenzih** ve **Teşbihi** birleştirirerek) "**Tevhid**" ettiğimiz zaman Cenâb-ı Hakkı her an, her yerde görülen mertebe itibariyle müşahâde etmiş oluruz.

"Bütün herşey Hakkın varlığıdır ama mertebelere riâyet şarttır," denmiştir.

Kâ'be'i Şerifteki bir bakıma "**Hacer'ül Esved**" Allah'ın gözü gibidir. Oraya gelenleri, ziyaret edenleri müşahâde eder. Onun seviyesi insânın gözü seviyesindedir.

Mamafih bir başka hadisi şerifte de "**Allah'ın yed (eli)**" olarak da ifade edilmiştir.

"Kim Hacerül Esvedi öpmüş ise, Allah'ın elini öpmüş, biat etmiş olur," denir.

İşte Hakk-ı görüş ve müşahâdenin hâli **Cibril** hadisinde ki

- "**ihsan**" ***(13)** ifadesiyle perdesi aralandı,

- "**ve nefahtü**" "**ben ona rûhumdan üfledim**" iradesiyle başladı,

- ve **Mi'rac** hadisesi ile de **kemâle** erdi.

***(13)** "*İslâm, İman, İkan*" kitabımızda kısaca bahsedildi.

Sohbetimizin daha önceki bölümlerinde geçmişti;
Birine sormuşlar, "**Allahı görmek mümkün mü?**"
O da cevaben, "**görmemek mümkün mü?** Çünkü bütün âlem
"**HU**" (O) dur.

Allahın gayesi, **kendisinin müşahâde** edilmesidir.

Hadis-i Kûdside

"**küntü kenzen mahfiyyen fe ahbibtü en u'rafe
fe halaktül halka li u'rafe bihi**"

"**ben gizli bir hazine idim irfan olunmamı muhabbet ettim ve
halkı halkettim**"

Bu âlemler kendinin zuhura çıkması için, bunun da idrak edilip
müşahâde edilmesi o da İslâmiyet ile kemâlâtını bulmuştur.

Genel İslâmi bilgi içinde **görüş arzusu Mûsâ** (a.s.) ile başlıyor.
Meâlen Mûsâ (a.s.) "**bana o kadar yakınsın ki seni göreyim,**" di-
yor. Bakın burada görüş, müşahâde tâlebi başlıyor.

Bu sûrenin başındaki **18** âyetin **5** tanesi de **görüştten, rû'yetten**
bahsetmektedir.

Gaye bu âlemde Allahın bilinmesi, görünmesi, müşahâdesidir. Kûr'â-
nın kemâl olması Rasûlüllah'ın son peygamber olması ve kendi ifade-
siyle;

"**men reani fekad reel hak**"

"**beni gören Hakk-ı gördü**" buyurdu.

Âleme bakan da Hakkı görür ama Hz. Peygambere baktığında **zât**
mertebesinde görür. Burada mertebe farkı vardır. Allah'ın izahını an-
cak o mertebe zuhuru yapar.

Bismillâhir rahmânir rahiym

Her mertebenin kendi hâline göre müşahâde durumu vardır. Bunun
dışında görüş beyan edenler, **vehmî** ve **hayâlî** görüşlerini ortaya koy-
maktadırlar, ki burada başta belirtilen **kendi yıldız görüşleri**, müşa-
hâdeleridir.

Onların, "**gördüm, duydum, konuştum**" dedikleri "**Rabb-ı Has**"
larıdır, (yani **Rabb'ül Erbab** değildir) ki bu da hayâl mertebesinde
oluşan hayâlî bir görüştür. Ayırdedilmesi oldukça zordur.

Kişiyi saran bu hayâlden kurtulmak ancak **mârifet** mertebesinde
bulunan **bir kişiye teslim olmak** ve **hakiki müşahâdeye** geçmekle
mümkün olur.

En'am 6/103

﴿١٠٣﴾ لَا تُدْرِكُهُ الْأَبْصَارُ
وَهُوَ يُدْرِكُ الْأَبْصَارَ وَهُوَ اللَّطِيفُ الْخَبِيرُ ﴿﴾

“lâ tûdrikühül ebsarü

ve hüve yûdrikül ebsare ve hüvel latyful habiyrü”

“Gözler o’nu göremez, o bütün gözleri görür, o lâtiftir, haberdardır.” buyuruldu.

Birimsel benlikle (yani yıldız bakışıyla, **bireysel benlikle**) ve “**tenzih**” bakışıyla bakan gözler onu göremez, ancak o, o gözlerden bakarsa herşeyi görür.

İşte **Hakk-ı görüş ve müşahâdenin** hâli **Cibril** hadisinde ki

- “**ihsan**” ifadesiyle perdesi aralandı,
- “**ve nefahtü**” “ben ona rûhumdan üfledim” iradesiyle başladı,
- ve **Mi’rac** hadisesi ile de **kemâle** erdi.

İslâm dininin, son din; Hz. Muhammedin, son peygamber, çok hamdedici ve “**Makam-ı Mahmud**”un sahibi olması bu sebeptendir.

Bundan daha büyük bir hamd yaşanması mümkün değildir.

Hz. Allah’ın Hz. Rasûlullah’a vermiş olduğu (Hamd olunan Makam-ı Mahmud’un kendisine verilmesi) o kadar yüce hâl ve oluşum var ki diğer peygamberlerin idrak edemediği bir hâldir.

Makam-ı Mahmud,

Mekke-i Mükerreme’de Kâ’be’i Muazzama’nın olduğu yer.
Ulûhiyed mertebesindeki **Makam-ı Mahmud**

Diğer Makam-ı Mahmud,

Medine-i Münevvere’deki Kabri Şerifleridir, ki
Risâlet yönüyle olan **Makam-ı Mahmud,**

Bunların sahibi ve zuhur yeri de Hz. Muhammed’dir.

El Hamd sûresinde daima bunu okumaktayız.

Ümmetinin veli ve ârifleri de bu sırrın zuhur yerleridir.

“küntü kenzen mahfiyyen fe ahbibtü en u’rafe
fe halaktül halka li u’rafe bihi”

“**Ben gizli bir hazine idim bilinmekliğimi sevdim ve bu halkı halk ettim.**” Hadis-i Kûdsisinde belirtilen,

“**gizli hazine**” zuhura çıktı ve bilindi, **müşahâde** edildi gaye tamamlandı.

Her geçen gün kıyamet yaklaşmaktadır. Çünkü herşey ortaya çıkmıştır, başka çıkacak birşey yoktur.

Öz itibariyle veli ve âriflerde herşey ortaya çıkmıştır ama genel itibariyle zâtî yaşam kemâlâtını ikmal edecektir.

İnsânlık âlemi şu anda zât mertebesine ulaştı, onu yaşamaktadır.
Yani insânlık âleminin,
ef'âl âleminde bir yaşamı oldu,
esmâ âleminde bir yaşamı oldu,
sıfat âlemindeki yaşam tamamlanmak
ve **zât âlemindeki** yaşama geçilmek üzeredir.

Böylece Cenâb-ı Hakkın **bütün âlemde zâtî tecellisi** zuhura çıkacak, artık ortaya çıkacak birşey kalmayacak, bütün kemâlât ortaya çıkınca kıyamet kopacaktır.

"Kıyam et", "ayağa kalk", bu hakikati idrak eden kimse de kurtulmuştur. Buradaki kıyam, hem akli hem de fiziki bir bütünlük hâlinde olmasıdır.

Buna göre kişi otururken de, yatarken de idrak ve tefekkür ile nefsaniyettinden arı, duru hâle gelmiş durumda da kıyamda olabilir. Yani fiziken yatmış olsa da kendisi ayakta, kıyamdadır.

Hadis-i Küdsîde,

"İnsânın sırrı, sırrımdır ve sırrımın sırrıdır," buyruldu.

Cenâb-ı Hakk insânın sırrının, kendi sırrı olduğunu ifade ediyor.

Devam ediyor,

"Sırrımın sırrı diyerek insânın hakikatinin o kadar özde, o kadar gizli ve o kadar değerlidir," buyuruyor.

Bir şey ne kadar gizli ise, o kadar değerlidir. Gizlilik, avamdandır.

Muhyiddin-i Arabi mânâsında İdris (a.s.) dan kıyametin alâmetlerinden sorduğunda,

"Âdemin halk edilmesi kıyamet alametidir." demiştir,

Kıyamet insân nesli üzerine kopacaktır. İnsân nesli yeryüzünde olmasa o zaman kıyamet da kopmaz, çünkü gereği yoktur.

(Fûrkan Sûresi 25/59) (Secde sûresi 32/4 âyetinde)

﴿٤﴾ اللَّهُ الَّذِي

خَلَقَ السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضَ وَمَا بَيْنَهُمَا

فِي سِتَّةِ أَيَّامٍ ثُمَّ اسْتَوَى عَلَى الْعَرْشِ

“allahülleziy
halakas semâvati vel arda ve ma beynehüma
fiy sitteti eyyamin sümmesteva alel arşı”

" Allah, O zâttır ki, gökleri ve yeri ve bunların aralarında bulunanları altı günde yaratmıştır, sonra da arş üzerine istivâ buyurmuştur."

6 gün (6 kün) veya altı oluşum, altı tecelli diyelim.

Tevrat-ı Şerifte de bu âyet geçmektedir, ancak Yahudiler 7. gün istirahat ettiler diye birşey ilâve etmişler.

Sayı doğru da onların Allah düşünceleri zanlarına göre kendi beşeriyetleri gibi olduğundan, onun çok yorulmuş olduğunu düşünüyorlar.

(*Kaf Sûresi 50/38 âyetinde*) ise

﴿٣٨﴾ وَلَقَدْ

خَلَقْنَا السَّمَوَاتِ وَالْأَرْضِ وَمَا بَيْنَهُمَا

“ve lekad

halaknessemâvati vel arda ve ma beynehüma

"And olsun ki, gökleri ve yeri ve bunların aralarındakilerini altı günde yarattık ve bize yorgunluktan birşey dokunmadı."

(*Bakara Sûresi 2/255 âyetinde*) ise

﴿٢٥٥﴾ اللَّهُ لَا إِلَهَ إِلَّا هُوَ الْحَيُّ الْقَيُّومُ

لَا تَأْخُذُهُ سِنَّةٌ وَلَا نَوْمٌ

لَهُ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ

مَنْ ذَا الَّذِي يَشْفَعُ عِنْدَهُ إِلَّا بِإِذْنِهِ

allahü lâ ilâhe illâ hüvel hayyül kayyumü

lâ te'huzühü sinetün ve lâ nevmün

lehü ma fisysemâvati ve ma fiyl ardı

men zelleziy yeşfe'u indehu illâ biiznihî

"Allah Teâlâ ki, ondan başka bir mabut yoktur. Hayy ve kayyum olan odur. Onu ne uyuklama ne de uyku tutmaz. Göklerde ne varsa yerde ne varsa hep onundur. Onun izni olmaksızın onun yanında şefaath edecek olan kimdir?"

Onlar (Mûseviler ve İseviler) kendi mertebeleri olarak o idrakta kalmışlardır. Eğer Hz. Muhammedi tasdik ederlerse o zaman bu âyet onlara da açılır.

Mûseviyet ve İseviyet mertebesinde âlemler **6 yevm/gün (kün)** de meydana gelmiştir. Ama bunun **7. gün**ü vardır; bu bozulma günüdür. İşte biz şu anda bunu yaşamaktayız.

Hz. Peygamberimizin kendisine **risâlet**, peygamberlik verilmesiyle **7. gün** başlamıştır. Yani Kıyametin büyük alâmeti Hz. Peygamberimizin risâletidir. Nitekim bir hadiste, Peygamber Efendimiz (s.a.v.), "**Herşey benden sonra bozulacaktır**," buyurmuştur.

Biz **7. gün** çalışmalarını yapmaktayız ve bu çalışmaları yapmamız gerekiyor. Biz **ahır** (son) zamadayız, ahır zamanı yaşamaktayız. Onların **7. gün**ü olmadığı için onlar kendilerine istirahat icat etmişler.

Bizim 7. günümüz ise, onların 6 gününden daha fazla meşguliyeti ihtiva eden bir zamanı kapsamaktadır.

Buradan şu anlaşılıyor, ki Müslümanlara tatil yoktur.

Nitekim *(Cuma Sûresi 62/9-10 âyetlerinde)*

﴿٩﴾ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا
إِذَا نُودِيَ لِلصَّلَاةِ مِنْ يَوْمِ الْجُمُعَةِ
فَاسْعَوْا إِلَىٰ ذِكْرِ اللَّهِ وَذَرُوا الْبَيْعَ

ya eyyühelleziyne amenu

iza nudiye lissalâti min yevmil cümü'ati

fes'av ila zikrillâhi ve zerul bey'a

"Ey iman etmiş olanlar!. Cuma günü namaz için çağrıldığı zaman hemen Allah'ın zikrine gidin ve alış verişini bırakın,

﴿١٠﴾ فَإِذَا قُضِيَتِ الصَّلَاةُ
فَانْتَشَرُوا فِي الْأَرْضِ
وَابْتَغُوا مِنْ فَضْلِ اللَّهِ
وَاذْكُرُوا اللَّهَ كَثِيرًا لَعَلَّكُمْ تُفْلِحُونَ

feiza kudiyetissalâtü fenteşiru fiyl ardı

vebteğu min fadlillâhi

vezkurullahe kesiyren le'alleküm tüflihune

"Sonra namaz kılınmış olunca da artık yeryüzünde dağılın ve Allah'ın lûtfundan -nasîb- arayın ve Allah'ı çokça zikredin, tâ ki Kurtuluşa erebilesiniz."

Gidin de **istirahat edin** denmiyor, aksine Allah fazlından arayın, isteyin ve Allahı çokça zikredin deniyor.

Biz de istirahat, sabah namazına kalktıgımızdan, öğle namazına kadar olan süredir, ki bu da temizlenme süresidir yani yıkanma vs. yoksa istirahat edin denmiyor.

İçinde bulunduğumuz ve yaşadığımız **7. gün kemâlât günüdür**, istirahat günü değildir.

Cenâb-ı Hak bu âlemleri bilinmez bir hesapta **6 yevm** (nûr-gün) de halketti. Âdemin yeryüzüne gelmesi ile "**İnsân-ı Kâmil**" çıkmaya başladı.

Mûseviyet ve İseviyet'te **6. gün** kemâlâtı ikmal oldu, tamamlandı.

7. si Hz. Rasûlullah'ın yeryüzüne gelip de onun risâleti ile başladı. **İsâ (a.s.) in tekrar gelmesi** ve **Hz. Mehdi ile** bu **7. gün** bitecek. İnsânların yeryüzünde işleri bitmiş olacak.

Hem bu bakımdan ve hem de müşahâde yönüyle Hz. Rasûlullah'ın ve onun ümmetinin diğer peygamberler ve onların kavimleri üzerinde efdaliyeti, fazlı vardır.

Beyazıt-ı Bistami, "**Biz öyle bir deryanın sahiline ulaştık ki, oraya Ben-i İsrail Peygamberleri ayak basamadılar,**" buyuruyor.

Bu izahat haşa peygamberlik mertebesini küçük görmek için değildir.

Söyle bir izahat, kıstas yapalım, Hz. Mûsâ Rabbini görmek istediğinde;

(A'raf Sûresi 7/143 âyetinde)

قَالَ رَبِّ ارْنِي أَنْظِرْ إِلَيْكَ ۖ قَالَ لَنْ تَرِينِي

kale rabbi eriniy enzur ileyke kale len terâniy

"Mûsâ: Rabbim! Bana Kendini göster. Sana bakayım" dedi."

Allah dedi ki, "Sen Beni göremezsın...." buyurduğu hâlde

Hz. Rasûlullah'ın ümmetine;

(Bakara Sûresi 2/115 âyetinde)

﴿١١٥﴾ وَلِلَّهِ الْمَشْرِقُ وَالْمَغْرِبُ

فَإَيْنَمَا تُوَلُّوا فَثَمَّ وَجْهَ اللَّهِ ۗ

إِنَّ اللَّهَ وَاسِعٌ عَلِيمٌ ﴿١١٦﴾

ve lillâhil meşriku vel mağribü feeynema tüvellu
fesemme vechullahi innallahe vasi'un aliymün

"Doğu da, batı da Allah'ındır. Nereye dönerseniz Allah'ın vechi oradadır, şüphe yok ki Allah Teâlâ'nın ilmi ile varlığı ile bütün âlemi kaplar, ihata etmiştir. Rahmeti geniştir, o herşeyi bilendi," buyurmuştur.

Bize bu kadar geniş ufuk ve lütûf ve de değer vermiştir.

Hz. Mûsâ'ya **"asla sen beni göremezsın"** tatbikatına karşılık, Ümmet-i Muhammed'e Hz. Muhammed şahsında **"nereye dönerseniz Allah'ın vechi oradadır"** diyerek yani **"nereye dönersiniz dönün beni bulursunuz,"** buyurmaktadır.

Biz bunlara Necm Sûresinin başındaki bireysel ışığımız (necm/yıldız aydınlığı) ile baktığımız zaman o ışık bu hakikati tespit edemiyor, görmiyor.

Yani **"feeynema tüvellu fesemme vechullah"** nûru o kadar kuvvetli ki **necm** (yıldız) **ışığı** onu ihata edemiyor.

Mi'rac hadisesi ile de insânın dünya üstündeki yaşamı kemâle ermiştir.

Bu oluşumların kıymetini bilmek de **Kâdir gecesi** ile ifade edilen **Kâdir ve kıymet bilmek** ile mümkündür.

Diğer kavimlerin (ümmetlerin) Mi'racları da, Kâdir gecesi de bayramları da (bizim kutladığımız mânâda) yoktur.

Bizde Ramazan bayramı niçin 3 gün, Kurban bayramı neden 4 gündür?...

Ve neden Kurban Bayramının 3 gününde Kurban kesilir de 4. günü kesilmez?..

Bunlar İslâmi ilimler içerisinde yeri olan şeylerdir.

Biz bunları şer-i hükümler olarak, eskiden beri dini örfî olarak yani böyle geliyor diye tatbik ediyoruz.

Bunların nedenini, **ilmi olarak araştırmak** gerekir, çünkü vaktinde yapanlar **hem dinî** ve **hem de ilmî** olarak yapmışlar.

"Kâdir gecesi ile ifade edilen Kâdir ve kıymet bilmek,"
ne demek?

Bu kendi varlığımızın hakikatinin kadrini ve kıymetini bilmek; onu anladığımız zaman biz **Kâdir gecesini yaşamış** oluyoruz.

İşte o zaman insâna, **Kûr'ân inmeye** başlıyor. Bu inen Kûr'ân yeni Kûr'ân değil, mevcut olanın ilhami olarak âyetlerinin açığa çıkmasıdır.

Şu anda okuduğumuz Kûr'ân kendi yıldızımıza göre anladığımız mı, yoksa Allah'ın muradı ilâhisi olan mânâyı hakikatiyle anladığımız Kûr'ân mıdır?...

Tabii ki örfünün yanında ilmî olarak yukarıya doğru dönerek merdiveni çıkmak, yani Mi'rac yapmak gerekir. Yoksa hep aynı yerde döner durulur.

Kâ'be etrafındaki dönmede de yukarıya doğru olan **7 nefis** mert-

besi için tavaf yapılır, ki kişi böylece Mi'rac hakikatini takliden remz etmiş olur.

Mûsâ (a.s.) Mi'racı, **Tur Dağındadır.**

İsâ (a.s.) Mi'racı ise, o hâlen Mi'racda olup, döndüğünde Mi'rac'tan dönmüş olacaktır.

Mi'rac mevzunu oluşturmaya çalışırken, Tevrat'tan **Mûsâ** (a.s.) ın, İncil'den **İsâ** (a.s.) ın mevzu ile ilgili hâllerini almayı da düşünmüştüm, fakat öyle bir hâl oldu ki onları yazma imkânı bulamadım.

Bu bölümün sonuna geldiğimde de yaşadığım bir şeyi belirtmeden geçemeyeceğim.

Şöyleki: Mevzuu baştan beri yazdığım uçlu (basmalı) kurşun kalem, güzel güzel yazmaya devam etti, fakat, mevzu ile ilgili **Tevrat ve İncil'** deki kısa, kısa bilgileri yazmaya başladığım ilk anda kalemin ucu "çıt" diye kırıldı, "**tesadüftür,**" dedim tekrar yazmaya başladım.

İki üç harf yazmadan yine kırıldı, tekrar denedim, yine, yine (çıt, çıt..) kırıldı.

Daha fazla yazmaya ısrar etmedim ve anladım, ki Mevlâm bu kitabın içine başka yerden aktarma ve tartışmaya açık bilgileri koymamı istemiyordu.

08/01/1994

Mİ'RAC GECESİ

Geldi yine Mi'rac gecesi,
Bilsin insânların cümlesi,
Bu gece gecelerin incisi,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

Önce şarh eyle göğsün boydan,
Cemâlin aydın olsun aydan,
İlim al Muhammed'in (s.a.v.) soyundan,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

Temizlesin göğsünü Cibril,
Ses çıkarma önünde eğil,
Bu ameliyat boşuna değil,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

Burak geldiğinde önüne,
Ateş verdiği gönlüne,
Binip gittiğinde seyrine,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

Mescid-i Aksa'ya vardığında,
Nebi ile namaz kıldığında,
Hayret içinde kaldığında,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

Yüksel oradan göğe doğru,
Taş dahi gelir yanık bağı,
Varsa gönlünde, İlâhi çağrı,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

İbrahim'in (a.s.) davetini duy.
O'na can'u gönülden uy,
Bulursun onda hep güzel huy,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

Mûsâ ile Eymen'de buluş,
Zorluğa sabretmeye alış,
Yap kızıl denize bir dalış,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

Len terâni'den al biraz ders,
Düşme Hak yolundakilere ters,
Gönülden gönüle ses ver ses,
Haydi yürü; sen de **Mi'rac gel.**

İsâ (a.s.) gibi dünya'yı terk et,
Varlığında olanı derk et.
Hayâlde olanları yok et,
Haydi yürü; sen de **Mi'raca gel.**

Muhammedin (s.a.v.) ayrılma izinden,
Bak neler dökülür sözünden,
Mânâlar alırsın özünden,
Haydi yürü; sen de **Mi'raca gel.**

Ref Ref'e binip yüksel arşa,
Sen de katıl bu güzel yarışa,
Kimler ulaşır bu son varışa,
Haydi yürü; sen de **Mi'raca gel.**

Uzun uzun menziller aşmağa,
Kaab'ı Kavseyn'e ulaşmağa,
Derya olup dolup taşmağa,
Haydi yürü; sen de **Mi'raca gel.**

Namazdır Mü'minin Mi'racı,
Tam olursa Hakk'a inancı,
Kerramnâ'dan olur baş tacı,
Haydi yürü; sen de **Mi'raca gel.**

Gayrete gel başla bu günden,
Kamus-u aşkı oku yüzünden,
Bak görürsün Necdet'in gözünden,
Haydi yürü; sen de **Mi'raca gel.**

**euzü billâhimineş şeytanir raciym
Bismillâhir rahmânir rahiym**

(Necm Sûresi 53/18)

﴿١٨﴾ لَقَدْ رَأَى مِنْ آيَاتِ رَبِّهِ الْكُبْرَى ﴿١٨﴾

“lekad rea min ayati rabbihil kübra”

“And olsun ki o Rabbinin âyetlerinden en büyüğünü gördü.”

Burada **büyük âyetten** maksat, **âyet** (işaret) demek olduğuna göre, Cenâb-ı Hakk'ın varlığını gördüğünü âyetle yani **“işaret”** ile bildirmek demektir.

Bunun açıklaması daha yukarlarda yapıldı. Şu anda tekrarlamayalım. Bundan sonraki âyetlerle devam edelim.

(Necm Sûresi 53/19)

﴿ ۱۹ ﴾ أَفَرَأَيْتُمُ اللَّاتَ وَالْعُزَّىٰ ﴿﴾

efereeytümül lâte vel uzza

"Siz Lât'ı ve Uzza'yı gördünüz mü?"

(Necm Sûresi 53/20)

﴿ ۲۰ ﴾ وَمَنْوَةٌ ثَالِثَةٌ الْآخَرَىٰ ﴿﴾

ve menatessalisetel uhra

"Diğer üçüncü olan Menat'ı da -gördünüz mü-?"

Burada Mi'rac hadisesini noktalarak, putperestliğin hâlinin izahına geliyor. Yani İnsân-ı Kâmil'in hakikatini ortaya koyduktan sonra putların ne olduğunu anlatmaya sıra geliyor.

efereeytümül lâte vel uzza

"Siz Lât'ı ve Uzza'yı gördünüz mü?"

Yani "**daha onların ne olduğunu anlamadınız mı?**"

Kâ'be-i Şerif Müslümanların eline geçmezden önce en büyük putlar bunlardı. Ve devam ederek

"ve menatessalisetel uhra"

"Diğer üçüncü olan Menat'ı da (görmez misiniz - anlamadınız mı?)."

Bunları Cenâb-ı Allah yüce Kûr'ân içerisinde niye söylüyor. Yani putların burada ne işi var diye düşünüyoruz. Veya bazı kimseler tarafından düşünülüyor, çünkü Cenâb-ı Allah abes halk etmeyeceği için bunların bir hikmeti, şifreler var demektir.

Burada "lât" "uzza" ve "menat" putlarından bahsediliyor. Bunların belirli özellikleri olmasa idi buraya geçmezdi.

Lât: Bir bakıma, **Lâhud**, **zât** ve **sıfat** âlemlerinin karşılığı olarak anlaşılmaktadır.

Uzza: Aziz, **esmâ** âleminin ifadesi olarak anlaşılmaktadır.

Menat: Minnet, **ef'âl** âleminin varlığı hakkında anlaşılmaktadır.

Lât putu, insân sûretinde imiş. Orada putperestlik döneminde oraya gelen o zamanın hacılarına çok hizmet eden birisi varmış. Onun bu iyi hâlimden, ona benzer bir sûret yapmışlar.

Ondan sonra orada hizmet edenler ilhamlarını ondan alarak vazifeleri ifa etmişler. Nesiller geçtikçe önce muhabbetle başlayan, sonrada örfe, ve maddi örfe dönüşerek; insân sûretinde heykel hâline getirilmiş.

Uzza putu, ağaçtan yapılmış.

Menat putu, taştan yapılmış.

Dikkat edilirse

Lât → insân

Uzza → ağaç

Menat → taş

Burada mertebeler var. Aslında bize vermek istenen budur.

Biri "**insân**" - biri "**ağaç**" - biri ise, "**taş**" sûretindedir.

Lât → insân → **sıfat** âleminin hayâlini

Uzza → ağaç → **aziz, esmâ** âleminin hayâllerini

Menat → taş → **minnet, ef'âl** âlemindeki hayâlleri ifade etmektedir.

İşte bunları "**gördünüz mü?**" deniyor. Yani oradaki bulunan putları bu hakikatleri ile bilebildiniz mi? Denmek isteniyor.

Risâlet-i Gavsiye'de bu hususta çok mühim bir ibare vardır.

Cenâb-ı Hakk, "**Ya gavs haremime** (*mahremiyetime, gönül kâ'be-me*) **girmek istersen, ne mülke, ne melekûta, ne ceberuta iltifat et,**" buyuruyor. Yani bunlara iltifat etme.

Mülk âlemi → **Madde** âlemi

Melekût âlemi → **Esmâ** âlemi

Ceberut âlemi → **Sıfat** âlemi

Burada belirtilen üç ilâh bâtinen bu mertebelere iltifat edenlerin ilâhlarıdır.

Menat → **Mülk** âlemini,

Uzza → **Melekût** âlemini,

Lât → **Ceberut** âlemini, simgelemektedir.

Risâlet-i Gavsiye'de devam ediyor;

"**Şüphesiz ki**

mülk → **alîmin;**

melekût → **ârifin;**

ceberut da → **vakifiye'nin** (*vakıf olanın*) **şeytanıdır.**

Kim bunlardan birine razı olursa o indimde tard olunmuşlardan olur,"

ve buyurdu ki

"**ey gavs-ı a'zam,**

zahidleri → **nefis** yolunda;

ârifleri → **kalb** yolunda;

vakıfları → **rûh** yolunda **ve**

nefsi de → **hür olanlara mahal kıldım.**

O yüzden hürlerin kalbleri esrar kabirleridir."

Yani **zahidleri** nefis yolunda perdeledim.

Züht ü takva deriz, çok zikir, ibadet yapar. Çok ittika eder, ondan, bundan sakınırlar.

Ârifleri kalb yolunda perdeledim.

Vakıfları rûh yolunda perdeledim.

Nefsi de, hür olanlara mahal kıldım, deniyor.

Buradaki **nefis**, nefesin nefsidir, ki kişinin **kendi hakikatidir**. İlâhi varlığın zuhur yeridir.

Hz. Şems, "**Hür ol, hürlerle ol, hürlikle yaşa**," buyuruyor. Burada bu hakikati ortaya koyuyor.

Hürlerin kalbi esrarların kabirleridir. Esrarları, yani sırrı ilâhiyeyi muhafaza eden yerlerdir.

Bu mertebeler sahiplenmek üzere değil, **terakki** görünmeleridir. Eğer bu mertebeleri sahiplenir de, orasını mahal edersen Hakk'a ulaşmada senin perden olur.

Nitekim Hz. Peygamberimize de Mi'rac'a çıkarken birçok talepler oldu, hep onu davet ettiler. Ancak hiçbirine iltifat etmedi sadece Hakk'ı talep etti ve böylece kitlendiği murad hasıl oldu.

Biz de gerçek yolda isek, hakiki bir el tutmuş isek, yol üzerindeki güzergahlarda ihtiyac molası dışında eğlenmeden gerekli yeni teçhizatları alarak yolumuza devam etmeliyiz. Fakat o güzergahlardaki güzelliklerle eğlenirsek orası perdemiz olur. Onlara iltifat edenleri iltifat ettiği ile onları perdeledim, buyuruyor.

Her bir aşamada kişinin idrakı değiştiğinden, aldığı isim de değişmektedir. Böylece perde isimleri de o isimler ile olmaktadır.

Böylece Cenâb-ı Hakk,

"haremime (mahremiyetime, gönül kâ'beme) girmek istersen, ne mülke, ne melekûta, ne ceberuta iltifat et," buyuruyor. Yani **"bunlara iltifat etme,"** diyor.

Eğer iltifat edersen o zaman

"Şüphesiz ki mülk → alîmin şeytanıdır."

Ne kadar ağır bir söz değil mi?...

Yani madde âleminin ilmi içerisinde kalmış olan alîm, aynen bu ilim ona **vehim** olmaktadır. Çünkü yukarıya geçemediğinden, yukarıdan bakamadığından ve içinde bulunduğunu gerçeği ile değerlendiremediği için o ona vehim ve hayâl yani hak, tevhid yolunda gitmekte şeytan olmaktadır. Onu meşgul eden, oyalayandır.

Alîm ne kadar alîm olursa olsun, ilmi fazlalığı sathi genişlemedir, yani mertebesi yükselmez sadece sathiyatı genişler. Mertebesi yine aynen mülk âlemi içindedir. Ayağı toprağa basmakta, gök ehli olamamaktadır.

İrfan ehli'nin alîm kadar bilgisi olmayabilir, mücmel (*icmal olmuş*) bilgiye sahip olabilir fakat helezon sistemini bilir. Yani şeriat ilmine 100 desek ve alîm bunun hepsini bilse ve ârifin bundaki yeri yüzde on (10/100) olsa yani kendine yetecek kadar dahi olsa bile helezon sistemi ile tarîkattan alacağı çok az bir ilimle dahi o alîmden daha ileridir.

Kim ki bulunduğu yerde kalırsa, o bulunduğu yer o kimseyi oyalar. O merteye ona ayak bağı olur, o mertebenin gafletinde kalır. Bu durumda "**mülk, alîmin perdesi,**" olur.

"**melekût** → **ârifin şeytanıdır.**" Melekût da ârifin perdesi olur. Buradaki ârif, **ârif-i billâh** olan değil de tarikat ehlinin irfanıdır. Şeriat ehline göre bir üstte olan, ki biz ona **muhabbet ehli** diyelim.

"**ceberut da** → **vakifiye'nin** (*vakif olanın*) **şeytanıdır.**" Mertebeye vukuf olandır.

Meselâ Üsküdarı öğrenmiş ve Üsküdar da kalmış, Üsküdarlı olmuş. Bu durumda Üsküdar ona perde olmuş. İstanbul sadece Üsküdar olmadığına göre, Üsküdar İstanbul demek, öyle görmek onun hayâl ve vehmi olur. Mamafih aşağıdakine göre tabii ki daha ileri bir durumdur.

Burada eskilerin kullandığı bir tabiri müsaadenizle, özür dileyerek kullanırsak "**dolap beygiri gibi olma,**" hâlinde olmayalım, ki dolap beygiri yine de su çekip tarlaya vs. su verir ve faydalı olur. Biz ise bu durumda o suyu da çekmiş olmayız. Biz o suyu çeksek, beslenmiş olacağız. Yani **Hay** esmâsının hayat suyunun kendi tarlamıza döksek beslenmiş oluruz ve döne döne letâfete geçeriz ama onu da yapamıyoruz.

"**Kim bunlardan birine razı olursa o indimde tard olunmuşlardan olur,**" buyuruyor.

Tard olunma, kendimden uzaklaştırılmış olan, ki **bana muhabbeti olmama** hâlidir.

Yani hangi merteye olursa olsun, **o mertebenin gereği benim**, var ettiğim şeye olan muhabbetiniz olup da orada oyalanmanız, benim zâtımdan tard (benden mürted) olunmadır, deniyor.

Halka olan muhabbet, ondaki Hakkın varlığı içindir, yoksa halkı ayrı varlık görerek, ona duyulan muhabbet o zaman "**lât, uzza, menat**" putlarına duyulan muhabbet olur, ki putperestlik tatbikatında oluruz.

Mülk âlemine muhabbet "**menat**" a
(madde, taş - minnet, **ef'âl** âlemi)

Melekût âlemine muhabbet "**uzza**" ya
(ağaç - aziz, **esmâ** âlemi)

Ceberut âlemine muhabbet "**lât**"a
(insân - **sifat** âlemi) olmaktadır.

Esasında fiilen tapmasak dahi manen bu hâli yaşamış oluyoruz.

Efendimiz geldiğinde kâ'beyi bütün bu putlardan temizledi; yani Hakikat-i Muhammediye geldiğinde bütün bunlar silinip gidiyor. Böylece sadece Hakikat-i Muhammediye orada kalmıştır. Ne kadar açık değil mi?...

Bütün bu mertebeler zât mertebesi ile birlikte olursa hepsi yerli yerinde ve gerekli olur. Ama onların kulu olursan, o kulu olduğun şey senin şeytanın, perden olmaktadır.

(Necm Sûresi 53/21)

﴿٢١﴾ اَلْكُمُ الذِّكْرُ وَلَهُ الْاُنْثٰى ﴿٢١﴾

elekümuuzzerü ve lehü'l ünsa

"Sizin için erkek de O'nun için dişi mi?"

İslâmiyet gelmezden önce, cahiliyye döneminde müşrikler veya inkâr ehilleri erkeklerin kendilerinin, kızların Allah'ın diye ifade ediyorlardı.

(Necm Sûresi 53/22)

﴿٢٢﴾ تِلْكَ اِذَا قِسْمَةٌ ضِيزٰى ﴿٢٢﴾

tilke izen kismetün dıyza

"Bu paylaşma nasıl haksız, insafsız bir paylaşma oldu."

Evvelce kız çocukları hakir görülüyordu. **"Kızlar meleklerdir,"** diyerek, kızları Allah'a bırakıyorlar, erkeklere kendileri sahip çıkıyorlardı.

İşte bu paylaşmanın haksız olduğunu, böyle bir paylaşmaya kendi kendilerine nasıl yaptıklarını ifade ederek, âyet onlara, bu anlayışa cevap veriyor.

Her iki cinsiyet de ve her varlık Hakk'ın varlığıdır. Burada cinsiyet ayrımı olmaz.

Ancak **akl-ı küll** ve **nefs-i küll** hükmü ile faaliyet ve tafsilatta ayırım vardır.

Akl-ı küll, mutlak akıl...

Nefs-i küll de, aklı küllün tesir sahasıdır.

Aklı küllün ve **nefs-i küllün** birliğinden, **bu âlemler meydana gelmiştir**.

Kadın doğurgan ve üretici olduklarından, **nefs-i küll** hükmündedir.

Erkekler de tesir edici olarak **akl-ı küll** hükmündedir.

Fail ve mef'ul (etken ve edilgen veya tesir eden ve tesir edilen) diyorlar. Bütün âlem bunun üzerine çalışıyor.

Etken (**erkek**) yani **akl-ı küll** olmasa ve edilgen (**kadın**) yani **nefs-i küll** olmasa bu âlemde hiçbir şey zuhura gelmez.

Bu yüzden bu paylaşmanın haksız paylaşma olduğunu ifade ediyor. Çünkü **akl-ı kül** de **nefs-i kül** de Hakk'ındır. Bunların kendilerine sahip olacak bir sahiyeti de yoktur.

(Necm Sûresi 53/23)

﴿٢٣﴾ اِنْ هِيَ اِلَّا اَسْمَاءٌ سَمَّيْتُمُوهَا اَنْتُمْ وَاَبَاؤُكُمْ
مَا اَنْزَلَ اللّٰهُ بِهَا مِنْ سُلْطٰنٍ
اِنْ يَتَّبِعُونَ اِلَّا الظَّنَّ وَمَا تَهْوٰى اِلَآنْفُسُ
وَلَقَدْ جَاءَهُمْ مِنْ رَبِّهِمُ الْهُدٰى ﴿﴾

in hiye illâ esmâün semmeytümüha entüm ve abaüküm
ma enzelellahü biha min sülthanin
in yettebiune illezzanne ve ma tehvel enfüsü
ve lekad caehüm min rabbihimül hüda

"Onlar hiçbir şey değildir, onları ancak siz ve babalarınız isimler olarak isimlendirdiniz. Allah -Teâlâ- ona dâir bir sultan (delil) indirmemiştir. Zandan ve nefislerinin arzu ettiğinden başka birşeye tâbi olmuyorlar. Halbuki, onlara Rab'lerinden bir hü-dâ -bir hidâyet rehberi- gelmiştir."

Onlar hiçbir şey değildir, onlar ancak siz ve babalarınız tarafından yani insânlar tarafından isimlendirildiği için, isim kazanmışlar.

İşte Esas varlık Allahındır, isimler sonradan var edilmiştir. Bu isim verilmesi insânların yaşamlarının kolaylaştırması, karışıklık olmasın dı-yedir.

Eğer Allah bir **sultan** (delil) indirirse o zaman iş başkadır.

Meselâ nizam-ı ilâhiyeye göre ateş herşeyi yakar, hiçbir şey ona karşı koyamaz ama Allah İbrahim (a.s.) üzerine sultan indirdiğinden ateş onu yakmadı. Çünkü onda ilâhi saltanat vardır. Aksi takdirde hiç-bir mesnedi olmaz.

Hayâl ve zandan meydana getirilen şeylerin hiçbir ilâhi mesnedi yoktur. Öyle ki biraz daha ileriye gidelim kendi rabbimizi dahi biz zannımızdan meydana getirdik.

Esasında bütün âlemler, **Cenâb-ı Hakkın rû'yasıdır**, yani hayâldir. Ama şu anda kesafet kazanmıştır ve müşahâde edilebiliniyor.

Peki biz Cenâb-ı Hakk'ın varlığını bu yakınlıkta, bu müşahâde de idrak edip, anlayabiliyor muyuz?...

Yani **"gerçek eşhedü"** diyebiliyor muyuz?...

- Diyemiyoruz.

O zaman hangi rabbe ibadet ediyoruz?... Hayâlimizde kendi resmet-tiğimiz rabbe ibadet ediyoruz demektir.

Ancak Cenâb-ı Hakk onu da hoş görüyor. “**ene abdî zannibi**” “**ben kulumun zannı üzeriyim,**” hükmü ile onu da kabul ediyorum. Bu kabul başka ilâhi hakikate, ilâhi rabb’a ulaşmak çok başka şeydir.

İslâmın asaletine uygun olan şey asalettir, vekâlet değıldir. Bizim Hz. Rasûlullah’ın asaleti ile asaletlenmemiz gerekir. Tabii ki bu asalet onun asaletine göre vekâlet sayılır ama “**vekâlet-i asliye**”dir.

“in yettebiune illezzanne ve ma tehvel enfüsü”

“Zandan ve nefislerinin arzu ettiğinden başka birşeye tâbi olmuyorlar.”

Onlar ancak zan ve hayâllerine tabi oldular. İlâhi hakikate tabi olmadılar Bu âyetler her ne kadar Hz. Rasûlullah’ın risâletinden önceki insânlara hitap ediyorsa da Kûr’ân-ı Kerîm her zaman taptaze olduğundan her an, her âyeti bize ve bütün insânlara taze ve mutlak olarak hitap etmektedir. Bizler bunu okuduğumuzda aynı hüküm altına biz de giriyoruz. **Zanların %99 u mutlak yanlış çıkar,** nadiren bazen tutar.

Onlar ancak zanlarına tabi oldular. Gerçek bir Allah bilgisi oluşturmamadıklarından dini Mübin-i İslâmı sadece yap - yapma yahut uygula - uygulama çetveli hâline getirdiklerinden, sadece %20 sini teşkil eden fizik bedenini ilgilendiren sahası ile ilgilenildiğinden, **mârifetullah** bilgisi hiç ortaya çıkarılmadığından, İslâm bilgisi olarak **fıkıh** (yani sosyal yaşantımızda lâzım olan ve sadece bu dünyada geçerli olan beşer arası ilişkileri ve fiillerin tatbikat) bilgileriye uğraşıldığından **Allahlık, ulûhiyet, mârifetullah** bilgisi göz ardı edilmiştir.

“lâ tetefekkeru bizâtillâh”

“Allahı hiç tefekkür etmeyin” hadis-i kûdsisini yanlış anlayarak **“Allahı hiç düşünmeyin,”** hükmü kullanıldı, böylece insân kendine yazık etmiş oldu.

Bu durumda ne vicdanen tatmin olmuş (**mutmain nefsi olan**) insânlar olabildik, ne de bunun tatbikatını yapamadığımız için dışarıdan bizi örnek alacak olanlara örnek olabildik. Eğer biz İslâmın bize sunduğu kurallar içinde hakikatiyle bilmiş olsaydık, bugün bütün dünya müslüman olurdu.

“ve ma tehvel enfüsü”

“Zan üzeri hareket etmeyi ve nefislerinin arzu ettiğidir.”

Bu hayâli kurgu, zannetme onların nefislerine hoş geliyor, deniyor.

ve lekad caehüm min rabbihimül hûda

“ve halbuki, gerçekten onlara Rab’lerinden bir hüdâ (bir hidâyet rehberi) gelmiştir.”

Yani bütün bu hayâl ve zanları içlerinde rablerinden bir hüdâ/hidâyet geldi, diyor.

Bu hüküm içinde Hz. Rasûlullahın ve ondan sonra devam eden eh-lullahın, insân-ı kâmillerin, âriflerin gelişini kabul etmeliyiz.

Hüda "**Hadi**" isminin zuhur edicisi, hidâyet üzere onları götürücüler geldi, deniyor. Buna rağmen onlar yine de zanlarına ve kendi isimlendirdikleri putlarına yöneldiler.

(Necm Sûresi 53/24)

﴿٢٤﴾ أَمْ لِلْإِنْسَانِ مَا تَمَنَّى ﴿٢٤﴾

em lil insâni ma temenna

"**Yoksa insân için temenni edilen midir?**"

(Necm Sûresi 53/25)

﴿٢٥﴾ فَلِلَّهِ الْآخِرَةُ وَالْأُولَى ﴿٢٥﴾

felillâhil ahiretü vel ula

"**Fakat ahiret de, başlangıç da Allah içindir.**"

Sizler hayâl içinde yaşayın.

(Necm Sûresi 53/26)

﴿٢٦﴾ وَكَمْ مِنْ مَلَكٍ فِي السَّمَوَاتِ
لَا تُغْنِي شَفَاعَتُهُمْ شَيْئًا
إِلَّا مِنْ بَعْدِ أَنْ يَأْذَنَ اللَّهُ لِمَنْ يَشَاءُ وَيَرْضَى ﴿٢٦﴾

ve kem min melekin fîssemâvati

lâ tuğniy şefaâtühüm şey'en

illâ min ba'di en yezenallahü limen yeşa'ü ve yerda

"**Ve göklerde nice melekler vardır ki, onların şefaati hiçbir fâide vermez, meğer ki, Allahın dilediği ve râzı olduğu kimse için müsaade verdiğiinden sonra olsun.**"

(Necm Sûresi 53/27)

﴿٢٧﴾ إِنَّ الَّذِينَ لَا يُؤْمنُونَ بِالْآخِرَةِ
لَيُسَمَّوْنَ الْمَلَكَةَ تَسْمِيَةَ الْإِنثَى ﴿٢٧﴾

innelleziyne lâ yu'minune bil ahireti

leyüsemmunel melâikete tesmiyetel ünsa

"**Muhakkak ahirete imân etmeyenler, elbette melekleri dışı-lerin adıyla isimlendirdiler**"

(Necm Sûresi 53/28)

﴿٢٨﴾ وَمَا لَهُمْ بِهِ مِنْ عِلْمٍ إِنْ يَتَّبِعُونَ إِلَّا الظَّنَّ
وَإِنَّ الظَّنَّ لَا يُغْنِي مِنَ الْحَقِّ شَيْئًا ﴿﴾

ve ma lehüm bihî min ilmin in yettebi'üne illezzanne
ve innezzanne lâ yuğniy minel hakkı şey'en

"Onların ona dair bir bilgileri yoktur. Zândan başka birşeye tâbi olmazlar. Halbuki, şüphe yok, ki zan, haktan hiçbir şey ifade etmez."

(Necm Sûresi 53/29)

﴿٢٩﴾ فَأَعْرَضَ عَنْ مَنْ تَوَلَّىٰ عَنْ ذِكْرِنَا
وَلَمْ يُرِدْ إِلَّا الْحَيَاةَ الدُّنْيَا ﴿﴾

fea'rid an men tevella an zikrina
ve lem yürid ille hayateddünya

"Artık sen, zikrimizden, bizi anmaktan yüz çevirenden ve dünya hayatından başkasını dilemeyen kimselerden yüz çevir."

Zan ve hayâlde uğraşanlardan, zikrimizden yüz çevirenden kaç, uzaklaş. Çünkü onlar seni kendi zanlarına çekerler.

(Ta-Ha Sûresi 20/124 âyette)

﴿١٢٤﴾ وَمَنْ أَعْرَضَ عَنْ ذِكْرِي فَإِنَّ لَهُ مَعِيشَةً ضَنْكًا
وَنَحْشُرُهُ يَوْمَ الْقِيَامَةِ أَعْمَى ﴿﴾

ve men a'reda an zikriy feinne lehü me'ıyşeten danken
ve nahşürühü yevmel kıyameti a'mâ

"Ve her kim benim zikrimden kaçınırsa artık kesin onun için pek dar maişet vardır ve onu kıyamet gününde ama (kör) olarak haşrederiz."

Maişet dendiğinde ilk akla gelen madde mertebesindeki dünyalık geçimdir, tabii ki o da vardır ama esas tefekkür, **maişeti darlığıdır**.

"İdrak, anlayış kısırlığı veririz," diyor.

Kevser ummanınin kesilmesi, yani zâtına olan yolun inkıtaa edilmesi. İnsân için bundan büyük ceza olmaz.

(Ta-Ha Sûresi 20/125 âyette)

﴿١٢٥﴾ قَالَ رَبِّ لِمَ حَشَرْتَنِي أَعْمَى
وَقَدْ كُنْتُ بَصِيرًا ﴿﴾

kale rabbi lime haşerteny a'mâ ve kad küntü basıyren

"Der ki: Yarabbi!. Ne için beni kör olarak haşrettin ve halbuki, ben görücü idim."

(Ta-Ha Sûresi 20/126 âyette)

﴿١٢٦﴾ قَالَ كَذَلِكَ أَتَتْكَ آيَاتُنَا فَنَسِيْتَهَا
وَكَذَلِكَ الْيَوْمَ تُنْسَى ﴿﴾

kale kezalike eteske ayatüna fenesiytaha
ve kezalikel yevme tünsa

"Allah Teâlâ da buyuruyor ki: Öyledir. Sana âyetlerimiz geldi, sen hemen onları unutuverdin. Bugün de sen öylece unutulursun."

(Necm Sûresi 53/30 âyette)

﴿٣٠﴾ ذَلِكَ مَبْلَغُهُمْ مِنَ الْعِلْمِ
إِنَّ رَبَّكَ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ ضَلَّ عَنْ سَبِيلِهِ
وَهُوَ أَعْلَمُ بِمَنْ اهْتَدَى ﴿﴾

zalike mebleğuhüm minel 'ilmi
inne rabbeke hüve âlemü bimen dalle an sebiylihi
ve hüve âlemü bimenihteda

"İşte onların ilimden erebildikleri budur. Şüphe yok ki, Rab'bin O yolundan sapıtan, dalalette olan kimseyi en iyi bilendir ve O, hidâyete eren kimseyi de en iyi bilendir."

(Necm Sûresi 53/31 âyette)

﴿٣١﴾ وَ لِلَّهِ مَا فِي السَّمَوَاتِ وَمَا فِي الْأَرْضِ
لِيَجْزِيَ الَّذِينَ أَسَاءُوا بِمَا عَمِلُوا
وَيَجْزِيَ الَّذِينَ أَحْسَنُوا بِالْحُسْنَى ﴿﴾

ve lillâhî ma fiys semâvati ve ma flyl ardı

liyecziyelleziyne esau bima amilu
ve yecziyelleziyne ahsenu bil husna

"Göklerde olanlar ve yerde olanlar Allah içindir. Fenâlıkta bulunanları yaptıkları ile cezalandıracaktır ve güzellikte bulunmuş olanları da daha güzeli ile mükâfatlandıracaktır."

"Allah içindir." Burada Allahın birşeye ihtiyacı olması demek değildir.

Allahın, lâtif olan varlığın, kesif olarak görünmesi için bir mahale, kesif bir Vücûda ihtiyacı var. Allah zâtî itibariyle Vücûddan münezzehtir. **Teşbih** itibariyle, bu âlemler Allahın zuhuruna bir mahaldir.

Bu **İseviyet** mertebesinin ilmidir. **Hakkın varlığını insân varlığı üzerinde müşahâde** etmektir. İsâ (a.s.) kadar bu sırrı bilen yoktu.

Mûseviyet mertebesinde **Tenzih** vardı. İsâ (a.s.) ilk defa ancak mi-sâllendirmek, benzerlik vermek sûretiyle anlattı. Çünkü anlatmak için elimizde olan bu âlemdir.

Nitekim,

(Bakara Sûresi 2/255 âyette)

وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمَاوَاتِ وَالْأَرْضَ

vesi'a kürsiyyühüssemâvati vel arda

"Onu kürsisi bütün âlemleri vasidir, kaplamıştır,"

Kürsi, oturma yeridir. Bütün âlemler lâtif olarak Allahın rûhani varlığı üzerindedir. Başka türlü olmaz. Kesif olarak Allahın görünmesi yine o varlıklardan olmaktadır. Burada iskemle, masa olmasa bunların varlığı nasıl bilinecek?...

İşte bu hakikati yani bütün âlemlerin Allahın zuhuru için idrak eden,

(Bakara Sûresi 2/156 âyette)

قَالُوا إِنَّا لِلَّهِ وَأَنَا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ

kalu inna lillâhi ve inna ileyhi raci'une

"Biz Allah içiniz ve biz sonunda ona döneceğiz" derler.

Bu şekilde **"inna (kesin biz)" zât mertebesi** için olduğunun idrakını ortaya koyuyor.

Ve **"inna (kesin) ileyhi (ona değin) rucu eden (dönenleriz)"** yani ona dönüşeceğiz, ona kalbolacağız idrakını ortaya koyuyor.

Ancak özde olmasa da, sûrette fiziki bir perde vardır.

(Necm Sûresi 53/31 âyetteki)

"ve lillâhî ma fîyssemâvati ve ma fîyl ardı"

"Göklerde olanlar ve yerde olanlar Allah içindir."

Bu hakikati tasdik eder. Hangi mertebede neyi görsek, neye baksak Cenâb-ı Hakk'ın o mertebe ile orada zuhurunu müşahâde etmeyi gerektirmektedir.

Daha önce sohbeti olmuştur. Tekrar hatırlayalım;
Ehlullah **rû'yeti** beş şekilde ifade etmişler

1. "ma reeytü şeyen illâ rû'yetullahu ba'dehu!"
- "Akabinde Allah-ı görmediğim hiç bir şey yok"
2. "ma reeytü şe'yen illâ rû'yetullahi fiyhi!"
- "Bir şey görmem ki onda Allahı görmüş olmayayım"
3. "ma reeytü şe'yen illâ kablehu"
- "Her şeyden evvel onu görürüm"
4. "illâ Allah"
- "Ancak Allah"
5. "lâ yerallahu illâ Allah"
- "Allah-ı ancak Allah görür," ifadesiyle târif etmişlerdir.

Yani beşerin Allah'ı görmesi mümkün değildir. "Çık aradan kalsın yaradan," dedikleridir.

(Necm Sûresi 53/32 âyet)

﴿ ٣٢ ﴾ الَّذِينَ يَجْتَنِبُونَ كَبَائِرَ الْإِثْمِ
وَالْفَوَاحِشَ إِلَّا اللَّذَمَّ
إِنَّ رَبَّكَ وَاسِعُ الْمَغْفِرَةِ هُوَ أَعْلَمُ بِكُمْ
إِذْ أَنْشَأَكُمْ مِنَ الْأَرْضِ
وَإِذْ أَنْتُمْ أَجْنَذَةً فِي بُطُونِ أُمَّهَاتِكُمْ
فَلَا تَزْكَبُوا أَنْفُسَكُمْ هُوَ أَعْلَمُ بِمَنِ اتَّقَى ﴿ ٣٣ ﴾

elleziyne yectenibune kebareli ismi
vel fevahişe illellememe
inne rabbeke vasiul mağfireti hüve âlemü biküm
iz enşeküm minel ardı
ve iz entüm ecinnetün fiy bütuni ümmehatiküm
felâ tüzekku enfüsekküm hüve a'lemü bimenitteka
"Güzellikte bulunanlar O kimselerdir ki: Günâhın büyüklerinden ve edepsizliklerden kaçınırlar, küçük günâh müstesnâ. Şüphesiz yok ki, Rab'bin affı geniş olandır ve O sizi en iyi bilendir.

O vakit ki, sizi yerden yarattı ve o vakit ki, siz analarınızın karınlarında ceninler hâlinde idiniz. Artık kendinizi temize çıkarın. O, ittika sahiplerini, sakınanları en iyi bilendir.”

Varlığın yoktu, sizi arzdan inşa etmede, **anne karnında cenin** idin; bu durumda neye böbürleneceksin?...

Bu durumda **“lât, uzza, menat”** gibi isimlendirilmişiz, ancak burada onlara olan bir farkımız var.

Bizi isimlendiren Allah; bizi **“insân, nefis, kulum, halifem”** ismi ile isimlendirmiş. Bunlar Kûr’ân ile sabit olan Allah’ın verdiği isimler.

Onlar ise, insânlar tarafından isimlendirilmiş ve **hayâli** olan isimlerdir.

Diğer taraftan Allah tarafından bize verilen hakiki isimleri ise, biz hayâle döndürmüşüz, işte Esas suçlanmamız gereken yer burasıdır.

Yani bu isimlerin hakikatini yaşamadan lisânımızda, sadece lâfzi olarak tuttuk, **özümüze indiremedik**.

İnsân dendiye, insân olmalıyız, **hayatımıza tatbik etmeliyiz, onu yaşamalıyız**.

Halife dendiye halife mânâsını müdrik olup, **hayatımıza tatbik etmeliyiz, onu yaşamalıyız**.

Dolayısıyla ilâhi isimleri biz, vasfi ve hayâli isimlere döndürdük.

“hüve a’lemü bimenitteka” (hüve ittika edenleri bilir)

İttika, takva edendir.

Müttaki, ittikayı tatbik eden.

Her mertebenin ittikası vardır.

- **Ef’âl mertebesinde**, (madde âlemi, bedensel ittika) şüpheli olan şeylerden sakınmak, kendini korumak. Kadınlar için İslâmın gerektiği şekilde kapanmak.

- **Tarîkat mertebesinde**, muhabbetullahın azalmasından sakınmak. Burada maddeden, mânâyâ geçti.

- **Hakikat mertebesinde**, Allahın kendinde olan varlığını unutmaktan sakınmak. Yani ilâhi varlıkla yaşadığından gaflet etmemek. **Beşeriyetine dalmamak**.

- **Mârifet mertebesinde**, Daha sürekli olarak, günün 24 saatinde Allah ile birlikte yaşamak.

Bir hadiste, (Madde yönünden imanın **6** şartı vardır ama mânâ yönünden imânın ilk şartı olarak) **“Allahın seninle olduğuna imân etmektir,”** deniyor.

Burada iken, **müşahâde yollu idrak etmek**, ki **gerçek takva** (sakınma) odur. Kısaca **beşeriyetine düşmekten sakınmaktır**.

“inna lillâhi ve inna ileyhi raci’üne” hâlinde devamlı yaşayabilmek.

(Necm Sûresi 53/33)

﴿ ۳۳ ﴾ اَفْرَأَيْتَ الَّذِي تَوَلَّىٰ

“efe reaytelleziy tevella”

“**Şimdi gördün mü o zâtı ki (hakikatleri Hz. Muhammed’e, Kûr’ân’a) arka döndü,**”

(Necm Sûresi 53/34)

﴿ ۳۴ ﴾ وَأَعْطَىٰ قَلِيلًا وَأَكْدَىٰ

ve a’ta kaliylen ve ekda

“ **Ve bir az şey bahşetti, verdi ve gerisini getirmedi, men etti.**

İnanmak üzere iken bir putperestin kışkırtmasıyla yüz çeviren ve ahirette ödemek üzere o putpereste biraz mal verip ve sonra vermekten vazgeçen **Veledi İbni Muğiyre** işaret olunmaktadır.

(Necm Sûresi 53/35)

﴿ ۳۵ ﴾ أَعِنْدَهُ عِلْمُ الْغَيْبِ فَهُوَ يَرَىٰ

e’indehü ilmül ğaybî fehüve yera

“**ğaybî bilgi onun yanında mıdır ki: Artık o görüyor**”

Ahiret ile ilgili böyle bir anlaşma için yapılan bir ikaz.

(Necm Sûresi 53/36)

﴿ ۳۶ ﴾ أَمْ لَمْ يُنَبَّأْ بِمَا فِي صُحُفِ مُوسَىٰ

em lem yünebbe’ bima fiy suhufi Mûsâ

“**Yoksa Mûsâ’nın sahifelerinde olan şeyden haber verilmedi mi?**”

(Necm Sûresi 53/37)

﴿ ۳۷ ﴾ وَإِبْرَاهِيمَ الَّذِي وَفَّىٰ

ve ibrahimelleziy veffa

“**Ve vefa sahibi İbrâhim (den haber verilmedi mi?)**”

Burada Mûsâ ve İbrahim’den bahsetmesi ile **İbrahimiyyet** ve **Mûseviyyet** mertebe hakikatlerini biliyor mu diye ikaz ediliyor.

euzü billâhi mineş şeytanir raciym

bismillâhir rahmânir rahiymi

(Necm Sûresi 53/38)

﴿ ٣٨ ﴾ اَلَّا تَزِرُ وَازِرَةٌ وِزْرَ اٰخَرٰى ﴿﴾

ellâ teziru vaziretün vizre uhra

"iyi bilin hiçbir günâhkâr, başkasının günâhını yüklenmez."

Kimsenin günahı kimseye yüklenmez.

Burada **İsevilere** çok büyük bir ikaz vardır. Onlar kim ki İsâ (a.s.) a imân ederse o imân eden kişinin günahlarının hepsini İsâ (a.s.) ın tekeffül edeceğini, yükleneceğini ve o kişiden günahların silineceğini söylüyorlar.

Onlara göre **"insânların günahları için Allah, oğlu olan İsâ'yı feda etti,"** diyorlar.

Zan ve iddialarına göre de, **"bu yüzden Allah onun çarmıha gerilmesine izin verdi,"** diyorlar.

Hıristiyan bilginlerinin ittifakla söyledikleri, **"bütün insânlar, peygamberler dahil günahlıdır, ancak Allahın biricik oğlu İsâ günahsızdır,"** diyorlar.

Onlar her ne kadar Hz. Peygamberimizi ve İslâmiyeti kabul etmeseler de yine de İslâmiyet için yaptıkları araştırmada, dinimizin sûretinde kaldıklarından bir hadisteki, Efendimizin **"Ben günde 70 veya 100 defa istiğfar ederim,"** sözünü, **"demek ki onun da günahı varmış ki istiğfar ediyor,"** diyorlar. Bunu mesnet alıyorlar.

Maalesef **Tevrat-ı Şerif'te** Peygamberlere hiç isnat edilmeyecek **suçlar isnat** ediyorlar.

O kadar ağır suçlar ediyorlar ki, böylece bu tezleri haklı çıkarmak istiyorlar. Böylece yanlış tezi yanlış mesnet üzerine oturtarak tamamen **hayâli ve vehme** dayalı kalıyorlar.

Onlara göre kim İsâ (a.s.) a, **"istavroz putuna"** imân ederse, istavrozun bir ucu yeryüzünde, diğer tarafı cennette olmak üzere köprü yapılıyor, (adeta sırat köprüsü gibi) üzerinde de İsâ (a.s.) onların cennete gitmesine yardımcı olacakmış.

Ancak bu âyet bunların hepsini çürütüyor.

Bir şemamız vardır. Bir çok din yoktur, Allahın tek dini vardır. **İbrahimiyyet, Müseviyet, İseviyet** bunun bir mertebesidir. Semboller itibariyle de bütün semboller Kâ'be-i Şerif'ten çıkmadır. O şemada bunlar gâyet açık gösterilmiştir.

Gerek Yahudi **"6 köşeli yıldız"**ın; gerek Hıristiyanların **"put"** denilen **"İstavroz"**un kaynağı Kâ'be-i Şerif'ten çıkmaktadır.

Sembolleri böyle olduğu gibi zaten mânâları da hakikat-i Muhammedi'den çıkmaktadır.

Her insân, her nefis Cenâb-ı Hak tarafından halkedilmede ayrı olması ve diğeri ile birey olarak kendi kendimize çekildiğimizde bir bağlantısı olmadığından, iyi ve kötüyü ayırt edebilecek akla sahip olup, elinde tatbik edecek programı olup, bu yolda bütün mertebeler yaşanır ise, kemâlât ikmal olup, kâmil olunuyor.

Eğer bu program eksik kalırsa, eksik kalan kısım kadar kemâl bulamadığından günahlı olunuyor.

Bu yüzden bu suçu başkasının yüklenmesi veya menfaatlenmesi mümkün değildir. Burada verme olayı vardır ama bu zorla değil de, gönül rızasına binaen olmaktadır.

(Necm Sûresi 53/39)

﴿٣٩﴾ وَأَنْ لَّيْسَ لِلْإِنْسَانِ إِلَّا مَا سَعَىٰ ﴿٣٩﴾

ve en leyse lil insâni illâ ma se'a

"ve insân için kendi say'inden (çalıştığından) başkası yoktur."

Kişi kimseden birşey beklemeden kendi fiilini, kendi say'inin kendi yapmalıdır. Diğer taraftan bir kimse, diğer kimse için kendi rızası ile Allah rızası için dua eder, ona tavsiyede bulunabilir. Ancak kişinin bu duayı hak etmesi gerekir, bu durumda o dua, o kişiye Allah izni ile nakledilebilir. Yani netice yine kişinin kendisine kalmaktadır.

(Necm Sûresi 53/40)

﴿٤٠﴾ وَأَنْ سَعِيهِ سَوْفَ يُرَىٰ ﴿٤٠﴾

ve enne sa'yehü sevfe yüra

"ve kesin say'ini (çalışmasını) yakında görecektir."

Bu say'inin (çalışmasının) neticesini yakında görecektir. Boşa konuşulmadığını, vaad edilenin kendisinin rû'yet edeceği ifade ediyor.

(Necm Sûresi 53/41)

﴿٤١﴾ ثُمَّ يُجْزَىٰ الْجَزَاءَ الْآوْفَىٰ ﴿٤١﴾

sümme yüczahül cezael evfa

"Sonra onun yapmış olduğun şeyin cezası (karşılığı) tastamam ifa olarak ceza (mükâfat) olarak karşılıklandırılacaktır."

Burada **ceza**, (karşılık) anlamında olduğundan; yapılanın tastamam karşılığının ifası olarak kişiye göre mükafat ise, mükafat; hata, yanlışlık ise, ceza olacaktır.

(Necm Sûresi 53/42)

﴿٤٢﴾ وَأَنَّ إِلَىٰ رَبِّكَ الْمُنْتَهَىٰ ﴿٤٢﴾

ve enne ila rabbike'l münteha

"ve şüphesiz ki, kesin en son gidiş (yani sonu) Rabbinedir."

Yani yeryüzünde rabbani işler yapmış ise, onun dönüşü "rabbül erbab'a"dır.

Kişi **abd** olarak fiillerini yapmış ise, **abd** olarak nihâyet bulacak, o'na dönecektir. **Rabbının huzuruna** gidecektir.

Ancak kişi gerçekten **ubudet** hükmünde bir hayat yaşamış ise, beşeriyetinden rabbaniyete dönüşmüş (rabbaniyetin içine girmiş) olacaktır. Bu durumda abdiyetin içinde (mânâsında) değil, **ubudiyet** içinde (**mânâsında**) olacaktır.

Dışardan bakanlar nerede olursa olsunlar cennet ehli de olsa, başka yerde de olsa onu birey olarak göreceklerdir. Çünkü elbisesi o'dur ama elbise içindeki varlık, kendisini asli hüviyetiyle idrakta olduğundan Hakk'ın varlığı olarak yaşayacaktır.

Rabbe nihâyet bulmak (**ulaşmak**) iki türlü oluyor;

Biri **abd (kul)** olarak oluyor

Biri de **gerçek kimliği** olarak rabbına ulaşmış olacak. Bunlar ancak **gerçek tevhid ehli** olanlar olacaktır.

Tenzih ve **Teşbih ehli** olanlar buraya ulaşamazlar. Ancak onların ulaştıkları yer de kayda değerdir.

(Necm Sûresi 53/43)

﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَىٰ ﴿٤٣﴾

ve ennehü hüve adhake ve ebka

" **Ve muhakkak O'dur ki, hem güldürdü ve hem ağlattı.**

Yani hakikat-i ilâhiye üzere hayatını sürdürmüş olan kimselerin **ağlamak** ve **gülmek** iki özelliğidir.

Burada beşeriyet yönüyle bakıldığında **ağlattı** demesi, cehenneme attı demektir; birini de **güldürdü** demesi de cennetlik etti demektir.

Yani kendi çalışması ile birinin yüzünü güldürdü, birinin de yüzünü ağlattı demektir. Bu ilk **şariat** anlamındadır.

Biraz daha mânâyı yükselttiğimizde, "**ağlamak, gülmek**" aynı **le-tâfette**, leziz hükmündedir.

Gülmesi huzur bulmasıdır; **ağlaması** ise, sevinç ağlamasıdır.

Esasında bunların ikisi de içiçe olan tek bir mânâdır. İnsân her iki hâlde de ağlar. Kişi sevinçten güler, sevinçten ağlar.

Seriat bakımından sevap, günah mertebesinden bakılırsa, ikisi bir-birinden ayrı ve zıtmış gibi görülür.

Hakikat bakımından bakılırsa ikisi de tek bir lezzetin iki tezahür hâlidir. Güldürdü ve ağlattı yani ikisini de hoş olarak ortaya getirdi.

(Necm Sûresi 53/44)

﴿٤٤﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَمَاتَ وَأَحْيَا ﴿﴾

ve ennehü hüve emate ve ahya

"Ve şüphe yok, O'dur, O'dur ki, hem öldürdü ve hem hayata erdirdi.

Burada da aynı şeyi müşahâde etmek mümkündür.

Kendi **nefsi varlığından** öldürdü (**mevt etti**), **rububiyeti, rahmânîyeti, hakkaniyeti** ile diriltti (**ihya/hayy etti**). Hem de baki olarak diri kıldı.

Beşer yönünden de ceset olarak öldürdü, ahirette tekrar diriltti anlamındadır. Yani **"öldüren de dirilten de o'dur."**

Burada Cenâb-ı Hakk'ın kulu üzerindeki hükümranlığını mertebeleri itibariyle anlatmaktadır.

(Necm Sûresi 53/45)

﴿٤٥﴾ وَأَنَّهُ خَلَقَ الزَّوْجَيْنِ الذَّكَرَ وَالْأُنثَى ﴿﴾

ve ennehü halekazzevceynizzekere vel ünsa

" Ve muhakkak ki, iki çifti, erkek ve dişi O halketti.

Varlıkları (iki zevci) **erkek ve dişi** olarak halketti
Nasıl halketti?...

(Necm Sûresi 53/46)

﴿٤٦﴾ مِن نُّطْفَةٍ إِذَا تُمْنَى ﴿﴾

min nutfetin iza tümna

"Bir nutfeden meni edildiğinde, rahimlere döküldüğü zaman."

İnsânların beşeriyet yönüyle nasıl meydana geldiğini anlatıyor.

Diğer yönüyle meseleye baktığımızda;

Burada sadece bireysel varlık değil, **bütün varoluşta** bahsedilmektedir.

Bütün bu âlemler yok iken, evvela **akl-ı kül** amil olarak sonra da **nefs-i kül** halkedildi. İşte bu **zevceyn**'dir.

Bütün bu **âlemler** de, **Akl-ı kül** ve **nefs-i kül'ün** izdivacından meydana geldi. Bireysel varlıklar da daha sonra meydana geldi.

Akl-ı kül ve **nefs-i kül'ün** izdivacından da meydana gelen "**teklik**" tir.

Ana rahmine düşen bir nutfeden bir çocuk meydana nasıl geliyorsa **Regaib gecesi** hükmüyle de **gönül rahimlerine** nutfe atıldığı zaman yani **Hakikat-i İlâhiye** nutfesi, nûru atıldığı zaman kişinin gönlünde bu yeşermeye ve olgunlaşmaya başlıyor.

Kişinin gönlüne bu **nûr-u Muhammedi** atılmadıkça kişinin bu hakikatleri idrak etmesi mümkün değildir.

İşte anne ve baba özü olmadan bir çocuğun meydana gelmesi mümkün değildir. Bugün değişik şekillerde çocuk yapılıyor deniyorsa da bu ancak mekan değişikliğidir yoksa öz yine anne ve babadır.

Bu **nutfenin meni edilmesi**, gönüllere, beyinlere nefh edilmesi; o orjinal, bozulmamış nefhanın ulaştırılması gerekiyor.

"Nefes-i Rahmân-i" denen hakikat budur.

Eğer yapılan sohbetlerde, okunan kitaplarda böyle bir hakikat neşvesi çıkmıyorsa orada "**Nûr-u Muhammediye**"nin zuhura gelmesi, dolayısıyla "**hakikat-i muhammediye**"nin dolaşması, gelişmesi, oluşması mümkün değildir.

Bunlar ancak nakli ve akli bilgiler hâlinde geçmekte ve o düzeyde kalmaktadır.

Alîmler genellikle akli ve nakli bilgiyi sahih kabul ediyorlar, gönülünden, rûhani, ilhami gelen bilgiye pek itibar etmiyorlar.

Bunda haklı da olabilirler çünkü bu hâller biraz eğitim isteyen tehlikeli hallerdir. Çünkü **ilhami** diye zannettiği kimse o frekansa bağlanmadı ise, kendisine gelen hayâli bilgileri esas kabul edip de o bilgilerle hareket etmek üzücü olur.

Bu tehlike yönünden ve kendilerinin de bunların doğruluğunu tespit edecek irfan çalışmasından yoksun olduklarından ehli zahir bunlara iltifat etmezler.

Burada yapılacak olan bunlara şüphe ile bakabilirler ama ihtiyaten inkar etmemeleri gerekir, çünkü inkar edebilecek bilgiye de sahip değiller.

Bizim konumuz bu değildir, tenkit etmek değil, tespit yönünden kendimize faydalı kısmını almak üzere üzerinde kısaca durmuş bulunuyoruz. Onların vazifelerini de inkar edemeyiz o şeriat içinde hepimiz varız ve tatbikattayız. Allah onlardan da razı olsun, deriz.

Ancak yine bilelim ki, fıkıh İslâmiyetin yüzde yirmi (%20) sini kapsıyor, yüzde seksen (%80) âtil kalıyor.

Bu arada o yüzde yirmiye de iyice şekli hükümler içinde çok az olarak çalıştırıyoruz, böylece o kısmını da perdelemiş oluyoruz.

Hıristiyan mertebesi rûh mertebesi olduğundan, bedenden kurtulmuşlar, fıkıh ilminin üstüne çıkmışlar, **düşünceleri daha yüksek bilgi içinde** ama bilgileri **hayâli** olmaktadır.

Hayâli de, yanlış da olsa, yine de yukarı düzeyden bir ilim sahasında çalışıyorlar ve **bizden üstünmüş gibi gözüküyorlar**.

Bizim suçumuz onların üstünde olan Hakikat-i Muhammediye ilmini, yani **"ve nefahtü"** sırrını ortaya çıkaramamak.

Bu çıkmış olsa yani İslâmın eğitimi, tasavvuf eğitimi üzerine odaklanmış olsa ne dünyada ne diğer âlemlerde Müslümanları ve Türkleri tutacak hiçbir millet olmaz.

Tabir-i caizse elimizde 99 düğmeli kumandanın sadece bir, iki düğmesi ile cihazı çalıştırmaya çalışıyoruz. Diğer düğmelerini olmadık nedenlerle kendimize yasaklamışız, bu yüzden bize verilen cihazdan tam kapasite verimi alamayıp cihaza karşı haksızlık ediyor ve cihazı da üzuyoruz.

"min nutfetin iza tümna"

"Bir nutfeden meni edildiğinde, rahimlere döküldüğü zaman."

O nutfeden bir bölüm atıldığında, diyor, o nutfenin tamamını idrak etmek ne kafa yapısı olarak, ne de fiziken mümkün değildir. Dendiğine göre, o nutfede bir seferde **3.5 milyon tohum** ekilmesi lâzımki bir çocuk oluşumu olsun.

"min nutfetin" diyerek nutfenin bazı kısımlarını işaret ediyor.

Hakikat-i İlâhiye'de böyle yavaş yavaş bazıları ve sonra yine bazıları olarak ilâ nihâye oluşmaktadır. Kişi kendini geliştirtikçe o **"nefes-i rahmâniye nefhaları"** kişide gelişmektedir.

(Necm Sûresi 53/47)

﴿٤٧﴾ وَأَنَّ عَلَيْهِ النَّشْأَةَ الْآخِرَىٰ ﴿٤٧﴾

ve enne aleyhinneş'etel uhra

"Ve muhakkak ki, ölenlerin daha sonra neş'et bulmaları, diriltilmeleri O'na âittir,

(Necm Sûresi 53/48)

﴿٤٨﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَغْنَىٰ وَأَقْنَىٰ ﴿٤٨﴾

ve ennehü hüve ağna ve akna

"ve şüphe yok ki, O'dur, gani (zengin) eden ve fakir düşüren."

En büyük zenginlik, "fakr"dır.
Efendimizin buyurduğu, "fakrim fahrimdir," dediği gibidir.

Yani **şeriat** mertebesinde, nefsaniyetini alırım, karşılığında cenneti veririm.

Hakikat mertebesinde ise, nefsaniyetini alırım karşılığında kendimizi veya daha uygunu kendimizden hakikat veririm, buyurduğudur.
Zengin yani **varlık verdik**, deniyor.

(Necm Sûresi 53/49)

﴿٤٩﴾ وَأَنَّهُ هُوَ رَبُّ الشَّعْرَىٰ ﴿٤٩﴾

ve ennehü hüve rabbüşşıra

"**Ve muhakkak ki, O'dur Şı'ra** (işaret) -yıldızı-nın Rab'bi O'dur.

Necm Sûresinin başında belirtilen **Necm** ile **Şıra** birbirini tamamlamaktadır.

49. âyet, kendi içinde toplandığında (4 + 9) = **13** tür.

Necm yıldızı için bazı müfessirler,

"**batmakta olan yıldıza andolsun**",

bazıları ise,

"**doğmakta olan yıldıza andolsun**", şeklinde mânâlandırıdılar.

Hepsi de kendi mantıklarına göre bu hâli uzun uzun anlattılar.
Bunlar hep kişisel, indi olan şeylerdi.

Esas olan **Akl-ı küll** idi; sahibi, Allah ne demek istiyordu?...
Bize neyi vermek istiyor?...

Burada yıldız olarak neden "**şıra**" kullanılmış?...

Şıra yıldızı, işaret yıldızı demektir.

"**Hakikat-i Muhammediye**"ye işarettir.

Baştaki yıldız **Necm**, sıradan yani her birerlerimizin kafalarından icat ettikleri, bireysel heva, heves yıldızına işarettir.

Kim o benlik yıldızı ile hayatını sürdürüyor ise, ne aya, ne güneş'e, ne başka yıldıza, ne de fezaya yolu kapalıdır.

Bireysel yıldızından aydınlandığı sürece **Hakikat-i Muhammed-i bedrine, kamerine** ulaşma yolu yoktur.

Hakikat-i Muhammed-i bedrine, kamerine ulaşma için **necm** yıldızını, **şıra** yıldızına döndürmesi gerekmektedir.

Nitekim Kûr'ân-ı Kerîm (En'am Sûresi 76-79 âyetlerinde)

﴿٧٦﴾ فَلَمَّا جَنَّ عَلَيْهِ اللَّيْلُ رَأَى كَوْكَبًا

قَالَ هَذَا رَبِّي

﴿٧٦﴾ فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَا أَحَبُّ إِلَيَّ إِلَّا فِيلِينَ

felemma cenne aleyhil leylü rea kevkeben

kale haza rabbiy

felemma efele kale la ühibbül afilyne

"Ne zaman ki, üzerine yine gece bastı, bir yıldızı gördü, "bu benim Rabbim" dedi batınca da "ben öyle batanları sevmem" deyiverdi."

﴿٧٧﴾ فَلَمَّا رَأَى الْقَمَرَ بَازِعًا قَالَ هَذَا رَبِّي

فَلَمَّا أَفَلَ قَالَ لَئِن لَّمْ يَهْدِنِي رَبِّي

﴿٧٧﴾ لَا كُونَنَّ مِنَ الْقَوْمِ الضَّالِّينَ

felemma reel kamere baziğan kale haza rabbiy

felemma efele kale lein lem yehdiniy rabbiy

leekunenne minel kavmiddallyne

"Ne zaman ki, ayı doğar bir hâlde gördü. "Rabbim bu'dur" dedi. Sonra ay batınca da "and olsun ki, eğer bana Rab'bim hidâyet etmemiş olsaydı, elbette ben sapıklığa düşenler topluluğundan olacaktım" dedi."

﴿٧٨﴾ فَلَمَّا رَأَى الشَّمْسَ بَازِعَةً

قَالَ هَذَا رَبِّي هَذَا أَكْبَرُ

فَلَمَّا أَفَلَتْ قَالَ يَا قَوْمِ

﴿٧٨﴾ إِنِّي بَرِيءٌ مِمَّا تُشْرِكُونَ

felemma ree'ssemse baziğaten

kale haza rabbiy haza ekberü

felemma efele kale ya kavmi

inni beriyün mimma tüşrikune

"Ne zaman ki" güneşi doğmaya başlar gördü. Dedi ki: "Budur Rab'bim bu daha büyük" nihâyet o da batınca dedi ki: Ey

kavmim!. Ben muhakkak sizin Allah Teâlâ'ya ortak koştuğunuz şeylerden uzağım."

﴿٧٩﴾ اِنِّى وَجَّهْتُ وَجْهِي
لِلَّذِى فَطَرَ السَّمٰوٰتِ وَالْاَرْضَ
حَنِيفًا وَمَا اَنَا مِنَ الْمُشْرِكِيْنَ

inniy veccehtü vechiye lilleziy fetaressemâvati vel arda
haniyfen ve ma ene minel müşrikiyne

"Ben muhakkak bir hânif olarak yüzümü gökleri ve yeri yaradana çevirdim ve ben müşriklerden değilim"

İbrahim (a.s.) sırasıyla önce **yıldıza**, sonra **kamere**, sonra **güneşe** baktı ve herbirinin sonunda;

* **kefkef** (yıldızda),
- "uful edenleri (batanları) **hubb etmem** (sevmem) **dedi**".

* **kamer** (ayda)
- "elbette eğer Rabbim bana hidâyet etmezse elbette kesin dalâlete düşmüş kavimden olurum **dedi**".

* **sems** (güneşte)
- "ya kavmim şirk koştuğunuzdan kesin ben beriyim **dedi**".

bunlardan sonra da

- "hanif olarak semâvatı ve arzı fatr eden (yaratan) zât (şey) için vechimi kesin ben teveccüh ettim ve ben müşriklerden **değilim**," buyurdu.

İbrahim (a.s.) bu müşahâdesini daha çocukluğunda idi İbrahimiyyet, **Tevhid-i Ef'âl** makamıdır.

(Bakara Sûresi 2/158 âyetinde)

﴿١٥٨﴾ اِنَّ الصَّفَا وَالْمَرْوَةَ مِنْ شَعَائِرِ اللّٰهِ

"innessafa vel mervete min şe'airillâhi"

"kesin Sefa ile Merve Allah Teâlâ'nın şairinden (işaretlerinden) **dir."**

Görüldüğü gibi **şiar**, "safa" ve "merve" bahsinde de geçmektedir.

Safa ve **Merve** Allahlık işaretleridir, yani **ulûhiyet** mertebesinin mühim noktalarıdır.

Burada da o işaret edilen yıldızın "**Hakikat-i İlâhiye**" yıldızına dönüşmesi gerekiyor. Kafadaki yıldız, nefsinden kaynaklanan yıldız değil Hakikat-i ilâhiye'yi, Tevhidi işaret eden olması gerekir.

"ve ennehu" "hüve",

buradaki "hu" ların hepsi **Amâyetten** → **Ahadiyete** tenezzül ettiğinde, ahadiyetin özelliği olarak zuhura çıkan **inniyet** ve **hüviyetin**, hüviyyeti olanıdır.

Yani bütün bu "hu" lar kaynağını **Ehadiyetin hüviyetininin** ۴ sin-den almaktadır.

الله "Allah" lâfzının, yazılışının ilk harfi ۴ "hu" dur.

"Allah" diye okurken biz onu sonda okuruz, ama o baştır. Çünkü bütün bu âlemler yok iken "Allah" lâfzı da yoktu.

Bütün bu âlemler nasıl var edilmiş ise, "Allah" lâfzı da o şekilde var edilmeye başladı ve mertebe, mertebe oluştu.

İlk var edilen de ۴ "hu" dur.

Başta da ۴ "hu" ve en kemâl olarak varılacak olan da ۴ "hu"dur.

Bu yüzden bir bakıma ۴ "hu" → "ism-i azam"dır.

Kelimeyi Tevhid sonundaki ۴ "hu", ulûhiyetteki "ism-i azam"dır.

Kelimeyi Risâlet sonundaki ۴ "hu", Hz. Muhammedin ismi ile birlikte risâlet mertebesindeki "ism-i azam"dır

(Necm Sûresi 53/50)

﴿ ٥٠ ﴾ وَأَنَّهُ أَهْلَكَ عَادًا الْأُولَىٰ ﴿ ٥٠ ﴾

ve ennehu ehleke adenil ula

"Ve şüphe yok ki, O helâk etti evvelki Âd'ı."

Burada eskileri misâl vererek yani **Lût kavmi** mertebesinde, **Salih kavmi** mertebesinde, **İbrahim kavmi** mertebesinde ve İbrahimiyyetten evvel ki mertebelerde olan kimselerin helak oldukları gibi onların helak olmamaları için ikazda bulunuyor.

(Necm Sûresi 53/51)

﴿ ٥١ ﴾ وَتَمُودًا فَمَا أَبْقَىٰ ﴿ ٥١ ﴾

ve semude fema ebka

"Ve Semud'u -da O helâk etti- artık -onlardan hiçbirini- bırakmadı.

Âd kavmini de, **Semud kavmini** de yeryüzünden helâk ederek kaldırdı. Bunlar bir bakıma **tebşirdir**.

Çünkü gerçekten hakikati Muhammediyeyi bünyesinde yaşamış olan için tabii geriye dönmek şartıyla bu kavimlerin etkisinin olmayacağı bildiriliyor.

(Necm Sûresi 53/52)

﴿٥٢﴾ وَقَوْمَ نُوحٍ مِّنْ قَبْلُ
إِنَّهُمْ كَانُوا هُمُ الظَّالِمِينَ وَأَطَغَىٰ ﴿٥٣﴾

ve kavme nuhın min kablü

innehüm kanu hüm azleme ve etğa

" Ve evvelce de Nûh kavmini de -helâk etmişti- şüphe yok ki, onlar olmuşlardı onlar, en zâlim ve en azgındırlar.

Derviş olunduğunda önce, **Âdem kavminden** olmak ve Âdem hakikatlerini idrak etmesi gerekir.

Sonra yavaş yavaş diğer peygamberlerin yaşantıları kendi bünyesinde neyi gerektiriyorsa (yani hangi terkleri ve hangi alışları, özellikleri gerektiriyorsa), müspet olanları alıp, menfileri terkedip, **Beş Hazret (tevhid)** mertebelerinden evvel gelen nefis mertebelerinde yapılması gereken şeyleri hakkıyla yapılmış ise, o zaman bunlardan kurtulduğu burada tebşir ediliyor.

Bir insân geçme karnesini alır, bu karne onun bu statüyü sürdürmesi üzerine verilir. Ancak o statüyü tatbik etmez ise o zaman onlar onda kayba uğrar. Hakketti ise verilir ve yerini koruduğu müddetçe de devam ettirilir.

(Necm Sûresi 53/53)

﴿٥٣﴾ وَالْمُؤْتَفِكَةَ أَهْوَىٰ ﴿٥٤﴾

vel mu'tefikete ehva

"Alt üst olan şehirleri de böyle yaptı."

(Necm Sûresi 53/54)

﴿٥٤﴾ فَغَشَّاهَا مَا غَشَّىٰ ﴿٥٥﴾

feğaşşaha ma gâşşâ

"Artık onları gâşyeden (kaplayan) kapladı.

Onları öyle kapladı ki onlardan bir iz kalmadı

Baş taraflarda,
(*Necm Sûresi 53/16 âyetinde*)

﴿١٦﴾ اِذْ يَغْشَى السِّدْرَةَ مَا يَغْشَى

“iz yağşessidrete ma yağşa”

“Sidreyi kaplayan kaplıyordu”

(o sidreyi nasıl gaşyetmek (kaplamak) lâzımsa öyle gaşy ediyordu)

Yani **“hakikat-i ilâhiye”** beşeri insâniyeyi **gaşyettiğinde** (kapladığında) öyle bir kaplama ile kaplıyor ki, beşeriyetten hiç bir iz kalmaz.

Gaşyettiğinde kişinin, **kişiliğini kaldırır**. Toprak içine sokmak sûre-tiyle fiziki olarak da hiçbir şey ortada bırakamaz.

Ama yaşadığı sürece rahmâniyet ile gaşyettiği zaman yine kişinin kişiliğinden hiçbirşey kalmaz.

Ancak burada hâlâ görünen biri vardır, o ne oluyor dendiğinde?... O artık **ubudiyet** sahibi olmuş olur; yani abdiyeti değil, ubudiyeti kalır, ki **hakın fiili kendi fiili** olur.

(*Necm Sûresi 53/55*)

﴿٥٥﴾ فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكَ تَتَمَارَى

febieyyi alâi rabbike tetemara

“Artık Rab’binin hangi nimetlerinden şüphe edersin?”

(*Necm Sûresi 53/56*)

﴿٥٦﴾ هَذَا نَذِيرٌ مِنَ النَّذِيرِ الْأُولَى

haza neziyrün minen nüzuril ula

“İşte bu da evvelki uyarıcı (ikaz edicilerden) bir uyarı, ikazdır.”

Nezir, Hz. Peygamberimize hitaptır. Allahın kelâmı olan Kûr’ân vasıtasıyla Risâlet-i Muhammediye’nin lisânından (**“Mertebe-i Risâlet”**ten) dökülüyor.

Onu Cenâb-ı Hak bize tanıtırken, **“haza neziyrün”** ifadesi kullanılıyor. Evvelkiler gibi onun da nezir olduğu işaret ediliyor.

Ancak bu kıstas Hz. Peygamberimizin **nübüvveti** yönüyledir, yoksa mertebesi yönünden değildir.

Çünkü daha önce gelen nezirler sadece kendi mertebelerinin uyarılarını yapmışlardır.

Hz. Rasûlüllah (s.a.v.) **evvelkileri** de, **anı** da, **sonrakileri** de **uyardı**. Yani yeni uyarılarda bulundu. Bu yüzden ümmeti Muhammed diğer ümmetlerden daha efdal oldu.

(*Necm Sûresi 53/57*)

﴿٥٧﴾ أَزِفَتِ الْأَزِفَةُ ﴿﴾

ezifetil azifetü

"Saat (kıyamet) yaklaştıkça yaklaştı"

Merhale merhale geliyor. İnsânlara verdiği özellikleri, kendi hakikatlerini, Allahın verdiklerine şüphe edilmemesini ve onların hakikatlerinin belirtilmesi ve insânın ve âlemlerin yok olacağını ifade ve ikaz ediyor

Zahiri yönünden, kıyamet saatini kimse bilemez sadece Allah bilir ve **"o saat yaklaştıkça, yaklaşıyor,"** diyor.

Bildiğimiz kesin olan ise, bizlerin kıyametinin seri bir şekilde, hemen olabileceğidir.

Fiziken yaşlanma hâlimize de bakarsak süratle sona doğru gittiğimizi müşahâde edebiliriz.

Diğer yönüyle de derviş çektiği **her zikir** ile, aldığı **her mertebe** ile kıyametini yaklaştırmaktadır.

Hak yolunda attığımız adım bizi kıyametimize götürmektedir. Yani beşeriyetimizin, nefsimizin kıyametine götürmektedir.

İşte bunu anladığımız taktirde **"kıyam et"** idrakına varırız.

"Kıyam et" ayağa kalk demektir. Ne zaman ki, **rahmâniyetimiz** ile dikilip ayağa kalktığımızda yani hakikatimizi idrak ettiğimizde, nefsimizden kurtulup da, ayağa kalktığımızda nefsimizin hükmü üzerimizden geçmiş, **hürriyeti bulmuşuz** demektir.

Kıyameti kopmuş olanın da hergün Mi'racı yükselir.

Kıyamet kopmadıkça Mi'racını yükseltmiyor demektir.

(Necm Sûresi 53/58)

﴿٥٨﴾ لَيْسَ لَهَا مِنْ دُونِ اللَّهِ كَاشِفَةٌ ﴿﴾

leyse leha min dunillâhi kaşifetün

"Onun için Allah Teâlâ'dan başka bir açıcı yoktur"

Kıyamet hakikatini ancak Allah açar. Diğer bir ifadeyle Kıyamet hakikatini Allah'tan başkasıyla anlamak mümkün değildir.

Yine Allah vesilesi ve Allah izni ile gelen bir bilgi ve bir yardım ile ancak bu hakikat keşf olur, açılır.

Ancak bunu bilen de bilmeyenin de netice itibariyle dünya sona ermesiyle umumi kıyamet kopacaktır.

Ancak bize lâzım olan şuurla yaşamaktır, ki bunların kıyametini açacak olan sadece Allah'tır. Yani o kanaldır.

(Necm Sûresi 53/59)

﴿٥٩﴾ أَفَمِنَ هَذَا الْحَدِيثِ تَعْجَبُونَ ﴿٥٩﴾

efe min hazel hadiysi ta'cebune

"Şimdi siz bu hadise (söze) mi şaşıyorsunuz?, sizin acaibinize mi geliyor?".

Bu oluşuma şaşıyor musunuz, yukarıda dendiği gibi şüpheniz mi var, deniyor.

(Necm Sûresi 53/60)

﴿٦٠﴾ وَتَضْحَكُونَ وَلَا تَبْكُونَ ﴿٦٠﴾

ve tadhakune ve lâ tebkune

"Ve gülüyorsunuz da ağlamıyorsunuz?".

Bunlara gülüp geçiyorsunuz ve oysa ağlamıyorsunuz.

Yukarıdaki yani

(Necm Sûresi 53/43 âyetinde)

﴿٤٣﴾ وَأَنَّهُ هُوَ أَضْحَكَ وَأَبْكَى ﴿٤٣﴾

ve ennehü hüve adhake ve ebka

"Ve muhakkak O'dur ki, hem güldürdü ve hem ağlattı," buyurdu.

İnsânın "gülme ve ağlama" olarak **iki vasfı** vardır.

Halbuki burada sadece gülüyorsunuz oysa ağlamıyorsunuz, deniyor. Bu durumda gaflette kalıyorsunuz. Dikkat etmiyor, israf ediyorsunuz, vaktinizi boşa harcıyorsunuz.

Bu gaflet hâlinin sonu hüsrandır. Çünkü bunun neticesi sevinç ağlaması değil, **üzüntü figanı** olacaktır ikazı yapılıyor.

Bir anlamda da tek yönde kaldığınızdan her iki hâli mecedip tekbir yani tevhide getirmiyorsunuz.

(Necm Sûresi 53/61)

﴿٦١﴾ وَأَنْتُمْ سَامِدُونَ ﴿٦١﴾

ve entüm samidune

"Ve halbuki siz samidlersiniz (habersiz oyalanan, gâfillersiniz)"

Allah vermesin yani perdeli insânlar olarak oyalanıp duruyorsunuz.

(Necm Sûresi 53/62)

﴿٦٢﴾ فَاسْجُدُوا لِلَّهِ وَاعْبُدُوا ﴿٦٢﴾

fescüdu lillâhi vabüdu

"Artık, hemen Allah için secde ediniz ve ibadette bulununuz."

Secde ediniz ama Allah için secde ediniz yani secde ediliyorsa Allah için (**Allah secdesi**) olsun.

Dikkat edilirse burada **Rahmân** için, **Rabb** için denmiyor **Allah** için denerek, **Allahlık** işaret ediliyor.

Yani secdeyi öyle edin ki, Allaha yakışır, ulûhiyet mertebesi içerisinde olsun.

"vabüdu" ve ibadetinizin de bu şekilde olmasını ikaz ediyor.

Burada kişi **abid** ise, ibadet için yapılan **bireysel secdedir**.

Ama kendi nefsanî varlığını aşmış, kendinde birşey kalmadı ise, orada yapılan secde **ubudet secdesi** olmaktadır.

Yani burada Hakk, **kendinden kendine secde** etmektedir.

Böyle şey olur mu?...

yani insân kendinden kendine secde eder mi?.. diye sorulursa,

- Tabii ki olur.

Çünkü insân kendisinde bulunan bütün mertebelerin hakikatine varmış ise, o zaman kendindeki abdiyyeti yine kendindeki ubudiyetine secde eder.

"abdehu ve rasûlühu"

yani **abdiyyeti** de **risâleti** de **"hu"**ya tabidir; kendi hakikatine, kendi özünüdür.

Bu âyet **secde âyeti** olduğundan ve bunu okuduğumuza göre müsait olduğumuz vakitte secde etmemiz gerekir.

Secde duası **"Tuhfetü'l Uşşaki"**de geçiyor.

Secde hem fiili yapılmakla beraber aslında ilmidir. Hakiki secde birşeyi tasdik hükmündedir.

Mamafih göstermelik, taklidi, korkudan yapılan secdeler de vardır. Ancak secdenin hakikati ilmi olmasıdır, yani secde etmenin ne olduğunu bilerek, irfani olması gerekir.

Burada Necm Sûresini şimdilik sonlandırıyoruz.

bismillâhir rahmânir rahim,

Bu anlatacak olduğum Şeyler benlik olarak kabul edilmemeli, "**işaret-i ilâhi olarak, belirli bir sistemin içinde ortaya çıkan özelliklerdir,**" diyelim.

Kûr'ân âlemlere rahmettir, âlemler Kûr'ânda kendisinin kemâlini, hakikatini bulur.

Hiç kimse de ne onu, ne de herhangi bir sûresini ve âyetini sahiplemez. Ama insân hem âlemler câmisi ve hem de kendi bir âlemdir.

Âlemler gibi o da kendisinin hakikatini, Kûr'ânda bulur.

Birgün Nûsret Babamla beraberken bendeki zuhuratları kendisinin izni ile kendisine okurken, zuhurat içinde Kûr'ândan okuduğum bir sûrede "**Necdet'in...**" diye bir isim geçiyordu.

Nûsret Babam, "**Oğlum Şimdiye kadar getirdiğin zuhuratların en iyisi budur,**" buyurdu. Yani bu ismin Kûr'ân-ı Kerim içinde geçmesini işaret etti.

Sonra biz bunu araştırdık. Hem kendimizden ve hem de kardeşlerden gelen manevi beyanlarla, bunun Kûr'ândaki "**Necat**" olduğunu tespit ettik.

Daha da ileri araştırmamızı devam ettiğimizde karşımıza **53.** sûre "**Necm Sûresi**" çıktı.

Böylece Kûr'ânı Kerim'deki izafi işaretlerimiz:

Harfimiz: ج (cim) ; (cim) in yazılışı جيم → okunuğu (cim)

Harf değerleri :

ج (cim) 3

ي (ye) 10

م (mim) 40 = 53

Kelimemiz : نجات (Necat)

Harf değerleri :

ن (nun) 50

ج (cim) 3 = 53

ا (elif) 1

ة/ت (te) 400 = (50 + 3 + 1 + 400) = 454 (4 + 5 + 4) = 13

Ayetimiz : Mümin Sûresi 40/41. ayet

وَيَا قَوْمِ مَا لِي أَدْعُوكُمْ إِلَى النَّجْوَةِ
وَتَدْعُونَنِي إِلَى النَّارِ

“ve ya kavmi maleyi ed’uküm ilennecati
ve ted’uneniy ilennar”

“**Ey kavmim! Başıma gelen nedir? Ben sizi Necat (13)** (kurtuluş) **a** (cennete, zat cennetine, Hakikat-i Muhammediyye’ye) **davet ediyorum, siz ise beni ateşe çağırıyorsunuz.**”

Mü’min Sûresi 40/41. âyet’te

(40 + 41) = 81 (8 + 1) = 9

Yani “**Hakikat-i Museviye**”den → “**Hakikat-i Muhammediyye**”ye daveti vardır.

Bu mertebede **13** ün, bu mertebesi itibariyle **9** da

yani “**Mertebe-i Museviyyet**”teki zuhurudur.

Suremiz de, **Necm “53”** olduğu böylece belirlenmiş oldu.

İsm-i “**Necdet**” arapça harfleri olarak aşağıda görüldüğü üzere olup, ebced sistemine göre şöyledir:

نجدة “Necdet”

ن (nun) 50

ج (cim) 3 = **53**

د (dal) 4

ت/ة (te) 400 = **457** olarak yazılır.

İçindeki **53** hemen başta görülüyor.

Tamamı toplandığında, **457** olarak çıkıyor.

Bu bir neş’edir, kimsenin kabul etmesi de gerekmiyor.

Bu sûre-i Şerif ile ilgili olduğundan bahsetmeyi uygun gördük.

53 ü kendi içinde toplarsak (5 + 3) = **8** sayısını verir.

Bu cennetleri ifade eder.

(**8**) 2 ye bölersek, (8/2) = **4** sayısını verir.

Yani **2** adet **4** olur.

2 adet **4** olması **zahir** ve **bâtın**’dan oluşunu ifade ediyor.

4 bilindiği gibi İslâmın rumûz sayıdır, yani

- "Şeriat, Tarikat, Hakikat, Mârifet" makamları
- "Ef'âl, Esmâ, Sıfat, Zât" âlemleri
- Kâ'be-i Şerifin 4 Köşesi 4 Rükünü
 "İbrahimiyyet, Mûseviyyet, İseviyyet, Muhammediyyet"
 - Yukardan aşağıya "Tevhid → Teşbih → Tenzih → Vahdet"
 - Aşağıdan yukarıya "Vahdet → Tenzih → Teşbih → Tevhid"
- ve yine Kâ'be-i Şerifin 4 duvarı
 "Hannan, Mennan, Deyyan, Sübhan"

4 den 1 çıkartıp geriye kalan 3'ün başına konursa;
yani (4 - 1) = 3 ve çıkartılan 1, kalan 3'ün başına konursa **13** eder,
ki 4'ün içinde **13** var olduğu gibi; **13** içinde de **4** vardır.

- 457** İslâmın bütün hakikatleri bu sayının içinde toplanmıştır.
- 4 **İslâmın Hakikat-i**
 - 5 "Hazeret-i Hamse" (5 Hazret Makamı)
 - 7 "etturu seb'a" (7 nefis mertebeleri)

"Hakikat-i Muhammediye" üzerine şifre sayımız **53** dür.

Daha sonra gördüğümüz bir zuhuratta Cenâb-ı Hakk Kâ'be'nin içeri-
sinde bize kapımızı gösterdi, ki bu kapı da **53** üncü kapı olup ismi, "**el
bab-ı kehribariyyeyi şamî**"dir.

Şam köşesinde elektrikli kapı, dışarıdan merdivenlerle yukarıya çı-
kan kapıdır.

Son gittiğimizde de Mescid-i Nebevi'de yani Hz. Rasûlullah (a.s.)
Efendimizin kabri şeriflerinde muhtemel yeri aradım ve buldum, kalbim
de mutmain oldu. Orada da **53**. direk.

Efendimizin kendi iştirakiyle yapılan ilk Mescid-i Nebevi'de **33** direk
varmış.

Bu direklerin **13** tanesi ön bölümde, **20** tanesi de arka bölümde
imiş. Biliyorsunuz **13** Efendimiz (s.a.v.) in şifre sayısıdır.

İkinci yapılışında yani Efendimizin sağlığında Mescid-i Nebevi'nin ge-
nişletilmesi vardır.

İki sıralı direklerle (L) şeklinde genişletiliyor.

Onların renkleri de kırmızı, sarı renkleri arasında bir renkte yapılmışlar.

Onlar da **21** adet olarak ilâve ediliyor.

20. direk **minber** ile **mihrab** arasındaki öncekiler ile toplarsak;
(20 + 13 + 20) = **53**. direğimiz...

Bu direk tabii ki bizim şahsımızın malı değildir, mânâsı ve mertebesi olarak oradaki yerimizi işaret etmektedir.

1 - Mescid-i Nebevi'deki minber ile mihrab arasındaki direk;
53. direk

2 - Silsile-i şerifedeki sıramız; 53

3 - Kûr'ânı Keriym'deki sûre sırası; Necm Sûresi 53. sûre

4 - Kâ'be'deki kapımız; "el bab-ı kehribariyyeyi şamî"
53. kapıdır.

5 - Kâ'benin içindeki yerimiz : Tavafın başladığı siyah çizgi ve yeşil ışığı başlangıç noktası olarak ele aldığımızda, oradaki direkten **(1)** diye başlayarak, tavaf istikametinde sola doğru saydığımızda tam **"Rükn-ü Şamî"** köşesi karşısında duran **53. direktir.**

6 - Esmâ'ül Hüsnadaki 53. sıradaki isim "Veli" dir veya sıradan okunduğunda 53. sıradaki isim, "Vekiyl" dir.

Esmâ'ül Hüsnada **"Allah"** ve **"Rahmân"** isimleri sıraya girmez çünkü onlar kaynak isimlerdir.

Nasıl ki **"Hz. Allah"**, **"Hz. Cebrâil"**i ve **"Hz. Muhammed"**i **(1)** diye işaretlemeyiz, ondan sonraki diğerlerinden meselâ Hz. Ali veya Hz. Ebubekr'i **(1)** diye işaretleriz. Çünkü onlar kaynaktır.

Bu duruma göre **"Allah"** ve **"Rahmân"**dan sonra **"Rahiym"**den **(1)** diye başlayarak devam edersek **53. isim, "Veli" ismidir.**

Diğer taraftan, Allah isminden **(1)** diye başlayarak devam edersek **53. isim "Vekil" ismidir.**

Bu durumda **"Veli"** ve **"Vekil"** isimlerinin ikisi de **53** ü göstermekte ve aynı mânâyı ifade etmektedirler.

أحد (Ahad) ise

ا (elif) 1

ح (ha) 8

د (dal) 4 = 13 eder.

أحد (Ahad) a bir م (mim) ilâvesi ile أحمد (Ahmed) oluştuğunu görüyoruz. Yani **Ahad** → **Ahmed** de zuhur etti.

أحد (Ahad) a **(13)** e bir م (mim) ilâvesi **(40)** ile أحمد (Ahmed) **53** ortaya çıkmaktadır.

Kelime-i Risâlette,
(Muhammeden resulullah)

مُوحَمِّدًا رَسُولُ اللَّهِ

$$\underline{67} + \underline{297} + \underline{139} = \underline{503}$$

مُوحَمِّدًا "Muhammeden" kelimesi, ebced hesabıyla...

م (mim)	40	4
و (vav)	6	6
ح (ha)	8	8
م (mim)	40	4
م (mim)	40	4
د (dal)	4	4
ا (elif)	<u>1</u>	<u>1</u>
<u>139</u> (1 + 3 + 9) = <u>13</u>		<u>31</u> (Tersi 13) (3 + 1) = <u>4</u>

رَسُولُ "Resûl" kelimesi, ebced hesabıyla...

ر (ri)	200
س (sin)	60
و (vav)	6
ل (lam)	<u>30</u>
<u>296</u> (2 + 9 + 6) = <u>17</u>	

اَللّٰهُ "Allah" kelimesi, ebced hesabıyla...

ا (elif) 1

ل (lam) 30

ل "lam" 30

ه "he" 5

67 (6 + 7) = 13

Hepsinin toplamı:

"Muhammeden Resul Allah"

139 + 297 + 67 = 503 olur.

503 ün ortasındaki sıfırı (0) kaldırırsak (**503**) (**53**) kalır.

**Ahad'a (13) e bir (mim) ilâvesi (40) ile
Ahmed 53 ortaya çıkıyor.**

Ahadiyet içinde katışıksız ve karışıksız olarak mevcuttur
"Kelime-i risâlet" in toplam netice sayısı da **53** tür.

Sistemin fevkaladeliğine hayret etmemek mümkün değildir.
Şükründen ve zikrinden aciziz.

Bu hususta daha fazla malumat, "**Sayıların Dilinden**" bölümünde verilmişti.

Kitabımızı okuma sabrı gösteren sayın kardeşlerimiz!...

Bu kitap içerisinde belki fazla iddialı gibi gördüğünüz konular ve sahiplenmeler olabilir. Bunları pek de ciddiye almayınız. Muhabbet ehli kimselerin abartılarıdır da diyebilirsiniz... haklı da olabilirsiniz. Çünkü umumi olan birşey, hususiye dönüştürülemez, hele hele madde aleminde...

Ancak bu bahsettiğimiz mevzular "**zevkî**"dir. Bu hususta bir iddiamız da, sahiplenmemiz de yoktur.

Tesadüfler ve araştırmalar bizi böyle bir hayal yolculuğuna ilettiler, siz de bu yolda küçük bir hayal yolculuğuna çıktınız iseniz, sonra tekrar "sizce gerçek" hayatınıza dönmüşsünüzdür. Bu arada birkaç manalı zaman geçirtebilmiş isek, ne mutlu bizlere...

Zaten kitabımızın başlığı da görüldüğü gibi "**Gönülden Esintiler**" dir. Sizlerin de esintileriniz bol olsun.

Cenab-ı Hakk, hak edenlere "**Alîm**" ve "**Hubb**" ismi ile tecelli etsin.
Amin.

Hayatımın bir özeti olan bu kitabı "**ARASI**" dizeleriyle şimdilik sonlandırmış olalım. İnşallah okuyan canlar, canlarını biraz daha canlandırmış olurlar.

Eğer ömrümüz imkân verirse bundan sonraki hayatımızı da "**Terzi Baba 2**" olarak kaleme almayı düşünüyoruz.

1/11/1999 – 7/11/1999
Mekke Kâ'be-i Şerif'te

A R A S I

Var etti mevlâ ezelde,
Diledi zuhurun görsün.
İlk tecellisini eyledi,
Zât ile sıfat arası,

Evvela etti de lâtif,
Meydana çıkarsın diye.
A'yan-ı sabite kıldı,
Rûh ile nûr arası.

Maksadından bütün bunlar
Olsun anda esmâ, ef'âl.
Tüm zuhurda bulunsunlar,
Halife ile beşer arası.

Görüntüye gelmek için,
Benliğimi bilmek için.
Sûret şekil verdi bana,
Toprak ile balçık arası.

Zuhur ettik bir anadan,
Kimseler bana sormadan.
Gelmişim güya dünyaya,
Mânâ ile madde arası.

Her türlü mânâ bünyeme,
Neler ilişti künyeme.
Zıt isimler de birleşti,
Hâdi ile Mudil arası.

Başlamışım koşturmağa,
Öğrenmişim yürümeyi.
Seneleri aştırmağa,
Çocukluk ile gençlik arası.

Demişler adıma necdet,
Necat olmuş Kûr'ân ile.
Bulduk kendimize medet,
Varlık ile yokluk arası.

Mânâdan açıldı kapı,
Başladım ben yürümeğe.
Muhabbet doldu gönlüme,
Pîrim ile şeyhim arası.

Çok çalıştım o günlerde,
Bu günlere ermek için.
Şûle oldu gönüllerde,
Yaş otuz ile otuz beş arası.

Nice devranlar gördüm,
Ne kâmillerle görüştüm.
Bunları birlikte yaşadım,
Şeyh ile derviş arası.

Mahbub-u ezeli buldum,
Hem peygamber muhabbeti.
Hazzımdan şâduman oldum,
Can ile canan arası.

Boşaldı bir gün tenden ev,
Dolmuş şeyhimin müddeti.
Lûtfettiler o gün görev,
Hak ile kullar arası.

İnce yoldur Hakk'ın yolu,
İdrak gerektir girmeğe.
Rabb'in rahmeti hep dolu,
Zahir ile bâtın arası.

Başladık hep çalışmağa,
Bıkmadan hem yorulmadan.
İşi sağlam tutmağa,
Şeriat ile tarîkat arası.

Muhabbet verdik her zaman,
Gönülden dostlar bulmağa.
Tatbikatlar oldu yaman,
Tarîkat ile hakikat arası.

İlimler koyduk ortaya,
Gerçeklere varmak için.
Maide dedik sofraya,
Hakikat ile mârifet arası.

Başladık seyr-ü sefere,
Uzunca yollar kat edip.
Ulaştırırız hedefe,
Uruc ile nüzûl arası.

Mabeyinci olduk bu gün,
Kimlere ne var zararı.
Gelip gitmekteyiz her gün,
Hak ile halk arası.

Hak verdi bana bir kapı,
Aşıklar hep girsin diye.
Bu özel bir gizli yapı,
Bab'ül Feth ile umre arası.

Kûr'ânda da ismimiz var,
Fe necceynâke dedi Hak.
Tâhâ'da da hissemiz var,
Necdet ile necat arası.

Kûr'ân'da hem sûremiz var,
Mi'rac'tan bahseder evvel.
Habibime de oldu yar,
Tûr ile Kamer arası.

Âyetinden hissemiz var,
Kaab-ı kavseyni ev ednâ.
Gönlümüze hepsi uyar,
Sıfır ile on dokuz arası.

Kâ'be'de yolumuz var,
Zât'a ulaştırmak için.
Üstünde hep geçenler var,
İbrahim ile kapı arası.

Makam tuttuk Harem'de bu dem,
Görüşmek için dostlarla.
Nicelerle görüştük,
Safa ile Merve arası.

Geçiyor Harem'de günler,
Bazen ibadet, yazılan.
Dönüyoruz zaman zaman,
Yatsı ile sabah arası.

Lütfetti Hak bunda bize,
Umreden nasibimiz var.
Aktaralım biz de size
Se ile Ha arası.

Cim, cemâl-i İlâhidir,
İ ise, insân-ı kâmil
M, hakikat-i Muhammedî,
Zahir ile bâtın arası.

Arkadan geldi bir lütûf,
Nasıl şükrün edeyim.
Yakıyn'den bildirdi Rabb'im,
Şın ile Dad arası.

Sad, sıfat-ı ilâhidir,
Elif de uzar göklere.
Dal, delil-i ilâhidir,
Âdem ile Muhammed arası.

Daha sonra oldu **Elif**,
Hakk'tan bize armağan.
Makamattan meydana gelmiş,
Sıfır ile on üç arası.

E, ermektir evvel kendine,
Lâm varlık oldu âleme.
Elif uzar yine göklere,
Kün ile Fe yekünü arası.

Bu elifte neler var,
Şerhin etmek kolay değil.
Anladınsa eğer canım,
Ahad ile Ahmed arası.

Oldu Rasûlün haremindedir,
Yine bizlere büyük lütûf.
İndirdiler gönlümüze,
Be ile Se arası.

Te oldu müşahâde baştan,
Ente diyordu sanki Hak.
Ene dedim bir hoşluktan,
Sen ile ben arası.

Be geldi sonra sıraya,
Giremez kimse araya.
Birlikteliktir mânâsı,
Ben ile sen arası.

Elif, Be, Te, Cim, Sad geldi,
Sırları yüreğimi deldi.
Gelmişim bunları almağa,
İlim ile muhabbet arası.

Uzun sürer şerh edersem,
Kısa Kısa geçtik yukarıda.
Açarsam perdeyi bir dem,
Kalırsın inkâr ile tasdik arası.

Bir şeylerle meşgul herkes,
Ben ise seninle meşgul.
Haremimde hiç gayrı yok,
Zahir ile bâtın arası.

Eğer yazmasaydım bunları,
Uçar giderdi benimle.
Rabb'im lûtfetti gayreti,
Kalem ile kâğıt arası.

Bir gece mânâ âleminde,
Gördüm kendimi Harem'de.
Hiç kimseler yok içerde,
Tavaf, duvar ile çarşı arası.

Hayret ettim ben bu işe,
Ne denir ki bu gidişe.
Soldan sağa dönüyordu tavaf,
Zahir ile benlik arası.

Gördüm ilerde bir gizli kapı,
Hayret ettim nasıl bir yapı.
Geçme motif arkası cam,
Sıra sıra kapılar arası.

Gezip dolaşarak gördüm,
Tespit ettim yerini.
Bab-ı Şâmî imiş meğer,
Elli iki ile elli dört arası.

Genelde kapalıdır,
Açılmaz gafillere.
Her kata çıkışı var,
Ef'âl ile Zât'ı arası.

Şın, müşahâde genelde,
Mim, Makam-ı Muhammedî
Tesadüf yok ezelde,
Hayâl ile gerçek arası.

Dilediğimizi alırız,
Bu kapıdan Harem'e.
Gafilânı komayız,
Kalır nefis ile benlik arası.

Hanedan-ı güzidede
Yazılıdır ismimiz.
Yaparız can sohbeti,
Elli iki ile elli dört arası.

Dizildi elli üçler sıraya,
Nasıl geldiler bir araya?
Girdik hep gönlü saraya,
Altmış bir ile altmış üç arası.

Hakk'a ulaşmak istersen,
Necdet'e ulaşman yeter.
Kalmaz gönlünde hiç keder,
Göz ile yaş arası.

Biraz fazla söyledikse,
Hoş gör biz ey zahit.
Ne sultanlar vardır zeminde,
Abd ile kul arası.

Mescid-i Nebevide o gün,
Aradım yerini elli üçün.
Buldum sonra sarı direkleri,
Minber ile mihrab arası.

Meğer orada da varmış yerimiz,
Bir hoşça oldu hâlimiz.
Muhabbet ile doldu gönlümüz,
**Necdet ile Necat arası;
Habib ile Mahbub arası.**

Hem kelime-i Risâlette,
Sayı çıktı beşyüz üçte,
Kaldık yine hayrette
Oldu sıfır, beş ile üç arası.

Hesab ettim Ahmed'i,
Güzelim Muhammed-i,
Nasıl etmem hayret-i
Bak elli iki ile elli dört arası.

TERZİ BABA

KAYNAKLAR

- 1. Kur'an ve Hadis**
- 2. VEHB** : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim
- 3. KESB** : Çalışılarak kazanılan ilim
- 4. NAKİL** : Muhtelif eserlerden ve sohbetlerden
müşahade ile toplanan ilim

DAHA EVVELCE ÇIKAN KİTAPLARIMIZ

(GÖNÜLDEN ESİNTİLER)

- 1. NECDET DİVANI**
- 2. HACC DİVANI**
- 3. İRFAN MEKTEBİ HAK YOLU'NUN SEYR DEFTERİ**
- 4. LÜBB'ÜL LÜB, ÖZÜN ÖZÜ (OSMANLICADAN ÇEVİRİ)**
- 5. SALÂT - NAMAZ VE EZAN-I MUHAMMEDİ'DE BAZI HAKİKATLER**
- 6. İSLÂM'DA MÜBAREK GECELER BAYRAMLAR VE HAKİKATLERİ**
- 7. İSLÂM, İMAN, İHSAN, İKAN, CİBRİL HADİSİ**
- 8. TUHFETUL UŞŞAKİYE (Osmanlıcadan çeviri)**
- 9. SÛRE-İ RAHMAN VE RAHMANİYYET**
- 10. KELİME-İ TEVHİD DEĞİŞİK YÖNLERİYLE**

11. VÂHY VE CEBRÂİL

12. TERZİ BABA (1) VE NECM SÛRESİ

ÜZERİNDE ÇALIŞTIĞIMIZ KİTAPLARIMIZ

13. "13" VE İLÂHİ SEYR

* . SÛRE-İ FETH VE FETHİN HAKİKATI

* . SÛRE-İ YUSUF VE DERVİŞLİK

* . MEKTUPLAR VE ZUHURATLAR

ve diğerleri.....

ADRES

NECDET ARDIÇ

Büro : Ertuğrul Mah.

Hüseyin Pehlivan Cad. No.35/4

Servet Apt.

59100 TEKİRDAĞ

Ev : 100 Yıl Mah. Uğur Mumcu Cad.

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3 D.13

59100 TEKİRDAĞ Baskı : Flâş Ofset

Tel (Büro) : (0282) 263 78 73

Fax : (0282) 263 78 73

Tel (Ev) : (0282) 261 43 18

Cep : (0533) 774 39 37

Dikkat

(arka cilt kapağına konacak)

Mü'min Sûresi 40/13.ayet

(40 + 13) = 53

﴿١٣﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ
وَيُنزِلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا
وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ﴿١٤﴾

hüvelleziy yüriyküm ayatihî
ve yünezzilü leküm minessemai rizkan
ve ma yetezekkerü illa men yüniybü

ve "hüve" o zat ki, kendi âyetlerini size rû'yet ettiriyor
ve sema'dan rızkı sizin için inzal ediyor (indiriyor).

illa inabe edenler (Hak'ka dönenler) müstesna, tezekkür
etmezler.

**TERZİ BABA
NECDET ARDIÇ**

Mü'min Sûresi 40/13. ayet

(40 + 13) = 53

﴿١٣﴾ هُوَ الَّذِي يُرِيكُمْ آيَاتِهِ
وَيُنزِلُ لَكُمْ مِنَ السَّمَاءِ رِزْقًا
وَمَا يَتَذَكَّرُ إِلَّا مَنْ يُنِيبُ ﴿﴾

**hüvelleziy yüriyküm ayatihî
ve yünezzilü leküm minessemai rizkan
ve ma yetezekkerü illa men yüniybü**

ve “hüve” o zat ki, kendi âyetlerini size rû’yet ettiriyor
ve sema’dan rızkı sizin için inzal ediyor (indiriyor).
illa inabe edenler (Hak’ka dönenler) müstesna, tezekkür
etmezler